

Giới thiệu Đừng Nhìn Xuống Đáy!

Truyện Đừng Nhìn Xuống Đáy! của tác giả Hứa Sâm Nhiên là một câu truyện ngôn hiện đại, một câu chuyện nhẹ nhàng ấm áp, về một cô gái với hội chứng ám ảnh sợ biển và một vận động viên bơi lội lạnh lùng.

“Trên thế gian này có chú cá voi rất cô đơn, nó chỉ có thể phát ra tần số âm đặc biệt 52 Hz, nhưng khi tôi lặn xuống ba nghìn mét dưới biển, anh vẫn có thể nghe được tần số của tôi.” Liệu trên thế giới này có chứng bệnh gọi là “Vừa gặp huấn luyện viên liền thất bại” không? Bệnh nhân An Lạc mắc hội chứng sợ biển bày tỏ, vừa xuống nước liền biến thành con ngốc không phải là cô cô ý.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đáy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Một tảng băng trôi.

Tảng băng lớn chồm trắng xóa lảng lảng trôi nổi trên mặt biển xanh biếc, lộng lẫy mà trang nghiêm. Nhưng An Lạc có thể thấy rõ, núi băng chỉ là một phần nổi, còn chìm trong đáy biển kia, là cả một tảng băng khổng lồ không gì sánh được.

Trên mặt nước và dưới mặt biển, là hai thế giới khác nhau.

Bỗng An Lạc cảm thấy khó thở, nỗi sợ hãi trong lòng càng lúc càng lớn dần.

Tảng băng tù đọng, xa xa là cả một thế giới xanh xám mờ mịt, không thấy sinh vật, không thấu đáy biển... Cơ thể cô bắt đầu mất cân bằng trong làn nước, không có bất kỳ chỗ dựa nào, tựa như trái cây rơi rụng, ngày càng lặn sâu xuống đại dương xanh thẳm..

“Xin quý khách lưu ý, máy bay hiện giờ đang vào tầng đối lưu, vì ảnh hưởng của dòng khí nên máy bay có hiện tượng rung xóc, xin quý khách vui lòng thắt dây an toàn, chuyến bay lần này sẽ hạ cánh sau nửa tiếng nữa...”

Âm thanh trong treo chốt ủa đến đập vào tai An Lạc, xua tan bóng tối đang lớn dần trong cô, cô lập tức mở mắt, tìm đập liên hồi.

Máy bay liên tục chòng chành, màng nhĩ An Lạc đã có dấu hiệu đau nhức, cô rút một thanh kẹo cao su ra ăn, rồi kéo tấm chăn mỏng đã rơi xuống đầu gối phủ lên hai cánh tay lạnh như băng.

Mây ngoài ô cửa đủ hình thù kì lạ, ở những vùng mây mỏng thấp thoáng chút vàng sáng, ánh mắt An Lạc từ từ dò ra phía ngoài cửa sổ, thờ dãi một hồi, nhanh chóng để bản thân tỉnh táo khỏi dư âm của cơn ác mộng vừa rồi.

Trên chiếc máy bay đang bay thẳng về thành phố S, trên bầu trời cao ba nghìn mét, ấy vậy mà cô lại mơ thấy giấc mơ dưới biển sâu không thấy đáy... Cảm giác sợ hãi quen thuộc vừa rồi giống như nước, bao vây lấy cô không một khe hở, ngay cả trái tim cũng dần dần chìm xuống.

Đầu ngón tay vẫn còn run rẩy, khóe miệng An Lạc vẽ ra một nụ cười khổ, chỉ mới là một giấc mơ mà thôi, đã làm cô như đến vạn kiếp bất phục.

An Lạc cầm lấy túi vali của mình, đi ra khỏi sân bay, vẫy một chiếc xe giữa dòng đường tấp nập.

Nhưng mới giờ tay ra, cô đã ngăn cả người, sau đó chậm rãi hạ cánh tay xuống, cô quên mất mình là kẻ chạy nạn, đi lại vội vàng như thế, ở thành phố xa lạ này, cô chẳng tìm được điểm để dừng chân thì còn có thể đi đâu bây giờ?

Suy nghĩ một hồi, cô bấm số điện thoại của người liên hệ bên chi nhánh công ty mà sếp Lưu đã cho cô.

“Xin chào, tôi là nhà thiết kế An Lạc mà tổng bộ RZ ở Bắc Kinh điều đến, xin hỏi chừng nào thì tôi có thể đi làm ạ?” An Lạc ngồi trên băng ghế trong sân bay, đầu ngón chân khẽ đá vào bánh xe của vali.

Đầu kia im lặng một lúc: “... Cái đó, ngày mai là có thể đến công ty làm, à đúng rồi, ngày mai chị trực tiếp đến tầng 17 tìm nhà thiết kế Từ là được.”

An Lạc ngẩng đầu lên, nghi ngờ hỏi: “Sao phải tìm nhà thiết kế Từ?”

“Vì công ty sắp xếp cho chị làm trợ lý của chị ấy.”

Trên bầu trời rộng lớn trống trải tại thành phố này ở ngoài sân bay, những áng mây bị đốt cháy đột nhiên có vẻ chói mắt, An Lạc ngồi trước cửa sổ thủy tinh lớn, trong đầu bỗng hiện lên từng mẩu kí ức vụn vặt.

Cô im lặng một hồi, cho đến đầu dây bên kia “alo” một tiếng, cô mới từ từ cất tiếng: “Tôi biết rồi.”

Gác máy, cô xuất thần nhìn ra bên ngoài tấm kính, lại một chiếc máy bay cất cánh, động cơ phát ra tiếng ầm ầm rất lớn.

Bạn thân và chàng trai mình thích nhất cùng nhau trốn ra nước ngoài, khả năng là bao nhiêu?

Đã bốn năm bất vô âm tính, đột nhiên ở trên đường đụng phải họ tay nắm tay bên nhau, khả năng là bao nhiêu?

Vì chạy trốn khỏi vết thương lòng, tự nguyện rời bỏ thành phố mình đã quen thuộc đến chi nhánh khác, kết quả từ nhà thiết kế biến thành trợ lý thiết kế, khả năng là bao nhiêu đây?

Tất cả những chuyện này xảy ra với một người, khả năng là bao nhiêu kia chứ?

Bỗng hóc mắt cô cay cay. Vẫn còn quên một điều nữa, cô gái này còn mắc hội chứng sợ biển vô cùng nghiêm trọng.

Kéo theo chiếc vali lớn, An Lạc bước ra khỏi sân bay đã thừa thốt người, bóng người đi lướt qua vai lúc nhanh lại mơ hồ, hóa thành một mảng màu vẩn đục, cô né tránh mấy ông xe ôm đang tới gần hỏi có muốn đi xe hay không, dọc đường vội vàng bước vào quán ăn nhanh.

Gọi một phần cà ri Thái Lan, cô ngồi xuống, mặt không thay đổi dùng đũa xới hai bát com, bỗng động tác dừng lại, ngón tay cầm đũa sau hai ba giây bắt đầu run lên nhẹ nhẹ, một giọt nước mắt rơi xuống hạt com thô cứng.

Trong quán ăn nhanh đang phát nhạc, là bài hát mà trước kia Giang Việt thích nhất.

Giang Việt à.

Giang Việt hình như là người quen từ kiếp trước.

Chỉ cần là sinh viên tốt nghiệp trường đại học Tỉnh Hải khóa 13 hẳn đều có ấn tượng với Giang Việt. Chẳng phải vì thành tích quá tốt khiến người ta tức giận của anh ta, mà là vì gương mặt hại nước hại dân kia.

Ngày báo danh với sinh viên năm một, chẳng ai thật sự để ý đến ai cả, An Lạc cũng đâu biết trong lớp mình có một người điển trai đến thế, cho đến lúc Phó Nhiều hất tóc quay đầu ra sau mới trông thấy gương mặt của Giang Việt, cô ấy đứng ở cuối hàng vurun cô ra gọi An Lạc đang đứng ở hàng đầu tiên:

”Lạc Lạc ơi, mau nhìn đi ở đây có trai đẹp nè.”

Phó Nhiều không hổ là hát dân ca quãng tám, giọng vừa đủ lửa, với tần số vi diệu làm chấn động không khí xung quanh, xuyên qua tầng tầng lớp lớp, vành tai của những sinh viên đang xếp hàng dài đều không hẹn mà cùng run lên, đồng loạt quay lại nhìn Phó Nhiều và Giang Việt mặc áo sơ mi trắng đang thắc mắc không hiểu nội tình.

Từ đó Giang Việt nổi tiếng.

Trong nhất thời, bằng tốc độ té bào ung thư phán tán, Giang Việt đã trở thành chủ đề mà nữ sinh khoa thiết kế thời trang bàn tán say sưa.

An Lạc không hề có mấy thứ tình cảm linh tinh đầy máu chó gì mà “yêu từ cái nhìn đầu tiên” đó cả, nhưng cũng rất trùng hợp, từ đó về sau An Lạc Phó Nhiều thường hay lui tới với mấy cậu trai, bao gồm cả Giang Việt, cho nên thích Giang Việt chính là kiểu “lâu ngày sinh tình” cũ rích ấy.

An Lạc tính tình tùy tiện, cái chuyện xưng anh gọi em trước kia cũng làm không ít, anh em bên cạnh Giang Việt đều trở thành anh em của cô hết, Phó Nhiều thì vừa đâm chọc tính tình đàn ông của An Lạc, vừa thảo luận nhãn hiệu son móng tay nào tốt nhất với tên gay duy nhất trong đám anh em đó.

Phó Nhiều là bạn tốt nhất của An Lạc, hồi cấp ba luôn dính với An Lạc, tên của cô ấy cũng gắn liền với hoàn cảnh gia đình, Phó Nhiều, giàu có*.

(*Phó Nhiều phiên âm là fưáo, đồng âm với từ phú nhiều giàu có.)

Bố cô ấy là cổ đông lớn của một công ty nổi tiếng nào đó, mỗi một vành đai ở Bắc Kinh gần như đều có tài sản thuộc nhà của cô ấy hết. Đại tiểu thư sống trong nhung lụa gương mặt mỹ miều trong suốt mười mấy năm qua luôn dùng trông mặt trắng mà nhìn người, ngoại trừ An Lạc và... Giang Việt.

Đến lúc An Lạc phát hiện ra chuyện này thì đã quá muộn.

Quên nói mất, cô nàng xinh đẹp khéo gặp vào hôm qua đi cùng với Giang Việt ấy, chính là Phó Nhiều.

Hồi đại học, quan hệ của An Lạc với Giang Việt rất tốt, tốt đến mức đến dịp Tết, An Lạc đều có thể đến gõ cửa căn nhà rộng ba trăm mét vuông có hơn của Giang Việt, An Lạc bị bố mẹ Giang Việt giữ lại cũng có thể ngủ ở nhà anh ta mấy ngày.

Giang Việt là chàng trai ưa sạch sẽ, sạch sẽ đến mức cảm nhận đầu tiên khi đến gần anh chính là mùi xà phòng giặt hương chanh dễ ngửi trên người anh ta, lúc anh ta cười sẽ để lộ ra răng nanh nhỏ, và một bên mặt bình thần chuyên tâm khi vẽ bài...

Có người nói, giữa nam nữ không có tình bạn đơn thuần, trừ khi có một người đánh chết cũng không nói, người còn lại chỉ biết giả vờ ngu ngốc.

Bọn họ cẩn thận duy trì thứ tình cảm ấy hai năm, đến tận lúc vào năm ba thì chẳng còn nữa.

Tình bạn ấy vốn nên biến thành câu chuyện tình đẹp đẽ, ai ngờ lại trở thành “từ biệt lần đó, đã trôi qua mấy năm”, mà người khởi xướng mọi thứ, chính là Phó Nhiều cơ hồ chẳng mấy khi đi cùng Giang Việt, lại thốt ra lời cay nghiệt mãi mãi.

An Lạc còn nhớ rõ một đêm khi chen chúc trên giường trong phòng ngủ với Phó Nhiều, lòng cô tràn đầy vui mừng nói với Phó Nhiều: “Tớ muốn tỏ tình với Giang Việt, cậu thấy bây giờ có được không?”

Phó Nhiều im lặng một lúc: “Không được cho lắm.”

“Vậy lúc nào thì được?”

“Mãi mãi sẽ không được.” Giọng của Phó Nhiều rất bình tĩnh.

An Lạc khẽ giật mình: “... Cậu nói thế là có ý gì?”

Trong đêm tối, hai mắt Phó Nhiều khẽ lóe lên tia sáng, giọng của cô ấy rất vững, “An Lạc à, cậu cũng biết mà, cậu không xứng với cậu ấy.”

An Lạc ngẩn người, đây là những lời mà bạn tốt nhất của cô nói, là người mà cô tin cậy nhất.

“Tớ cũng thích Giang Việt.” Cô ấy tiện đà nói.

Đầy đặn trong đầu An Lạc như bị cắt đứt* trong một chớp mắt này, cô nhanh chóng bật dậy khỏi giường Phó Nhiều, đứng bên giường nhìn Phó Nhiều nói: “Cậu biết tớ thích Giang Việt, tớ đã nói với cậu từ rất lâu rồi, vì sao cậu lại thế?”

(*Nhắc đến điển tích Bá Nha cắt dây đàn, vì sau khi Tử Kỳ mất đi, đã chẳng còn ai hiểu được lòng ông. Ở đây muốn nói tình bạn như đã chấm dứt.)

Phó Nhiều bật đèn bàn lên, ánh sáng rọi lên ngũ quan xinh xắn, cùng mái tóc dài tán loạn, cô ấy cũng nhìn An Lạc, hai mắt sáng bừng: “Chuyện tình cảm mẹ kiếp tớ có thể điều khiển được ư? Dựa vào đâu cậu nói thích thì tớ không thể thích hả?”

An Lạc ngây người nhìn Phó Nhiều, bỗng không tìm được lời để phản bác lại, cô với Giang Việt chỉ là bạn bè, cô có thể lấy lập trường gì yêu cầu Phó Nhiều không thể thích Giang Việt chứ?

Phó Nhiều vẫn nhìn cô, gần từng chữ nói: “Bố tớ nói rồi, danh sách ra nước ngoài lần này có Giang Việt, kết quả Giang Việt lại từ chối, tớ hiểu nguyên nhân lớn là vì cậu...” Cô ấy khẽ dừng, “Nhưng Lạc Lạc à, cậu nói đi, cậu có thể cho cậu ấy cái gì chứ? Cậu để cậu ấy đi đi, dù cậu ấy không thích tớ, nhưng cũng xứng đáng với người tốt hơn.”

Lạc Lạc, để cậu ấy đi đi..

Nói một câu như thế, vậy mà cô ấy còn gọi cô là Lạc Lạc.

An Lạc lao ra khỏi phòng ngủ, tóm hai người bạn đến quán bar uống rượu, uống đến mức nước mắt lăn dài, trong đầu ong ong hết cả lên.

Bỗng một luồng ý nghĩ chợt nảy lên trong đầu, cô vội vàng gọi điện cho Giang Việt, cô không nhớ mình đã nói gì, chỉ nhớ rằng Giang Việt im lặng không hề thốt lên một chữ, cô tức giận đến phát run, trước khi tắt máy còn nói một câu “cậu cút đi”.

Ngộ độc còn nồng độ thấp, An Lạc nằm ở nhà ba ngày.

Chợt cô suy nghĩ cẩn thận, nếu Phó Nhiều thật sự thích Giang Việt, cùng lắm cô với Phó Nhiều có thể công bằng cạnh tranh. Cô không muốn mất đi Phó Nhiều, cũng không muốn đánh mất Giang Việt.

Nhưng cũng chính trong ba ngày cô suy nghĩ cẩn thận này, lại chẳng hề hay biết, bên ngoài kia đã vật đổi sao dời.

Bạn cùng phòng Giang Việt nói, nửa đêm Giang Việt nhận được điện thoại của An Lạc, sau đó ném cả điện thoại đi, suốt đêm không ngủ, còn nói cho đến giờ mình chưa từng thấy Giang Việt nổi giận đến thế.

Đến hôm sau cậu ta liền đến trường nói mình đồng ý ra nước ngoài, cậu ta với Phó Nhiều nắm trong tay suất du học, tối qua hai người đã đi rồi, đi đến Pháp.

An Lạc chỉ cảm thấy trái tim trống rỗng, phần nộ, thất vọng, lại phần nộ, rồi lại thất vọng. Một quá trình này đã lấy đi của cô hai năm. Quảng thời gian đi học sau đó, cô trở nên im lặng rất nhiều, cô cứ ngỡ rằng Giang Việt hiểu cô, quả thật tính cô có khó chịu, nói chuyện không suy nghĩ, nhưng anh thật sự đã đi rồi.

Tuyệt vọng chính là kết quả của việc vô số lần hi vọng rồi lại thất vọng tạo ra, đến nay đã bốn năm, cô cho là mình đã tuyệt vọng với họ.

Cho đến ngày hôm qua, ở con hẻm nhỏ hoa anh đào cô đã đi qua vô số lần, cô trông thấy Giang Việt, anh ta mặc áo khoác màu đen, khuôn mặt trưởng thành, tuy gầy đi, nhưng nhìn vẫn rất đẹp.

Còn Phó Nhiêu, lại cao quý xinh xắn như một chú thiên nga đen, cuối cùng đã trở thành người xứng với Giang Việt mà cô ta từng nói, cô ta kéo Giang Việt đi, cười cười không biết đang nói gì, còn Giang Việt trầm tĩnh lắng nghe.

Một cảnh này, kể cả lần mưa hoa anh đào sau lưng bọn họ, đều như một con dao găm không lồ, cắm phập vào vết thương đã kết vảy trong lòng An Lạc, nhất thời máu chảy đầm đìa.

Chỉ nhìn nhau trong chốc lát, Giang Việt khẽ giật mình, từ tốn mở miệng, An Lạc, gần đây có khỏe không?

Ở một giây này An Lạc thật sự rất muốn cười, anh ta muốn cô trả lời thế nào đây?

... Ừ, không có cậu, tôi vẫn khỏe.

Sau khi bị bạn tốt và người tôi yêu nhất bỏ rơi, tôi vẫn khỏe.

Cuối cùng cô nắm chặt tay, đi lướt qua bên người bọn họ, một câu cũng không nói.

Cả thế giới như sụp đổ sau lưng cô, đây mới chính là tuyệt vọng, cô nghĩ.

Cô không muốn gặp lại anh ta nữa, không muốn đi qua những con đường đã từng đi với anh ta nữa, cô muốn chạy trốn, cho dù có khổ sở đến đâu, cũng không có quan hệ với bọn họ.

Sắc trời đêm hoàng hôn đến gần, An Lạc bước ra khỏi quán ăn nhanh, những hồi ức dần dần xua tan đi, cô bước đi nhanh hơn, con gió mang theo hơi lạnh thấu xương, xẹt qua da cô, cô chỉ biết đi thẳng về phía trước, không biết dưới chân là con phố nào, là ngõ hẻm nào.

Cô tên là An Lạc, là An Lạc trôi nổi trên đời này đã hai mươi tư năm, ở tại thành phố xa lạ, lại chẳng biết đi đâu về đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Không khí ban đêm ở thành phố S lắng đọng lại trên từng phiến lá cây nhãn, mỗi khi đến một thành phố mới, An Lạc có thể nhanh chóng tìm được hương vị chỉ thuộc riêng về thành phố đó.

Không có nơi nghỉ lại, An Lạc đặt phòng ở một khách sạn bốn sao. Đứng trên tầng 19 cao lơ lửng, cúi đầu nhìn thành phố, hàng nghìn hàng vạn ánh đèn tựa như vì tinh tú trên bầu trời, đêm càng về khuya đèn càng ít đi, lại trông có vẻ như những đôi mắt mèo đen lấp, hiền hậu nhìn vào những linh hồn mệt mỏi trôi nổi trên thành phố.

Trong lúc tắm rửa, đầu cô bị lấp đầy bởi năm chữ “trợ lý nhà thiết kế”, đó là vị trí của cô khi vừa tốt nghiệp, nhìn nhìn gần hai năm, rốt cuộc cũng leo đến nhà thiết kế, dù cho tác phẩm của cô chưa từng được khen ngợi, nhưng dù gì cũng là thứ trong tay mình làm ra, là nguyên vẹn, còn cái chức trợ lý này, chỉ là người dẹt hoa trên gấm cho kẻ khác mà thôi, về vang hay nhục nhã, cũng không hề có liên quan gì lớn với mình cả.

Tất cả mọi thứ đều phải bắt đầu lại một lần nữa.

An Lạc đứng trước cửa kính lớn, dò tìm mắt sang chỗ khác, mái tóc ướt sũng mang theo mùi thơm nhàn nhạt, cô ngồi xổm xuống nền nhà. Kéo túi vali ra dọn dẹp đồ, lật một cuốn vở da bò dày ra, trên bìa vẽ hoa văn theo kiểu châu Âu xưa.

Cô phải thay đổi bản thân. Không đáng đau lòng vì kẻ khác, không để bản thân trở nên nhếch nhác, không được sợ cô đơn nữa, cũng không được sợ những thứ không tồn tại.

Viết xuống hai chữ “kế hoạch”, tốc độ viết của cô nhanh hơn.

“Điều thứ nhất: nhất định phải vượt qua hội chứng sợ biển.”

Đi ngủ từ sớm, sau khi tỉnh lại cô không trả phòng, vali vẫn còn phải ở lại đây, ở lại thêm ngày nữa, đến chiều sẽ đi tìm nhà. Trang điểm nhàn nhạt, cô mặc áo len xám dài cánh dơi, cùng quần đùi vải len, thêm tất chân và khăn quàng cổ, chải xong mái tóc rồi ra khỏi khách sạn.

Công ty có hơn ba mươi tầng, cô dựa theo ý chỉ trong điện thoại ngày hôm qua mà đi tìm nhà thiết kế Từ - Từ Sa Sa.

Ngay cái nhìn đầu tiên An Lạc đã không thích Từ Sa Sa, không biết là do chị ta trang điểm tệ hại hay đang theo đuổi cá tính, rõ ràng là gương mặt góc cạnh, không nên vẽ lông mày theo trào lưu Hàn Quốc, đôi môi hồng đào lấp lánh đỏ chót đã bị hủy hoại bởi chiếc váy đen Dior trên người chị ta.

An Lạc không đành lòng mà nhìn thẳng, “Chị Sa Sa, tôi là An Lạc, là trợ lý về cho chị, sau này xin chị để ý nhiều hơn.”

Người dưới một mái hiên, sao có thể không cúi đầu.

Từ Sa Sa cũng đánh giá từ trên xuống dưới một phen, An Lạc từ đầu nhảy đến này trông cũng rất có vẻ của trợ lý, Từ Sa Sa gật đầu: “An Lạc à, tôi cũng xem qua tác phẩm trước kia của cô rồi, không tệ đâu.”

An Lạc cúi mắt cười thay cho câu trả lời.

Ngồi trong buồng làm việc, An Lạc mới hoàn toàn trấn tĩnh lại, dựa vào ghế, mở máy tính lên.

Đương lúc ngây người, đột nhiên bên cạnh lộ ra một cái đầu, An Lạc hơi sững sốt, người kia nhoèn miệng cười với An Lạc, trên má xuất hiện hai lúm đồng tiền nhân nhật, “Tôi là Hứa Tam Diệp, là trợ lý tài liệu cho chị Sa, chị tên gì?”

An Lạc nhìn cậu trai phong cách đậm chất Hàn Quốc này, đáng vẻ nhìn cũng thuận mắt, chỉ là hơi lăm chuyen, An Lạc lễ phép cười đáp: “Tôi là An Lạc, mới đến, sau này xin để ý nhiều hơn.”

Hứa Tam Diệp: “Ừ, có chuyện gì không rõ về công ty thì cứ tìm đến tôi, mọi người ở đây đều gọi tôi là Tam Tam, chị cũng nên gọi theo một tiếng đi.”

An Lạc cười cười, ừ rồi, quả nhiên là tính đàn bà.

Nhưng cái người đàn bà này tính ra cũng được, đem mọi người trong tòa nhà giới thiệu một lần với An Lạc:

”Tuy chị Sa có vẻ dữ dằn, thế nhưng cũng không tệ đâu, cứ vuốt lông chị ấy nhiều là sẽ không thiệt thòi gì hết, trợ lý sắp chữ là một em gái trạch nữ chính hiệu, giọng dễ nghe vô cùng, gọi cô ấy “Trà Trà” là được rồi, tổng giám đốc Lý bá vương của chúng ta là siêu cấp S vô địch đấy, ngàn vạn lần đừng chọc anh ta tức giận, cứ im lặng làm M là được...”

An Lạc nghe xong khoe miệng giật giật. Chúa ơi, vậy mọi người ở đây có ai bình thường không?

Đến giờ cơm trưa, An Lạc với Tam Tam cùng xuống nhà ăn, trên đường có một cô gái nhập hội, đeo kính gọng tròn, đáng vẻ xinh xắn đáng yêu, cô ấy nhìn An Lạc: “Vừa nãy bận bịu quá, còn chưa kịp chào hỏi, tôi là Trà Trà, đã ở dưới tay chị Sa hơn một năm rồi.”

Âm thanh mềm mại dịu dàng bùi tai, An Lạc cười: “Cứ gọi tôi là An Lạc.”

Cô ấy cầm bát cơm ngồi xuống gần chỗ An Lạc: “Giọng của cô rất thích hợp hát nhạc cổ phong đấy, trung tần trong trẻo, chị có hứng thú gia nhập đoàn xã của bọn tôi...”

Còn chưa nói xong, Tam Tam đã gõ đầu cô ấy: “Cô đừng có làm người ta sợ chứ, nhìn xem đáng vẻ hai mắt tỏa sáng muốn ăn thịt người kìa...”

An Lạc không ngờ cô ấy lại nhiệt tình như thế, quả thật trở tay không kịp, nhưng cũng rất nhanh trả lời: “Tuy tôi thích nghe hát, nhưng hát lại chẳng dễ nghe đâu.”

Trà Trà vẫn còn lôi kéo An Lạc nói gì đó nữa, An Lạc cảm thấy ảm áp, mọi người ở đây, hình như tốt hơn nhiều trong tưởng tượng của cô.

Sau khi tan làm, Trà Trà kéo An Lạc vào thang máy: “Lạc Lạc, nhà cô ở đâu thế?”

An Lạc hơi chần chừ, cuối cùng nói: “Tôi vừa đến thành phố S, còn chưa tìm được chỗ ở, tạm thời ở khách sạn.”

Trà Trà đẩy gọng kính: “Hay là... hay là cô đến ở chung với tôi nhé được không? Tôi có một phòng trọ nhỏ, bình thường chỉ có mình tôi ở.”

An Lạc còn đang muốn từ chối, nhưng Trà Trà đã nhìn ra động cơ của cô, nhanh chóng nói: “Ngàn vạn lần đừng khách khí với tôi, thật sự tôi ở một mình chán lắm luôn ấy, coi như là cô giúp tôi đi!” Dứt lời ngược hai mắt lấp lánh lên nhìn An Lạc: “Please!”

An Lạc không nhịn được bật cười.

Đến khách sạn lấy vali, rồi hai người về chỗ của Trà Trà, Trà Trà tên thật là Dư Đồ, vì hai chữ này nhìn rất giống “Trà Trà”, cho nên mới gọi là Trà Trà. Trà Trà lẩn lộn trong giới cover, nhưng chỉ có thể coi là trình độ nghiệp dư sơ sơ cô la hạng ba mà thôi, bình thường tan tầm cuối tuần thích nhất là ghi âm bài hát, trong đoàn xã làm một trợ lý kịch truyền thanh vô hình.

(*Dư Đồ là 余荼, nhìn qua giống hai chữ 茶茶 là Trà Trà.)

An Lạc không có thói quen ở chung với người khác, chính xác hơn là sau chuyện với Phó Nhiêu, cô chưa từng ở chung với người nào cả.

Ngay từ đầu cô đã cố gắng ép buộc bản thân, Trà Trà thần kinh lớn không để ý lắm, một lòng lao đến thiết bị ghi âm, An Lạc đứng bên ký họa cảm thấy

hoài nghi: “Trà Trà, cô thích làm âm thanh như thế, vậy sao lại học thiết kế vậy?”

”Aiz, đừng nói nữa, tôi là muốn sau khi học kỹ thuật sẽ vẽ truyện tranh, kết quả thầy giáo bảo tôi không hợp với cái kia, lúc ấy tôi cũng không kịp chuyển ngành nữa, nghĩ dù sao kỹ thuật với thiết kế cũng có chút dính dáng nhau, mới chuyển đến thiết kế thời trang bên cạnh đó chứ, mấy thiết bị điện tử tôi chơi cũng ổn, nhưng chỉ mới bắt đầu học đánh thôi.”

An Lạc bật cười, thật đúng là cuộc đời tùy hứng.

”Cô thì sao? Trước kia ở tổng công ty ở Bắc Kinh, sao lại chuyển đến thành phố S vậy?” Cô ấy ngẩng đầu lên khỏi máy tính, nhìn An Lạc.

Bàn tay đang ký họa của An Lạc khẽ trượt, “... Chỉ là thấy thành phố S thích hợp với công việc này.”

Một lời nói dối không to không nhỏ.

Trà Trà gật đầu, An Lạc liền rót cho mình và Trà Trà một tách cà phê, ngồi trước bàn vừa uống vừa vò nát bản nháp thành cục ném vào thùng rác.

Đến cuối tuần, An Lạc cần vượt qua hội chứng sợ biển quyết định tìm một khóa học bơi.

Cô tìm được một trường dạy bơi danh tiếng tương đối khá ở trên mạng, quyết định chiều nay sẽ đi ghi tên.

Mùa này học bơi cũng không nhiều lắm, lúc cô đến trung tâm thì chỉ thấy có vài người. Cô ghi danh ở lớp cơ bản, huấn luyện viên lại không khuyến khích cô vào lớp này lắm, phần lớn ở lớp cơ bản toàn là trẻ em, hơn nữa chỗ sâu nhất trong hồ bơi ở đây cũng chỉ có một mét tám.

An Lạc nghĩ đến cảnh phải vui vẻ bơi lội chơi đùa với một đám nhóc tí, đầu đã hơi choáng váng, chỉ là...

”Tôi không biết bơi, đến bồn tắm ở nhà cũng sợ rồi, nếu là lớp nâng cao e rằng tôi bị hù chết mất.”

Nhân viên phục vụ bất đắc dĩ đem tên cô kéo vào lớp cơ bản.

”Huấn luyện viên của tôi là nam hay nữ vậy?” Cô vừa quẹt thẻ vừa hỏi.

”Là nam, không phải huấn luyện viên chuyên nghiệp, nhưng dạy lớp cơ bản thì vẫn dư sức.”

Cánh tay quẹt thẻ của An Lạc run lên, cho nên cấp bậc của mình đã thấp đến mức chẳng cần đến huấn luyện viên chuyên nghiệp, chỉ đại một người biết bơi cũng có thể đến dạy được sao?

Giờ tập của cô là thứ ba và hai ngày cuối tuần, vào sáu giờ tối.

Cô đến cửa hàng tổng hợp mua bộ áo tắm vô cùng bảo thủ, lúc về lại nhà Trà Trà, Trà Trà đang trong phòng thu âm, An Lạc hơi mệt, nằm xuống ngủ luôn.

Ngày hôm sau, An Lạc đứng giờ đến trung tâm.

Nước trong bể bơi nước nóng rất sạch, chỉ có tám người. Mấy đứa bé chín tuổi ở bên cạnh chơi vọc nước, sau khi đã thay quần áo xong cô mới cẩn thận xuống nước.

Mực nước chỉ ngang eo mà cô đã cảm thấy áp lực ghê gớm, dựa vào bức bể bơi, nắm lấy tay vịn trên vách đá chậm rãi bước đi.

Có mấy đứa trẻ nhìn cô như nhìn thấy điều mới lạ, An Lạc trừng mắt với bọn chúng, lũ tiểu quỷ mới le lưỡi bơi đi.

An Lạc chán nản ngâm trong nước cũng sắp nửa tiếng, da ở đầu ngón tay đã nhăn nheo lại mà vẫn không chờ được cái người “huấn luyện viên không chuyên” kia, đã hơn sau giờ rồi, trời bên ngoài đã bắt đầu tối đen.

Đợi đến khi An Lạc ngồi trên ghế trùm khăn tắm chơi di động, thì ở cửa mới xuất hiện một bóng người.

An Lạc nhìn qua, bóng người rất cao, mặc áo khoác xanh gradient mới nhất của Adidas ba lá, quần casual màu xám rộng thùng thình, để lộ tai nghe màu trắng, vì ánh sáng nên không thấy rõ mặt, nhưng nhìn dáng người thì thật sự rất khá.

Anh ta tháo một đầu tai nghe xuống, bồng vỗ lớn tay, ý bảo tập hợp.

Một đám con nít vui vẻ hò hét chạy đến, vừa chạy vừa kêu to “thầy Trương thầy Trương”.

Đột nhiên An Lạc cảm thấy mình không hợp cho lắm, thậm chí có chút mất mặt, liền lấy khăn tắm lau mặt một cái rồi từ từ bước đến.

Chiều theo chiều cao mà sắp xếp chỗ đứng, mấy đứa một mét ba, vài đứa một mét tám, một người... một mét bảy.

Anh nhìn về phía An Lạc.

Lúc này An Lạc mới thật sự quan sát kỹ mặt của giáo viên dạy bơi, đường nét khuôn mặt anh ta vô cùng lưu loát, mũi khá cao, đuôi mắt hơi hướng lên trên, nhưng không hề nữ tính, con ngươi tối đen, thuộc loại đẹp trai cơ thể cường tráng, nhưng da hơi trắng, An Lạc lại nghĩ, da của những người tập bơi đều rất trắng, có lẽ bị chất trong hồ bơi tẩy đi chăng.

Anh dòm tầm mắt, lạnh nhạt nói: “Đây là lớp cơ bản.”

An Lạc có chút khó xử: “Tôi biết rồi.”

”Không dạy người lớn.”

”Nhưng căn bản của tôi rất yếu, lại sợ nước nữa.” Cô bắt lực giải thích.

Anh trầm mặc một lúc, “Vây cũng không nên ở đây.”

An Lạc: “...” Anh chẳng phải là huấn luyện viên bơi lội gì hết đúng không, thật ra anh bắt được 258* đúng không!

(*Thuật ngữ trong mặt chược, quân 258 là con bài quan trọng, ai bốc được nó đều rất hay khoai trá kênh kiệu, nên khi dùng câu “bắt được nhị ngũ tám vạn” là ý chỉ thái độ kênh kiệu.)

”Nhưng cũng chỉ có anh dạy lớp cơ bản, huấn luyện viên à, trước kia tôi chưa từng học bơi bao giờ, rất rất rất tệ luôn.” An Lạc nghiêm túc nói.

Có mấy đứa trẻ đã bắt đầu cười khúc khích, An Lạc đề nén xúc động muốn mắng người.

Anh lại im lặng một lúc, “Tên gì đây?”

”An Lạc, trong danh sách có đó,” Cô nói, “Thầy giáo họ gì vậy?”

”Tôi họ Trương... Vây cô cứ ở chỗ tôi tập tành mấy ngày vây.” Giọng của anh rất lạnh.

An Lạc cười nói: “Cám ơn thầy Trương.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Dưới!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Ngày đầu tiên của khóa dạy bơi, An Lạc khó tránh khỏi lo lắng, những đứa trẻ khác đều đã quen biết nhau, chỉ có An Lạc này sinh cảm giác bị cô lập, nhưng suy nghĩ còn chưa kịp thành hình trong đầu thì đã bị cô gạt phăng đi, nếu hòa nhập nổi với mấy đứa nhóc tí này thì mới là lạ ấy chứ?

Tất cả các bạn nhỏ đều đã xuống nước, còn mình An Lạc đứng đây nhăn nhó mặt mày.

Trương Nhiên đi đến: “Giờ học hôm nay học thích ứng dưới nước, có vấn đề gì không?”

”Tôi... sợ.” An Lạc thành thật mở miệng.

Trương Nhiên khề chau mày: “Vây lấy tay bịt mũi rồi lặn xuống đi.”

”Không phải tôi sợ sặc nước, mà tôi sợ... sợ cái cảm giác đó.” Quả thật An Lạc chẳng biết nên giải thích thế nào nữa.

”Cảm giác gì cơ?”

”Chính là... cảm giác khắp nơi đều là nước ấy.”

Trương Nhiên: “...” Cô học bơi không phải khắp nơi đều là nước thì là gì chứ?

”Không có gì đáng để sợ cả, cứ tập đến khi nào cảm thấy quen thì gọi tôi.” Trương Nhiên không hiểu nổi cô sợ điều gì, quăng lại một câu này rồi lui sang một bên tiếp tục cầm tai nghe nghe nhạc.

An Lạc đứng đó đông cứng mấy giây, huấn luyện viên này liệu có đáng tin không vây? Không xuống nước cũng không chỉ dạy gì, ban một đạo thánh chỉ xong rồi để lại mọi người đứng đây?

Quay đầu nhìn mấy bạn nhỏ đang ngâm mình trong nước đến nỗi cả khuôn mặt đỏ bừng lên... không sợ nín hóng đầu đấy chứ?

Cô nhin không được kêu một tiếng: “Huấn luyện viên Trương, anh đến dạy tôi chút được không?”

Trương Nhiên ngước mắt nhìn cô, nín thở mà cũng cần dạy?

“Cô chỉ cần lặn xuống nước, cố hết sức nín thở, hoặc mở mắt nhìn xuống dưới nước học thích ứng.” Anh kiên nhẫn nói.

“Huấn luyện viên à... Tôi mắc hội chứng sợ biển.” Cô nói thẳng nguyên nhân.

Trương Nhiên lạng người một lúc, rồi bỗng cảm thấy cô gái này vừa phiền phức lại già mồm, không lẽ gần đây sợ nước còn có thể biến thành bệnh được ư?

“Vùng nước nông chỉ có một mét tư.” Anh lạnh giọng mở miệng, có mấy phần mất kiên nhẫn.

Hội chứng sợ biển thì có liên quan gì tới nước sâu hay không chứ! An Lạc sắp nổi điên rồi, người đó mà là huấn luyện viên dạy bơi à? Sao lại không có chút trách nhiệm gì hết thế chứ...

Mấy đứa nhóc ở bên cạnh đang tập nín thở hưng phấn nhìn về mặt bí thảm của An Lạc, rồi bắt đầu cười khúc khích, thậm chí An Lạc còn nghe thấy: “Cô kia sợ nước kia...”

Cô ư? Ấy vậy mà bị gọi là “cô” ư!

An Lạc quay phắt sang nhìn về đám nhóc đang lú lú kia, không nhin được mà nói: “Cười cái gì mà cười? Biết lễ phép lịch sự không hả?”

Có hai cô bé nhại lại lời cô cười trừ, An Lạc đang định mở miệng, huấn luyện viên Trương ngồi bên cạnh cuối cùng cũng lên tiếng: “Bớt ồn ào đi, mau tập luyện cho tốt.”

Lập tức trong đám nhóc không có ai nói gì nữa, An Lạc cũng xoay người sang chỗ khác, cãi nhau với đám trẻ ranh vặt mũi chưa sạch, bị đồn ra ngoài cũng đủ để dọa người rồi.

Đương lúc cô như lạc vào cõi thần tiên, ở sau lưng lại truyền đến giọng nói lạnh lẽo: “Bạn học à, động tác nhanh nhẹn chút đi.”

Cô quay đầu lại nhìn Trương Nhiên, anh ta đang nhìn cô.

Hết bị gọi là “cô” rồi đến bị gọi là “bạn học”, An Lạc chợt thấy buồn cười.

Trương Nhiên nhìn An Lạc đang đứng cười ngây ngốc trong bể, nhiu mày: “Lặn xuống đi!”

An Lạc ngẩn người, lập tức lộ vẻ mặt sầu đau, từ từ ngồi xuống dưới ánh mắt của Trương Nhiên, nước dần dần tràn qua xương quai xanh, rồi bả vai, lại đến cảm cô...

Trong tim cô cũng từ từ bắt đầu xuất hiện cảm giác chìm xuống.

Trương Nhiên nhìn cô gái đang chậm chạp không để nước dâng lên quá mũi, anh từ từ đi về phía trước, đứng bên cạnh bể bơi nói: “Không dám?”

An Lạc gật đầu, đầu dựa vào thành bể, đôi mắt đen láy không hề chuyển động nhìn thẳng vào anh.

Trương Nhiên như muốn cười: “Muốn tôi dạy không?”

An Lạc gật đầu cái rụp, còn chưa đợi cô phản ứng, thì đã cảm thấy ánh sáng quanh mình chợt tắt hết, một luồng áp lực không lớn không nhỏ đè lên đỉnh đầu cô, sau đó... hình như là bị nhấn xuống nước.

Không khí đột nhiên biến mất.

An Lạc quấy tay muốn tránh thoát, ai ngờ dưới chân bỗng trượt một phát, cô hoàn toàn mất trọng tâm, như đang ở một nơi lộn xộn, lập tức chìm xuống chỗ tối đen nhất, nỗi sợ hãi từ bốn phương tám hướng bủa vây đến, ôm chặt lấy thân cô.

Cô theo bản năng muốn hít chút không khí, nhưng lại bị sắc một ngụm nước lớn, cay xè đau nhức trong khoang mũi cùng với sợ hãi ngạt thở như sắp phả tan phòng tuyến trong cô...

Đang lúc chìm trong bóng tối nơi sâu nhất, thì ở một thế giới khác, An Lạc cảm giác có một bàn tay nắm lấy tay cô.

Cái cảm giác an toàn ấy đến vô cùng đúng lúc, An Lạc bám chặt vào cánh tay kia, thuận thế được kéo lên, cô lập tức ôm lấy bả vai người nọ.

Trương Nhiên chỉ cảm thấy mình bị cô kéo suýt ngã, đứng bên cạnh bể lại không có điểm tựa lực, An Lạc cứ ôm chặt lấy như thế khiến anh chẳng thể nào giữ vững nổi, cuối cùng lại cùng con “koala” bám trên người ngã xuống nước.

Bọt nước tung tóe khắp nơi, tiếng thét chói tai của An Lạc gần ngay kế bên, đánh úp vào màng nhĩ, Trương Nhiên chỉ muốn An Lạc tránh xa ra đừng ôm lấy mình nữa, nhưng kết quả lại càng ôm nhau chặt hơn, cô ôm cô anh, hai đùi cũng không biết từ khi nào đã quấn lấy hông anh...

Không rảnh bận tâm đến tư thế mờ ám kì quái đến mức nào, Trương Nhiên chỉ lo tai mình không chịu nổi sóng xung kích của cô, đành vỗ lưng cô an ủi trấn tĩnh: “Không sao đâu, bây giờ cô có thể buông tôi ra rồi.”

An Lạc dần bình tĩnh lại, hai mắt ửng hồng, nhìn gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc, Trương Nhiên tóc ướt sũng, hàng mi dài nhỏ cũng ướt, nhìn cô với vẻ mặt khó xử, An Lạc bèn thả hai chân đang quấn lấy anh ta xuống, khi đứng vững trong đáy bể mới buông hai tay đang ôm anh ra...

Mẹ kiếp, mực nước chỉ đến ngang ngực, cô lại suýt chết đuối ở khu vực nước sâu một mét tư ư?!

Về đến nhà, An Lạc buồn bực ngồi phịch trên ghế, Trà Trà vừa gặm táo ăn vừa nhìn An Lạc: “Học bơi một thế kia à?”

“Tim mệt...” An Lạc nhớ đến cảnh mình sắc hai ngậm nước với từng đợt sợ hãi ủa đến, lại nhớ lại mình dùng tư thế kì quái ôm chặt một người đàn ông xa lạ, lại còn mất mặt xấu hổ trước một đám nhóc nữa chứ! Cô bây giờ quả thực chẳng muốn sống nữa!

Trà Trà lấy mp3 ra, “Nghe nhạc an ủi trái tim bị tổn thương nhé? Chân mệnh nhà tôi hát nhạc rock tiếng Nhật, trời ơi quả thật đẹp trai đến mức muốn chết luôn.”

An Lạc không có tâm tình mà gia nhập hội fans mê trai, khóc không ra nước mắt đứng lên nói: “Tôi đi ngủ đã.”

Hai ngày này Hứa Tam Diệp mê mẩn một anh chàng người mẫu Âu Mỹ, ngày ngày đều nhìn ảnh cơ bắp của anh ta mà che mặt cười, An Lạc không cảm thấy ngạc nhiên gì, lần đầu nhìn Hứa Tam Diệp đã biết cậu ta là gay, còn là kiểu thụ điển hình.

“Tam Tam, gửi nội dung thiết kế trong quý này của công ty cho tôi đi.” An Lạc cao giọng nói với Hứa Tam Diệp.

Hứa Tam Diệp chìa tay ra từ buồng bên cạnh, đưa hai cái bánh bao thịt xá xủ, “Giải quyết chúng đi, rồi lát tôi gửi cho chị.”

An Lạc cười nhận lấy bánh bao xá xủ, Hứa Tam Diệp gửi xong lại đưa qua thêm một ly sữa đậu nành nữa, rồi chống tay lên vách ngăn nhìn An Lạc: “Lạc Lạc à, gần đây trong giới trẻ lại có một đại soái ca đấy, chị thấy chưa?”

An Lạc uống một hớp sữa đậu, không nghĩ nhiều nói: “Sao thế, là mẫu người cậu thích à?”

“Không phải, là mẫu người mà mọi cô gái đều thích ấy.” Anh ta nói xong liền chỉ vào máy tính, “Đến xem này, đẹp trai thật đấy.”

An Lạc cười nghiêng đầu sang nhìn, nhưng trong nháy mắt nụ cười đông cứng ngay trên mặt, trong tấm ảnh đó, phong nền đen xám, chàng trai mặc áo sơ mi trắng với quần bò, tùy ý ngồi trên ghế cao chân, ánh mắt chán chường lại mê mang, trong tay lơ đãng nắm một đóa hoa hồng đỏ tươi.

Trong bức ảnh đó, là Giang Việt.

Hứa Tam Diệp nhìn phản ứng của An Lạc nói: “Nhìn đến choáng váng luôn à?”

An Lạc nhanh chóng dời ánh mắt: “Cũng không tệ lắm.”

“Dáng dấp này, cũng có thể làm người mẫu đấy, nghe nói anh ta thiết kế một bộ âu phục được Louis Vuitton coi trọng, chắc chắn, đúng là tài mạo song toàn...”

An Lạc không muốn nghe nữa, đứng dậy rời đi, để mình Hứa Tam Diệp đang nói hăng say: “Ồ, chị đi đâu thế?”

“Mua cà phê.”

Xuống Starbucks ở dưới công ty mua một ly cà phê phủ kem, An Lạc thoáng nhìn sang một người ở bên cạnh đang đọc tạp chí, bìa tạp chí chính là Giang Việt.

Sao cả thế giới này lại thích đối nghịch với cô đến thế? Hồi còn đại học lúc Giang Việt với Phó Nhiều bỏ đi, cô gần như điên cuồng nhớ nhung Giang Việt, lên mạng ngày ngày tìm kiếm tên anh ta, nhưng không hề có chút tin tức nào. Bây giờ khi cô đã hoàn toàn từ bỏ anh ta, không muốn gặp anh ta nữa, thì người này cứ liên tục xuất hiện trong tầm mắt cô, lại một lần nữa xát muối vào vết thương trong cô.

Phản kem mát lạnh trôi xuống bụng, An Lạc lại cảm thấy buồn nôn, cô thích ăn kem lạnh trong mùa đông, trước kia Giang Việt thường cau mày nói như thế không tốt cho cơ thể, nhưng cô đều cười vờ không cảm kích: “Thế thì có liên quan gì đến cậu không?”

Giang Việt không trả lời, An Lạc lại thầm cười trộm trong lòng, tự nói với mình: sau này mày là người của cậu ấy, nên cậu ấy mới có thể quan tâm đến cơ thể mày đấy!

Đúng là tự mình đa tình mà, An Lạc bật cười, có lẽ ngay từ đầu cô đã hiểu nhầm ý, đây vốn chỉ là vở hài kịch của cô, cô có tốt hay không, cũng chẳng can hệ gì anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

An Lạc phát hiện ra một chuyện kì lạ, đó là “huấn luyện viên không chuyên” của cô chưa từng xuống nước lần nào, đương nhiên trừ cái lần cô kéo anh xuống nước ra.

Mỗi lần nhìn thấy huấn luyện viên ở bể bơi bên cạnh một thân cơ bắp cuộn cuộn xuống nước bơi qua bơi lại, cô không nhịn được thầm khen trong lòng ôi sao gọi cảm, rồi lại nhìn sang huấn luyện viên của cô, hoàn toàn trung ra vẻ mặt kiểu “mấy đứa bơi sao thì bơi, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến tôi” ngồi một bên chơi game, An Lạc quả thật bắt đầu nghi ngờ liệu anh ta có biết bơi hay không.

Lúc nghỉ giữa buổi, An Lạc ở trong nước đi tới đi lui tập di chuyển, lại vô cùng buồn chán nhìn huấn luyện viên Long ở bể bơi bên cạnh dạy học sinh học, chẳng ngờ huấn luyện viên Long lại bắt đầu đi qua đây, chỉ mặc độc chiếc quần bơi...

An Lạc nhanh mắt nhìn sang chỗ khác, mau chóng tập cách bơi chó.

“Trương thiếu dạy có ổn không?” Huấn luyện viên Long đứng bên cạnh bể bơi nói.

“Cũng tạm.” Là giọng của huấn luyện viên củi mục nhà mình.

An Lạc cười lạnh trong lòng, ngay từ đầu có dạy bảo gì đâu, cũng tạm cái gì chứ?

“Thân thể sao rồi? Đã hồi phục chưa?”

“Cũng khá rồi.” Giọng của huấn luyện viên củi mục rất lạnh lùng.

Im lặng một lúc, An Lạc quay đầu lại nhìn thoáng qua, vừa lúc chạm phải tầm mắt của huấn luyện viên Long kia, An Lạc quay đầu đi tiếp tục bơi chó như không có việc gì.

“Không phải cậu không dạy người lớn à?”

“Cô ấy mất căn bản.”

“Ồ, có phải cái người lần trước suýt chết đuối ở một mét tư không?” Trong giọng của huấn luyện viên Long đã mang theo ý cười.

Động tác bơi chó của An Lạc dừng lại, cái... cái này làm sao anh ta biết được thế? Không lẽ huấn luyện viên củi mục nói ư?

Sao lại không có chút phong độ ga lăng nào cả thế?!

Trong đầu An Lạc rất nhanh hiện lên cảnh tượng: huấn luyện viên nhà mình dùng cái giọng điệu cười cợt kể với các huấn luyện viên khác: trong lớp của tôi có cô học cao mét bảy, vậy mà lại chết đuối trong nước cao chỉ có mét tư...

Sau đó tất cả các huấn luyện viên bắt đầu bật cười ha ha ha ha ha...

Cái này mà nhìn được thì còn nhìn được điều gì nữa chứ!

Cô vừa định quay người lại đối chất với huấn luyện viên củi mục, bỗng nghe thấy huấn luyện viên Long nói: “Sao em gái này có thể học ở lớp cậu được chứ, Trương thiếu này, có phải do cậu dẫn đến không đấy!”

An Lạc sững sờ, vậy là giờ cô lại bị nghi ngờ thành đứa mê trai rồi ư?

Mới dứt câu, An Lạc xoay người đối mặt với con người đen lạnh lùng của Trương Nhiên, anh ta không phản ứng gì, chỉ cụp mắt lướt Ipad trong tay, “Tôi không quen cô ấy.”

Trong lòng An Lạc âm ỉ cháy một nhúm lửa nhỏ, bọn họ hạ giọng nói chuyện lại thì sẽ chết à? Cô nghe rõ mồn một hết, quả thật muốn giả vờ như không nghe thấy gì cũng khó.

Huống hồ ngay từ đầu mình đâu có ý nghĩ biến thái gì, mua áo tắm cũng là loại liền thân, dưới eo còn khâu mép váy nhỏ, màu hồng xinh xắn bình thường, dưới ngực còn vẽ hình chú sói xám, cả bộ áo tắm trên dưới đều viết rõ hai chữ “tâm thường”. Đây là cô đã cẩn thận lựa chọn, vừa bảo thủ vừa xấu, chứ

không nhờ xuống nước lại gặp khiếm nhã nguy hiểm.

Liệu có cô gái nào mặc áo tắm xấu như thế này đến mê hoặc huấn luyện viên không?

”Cô em này đơn thuần quá, còn mặc áo tắm trẻ em nữa, bao tuổi rồi thế?” Giọng của huấn luyện viên Long càng lúc càng lớn.

An Lạc ở trong nước nghiêng răng nghiêng lợi, bây giờ có giả vờ nghe cũng không được...

Cô cố ép sắc mặt mình dịu lại chút ít, từ từ xoay người: “Anh đoán xem tôi mấy tuổi rồi?”

Huấn luyện viên Long cười cười: “Mười tám?”

Quả thật tướng mạo An Lạc nhìn qua trông rất trẻ, lúc này cũng không trang điểm, càng rất có dáng vẻ của một cô nữ sinh.

Sắc mặt cứng ngắc của An Lạc vào lúc này nở nụ cười mừng rỡ, nhìn lướt qua huấn luyện viên nhà mình, mí mắt chẳng buồn nâng lên hạ xuống, vô cùng chăm chú chơi game trên Ipad, hoàn toàn toát lên “guồng mặt băng”.

Nhưng cô gái An Lạc này là điển hình của tính cách thiếu đòn ung đập, chính là bạn càng không để ý đến cô ấy, thì cô ấy lại muốn trêu chọc bạn, thế là cô liếm môi nói: “Huấn luyện viên Trương, anh đoán xem tôi bao nhiêu tuổi rồi?”

Ánh mắt Trương Nhiên hơi dừng một lúc, rồi lại tiếp tục thân nhiên chơi game, thân nhiên nói: “Chung quy cũng không quá bốn mươi tuổi.”

An Lạc chỉ cảm thấy có một luồng không khí đập mạnh vào mặt, đông cứng một hồi, huấn luyện viên Long cũng thôi cười: “Trương thiếu hay nói chuyện như thế lắm, em gái chớ để trong lòng.”

An Lạc thông thả “ờ” một tiếng, rồi yên lặng chui xuống nước bơi chó.

Sẽ không bao giờ nói chuyện với huấn luyện viên củi mục nữa, cô cắn giận nghĩ.

Từ ngày đến ở thành phố S cũng thật yên ắng bình lặng, có lẽ do bận rộn quá mức, nên gần đây thậm chí An Lạc chẳng có nhiều thời gian nhớ lại những chuyện trước kia, hoặc giả những hồi ức đã nhai nuốt vô số lần có lẽ đã sớm không còn hương vị như lúc trước, cho nên mới bảo trên thế giới này tuyệt nhiên không có người không thể buông tay.

Bi thương tìm chết, tất cả đều là món quà của thời gian.

Đến cuối tuần, Trà Trà với An Lạc ngồi trên ghế sofa trong nhà xem show thực tế, đột nhiên máy tính kêu ding một tiếng, An Lạc quay đầu nhìn thoáng qua màn hình máy tính, rồi vỗ Trà Trà nói: “Thư của cô kia.”

Trà Trà cầm ly trà sữa chạy đến, im lặng, rồi đột nhiên nghe một tiếng “phì”, lập tức An Lạc cảm giác có mấy giọt nước lấp lánh trên chân với tay mình, cô khẽ liếc mắt nhìn sang người đầu tiên: “Sao đấy? Tưởng mình là vôi sen à?”

Trà Trà đặt ly trà sữa xuống cái bộp, kéo tay An Lạc bắt đầu nhảy nhót, vừa cười ngây dại vừa nói: “Tôi qua rồi, tôi đã thành công rồi...”

Qua một lúc lâu chờ Trà Trà hoàn toàn tỉnh táo lại, An Lạc mới hay rằng: mấy hôm trước Trà Trà gửi bản thảo cho một xã đoàn âm nhạc, nghe nói xã đoàn đó cũng rất khoa trương, đủ các đại thần rồi truyền thuyết thần thoại vân vân và mây mây, Trà Trà suốt ngày đóng vai kẻ vô hình nay thử một lần cover một bài tiếng Nhật, kết quả được xã đoàn nhìn trúng, chính thức mời Trà Trà trở thành xã viên.

An Lạc không hiểu lắm, chỉ cười với Trà Trà, “Chúc đồng chí Tiểu Trà sớm trở thành đại thần, sau này tôi sẽ là trang sức đeo chân của cô.”

Trà Trà vẫn còn cười đến mức cả người run lên, đẩy gọng kính lên nói, “Bây giờ mục tiêu của tôi chính là quyền rũ được Oa Gia, sau đó quyền rũ Yoki rồi lại quyền rũ một đám đại thần...”

An Lạc: “Thì ra cô gia nhập xã đoàn này là để quyền rũ người ta?”

Trà Trà nghiêm túc, nắm tay lại nói: “Đúng thế!”

”Tiền đồ!” An Lạc hai mắt tròn trắng.

Đến tối Trà Trà lại bắt đầu “kế hoạch quyền rũ siêu cấp lớn” của mình, thêm wechat của xã đoàn rồi ân cần hỏi thăm toàn bộ mọi người đến mấy lần.

An Lạc nhìn ai đó cắn táo ăn, cười nói: “Đức hạnh này của cô ngoài việc làm cho người ta cảm thấy cô đang ôm chân chó* ra, thì cũng không có gì xài được.”

(*Ý chỉ nịnh nọt.)

Trà Trà nhìn khung chat, quả nhiên không ai để ý đến cô ấy, không khỏi giận lây sang An Lạc: “Chân chó thì sao, tôi vui là được!”

An Lạc lười biếng nói: “Bây giờ cô còn là người mới, rồi giờ chat riêng với bọn họ đương nhiên sẽ có người không quen cô lười trả lời lại cô, nếu giờ cô lên xã đoàn hát một bài, thế nào cũng có người hỏi cô không phải sao? Rồi sau đó không phải nhiều người sẽ biết cô hơn à?”

Trà Trà suy nghĩ, “Cũng có lý.”

An Lạc vừa xử lý xong bản nháp thiết kế, rảnh rỗi không chuyện gì, liền ngồi cạnh Trà Trà, Trà Trà ôm chặt tay An Lạc nói: “Lạc Lạc, quân sư của tôi, tôi cần cô!”

An Lạc liếc xéo cô, cười nói: “Thù lao thì sao?”

“Có có chứ! Tôi sẽ bao trọn gói ăn vặt tuần này cho cô!” Trà Trà xuất ra đòn sát thủ - mắt long lanh.

An Lạc cười to: “Đừng quên khoai tây chiên mật ong Orion đây!”

Hai người ngồi trước máy tính, An Lạc ôm trong lòng gối ôm nhỏ, sau đó ở diễn đàn quả nhiên rất nhanh đã có người trả lời lại:

[Xin chào tân binh Trà Trà! Đây là Đản Thúc ân cần nhất “Vòm Trời Xanh”.]

Bấy giờ An Lạc mới biết xã đoàn này của bọn họ tên là “Vòm Trời Xanh”, nghe hơi quen tai.

[Trà Trà]: Chào buổi tối Đản Thúc, lần đầu tiên chào hỏi mọi người, nói năng có phần lo lắng!

[Đản Thúc]: Không sao đâu, có việc gì chưa rõ cứ hỏi rõ là được.

[Trà Trà]: Có một vấn đề (¬_¬)...

[Đản Thúc]: Nói!

An Lạc không khỏi khó hiểu: “Cô muốn hỏi gì thế?”

Đột nhiên Trà Trà ôm mặt, cười có chút thẹn thùng: “Hỏi nam thần Oa Gia của tôi đó!”

An Lạc mới chỉ nói chữ “đừng”, thì Trà Trà đã nhanh chóng gửi tin nhắn đi:

[Xin hỏi Walker có ở đây không????]

Trong khung chat im lặng một lúc, An Lạc đỡ trán: “Cô đừng có nhanh như thế đã để lộ bản tính mê gái của mình chứ?”

Không ngờ sau mấy giây im lặng lại là một phen sôi nổi, kéo theo một đồng người tham gia:

[Nha Nha]: Đậu xanh! Quả nhiên lại là kiểu này?!

[Tam Thiên]: Oa Gia thắng cuộc rồi orz! ☐

[Hoa Sinh]: Thật ra Oa Gia chỉ là một tên đàn bà béo ú, đừng để bị người ta lừa, Hoa Sinh tôi đây mới đẹp trai nhất Vòm Trời Xanh!

[Thỏ Baji]: Hoa Sinh mau rút đi chết đi! Dám vũ nhục nam thần lòi ra ngoài giết một trăm lần!

[Trà Trà]: a a a sắc khí của Oa Gia tràn đầy công âm, có đánh chết tôi cũng không tin là bê đê đâu!

[Tam Thiên]: Mọi người nói bừa cũng không sao, nhưng Oa thúc chưa bao giờ lên diễn đàn tám chuyện đâu.

[Hoa Sinh]: Nào có, giao thừa năm ngoái Oa thúc còn nhoi lên nói chúc mừng năm mới mà.

[Tam Thiên]: ...

[Đản Thúc]: Khụ khụ, tán gẫu chuyện chính đi, tân binh nhớ mấy ngày nay phải ghi âm, lên trên kênh tuyên truyền đây.

[Trà Trà]: Vâng.

[Đản Thúc]: Nhân thể nói luôn, bây giờ thấy Walker đang online, mọi người cẩn thận chút đi.

Trà Trà lại bắt đầu kích động, An Lạc nhìn cô ấy: “Walker tốt như thế luôn à?”

Trà Trà click vào thông tin của Walker, không ghi chú gì hết, đến ảnh đại diện cũng là mặc định của hệ thống.

”Đương nhiên rồi, giọng của Oa thúc là giọng nam tình cảm nhất tôi từng nghe qua đây, cô đã từng nghe anh ấy cover bài “Uy Phong Đường Đường” bản Nhật* chưa đó? Quả thật nghe một lần là muốn chảy máu luôn!” Trong hai mắt Trà Trà đã lấp lánh ánh sáng.

(*Bản gốc là bài 18+ “If you do do” do các thành viên Vocaloid thể hiện, được biết dưới cái tên tiếng Trung là Uy Phong Đường Đường.)

An Lạc nhấp một ngụm sữa chua: “Tôi không nghe nhạc dân.”

Trà Trà còn đang muốn tìm tòi Walker, bỗng quay đầu nhìn An Lạc: “Quân sư à, chị thấy bây giờ tôi mạo muội đi tìm anh ấy thì có thích hợp không? Anh ấy lạnh lùng có tiếng luôn rồi.”

An Lạc chắc chắn: “Mạo muội cũng chỉ là hạng hai thôi, chủ yếu là người ta có đồng ý trả lời cô không?”

”Quân sư, bây giờ là lúc chị ra trận rồi đây!” Trà Trà nháy mắt mấy cái.

An Lạc nghĩ ngợi một lúc, gác cầm lên gối ôm: “Nếu cô đi tìm anh ta như thế, rất có thể anh ta sẽ không để ý đến cô, ngoại trừ cô có thể nói ra điều kinh thiên động địa gì đó làm anh ta không hiểu phải reply hỏi rõ.”

Trà Trà nhướn mày: “Cái đó...”

An Lạc lết người qua, “Cô cứ nói: anh còn yêu em không? Nhất định anh ta sẽ hỏi cô là ai.”

Mặt Trà Trà đỏ rần: “Cái gì thế kia chứ!”

”Cứ thử đi!” An Lạc tiếp tục khấp khìi uống sữa chua.

Trà Trà im lặng một chốc, “Vây để thử xem... Để tôi lấy tài khoản phụ của mình hỏi anh ấy.”

An Lạc cảm thấy như tìm lại được những ngày tháng cấp ba giúp bạn thân nắm bắt tâm tình của nam sinh, vừa nhiều chuyện lại ngây thơ, mang theo vài phần khoái cảm khi đùa dai.

Sau khi Trà Trà dùng máy tính đăng nhập liền nhanh chóng thêm wechat của Walker, vừa cắn móng tay vừa từ từ gõ chữ: anh còn yêu em không?

Gõ xong Trà Trà với An Lạc cùng nhau cười ha hả, An Lạc nuốt chút nữa sữa chua, vô cùng mong chờ reply tiếp theo.

Quả nhiên, rất nhanh đã có người trả lời.

[Walker]: ?

Tuy chỉ là một dấu chấm hỏi ngắn ngủi, nhưng Trà Trà lại bắt đầu hét loạn xạ như gà chộc tiết: “Nam thần trả lời tôi kia!! My god!!”

An Lạc nín cười: “Nhanh, tiếp tục nói chuyện đi.”

Trà Trà luống cuống cắn môi: làm sao nữa bây giờ?

An Lạc: “Giới thiệu bản thân trước đi, bây giờ cô đã thành công khiến anh ta để ý rồi đây.”

Trà Trà giật mình: “Ừ nhì! Đúng rồi! Quân sư quả thật nhanh trí lắm!” Nói xong vỗ người An Lạc một phen, bắt đầu gõ chữ.

”Đội đã!” An Lạc dí sát mặt vào màn hình, “Avatar tài khoản của cô sao nhìn giống ảnh avatar của tôi thế?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Trà Trà cũng ngẩn người, một lúc sau mới mở miệng: “Đây không phải là tài khoản phụ của tôi!”

”Mẹ kiếp!” An Lạc lặn từ trên ghế xuống, mở thông tin người dùng ra xem, tên là “Lạc Lạc Thanh Hoan”, không phải An Lạc cô thì là ai chứ?

”Cô cô cô sao lại đăng nhập vào tài khoản của tôi?” An Lạc cảm thấy đầu lười mình không thể vượt thẳng được nữa.

”Tài khoản phụ của tôi chính là tài khoản thứ hai lưu trong danh sách, ai mà ngờ tài khoản của cô lại xuất hiện trong này chứ! Tôi cũng không nhìn mà đăng nhập luôn...” Về mặt của Trà Trà cũng chẳng thể sánh bằng An Lạc đã lưu lạc đến phương nào.

An Lạc túm tóc: “Hôm qua điện thoại tôi hết pin, mới mượn điện thoại cô đăng nhập tài khoản... Thôi quên đi, mau xóa hết cho tôi!”

”Đừng có thế chứ, chỉ mới bắt đầu quyến rũ thôi mà!” Trà Trà nhũn mày nắm lấy tay An Lạc: “Lạc Lạc à, cô không thể nào nhẫn tâm thế được!”

”Vậy ý cô là dùng tài khoản của tôi nói chuyện với anh ta ư? Tôi vẫn còn nhiều bạn bè đợi tôi nói chuyện nữa đấy, không được!” An Lạc nói xong bước lên toan giật điện thoại của Trà Trà.

Trà Trà giấu điện thoại ra sau lưng, bỗng điện thoại rung lên, cô nhanh chóng xoay người âm thầm nhìn xem, An Lạc bước đến, lại bị Trà Trà ngăn chân, suýt chút nữa ngã nhào ra đất.

Trên màn hình hiển thị:

[Walker]: An Lạc?

Trà Trà mù mịt quay đầu nhìn An Lạc, không ngờ người phía sau lập tức giờ nanh múa vuốt lao đến trả thù: “Trà Trà cô là đồ vô lương tâm...”

”Khoan đã, mới này Oa Gia hỏi cô có phải là An Lạc không đấy?” Trà Trà đưa điện thoại cho An Lạc, “Không đúng, sao anh ấy lại biết được?”

An Lạc sửa lại tóc, cau mày nhìn, “Thông tin của tôi có trong phần giới thiệu, đương nhiên anh ta nhìn thấy rồi!”

Trong chớp mắt An Lạc thấy dòng đầu tiên trong khung chat: Anh còn yêu em không?

Sao mình lại bất cẩn thế kia chứ? Cô bây giờ thật muốn đập đầu vào tường cho rồi...

An Lạc gửi lại một chữ “Ừ”, bên kia trả lời trong vòng một giây:

Tôi yêu cô hồi nào?

Trên mặt An Lạc nóng bừng, nhanh chóng trả lời:

Là thế này, đây chỉ là hiểu lầm thôi, là bạn tôi muốn làm quen anh, chứ tôi không hề quen gì anh hết.

Nhanh chóng phui sạch mối quan hệ!

[Walker]: Không quen tôi?

Ừa thì sao, không quen anh ta thì lạ lắm à?

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Tôi không giao lưu nhiều ở lĩnh vực này, xin thứ lỗi!

[Walker]: Thật sự không biết tôi là ai ư?

An Lạc nhìn câu trả lời, quay đầu lại hỏi Trà Trà: “Nam thần của cô sao kì lạ vậy?”

Trà Trà ngó xem, trung ra vẻ mặt đã hiểu: “Mấy đại thần đó đều rất chú trọng riêng tư, đoán chắc anh ấy sợ cô bụng dạ khó lường, muốn tìm hiểu gì đó, cho nên mới muốn xem cô biết được nhiều ít gì về anh ấy đấy!”

Nói xong Trà Trà hất cằm, lấy lại điện thoại: “Xem tôi đây!”

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Walker chuyên gia cover cấp bậc đại thần trong nước, nghề chính không rõ, với giọng trầm cuốn hút mà nổi tiếng trên mạng, được theo dõi rất nhiều, có thể kiểm soát tất cả các bài nhạc rock khác nhau một cách hoàn hảo, nhưng sở trường vẫn là nhạc của Vocaloid...

An Lạc nhìn Trà Trà mặt không đổi sắc gõ mấy dòng này, không tìm được mà bật ngón cái với cô ấy, quả thật còn nhanh hơn tìm kiếm baidu... không đúng, đây hình như là tài khoản của cô mà!

An Lạc nhanh chóng phản ứng kịp, vội vàng giật lấy điện thoại: “Không được biến tài khoản của tôi thành fan cuồng!”

Nhưng đã muộn rồi, Trà Trà đánh nốt hàng chữ cuối cùng: tóm lại Oa Gia anh chính là nam thần của anh, chỉ nghe giọng anh thôi đã muốn lên giường với anh rồi, làm sao bây giờ? (che mặt)

An Lạc quả thật tức muốn chết, “Dư Đồ cô đừng có quá đáng!”

Trà Trà ở một bên che mặt thật, ngại ngùng nói: “Ồi ngại quá, đã tỏ tình với nam thần rồi...”

An Lạc gào lên: “Nhưng anh ta nghĩ người tỏ tình là tôi đấy biết chưa! Bây giờ thì cô hay rồi, tôi giúp cô gánh nỗi oan mê trai này, tôi thật sự là...”

”Anh ấy không biết là cô đâu, yên tâm yên tâm!” Trà Trà vỗ vai an ủi An Lạc.

An Lạc khóc không ra nước mắt, một lúc lâu cũng không có người trả lời lại, đoán chừng người ta bị chấn động rồi, người không quen lại nói muốn lên giường với mình...

Trà Trà dùng hai tay dâng sữa chua, “Tôi biết cô bình thường rất có phẩm hạnh mà, không sao đâu, người tỏ tình với Oa Gia ngày nào cũng xếp hàng dài, anh ấy sẽ không để tâm đâu.”

An Lạc cam chịu nhận sữa chua, dù sao cũng đủ dọa người rồi, may mà không quen nhau, đùa giỡn chút chắc cũng chẳng sao.

Trà Trà nay ngây ngô như chọc tiết gà, sắp mười hai giờ rồi mà vẫn ở trong phòng ngâm nga “i a i a” chuẩn bị ghi âm, An Lạc bị ồn ào quấy nhiễu, trong đầu chỉ toàn là ma âm của Trà Trà, âm thanh xuyên qua bức tường cùng chấn mền chui thẳng vào tai cô.

Trong tạp âm hỗn loạn chẳng hiểu sao An Lạc lại nhớ đến Walker, anh ta thật sự hát hay đến nỗi khiến người ta trúng độc như Trà Trà nói ư?!

Lòng hiếu kỳ thôi thúc cô tìm tòi “Oa thúc”, đập vào mắt đầu tiên là vô vàn lời tỏ tình sùng bái, từ ngữ còn trần trụi hơn so với Trà Trà.

Nhìn thoáng qua hai cái:

”Tai đã mang thai rồi, em sẽ chuẩn bị tốt sinh con cho Oa Gia...”

”Nếu Oa Gia nhẹ giọng trò chuyện bên tai em, dù em có là trai cũng sẽ cứng!”

Bỗng An Lạc hơi tò mò về khuynh hướng giới tính của Oa Gia...

Cô nhấp vào bài hát nổi tiếng của Oa Gia mà dân mạng lưu truyền - “Hibikase”.

Âm thanh điện tử ở đoạn đầu đã khiến người ta nhanh chóng tìm được cảm giác bốc cháy, thế nhưng khi giọng nam khàn khàn trầm thấp vang lên, tiếng nhạc điện tử nhanh chóng trở nên bình thường, An Lạc rất ít khi nghe nhạc Nhật, nhưng cũng có thể thấy tiếng Nhật của Oa Gia rất đạt chuẩn, tiết tấu mạnh, âm thanh thật giả như mây bay nước chảy thay đổi khó phân biệt, giọng hát trầm thấp, thậm chí có thể xưng là âm sắc của “khí vương giả”.

Giọng của anh rất đặc biệt, rõ ràng chính là công âm, nhưng lại mang theo vẻ mị hoặc, âm chuyển cùng nốt cao quả thật như muốn giết người...

Dần dần, An Lạc có chút sục sôi.

Giọng ca lạnh như băng lại mang theo sắc khí, hoàn toàn không thể chống cự...

Nghe đến lần điệp khúc thứ hai, nhịp điệu nhanh hơn, khí phách dứt khoát... An Lạc lảng lảng mà kích động, nhin không được lại nhấp vào khung trò chuyện wechat với Oa Gia, đỡ mờ thật, vì sao đến cô cũng muốn tỏ tình với anh ta?

Chẳng trách lại có nhiều người chỉ dựa vào giọng mà đã điên cuồng vì anh ta rồi.

Sau khi thêm wechat của Walker, Walker không hề có động tĩnh gì, còn An Lạc xuất phát từ lần dọa người trước đó, nên không dám chủ động bắt chuyện, cô cũng bắt đầu lo đến một ngày nào đó Walker sẽ xóa cô mất.

Trên đường đến trung tâm học bơi, An Lạc bất ngờ nhìn thấy huấn luyện viên nhà mình ở trên đường, cười chiếc xe đạp không phanh* xanh nhạt, đeo tai nghe màu đen, áo lông mỏng màu đen, quần kaki dài, nhìn từ xa, cả người như chìm ngập trong ánh mặt trời.

(*Hay còn gọi là xe đạp Fixed Gear, như hình dưới.)

Anh đạp như bay đến ngoài cửa nhà bể bơi, chân dài chống trên đất thào tai nghe xuống, động tác liền mạch dứt khoát.

Rõ ràng chỉ là một động tác vô ý, rất tự nhiên, nhưng sao đến lượt anh làm lại thành ra đẹp mắt thế kia?

Quả nhiên ông trời không công bằng, An Lạc nghĩ nếu bản thân chống đỡ xe đạp kiểu đó, chắc chắn cả người và xe đều đổ rạp trên đất hôn đường.

Đang còn nghĩ ngợi, huấn luyện viên nhà mình chẳng biết thế nào mà nhìn thoáng qua về phía này, rồi làm như không có việc gì quay đầu đi vào bể bơi.

An Lạc rào bước nhanh hơn đi vào.

Thay đồ bơi xong, An Lạc đi vào phòng nghỉ, bỗng nghe thấy bên trong cánh cửa có âm thanh quen thuộc, cô thoáng hoảng hốt, đứng ngăn người ra trước cửa phòng nghỉ, cho đến lúc cửa bị đẩy ra, một bóng người cao to xuất hiện.

Trương Nhiên cup mắt ngắt điện thoại, thào tai nghe bên tai xuống, mới vừa đẩy cửa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy An Lạc đứng ở ngoài, vẻ mặt như có suy nghĩ.

An Lạc thấy là huấn luyện viên, nhanh chóng cười cười, chẳng trách lại quen tai đến thế, sao lại nhất thời quên khuấy giọng của huấn luyện viên chứ.

Trương Nhiên mặt không chút thay đổi đi lướt qua người cô, An Lạc đuổi theo, “Huấn luyện viên Trương, hôm nay anh có xuống nước không?”

“Không xuống.” Trương Nhiên vừa đi, vừa thuận tay xoe nhẹ đầu đứa trẻ gần bề bơi.

“Ồ? Vậy khi nào anh xuống?” Về thất vọng của An Lạc không cần nói cũng hiểu.

“Vì sao tôi phải xuống?” Trương Nhiên nghiêng đầu nhìn lướt qua An Lạc.

An Lạc buột miệng nói: “Không phải anh dạy chúng tôi tập bơi à? Không xuống nước thì sao dạy được?”

“Tôi ở lớp cơ bản, chỉ dạy kỹ năng cơ bản, nếu cô cảm thấy không thích ứng được, có thể chuyển lớp.” Giọng của anh trong trẻo nhưng lại lạnh lùng.

Suýt chút nữa An Lạc đau bên sườn, há miệng thở dốc nhưng rồi cuối cùng vẫn yên lặng nuốt câu tiếp theo vào.

Lúc nghỉ giữa giờ, Trương Nhiên có việc ra ngoài một chốc, huấn luyện viên Long đến dạy bọn họ, dáng người của huấn luyện viên rất khá, cơ hai đầu cơ tam đầu gì đấy miễn bàn đi, làn da màu lúa mì nổi bật trong tia nắng, lúc xuống nước bơi ôi thôi đẹp trai quá đi.

An Lạc vừa cười vừa nhìn, thì huấn luyện viên Long đã bước đến: “Tên là An Lạc phải không?”

“Ồ, anh biết à?” An Lạc kinh ngạc mấy phần.

“Xem trên danh sách.” Huấn luyện viên Long dựa vào tay vịn bên thành bể: “Sao lại đến lớp cơ bản?”

“Tôi không biết bơi, lại có hội chứng sợ biển.” An Lạc cảm thấy khi nói ra bốn chữ “hội chứng sợ biển” cứ như xé rách một bí mật không an toàn vậy.

“Hội chứng sợ biển? Thật hay đùa vậy? Sợ thứ gì trong nước à?” Hiển nhiên huấn luyện viên Long có chút tò mò.

“Cũng không phải thế, cũng chẳng biết phải nói sao nữa, dù sao mỗi lần nhìn thấy đáy biển đều cảm thấy cả người sợ hãi, rất áp lực.” An Lạc nhẹ tay vẩy vẩy nước.

Huấn luyện viên Long: “Trương thiếu rất thích xuống nước bơi, vậy cứ để cậu ấy dạy em làm sao vượt qua nỗi sợ ấy đi.”

An Lạc trầm nghĩ hội chứng ám ảnh đầu phải muốn qua là qua, nhưng vẫn mỉm cười lễ phép, chợt nhớ đến một chuyện, bèn trêu: “Thì ra huấn luyện viên Trương cũng biết bơi đấy!”

Huấn luyện viên Long cứ như nghe phải câu chuyện cười, hai mày nhướn lại: “Câu này của em nói ra mà không sợ bị người ta cười à, Trương thiếu người ta là chuyên nghiệp đấy, vận động viên bơi lội cấp một quốc gia, giành được rất nhiều huy chương vàng trong nước.”

An Lạc khiếp sợ không ít, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại, huấn luyện viên Long nhìn An Lạc ngẩn ra mà không nén được cười, em gái ngốc này lúc ngốc cũng có chút dễ thương đấy chứ.

An Lạc ở trong nước lẳng lặng bóp cổ tay, người luôn bị cô thầm gọi là “huấn luyện viên củi mục”, ai dè lại là vận động viên bơi lội cấp một quốc gia... Cô lại còn nghi ngờ người ta không biết bơi chứ...

“Vậy sao anh ta không xuống nước?” An Lạc chậm chạp hỏi.

“Đột trước cậu ấy đang ở Melbourne tập luyện thì bị tai nạn giao thông, xương sống bị thương, bác sĩ nói tạm thời phải ngưng tập luyện, nên bây giờ cậu ấy về nước dưỡng thương, trung tâm này là trong nhà cậu ấy mở, lúc rảnh không có việc gì thì đến đây dạy các em nhỏ.” Huấn luyện viên Long cố ý nhấn mạnh ba chữ “các em nhỏ”, An Lạc xoa mũi cười: “Tôi cũng coi như là em nhỏ vậy.”

“Nhưng Trương thiếu dạy cũng chẳng chú tâm mấy, kỹ thuật của cậu ấy cao hơn hẳn chúng tôi, cũng không cần phải làm trợ lý huấn luyện viên.” Huấn luyện viên Long nói tiếp.

An Lạc tỏ vẻ rất đồng ý.

Sau khi Trương Nhiên quay về, phát hiện An Lạc luôn nhìn trộm anh...

Cô ta có tật xấu à?

Anh giả vờ như không nhìn thấy, lúi laptop ra chơi game.

Bỗng An Lạc phát hiện huấn luyện viên nhà mình trông cũng rất đẹp trai, đứng trong đám đông chỉ đưa mắt một cái vẫn có thể nhận ra, mặt mày sáng sủa, sạch sẽ thoải mái, ngũ quan có một vẻ cổ điển nào đó. Cứ như vậy, chuyện anh cứ lạnh lùng cũng có thể tha thứ.

An Lạc cứ như quên mất sự tồn tại của bản thân, vừa nhìn huấn luyện viên nhà mình vừa nghĩ đến chuyện này.

Rốt cuộc dưới ánh mắt sáng của cô Trương Nhiên cũng không chịu nổi nữa, đưa mắt nhìn An Lạc, vẻ mặt lạnh nhạt.

An Lạc còn không kịp dời mắt đi, không ngờ mình nhìn lên lại bị người ta bắt gặp được, cả người ngây ra một thoáng.

”Cô tập xong rồi à?” Trương Nhiên nói đơn giản.

”À, đúng, à vẫn chưa xong!” An Lạc nhanh chóng bơi chó tiếp, gần đây cô tập bơi chó rất lên tay.

Tư thế kì quái quá rồi, Trương Nhiên thấy buồn cười, khoe môi khẽ cong lên.

Những vệt nắng rơi trên cửa sổ, khiến bề bơi màu xanh ánh lên chút sắc vàng.

An Lạc xoay người lại thì trông thấy một cảnh này.

Tiếng nước lững lờ trôi trong không khí, chàng trai ngồi bên cạnh cửa sổ lớn, tia nắng mặt ngọt nhuộm mái tóc anh thành màu sợi đay, bông bênh mềm mại, trên mặt anh có ý cười khẽ khó nhận ra, đôi mắt trong như được gột rửa sạch sẽ.

Chợt trong đầu An Lạc nhảy ra một câu nói: thời gian vừa lúc, anh cười, ánh nắng khuynh thành.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Thời gian chỉ là một khái niệm trừu tượng, nào hề cảm giác được chi, chỉ lẳng lẳng trôi qua.

Sau khi quen biết một người, trục thời gian to lớn dường như được phủ một lớp bụi mờ, chẳng còn quan tâm vấn vương nhiều như trước nữa, dù sao thì có đôi lúc An Lạc cảm thấy, thế đời thế lương thất thường, không có gì là vĩnh viễn cả.

Từng thích một người như thế, hận không thể đem nước mắt và những cố gắng để trả giá, nhưng đổi lại chỉ là một kết cục tệ hại. Căn bệnh “hội chứng sợ biển” của cô không phải là vô căn cứ, cô không phải là người dễ dàng quên đi những vết thương đã đóng vảy, ngược lại cô chính là kiểu người rất dễ mất đi cảm giác an toàn.

Nhưng cô lại chẳng hay, cảm giác an toàn là tự bản thân mình nảy sinh, phần lớn thời gian chúng ta cảm thấy không an toàn, là vì đã mất đi tin tưởng với thế giới này.

Bất tri bất giác tháng mười hai đã đến, An Lạc với Trà Trà hẹn nhau sau khi tan làm sẽ đi shopping mua thêm mấy bộ quần áo mùa đông, kết quả mẹ Trà Trà đột nhiên gọi đến, nói chị hai họ của Trà Trà sinh con, vội vàng gọi cô ấy đi.

Một mình An Lạc chậm rãi dạo quanh khu mua sắm, nhìn đôi tình nhân bên cạnh mặc trang phục thường ngày vừa nói vừa cười, không thể ngăn được cảm thấy trống rỗng, hai năm qua cô cũng đã thử hẹn hò, nhưng đều không có cảm giác, mới đầu cô cho rằng bản thân còn chưa quên được cái cảm giác yêu thương say đắm Giang Việt, nên không hề để tâm đến bọn họ, sau đó cô mới phát hiện ra, cô không có cách nào tạm bỏ được, cái gì cũng có thể tạm bỏ, riêng người yêu thì không, đó là người sẽ đi cùng bạn cả đời, nếu tạm bỏ, thì suốt đời này đều để lại tiếc nuối.

Bỗng dung nhớ đến “Cô gái 100% hoàn hảo”* của Haruki Murakami, thế giới này rộng lớn đến thế, gặp một người hoàn hảo 100%, xác suất là bao nhiêu?

(*Tên đầy đủ là “Gặp cô gái 100% hoàn hảo trong một buổi sáng đẹp trời tháng Tư”, một truyện ngắn của Haruki - tác giả bộ truyện nổi tiếng “Rừng Na-uy“.)

Đi vào quầy sữa chua, An Lạc ném mấy vi Yakult vào xe đẩy hàng, vừa đi lên trước như rùa bò, vừa lấy điện thoại ra lướt group chat, đến độ tuổi này của An Lạc, người kết hôn thật ra không ít, nhưng An Lạc chẳng thể nào hiểu nổi tại sao những người bạn này lại phải kết hôn sớm như thế, ngày nào cũng chụp ảnh cưới, ảnh tuần trăng mật các kiểu rồi gửi lên group, cho nên trước mỗi lần kiểm tra tin nhắn An Lạc đều phải chuẩn bị tốt tinh thần bị ngược.

Lại có đứa khoe bạn trai người Đức nữa, An Lạc cắn chặt răng, bỗng dung thấy cái tên tiếng Anh “Walker“.

Cô không nhìn lầm đấy chứ? Walker lại có thể cập nhật status ư?

Cô đừng bước nhìn lại cho kĩ.

Walker: Vì sao chó lông vàng tám tháng tuổi lại bị chuột rút?

Đặng vào năm phút trước, An Lạc nhanh chóng trả lời: Hay là do thiếu canxi?

Nắm chặt điện thoại trong tay, An Lạc thất thường tiếp tục đẩy xe hàng đi mua đồ.

Rất nhanh điện thoại rung lên, An Lạc nhìn xem:

[Walker]: Đã dẫn đến bác sĩ rồi, không thiếu canxi.

A a a a a, Oa Gia lại có thể trả lời lại cô đấy...

An Lạc nghĩ một lát, rồi gõ chữ: Anh sờ nó nhiều chút đi, ôm nhiều vào.

Sau khi trả lời An Lạc đứng cười cười, nhấm trúng chiếc áo len đan tay kiểu Nhật trên người ma nơ canh, liền gọi người bán hàng đến tìm mẫu màu đen xám dễ thứ.

Thật ra đáng người An Lạc không tính là cao, được cái người gầy, làm cô rất đặc ý với cơ thể mình, nhỏ cao, không để lộ khung xương, nhìn qua có vẻ chân dài.

An Lạc đứng trước gương thay tới thay lui nhìn, giá cũng rất vừa, đang lúc do dự có mua hay không thì điện thoại lại rung một cái.

[Walker]: ?

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Chó lông vàng cũng thông minh lắm, có thể nó đang giả bệnh, muốn anh quan tâm nó đấy.

Lại nghĩ, rồi gõ thêm: động vật nhỏ cũng giống như người, đều cần yêu thương, không chỉ anh có được nó, mà nó cũng phải có được anh, nó rất cần sự quan tâm của chủ nhân.

Sau khi gửi xong An Lạc lại thấy mình như thánh mẫu, cô không quen biết gì Walker, không biết anh ấy có cảm thấy cô như đứa thần kinh không...

Một lúc lâu vẫn không có người trả lời, An Lạc thoáng phiền muộn, chẳng hiểu vì sao bây giờ người ta lại luôn cảm thấy những thứ gì tốt đẹp đều là giả dối, thích thứ không kịch, thành tâm cũng không kịch, cho rằng lòng mình chẳng qua chỉ là một thứ giả tạo.

Ví dụ như câu nói vừa nãy của cô, đoán chừng đã bị người ta xem là mình quan trọng hóa lên rồi.

Nhìn sắc mặt chột âm u của An Lạc, người bán hàng vội vàng nói: “Người đẹp à, bộ trang phục này thật sự vô cùng hợp với chị đấy, mặc lên người trông như người mẫu vậy đó, giảm giá năm phần trăm!”

An Lạc nhìn mình trong gương, quyết định mua.

Về lại nhà Trà Trà, trong phòng vừa lạnh vừa tối, Trà Trà vẫn chưa về.

An Lạc ngồi phịch trên ghế sofa xoa đôi chân bị giày cao gót làm nhức mỏi. Đi đứng cả một ngày, gọi cho Trà Trà.

”À, Lạc Lạc này, hôm nay tôi không về đâu, mẹ giữ tôi ở lại nhà làm sủi cảo, giờ cũng muộn rồi, cô nghỉ sớm chút đi.” Đầu dây bên Trà Trà hơi ồn ào, so với tịch mịch chỗ An Lạc thì quả nhiên đối lập hẳn nhau.

Lòng ngực An Lạc chưa xót chút ít, tắt máy rồi bèn gọi cho mẹ.

”Lạc Lạc đấy à, vừa nãy bố con còn nhắc đến con đấy!” Trong giọng của mẹ An Lạc lộ ra ý cười, An Lạc cũng cảm thấy ấm áp đôi ba phần.

”Con ở đó sống đã quen chưa? Chắc cũng lạnh như nhà mình nhỉ, chăm sóc mình cho tốt đấy, tối phải nhớ cho thêm giấm trắng vào nước ắm ngâm chân* đấy...” Mẹ luôn quan tâm con cái như thế, An Lạc cười nghe xong: “Được rồi mẹ, nói nhiều thế không sợ phí cuộc đường dài với chuyển vùng à? Mấy thứ này con cũng biết rồi mà.”

(*Ngâm chân với giấm có tác dụng làm tăng sự tuần hoàn máu trong cơ thể, giảm thiểu mệt mỏi, giúp giấc ngủ tốt hơn, rất hữu hiệu trong việc chữa mất ngủ.)

”À đúng rồi, Lạc Lạc này, sao con đổi số điện thoại mà không nói cho bạn cũ biết thế?” Đột nhiên mẹ hỏi.

An Lạc vẫn còn đang xoa chân, cũng không suy nghĩ kỹ mà hỏi: “Bạn cũ gì chứ?”

”Giang Việt đó, mấy hôm trước thằng bé này còn đến nhà đấy, nói không liên lạc với con được, chỉ nhớ địa chỉ nhà chúng ta, thằng bé đó càng ngày càng tuần tú lịch sự, còn tặng...”

Những lời sau đó đến một câu An Lạc cũng không nghe lọt, cả người như bị sét đánh trúng, tim chọt nảy lên

Giang Việt đến tìm cô?!

”Cậu ta đến nhà mình làm gì?” An Lạc lặng người một lúc lâu, mới chậm rãi hỏi.

Mẹ cô nghe thấy trong giọng cô hơi thiếu tự nhiên, liền thở dài: “Thích một người đâu thể miễn cưỡng được, mẹ biết lúc đó con thích nó, nó đi rồi con cũng đau lòng, nhưng trước sau Giang Việt đều xem con là bạn, con cũng không thể trách người ta...”

”Đủ rồi!” An Lạc nhủ mảy, “Mẹ à, chuyện của con với cậu ta sớm đã hết rồi, bây giờ con không có tí tia tình cảm gì với cậu ta cả, cũng không muốn qua lại bạn bè bỏ đi gì với cậu ta hết, mẹ đừng quản chuyện này nữa, cứ ở nhà chăm sóc mình cho tốt, cả chăm sóc bố nữa, Tết con sẽ về.”

Mẹ An Lạc đáp một câu, lại hàn huyên thêm mấy lời rồi gác máy.

Ngoài cửa sổ, không biết từ lúc nào những bông tuyết đã nhẹ bay, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, trắng xóa dày đặc lượn vòng, An Lạc đứng trước cửa sổ, cho đến khi gió đêm phát qua khiến mũi cô lạnh rát, cô mới từ từ đóng cửa sổ lại.

Cô hẳn nên buông tay thôi.

Cho dù là đã từng, thì cũng chỉ là bạn tốt.

Nhớ lại có một năm vào ngày giáng sinh, An Lạc với bạn bè trong trường cùng nhau tụ tập, sau đó mọi người lại kéo nhau đi hát karaoke, Giang Việt lại từ chối về trước.

Sau đó An Lạc mới hay, giáng sinh hằng năm là ngày giỗ của bố Giang Việt.

Cũng may lúc ấy cô đi về với Giang Việt, người mình thích ấy mà, cho dù chỉ là một cái nhún mảy, bạn cũng sẽ rất nhanh cảm giác được.

Cô và Giang Việt đi giữa trời tuyết, dấu chân thưa thớt, chỗ sâu chỗ nông đều là dấu chân của hai người, bóng của cây khô bên cạnh chiếu trên mặt tuyết, được ánh mặt trời kéo dài ra.

Giang Việt quàng khăn dệt kim màu xám, mặc áo khoác nỉ màu nâu nút song song, gương mặt sáng sủa tuấn tú như chàng trai bước ra từ truyện tranh, chỉ là trong đôi mắt có mấy phần tăm tối.

Giang Việt im lặng, An Lạc cũng không mở miệng, cứ như thế chậm rãi bước đi trong thế giới trắng xóa.

Cuối cùng An Lạc muốn hỏi Giang Việt có phải có tâm sự gì hay không, nhưng lời nói ra rồi lại nuốt xuống, chỉ cười ngắc đầu nhìn anh: “Giang Việt này, cậu có thể chụp cho mình một bức ảnh được không?”

Giang Việt khẽ cúi đầu nhìn cô, đến tận bây giờ cô vẫn nhớ rõ dáng vẻ thản nhiên khi anh bật cười ấy, dịu dàng lại trong sáng, cô cũng nhớ những lời mà Giang Việt nói lúc đó, anh ta nói: “Ừ, mình đã chụp trong đầu rồi.”

Có lẽ anh ta sớm đã quên, còn người thật sự chụp lại cảnh đó trong đầu, chính là An Lạc, hơn nữa sau đó cho dù cô muốn quên đi thế nào chẳng nữa, cũng luôn thất bại.

An Lạc vỗ nước lạnh lên mặt, cơn kích thích làm cô run lên, cô nhìn bản thân mình trong gương, bỗng nhiên muốn cười.

Bây giờ đến tìm cô? Giang Việt à, mẹ kiếp đúng là thằng khốn.

Sáng sớm hôm sau, An Lạc ngồi trên xe buýt đến công ty, buồn chán mở group chat lên, có một tin nhắn wechat mới.

[Walker]: Cảm ơn, lòng vàng trong nhà đã khá hơn rồi.

Nội dung trả lời quả thật không thể nào ngắn gọn hơn nữa, mới sáng sớm An Lạc còn mơ màng không hiểu gì, đến lúc phản ứng lại thì không nhận được bật cười.

[Lạc Lạc Thanh hoan]: Không cần ám ơn đâu, trước kia nhà tôi nuôi nhiều chó lắm, cũng coi như có kinh nghiệm.

Câu này là thật, trái tim thiếu nữ của An Lạc trong thời kỳ trưởng thành đều đặt cả vào chó mèo, cô còn từng quyết chí muốn dựng “mái nhà thu nhận sủng vật lưu lạc” nữa, cho những động vật nhỏ không nhà không đồ ăn một nơi ổn định, nhưng sau đó mới phát hiện có thể nuôi sống bản thân đã rất khó lắm rồi, thế là bèn bỏ ý định, nhưng bây giờ nhìn những chú chó lang thang trên đường, cô vẫn không kìm được mà gay mũi.

Không ngờ là Walker lại trả lời:

Sao cô biết nó già bệnh?

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Thật ra chó còn mẫn cảm yếu ớt hơn người, nếu anh là chủ nhân mà nó nhận định, thì cả đời này nó sẽ đều ý lại vào anh, khát vọng được yêu chiều, lúc ấy tôi cũng đoán mò thôi, có lẽ gần đây anh không đủ quan tâm đến nó rồi.

Rất nhanh đã đến dưới lầu công ty, im lặng xuống xe, nhận được trả lời mới: Sau này Cookie có chuyện xin thỉnh giáo cô tiếp.

Dùng hai chữ “thỉnh giáo” ư?

An Lạc cảm thấy Walker này nghiêm chỉnh mà có chút đáng yêu, thì ra chú cún lông vàng nhà anh gọi là “Cookie“...

An Lạc cười gồ chữ: “Đừng khách khí, lúc nào cũng sẵn sàng chờ đợi.”

Nhưng sau khi cân nhắc lại cảm thấy nửa câu sau không được tự nhiên lắm, bèn xóa đi đổi thành “Đừng khách khí, tôi đi làm đây, bye.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Gần đây An Lạc bị cấp trên Từ Sa Sa làm cho suy nhược tinh thần.

An Lạc vất vả về ra bản thiết kế của cô, nhưng chị ta lại ghét bản vẽ “họa tiết lốt” không như chị ta nghĩ, An Lạc liền về lại bản mới, nhưng rồi chị ta lại ghét “hoa văn trống rỗng” của An Lạc không có phong vận.

An Lạc chưa từng phải lo lắng tốn công như thế với bản thảo thiết kế của mình bao giờ, nhưng từ khi chuyển đến chỗ của Từ Sa Sa thì thời gian với tâm huyết đều trở nên không đáng một đồng.

Hứa Tam Diệp vẽ mặt đồng tình sâu sắc: “Nhớ lại năm đó tôi cũng bị hành như thế đấy, cứ từ từ sẽ quen thôi.”

Lập tức bên ngoài phòng làm việc truyền đến chất giọng lạnh lạnh của Từ Sa Sa: “Hứa Tam Diệp, bao giờ thì giao bản tài liệu cho tôi đây? Nếu nội trong hôm nay tôi còn chưa thấy, thì cậu cứ xách đầu đến đây đi!”

An Lạc: “...” Vậy thì có gì quen nổi chứ? Bây giờ rõ ràng cũng rất thảm..

Hứa Diệp Tam nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại nhả ra lời nhã nhặn nịnh nọt: “Ấy~ Chị Sa à chị đừng nóng, em đem đến ngay đây!”

An Lạc không nén được cười.

Tối có lớp tập bơi, An Lạc tan làm trực tiếp vẫy taxi đến trung tâm, dọc đường có kẹt xe, cũng may giờ An Lạc không ở Bắc Kinh, kiểu kẹt xe này mà so với đề đô thì quả thật chỉ đáng là quy mô nhỏ, cô còn thoải mái nhàn nhã chơi liên tiếp mấy ván Pikachu, rồi lại lượn vào wechat quăng mấy câu:

”Minh đang định ngủ một giấc trên đường đến bể bơi.”

Còn gửi thêm tám ảnh chụp cảnh biển hoàng hôn ở ngoài cửa sổ.

Bên dưới có bình luận: “Còn đi bơi kia á? Không phải mày sợ nước à?”

”Không phải có hội chứng sợ biển hả?”

An Lạc xoa huyết thái dương trả lời: “Cút hết cho tao, tao đây đi học bơi.”

Lập tức có người trả lời: “Vậy huấn luyện viên của mày nhất định bị mày giày vò thê thảm lắm nhỉ? Nhớ hồi đó đi ngâm suối nước nóng với mày mà mày đã sợ đến mức sắp chết rồi...”

An Lạc bật cười: “Đừng nói nữa, huấn luyện viên của tao cứ như gì ấy, chỉ có tao bị tra tấn mà thôi.”

Sau khi trả lời thì lại cười cợt thêm mấy câu, qua chừng hai mươi phút, cuối cùng cũng đã đến trung tâm dạy bơi.

Huấn luyện viên nhà mình đã đến, duỗi đôi chân dài cúi đầu nhìn điện thoại, nghe thấy tiếng bước chân của An Lạc thì khẽ ngẩng đầu, nét mặt nhàn nhạt.

An Lạc cười, “Bị tắc đường.”

Trương Nhiên không nói gì, đặt điện thoại xuống, “Tập thôi.”

An Lạc đáp một tiếng, tháo khăn tắm ra, chậm rãi xuống nước.

Trương Nhiên lại như lơ đãng quét mắt nhìn cô một cái, cô vẫn mặc bộ áo tắm màu hồng sói xám đó, xấu quá xấu, anh khẽ nhủ mày.

Thật ra An Lạc mua áo tắm này là sợ ở dưới nước bị vô lễ, cô hay xem tin thời sự, mấy kẻ biến thái ở bể bơi có rất nhiều, nhưng đến rồi mới phát hiện, chỉ có duy nhất một động vật giống đực trưởng thành, hơn nữa anh ta cũng không hề xuống nước, ngược lại cô đã vô lễ với anh ta một lần.

Xem ra cái áo tắm này ngoài việc hạ thấp phẩm chất của mình ra, thì hoàn toàn không có đất dụng võ!

An Lạc vừa nghĩ ngợi vừa bơi qua bơi lại, ngay cả huấn luyện viên Long ở bên cạnh đến lúc nào cũng không biết, huấn luyện viên Long nhìn An Lạc, khóe miệng vẽ nên nụ cười nhạt: “Trung thiếu này, cô bé vậy hồng đó, hôm qua còn than phiền về cậu với tôi đó.”

Trung Nhiên khẽ nghiêng đầu, “Nói tôi không xuống nước phải không?”

“Thì ra cậu cũng biết à?” Huấn luyện viên Long nói.

Trung Nhiên vô tình khẽ nhướn mày.

Huấn luyện viên Long còn nói: “Em gái này còn nghi ngờ cậu không hề biết bơi đấy.”

“Cô ấy có nghĩ thế nào cũng không liên quan gì đến tôi.” Trung Nhiên lạnh nhạt.

“Hay để cô ấy đòi lớp đi, đến lớp của anh này.” Huấn luyện viên Long nói tiếp.

Trung Nhiên nghe ra ý tứ, đặt điện thoại xuống nói: “Đề ý rồi?”

“Đáng yêu lắm” Huấn luyện viên Long nói xong lại nhìn An Lạc, hẳn là một cô gái rất thú vị.

“Tự anh đi mà nói.” Trung Nhiên quăng lại một câu này.

Lúc này An Lạc vẫn hồn nhiên không biết hai người đàn ông trên bờ đang thương lượng việc đi hay ở của cô, cô quay đầu nhìn thoáng qua, vừa hay gặp phải vẻ mặt tràn ngập ý cười của huấn luyện viên Long, cô sợ đến mức nhanh chóng xoay đầu lại.

Sao sau lưng lại thấy ớn lạnh vậy nè?

Hôm nay huấn luyện viên Long thật sự có chút khác thường, chạy đến đây đưa đẩy nói chuyện, hỏi thăm người trong nhà An Lạc, An Lạc cười cười trả lời, biểu hiện cũng rất tích cực, Trung Nhiên ngồi một bên cũng không nhìn được mà nhìn hai người này. Người đàn ông mặc quần bơi, khoác đại khăn tắm lên người, dựa vào tay vịn, cúi đầu nói chuyện với cô gái, còn An Lạc thì nằm bò lên thành bể, cười đến hai mắt cong cong.

Còn muốn tập bơi nữa không thế? Anh không nhìn được mà ngẩng đầu: “An Lạc, cô đang làm gì thế?”

Lần đầu tiên An Lạc nghe thấy huấn luyện viên nhà mình gọi tên, kinh ngạc nhìn về phía Trung Nhiên, bỗng cô phát hiện ra... Lúc huấn luyện viên gọi tên cô thật dễ nghe!

Nhưng giọng của anh...

“Trung thiếu, nghiêm khắc thế làm gì vậy?” Huấn luyện viên Long cười rồi quay đầu lại nhìn Trung Nhiên.

Huấn luyện viên Long bắt ngờ nói giúp An Lạc quả thật khiến An Lạc rất cảm động, quên mất vừa nãy mình nghĩ gì, nhanh chóng nói: “Tôi tập thuần thục rồi, huấn luyện viên Trung anh có muốn nhìn xem không?”

Huấn luyện viên Long đáp nhanh: “Nhanh, mau bơi đi, để anh xem nào.”

Trung Nhiên: “...”

Về chiêu thức bơi chó ấy, An Lạc vẫn cảm thấy không ra tay được, miễn cưỡng khuấy nước hai lần, huấn luyện viên Long nhìn cô cười: “Hay là chuyển sang lớp anh Long đi, anh Long sẽ dạy riêng em.”

An Lạc kinh ngạc “à” một tiếng, rồi nhìn thoáng qua Trung Nhiên: “Cái này...”

Chính xác Trung Nhiên dạy người ta cũng không đến nơi đến chốn, nhưng lại ở trước mặt anh làm trò đi ăn máng khác như thế, không khỏi có chút vô nhân đạo, cô bèn sờ cổ: “Em ở chỗ của huấn luyện viên Trung cũng tốt rồi.”

Huấn luyện viên Long bèn đi qua vỗ vai Trung Nhiên: “Này thì có cái gì, ở chỗ Trung thiếu tốt, nói không chừng đến chỗ anh còn tốt hơn.”

Trung Nhiên đưa mắt nhìn anh ta, rồi lại nhìn An Lạc một cái, không lên tiếng.

An Lạc do dự: “Em... để em nghĩ lại đã, mai nói sau, mà cũng nên về rồi chứ?”

Đã hơn bảy giờ, phải nên tan rồi.

Dọc đường đi, An Lạc nhớ lại những hành vi kì quái hôm nay của huấn luyện viên Long, quá là lạ, thoát nhìn thì đứng đần, không phải tên biến thái đó chứ, hay do huấn luyện viên Trương không muốn để cô theo học lớp của mình nên cố ý bảo huấn luyện viên Long đưa cô đi?

Về đến nhà, Trà Trà làm món canh nấm bơ theo thực đơn trên mạng, An Lạc thụ sủng nhược kinh, cầm chén súp lên: “Trà Trà này, bây giờ tôi đang rơi vào cục diện khó cả đôi đường.”

Trà Trà ngẩn người: “Cục diện gì? Tình tay ba à?”

An Lạc: “Tay ba cái đầu cô, là thế này, tôi đi học bơi ấy, huấn luyện viên ở lớp bên cạnh bảo tôi chuyển sang lớp anh ta học, nhưng tôi không yên tâm được, tôi mất căn bản, lỡ qua đó huấn luyện viên kia muốn ăn đầu hủ của tôi...”

Trà Trà cười: “Sao phải nghiêm trọng hóa vấn đề lên vậy chứ?”

“Nói thật đấy!”

Trà Trà ngẩng đầu nghĩ: “Theo tôi thấy nếu huấn luyện viên đẹp trai, đáng vẻ dễ nhìn, thì dù có ăn đầu hủ của cô thì cũng không thiệt gì đâu!”

An Lạc: “...” Quả nhiên trao đổi với cô gái mê trai nặng là một việc rất khó khăn.

“Đúng rồi, gần đây Oa Gia năng suất cao lắm, lại cover bài mới nè, có muốn nghe không?” Trà Trà nói xong đưa điện thoại ra.

An Lạc chụp lấy: “Muốn!”

Trà Trà cười An Lạc: “Chắc, nhanh như vậy đã gia nhập hội fans rồi à?”

Đến tối An Lạc vừa nghe bài mới của Walker, vừa vẽ bản thảo, đeo kính gọng đen to bản, tóc cột cao lên đỉnh đầu, nhìn y chang trái cầu lông, rất có dáng vẻ trạch nữ trang nghiêm bí mật.

Trà Trà ở bên cạnh cũng chẳng tốt đẹp được mấy, vén hết mớ tóc mái thừa Hàn Quốc lên trên đầu, cố định bằng miếng kẹp tóc mái xóp khiến cả người cô đều toát lên “khí hậu khác nhau ở từng khu vực”, trên mặt còn đắp mặt nạ rong biển xanh lè, hai mắt sưng sò, ngẩn người trước màn hình máy tính.

Tất cả đều vì thiết kế mới của Từ Sa Sa lại có, gần đây hai người bọn họ với ngay cả Hứa Tam Diệp cứ như trâu bò bị ma nữ sai khiến.

Bận rộn loay hoay chống vỏ, An Lạc khát nước không nhịn được, đi sang phòng khách rót nước uống, vừa lúc đụng phải Trà Trà đi từ nhà vệ sinh ra, hai người giật mình đến mức run lên.

An Lạc: “Cô đừng có dọa người như thế chứ, phòng thì tối om còn đắp mặt nạ xanh lè đi ra từ nhà vệ sinh...”

Trà Trà: “Chị thì không dọa người à? Tóc thì cột cao lên đầu dựng thẳng lên, tôi còn thấy lạ từ bao giờ trong nhà xuất hiện kẻ đầu trọc...”

An Lạc nháy một nháy: “Bao giờ chúng ta mới được đổi sắp đây, hay nói bao giờ chị đây mới có thể trở thành nhà thiết kế chứ? Cuộc sống bây giờ quá mức đau khổ rồi, dạo này ngày nào cũng ngủ không đủ năm tiếng, trên mặt đã nổi thêm mấy nốt mụn rồi...”

“Đúng thế, tôi thức đêm đến mức giọng khô cả, chẳng hát được giọng loli nữa, còn làm cover gì nữa cơ chứ? Ôi cô họng hun khói này đáng thương quá đi mất thôi...” Trà Trà bước qua ngồi xuống ghế sa lon.

“Đổi nghề ra tàu điện ngầm hát rong cũng được, giọng ca sương gió này này mà hát bài ca lưu lạc* nổi tiếng gì gì đó, khẳng định sẽ có người mất tiền.” An Lạc đâm một nhát dao.

(*Bài Ca Lưu Lạc do Trần Tĩnh trình bày, được ngợi ca là bài hát hàng đầu.)

Trà Trà trưng ra vẻ mặt khinh bỉ, rồi thở dài: “Đến khi nào thì tôi mới có thể giống như chị Yoki chứ, trở thành đại thần chuyên gia cover, aiz, chị biết không, lần trước có người ghép bài cover nổi tiếng của chị Yoki với Oa Gia thành bài hát song ca, từ đó nguyện vọng chính của hầu hết hàng ngàn người mê ca nhạc là hi vọng Yoki với Oa Gia hợp xướng.”

“Không phải hai người họ đều là người của “Vòm Trời Xanh” à? Hợp tác hát một bài không phải rất dễ sao?” An Lạc nghi ngờ hỏi.

“Thì thế, Yoki cũng tỏ vẻ rất mong chờ có thể hợp tác với Oa Gia, ngự tỷ vạn năm Yoki cũng đã lên tiếng rồi đấy, hầy, nhưng mà Oa Gia người ta đâu nề nang gì, mãi không trả lời, xã trường cũng đã từng đề nghị, nhưng Oa Gia vẫn không phản ứng gì.” Trà Trà thở dài.

“Trời ạ, anh ta thích đàn ông thật hả? Chưa từng hợp tác với nữ lần nào?” An Lạc che miệng, về mặt kinh ngạc.

Trà Trà: “Cái gì chứ? Là anh ấy không thích song ca với người khác, bất kể nam hay nữ.”

“Khách từ núi băng tới*!” An Lạc tổng kết.

(*Tên bộ phim điện ảnh sản xuất năm 1963.)

Trà Trà sáng mắt: “Cho nên nguyện vọng cuối cùng trong đời tôi chính là có thể hợp xướng với Oa Gia!!”

An Lạc còn định cổ vũ lấy lệ vài câu, đột nhiên sừng sốt đi sát mặt vào mặt cô ấy: “Trà Trà, mặt cô nứt rồi kia!”

Mặt nạ bùn xanh lè bám vào trên mặt Trà Trà, vào lúc này cứ như vùng đất cao nguyên nứt thành các khe rãnh.

Trà Trà nhìn đồng hồ đeo tay, lập tức chạy vào nhà vệ sinh: “Fuck, mặt nạ bùn đắp gần nửa tiếng, ôi mặt của tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Hôm sau, mang theo hai quả bóng mắt thâm đen, An Lạc đi đến trung tâm dạy bơi.

Trương Nhiên vẫn chưa đến, An Lạc chỉ gặp huấn luyện viên Long.

Cô cười đi lên chào hỏi, huấn luyện viên Long nhìn cô: “Sao sắc mặt không tốt thế, có chuyện gì à?”

An Lạc bắt đầu đi cười cười: “Công việc bận rộn.”

“Vậy cũng phải nghỉ ngơi chút chứ, bạn trai không đau lòng ư?” Huấn luyện viên Long nói, chờ An Lạc trả lời.

An Lạc cười về bắt đầu đi: “Tôi vẫn khỏe.”

Huấn luyện viên Long khẽ thở một hơi nhẹ nhõm, rồi lập tức nụ cười càng sâu thêm: “À chà, thế thì càng phải chăm sóc mình cho tốt đấy.”

An Lạc đi đến cạnh bể bơi, nhìn nói: “Huấn luyện viên Trương đâu?”

“Cậu ấy nhờ tôi hôm nay giám sát bọn em... À đúng rồi An Lạc này, về việc chuyển lớp đó...” Huấn luyện viên Long nói xong bèn dừng lại.

Tối hôm qua An Lạc bận suốt đêm, hôm nay đi làm cũng cực kì mệt mỏi, đầu còn tâm trạng nghĩ đến việc đổi lớp chứ, cô có thể bỏ ra thời gian đến trung tâm đã phải cần rằng đấu tranh dữ dội rồi, cuối cùng cảm thấy không nên có lỗi với mấy ngàn đồng học phí nên mới ra cửa.

“Sao cũng được, chờ huấn luyện viên Trương đến rồi nói xong.” An Lạc thật sự không muốn tốn thời gian vào chuyện này.

“Nếu em đồng ý, thì có thể ra bên ngoài làm thủ tục.” Huấn luyện viên Long nói.

An Lạc gật đầu, ngồi bên thành bể, đầu ngón chân từng chút chạm xuống nước, như nàng tiên lướt trên mặt nước.

Bỗng cô dừng lại nhìn bóng dáng ở bể bơi bên cạnh.

Mỗi một bể bơi đều được ngăn cách bởi một lớp thủy tinh dày, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nhìn được vài cảnh bên trong, bây giờ chưa phải giờ vào học, nhưng đã có người bơi trong nước, cho dù cách một tấm thủy tinh mờ mờ không nhìn rõ, nhưng vẫn có thể thấy tốc độ bơi rất nhanh.

An Lạc không nhìn được ngẩng cổ lên nhìn, huấn luyện viên Long cũng nhìn sang: “À, là Trương thiếu ở bên đó tập bơi đấy, chắc chắn, vậy mà vất bọn em lại chỗ này...”

Huấn luyện viên cố tình nhấn mạnh vào nửa câu sau, nhưng trọng tâm của An Lạc lại nằm ở câu đầu.

Cô lại gần, đúng lúc Trương Nhiên ngoi lên mặt nước, một tay tháo kính bơi màu xanh với mũ bơi ra, mái tóc ướt sũng che phủ hai mắt, ánh mắt An Lạc dần dần thay đổi vị trí theo động tác lên bờ của anh.

Vòm ngực kiên cố hơi phập phồng, cơ bụng tám múi rõ ràng, đường cong thắt lưng có thể so được với người mẫu, chiếc quần bơi màu đen ôm chặt lấy bắp đùi thon dài, cả thứ nổi bật lên giữa hai bắp đùi... A a không thể nhìn được...

Trương Nhiên đang đứng bên cạnh bể bơi dùng khăn tắm lau qua tóc, khi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy bóng người màu hồng ở bên kia cửa thủy tinh, anh dừng động tác nhìn sang, nếu không nhìn lầm thì, ánh mắt của cô gái kia đang... di động trên đùi anh?!

Bị cô nhìn trộm mất tự nhiên, anh chuyển bước tránh đi.

Lúc này An Lạc mới giật mình phát hiện mình như kẻ nhìn lén, trên mặt nóng bừng, bèn vẫy tay với anh để xóa tan xấu hổ.

Trương Nhiên không để ý đến cô, An Lạc chậm chạp thu tay về, nhìn không được thăm nghĩ, thân hình của anh ta cũng đẹp thật đó, không phải dạng cơ bắp cuộn cuộn làm cho người ta phản cảm, cũng không phải vẻ yếu ớt mỹ nam, mà là cơ thể cân xứng kiện tráng, quả thật có thể lấy đi làm tiêu chuẩn để điều khắc, cô đây xuất thân là nhà thiết kế thật muốn chiều theo vóc dáng diện mạo của anh để làm khung mẫu...

“An Lạc?” Huấn luyện viên thấy An Lạc đứng ngây ra, “Sao thế em?”

“À, không có gì.” An Lạc chậm rãi đi đến.

“Đã sắp vào học rồi, về thủ tục chuyển lớp thôi...” Lời còn chưa nói xong, An Lạc đã nhẹ giọng cắt ngang: “Em không chuyển lớp.”

An Lạc nhớ lại lời Trà Trà nói, nói huấn luyện viên nào đẹp hơn thì chọn người đó, bây giờ An Lạc vô si cảm thấy những lời này quả ra vẫn thật có đạo lý.

Những lời tiếp theo của huấn luyện viên Long An Lạc không hề để tâm, từ lúc huấn luyện viên Long mời cô chuyển lớp, cô đã nhìn ra người này chẳng phải đứng đắn gì cho cam, hôm nay anh ta đến đây lại đưa đẩy hỏi cô có bạn trai chưa, khiến cô càng thêm bài xích anh ta. Chuyển sang lớp anh ta học, để tán tỉnh với anh ta à?

Trương Nhiên đẩy cửa hồ bơi bước ra, An Lạc cũng đẩy cửa đi theo, đứng ở sau gọi anh.

Trương Nhiên hơi nghiêng người lại, đợi cô nói tiếp.

“Tôi muốn nhìn anh bơi, vừa này không thấy rõ lắm.” An Lạc nói trắng ra.

Trương Nhiên bất ngờ mỉm cười, giọng nói đều đều: “Cô còn muốn nhìn rõ à?”

Đang châm chọc chuyện cô lên nhìn người anh đây mà.

An Lạc thành công khiến mình tự mất mặt, cả mặt đỏ bừng, sờ cổ nói: “Anh là huấn luyện viên của tôi mà.”

Cho nên không phải nên dạy tôi à? Không phải nên bơi cho tôi xem sao?

“Không phải cô muốn sang chỗ Long Dịch à?” Trương Nhiên nói không mang theo chút cảm xúc.

“Ai nói chứ? Tôi không đi!” An Lạc quả quyết nói.

Trương Nhiên xoay người lại, vài sợi tóc ngắn hất lên lộ ra đôi mắt sáng. Ánh mắt An Lạc lại không tự chủ mà dạo một vòng trước ngực anh.

Anh dừng một chút, “Không đi?”

“Không đi thật.” An Lạc quả quyết nói.

Anh lại nghĩ ngợi, “Quay về đợi trước đi.”

“Vậy còn anh?”

“Thay quần áo.”

An Lạc theo bản năng muốn ngăn lại: “Anh lại còn muốn mặc quần áo à? Đừng mà!”

Nói xong rồi ngay chính cô cũng ngẩn ra, ý của cô chỉ là muốn anh xuống nước dạy cô, nhưng sao lời nói ra lại có vẻ gian tà thế này?

Trương Nhiên lặng đi, rồi chợt muốn cười, khẽ ho một tiếng, “Chẳng lẽ tôi không nên mặc quần áo à?”

Quả thật An Lạc rất muốn đập đầu xuống đất, nói cái gì vậy chứ, “Tôi không phải có ý kia đâu, ý của tôi là không phải tôi muốn nhìn anh không mặc quần áo, tôi chỉ muốn nhìn xem anh bơi thôi... Dù sao thì anh...”

An Lạc càng nói càng không rõ ràng, tự mình làm bối rối.

Trương Nhiên nhìn đáng vẻ túm quần đồ mặt của cô, nhìn không được phì cười trêu chọc.

“Trà Trà, cô nói xem, một người chuyên làm ra chuyện mất mặt với chỉ một người thì xác suất là bao nhiêu?” An Lạc lưu luyến nhìn Trà Trà.

Trà Trà nghe xong mà cười đến mức không đứng dậy nổi, bây giờ đang xoa khoeo mắt, chỉ sợ mình cười nhiều mà có nếp nhăn.

“Tình huống này của cô ấy, chỉ đơn giản vì bản thân cô ngốc quá, huấn luyện viên người ta bị “koala” là cô ôm thì chắc chắn đã không còn gì có thể nói được với cô nữa rồi, sau chuyện này hẳn đã xem cô là biến thái mê trai rồi.”

”Có cô mới biến thái mê trai ấy, bộ tôi có ý hả?” An Lạc tức gần chết.

”Nhưng thật sự huấn luyện viên kia đáng người đẹp lắm hả? Mặt đẹp lắm hả?” Trà Trà xích lại gần.

An Lạc phất tay: “Đi đi đi, bây giờ tôi không muốn nói mấy chuyện này, còn phải nghỉ xem sửa bản thân sao cho chính danh đã.”

”Đừng có cái chính gì nữa hết, IQ của cô có thể học được quy tắc bơi đã không tệ rồi.” Trà Trà uống trà sữa nóng cho ấm cổ: “Đạo này càng lúc càng lạnh, tôi phải đeo khăn quàng cổ mới được.”

An Lạc liếc nhìn cô: “Vây khăn cổ của cô đâu? Trên vai cô là đâu rồi, cổ đâu mà quàng?”

Trà Trà kiễng nhất người khác chê cô cổ ngắn, nhưng An Lạc này tuyệt đối có ý, bản thân không vui lại đi trả thù người ta, cô hừ một tiếng không thêm đề ý đến cô ấy nữa.

An Lạc quay lại trước bàn đọc sách, khắp nơi đều là bản vẽ ngồn ngang, cô thở dài một hơi rồi lại bắt đầu phác họa bản thảo mới, nhưng về lui về tới tâm tình lại càng thêm buồn bực, quăng bút sang bên gục xuống bàn, trong đầu lại nhảy ra thất lung gầy của huấn luyện viên nhà cô, chỉ nhìn qua thôi mà đã muốn sờ lên cơ bụng một chút rồi...

Bút của cô bắt đầu loạt xoạt trên bàn vẽ.

Đến tận rạng sáng, Trà Trà đang nằm trên giường lướt web bỗng phát hiện An Lạc vừa post một tấm ảnh, không có caption.

Cô mở ra xem, nhìn không được mắng một tiếng, cái người này hơn nửa đêm không ngủ lại ở trong phòng vẽ đàn ông khỏa thân!

Cùng lúc đó điện thoại An Lạc cũng vang lên.

”Bạn có bình luận mới.”

An Lạc bấm vào xem

Trà Trà: nửa đêm còn vẽ ảnh nóng, mơ thấy mình đang xxoo với huấn luyện viên dạy bơi của cô đấy à?

An Lạc: Đi!Chết! Đi! Nghệ thuật đấy biết không hả? Cái này cũng giống như tượng David vậy, đây chủ nghĩa nhân văn và cái đẹp, cô thì biết gì.

Trà Trà: Ừ, vậy cô cướp huấn luyện viên của cô vào tay là có thể thưởng thức cả đêm không ngủ đấy.

An Lạc: ...

Nhưng kì quái nhất không phải là Trà Trà, mà khi tấm ảnh này bị nam thần nhìn thấy, Walker đã hơn nửa đêm còn gửi tin nhắn cho An Lạc:

”Xóa ngay cập nhật mới nhất đi.”

An Lạc chẳng còn tí buồn ngủ nào nữa, ngồi trên giường nhìn điện thoại đến gần ngủ, cô không nhìn lầm đó chứ? Tấm ảnh cô đăng lên thì liên quan gì với nam thần? Chẳng lẽ vì tiêu chuẩn bên trong có hơi to ư? Cái đó cũng đâu đến nỗi...

Cô nhấn vào từng phím trên bàn phím chín số, từ từ gõ:

Sao ư?

[Walker]: Cô mê kiểu này à?

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Tôi học thiết kế, họa sĩ phác thảo là chuyện bình thường mà.

Một lát sau.

[Walker]: Nhưng cũng không cần vẽ chi tiết đến thế.

An Lạc: ...

Ý anh là nói cô ngay đến bộ phận nào đó bên dưới cũng vẽ ra sao? Đây thì có gì chứ? Câu nói không đúng này chẳng phải rất kì lạ ư?

Hơn nữa... hình như cái này cũng đâu có liên quan gì với Walker anh ta chứ?! Có cần thiết phải bảo cô xóa đi không?

An Lạc càng nghĩ càng đau, liền gõ:

Anh cảm thấy không đẹp hả?

[Walker]: Cũng tạm tạm

[Lạc Lạc Thanh Hoan] Lúc tôi học về vật còn phải hiểu biết về cơ thể kết cấu người nữa đấy, đây đâu tính là chi tiết, tôi còn có thể vẽ ra đường vân cơ bắp với bố trí xương cốt trên người nó cơ.

[Walker]: Tinh lực của cô tốt nhất nên đặt vào chuyện học bơi thì hơn.

An Lạc lại mù mịt, hôm nay nam thần có vẻ không bình thường cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

An Lạc do dự một lúc, cuối cùng cũng xóa cập nhật mới nhất của mình, rồi chụp màn hình đoạn hội thoại với Walker gửi cho Trà Trà.

An Lạc: Trà Trà này, sao nam thần lại như vậy?

Sau một lúc lâu Trà Trà mới trả lời: Nhỏ vào nhé, cô còn trò chuyện với chân mệnh của tôi cơ đấy?!!!

An Lạc: Cô quên lúc đó vì quyến rũ anh ta mà dùng tài khoản của tôi thêm anh ta vào à?

Trà Trà trực tiếp xông thẳng vào phòng cô, gào lên đầy giận dữ: “An Lạc, làm sao cô có thể trò chuyện bốc phét với Oa Gia được chứ?”

An Lạc đang ngồi trên giường, Trà Trà nhảy lên: “An Lạc cô đúng là đồ mưu mô, mau mau thú thật đi!”

“Cái gì mà thú thật chứ? Thú thật là tôi cũng chỉ tùy tiện hàn huyên với anh ta mấy câu thôi, nhưng thái độ của anh ta có hơi lạ.” An Lạc nói rồi lại mở hội thoại tin nhắn đã lưu ra.

“Tùy tiện hàn huyên? Oa Gia còn biết tùy tiện hàn huyên với người khác à? Tôi đã nói với cô là sau đó tôi thêm anh ấy ba lần bảy lượt mà vẫn bị từ chối không? Hơn nữa, trong Vòm Trời Xanh cũng chẳng có mấy người tán gẫu qua lại với anh ấy đâu.” Trà Trà tràn đầy căm phẫn nói.

An Lạc kinh ngạc đôi chút: “Không phải chứ...”

“Trời ơi, tôi muốn chết mất thôi, đây chính là Oa Gia đấy, là đại thần weibo gần một triệu fans đấy! Át chủ bài của Vòm Trời Xanh đấy! Là nam thần cover đấy! Cô còn dám nói cô tùy tiện hàn huyên với anh ấy, sau chuyện lần trước vậy mà anh ấy lại không xóa nick cô đi...”

An Lạc ngạc nhiên “à” một tiếng, cô cũng biết Oa Gia nổi tiếng, nhưng không ngờ lại đến trình độ ấy, lúc trước cô vẫn chỉ cho rằng Oa Gia chỉ là một ca sĩ cover bình thường mà thôi.

“Tôi nhớ ra rồi, hôm trước tôi có giúp anh ta một chuyện.” Chuyện chú chó lông vàng nhà anh ta.

“Cái gì?” Trong nháy mắt Trà Trà từ trạng thái ngất xỉu đã hồi máu sống lại.

“Chó nhà anh ta sinh bệnh, tôi hiến kế giúp anh ta.” An Lạc nói.

“Ờ mờ...” Trà Trà chỉ còn có thể dùng từ ngữ thô tục để biểu đạt, “An Lạc, muốn bao nhiêu tiền đây? Tôi mua lại tài khoản của chị, tôi cũng phải trò chuyện với Oa Gia, dù là chuyện chó mèo gián chuột gì tôi cũng đồng ý hết.”

An Lạc suýt nữa bật cười, lập tức nói, “Không bán!”

Trà Trà lại bắt đầu thút thít vờ khóc, An Lạc mặc kệ cô ấy, phối hợp: “Nhưng vì sao Oa Gia lại bảo tôi xóa cập nhật chứ? Tấm hình kia thì có sao nào?”

Trà Trà lau đi giọt nước mắt không hề tồn tại: “Đừng nói với tôi là Oa Gia tìm có nói chuyện với cô!”

“Không thể nào?!” An Lạc giật mình trong lòng.

“An Lạc... Chắc chắn cô đã tích đức tám đời rồi, tôi nói cô hay, tôi mà đem chuyện này nói ra, thì cô cứ ở đấy mà chờ bị người ta mưu sát đi!”

Trà Trà đỏ mắt, nhìn không khác gì ma nữ phim kinh dị.

Sau lưng An Lạc lạnh gáy một phen.

Đến hôm sau, An Lạc không nhận được chuyện này bèn đi tìm nam thần.

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Walker!

Nhưng đợi đến trưa mới nhận được trả lời của Oa Gia: Ủ?

Chợt An Lạc chẳng biết phải nói thế nào, sững sốt một lúc.

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Anh ăn cơm chưa?

Gỡ xong hàng chữ này, An Lạc thực muốn đập mặt vào điện thoại, đây chính là điển hình của tìm lời đưa đẩy, hơn nữa từ sau khi cô biết Oa Gia lạnh lùng nhưng được rất nhiều người sùng bái thì trong lòng khó tránh khỏi có vài phần cẩn thận.

[Walker]: Vẫn chưa.

A a a Oa Gia thật là trả lời cô này! Cô phải nói thế nào nữa nhỉ?

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Nhanh ăn cái gì đó đi, mà anh ăn gì vậy?

An Lạc hổng nào rồi, cô trả lời lại cái quái gì thế kia, ai có thể cho cô biết làm sao để thu hồi lại tin nhắn không.

[Walker]: Gọi đồ ăn.

Đoán chừng Oa Gia đang rảnh rồi lắm, còn có thể trò chuyện câu được câu chăng với cô về cái việc ăn cơm này.

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Đồ ăn bên ngoài không tốt.

[Walker]: Ủ.

An Lạc 囧, làm sao bây giờ, hình như nhạt đi rồi.

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Sao người ta lại gọi anh là “Oa Gia?”

Một lúc sau.

[Walker]: Hai chữ cái đầu của tên tiếng Anh*.

(*Chữ Oa phiên âm là wā, đọc giống chữ “wa” trong Walker. Còn chữ gia là cách gọi quan lại, người làm to thời xưa.)

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Bài cover mới nhất của anh ấy nghe đã thật.

Cô lại bắt đầu tìm đề tài.

Nhưng Oa Gia không trả lời nữa...

An Lạc khóc không ra nước mắt, nói chuyện với giềng băng sâu thật sự quá tổn nguyên khí! Đúng rồi, mục đích của cô không phải hỏi vì sao Oa Gia bảo cô xóa cập nhật ư? Chuyện này đã bị ném đến đâu rồi...

Cuối cùng An Lạc cũng hoàn thành xong nhiệm vụ mà ma nữ Từ Sa Sa giao phó, Hứa Diệp Tam mời Trà Trà với An Lạc ra ngoài ăn đồ Nhật Bản, chủ đề bất biến của ba người này chính là ném đá Từ Sa Sa.

An Lạc: “Hai người có thấy đồng hồ hôm nay chị ta đeo không? Rõ ràng Swarovski, mà chẳng hiểu sao đến lượt chị ta lại có cảm giác như đồ vĩa hè thế kia chứ?”

”Này thì tính cái gì? Lúc trước tôi còn thấy chị ta đi tất đồ đậm nữa kia, lộ ra khỏi ống quần ha ha ha, năm tuổi chắc? Quả thật mù luôn mắt chó tôi rồi.”
Hứa Tam Diệp nuốt miếng sashimi vào miệng, lại bị vị cay của mù tạt làm cho nước mắt vòng quanh.

Trà Trà: “Năm trước hay là sao đó, có hôm chị ta đi làm muộn, có lẽ là ngủ quên, cũng quên kẻ máy, nhưng chị ta hồn nhiên không biết, cứ thế đứng giữa phòng họp vác cái mặt không có lông mày nghiêm túc dài dòng thuyết trình về linh cảm thiết kế của chị ta đến hơn nửa tiếng.”

Hứa Tam Diệp với An Lạc cười đến mức đập bàn, Trà Trà cũng cười mà đau bụng: “Quan trọng là lúc đó quản lý của bọn mình còn ở đó, mọi người đều chỉ có thể nín không dám cười thành tiếng, quản lý già vờ lơ đãng che miệng, nhưng rốt cuộc cả người cũng run lên.”

An Lạc nhớ lại khuôn mặt nghiêm túc của quản lý, quả thực không dám tưởng tượng lại hình ảnh đó.

Ba người ném đá quên trời đất cả buổi tối, đến khi ra khỏi nhà ăn thì An Lạc chợt thấy một bóng người quen thuộc.

Ồ, huấn luyện viên kia!

Lúc này huấn luyện viên Trương đang cùng vài người ngồi trong phòng bao, áo sơ mi trắng đơn giản phối với áo len đen màu đen, vừa sạch sẽ lại chín chắn, quả thật không giống với trang phục ban ngày mặc khi đến trung tâm dạy bơi, An Lạc trầm ngâm nhìn một lát, đó là hội bạn của anh ta à? Thì ra ở trước mặt bạn bè mình anh ta không phải người nói nhiều, nhưng lại có người không ngừng cười đùa với anh ta.

Trà Trà đi vệ sinh xong nhìn theo ánh mắt của An Lạc: “Này! Nhìn gì mà chăm chú thế?”

An Lạc quay đầu lại: “Người kia hình như là huấn luyện viên của tôi.”

Trà Trà tò mò nhìn sang, nhưng chỉ thấy bóng lưng cao lớn, “Có muốn sang chào hỏi không?”

“Thôi khỏi, anh ta đang ở với bạn mà.” An Lạc nói xong liền quàng lấy cánh tay Trà Trà, “Đi thôi, hay là đi xem phim nhé?”

Lúc này đây trong gian phòng của quán Nhật.

“Oa Gia này, hơn nửa tháng rồi không thấy cậu đâu, tự ki ở nhà chơi game hả?” Đản Thúc nhìn Trương Nhiên im lặng uống trà.

“Nói bậy gì đó, Oa Gia đâu phải là anh chứ, nhìn dáng người của người ta này, chắc hẳn ngày ngày nhốt mình ở phòng tập gym rồi.” Nha Nha chắc chắn vài tiếng.

“Hay là bạn tán gái?”

...

Trương Nhiên ngẩng đầu lên, quét một vòng người đang mồm ba miệng bảy, hạ giọng, “Có phải gần đây nên chỉnh đốn lại nội quy của đoàn xã không?”

Mọi người đang sôi nổi lập tức im miệng.

Đến khi về nhà, An Lạc ở dưới lầu nhìn thấy một cậu bé đang dắt chú chó lông vàng của mình đi, cậu bé dáng người nhỏ, lại biến thành mình bị chó lông vàng kéo đi, An Lạc nhìn mà thấy vui, không nhận được lại nhớ đến chú chó lông vàng Cookie của Oa Gia, thế là bèn hỏi Trà Trà: “Vì sao Oa Gia lại gọi là 'Oa Gia'?”

“Có lẽ là vì âm đọc gần giống với 'Walker' đó, mọi người trên mạng đều gọi anh ấy như vậy, sau đó chính anh ấy cũng mặc nhận.” Trà Trà nói.

“Ừ, vậy cô có biết anh ta trông thế nào không?” An Lạc lại hỏi.

“Không biết, chỉ có mấy nguyên lão trong hội mới thường xuyên gặp anh ấy, mấy kẻ vô danh tiểu tốt như chúng ta chỉ chiêm ngưỡng một chút thôi cũng đã tốt rồi.” Trong giọng của Trà Trà mang theo vài phần chua xót.

Bỗng An Lạc hỏi: “Ngộ nhờ trông anh ta rất xấu rất xấu thì sao?”

Trà Trà đen mặt: “An Lạc, cô có thấy mình là người rất có khiếu trong việc phá hỏng bầu không khí không?”

“Thật mà, giọng nói với diện mạo không hề có liên quan gì cả, dù giọng của anh ta rất hay, nhưng lỗ bẻ ngoài của anh ta kém rất xa so với cô tưởng tượng, thì cô còn thích anh ta không?”

Trà Trà hơi do dự, rồi sau đó nhắm mắt nắm chặt tay đặt trước ngực: “Tôi đây nguyện đắm chìm mãi không tỉnh trong giọng ca của anh ấy.”

Hoàn toàn hết thuốc chữa rồi, An Lạc kéo cong khóe miệng nghĩ thầm.

Về đến nhà, An Lạc không nhận được gửi tin nhắn cho Oa Gia:

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Oa Gia Oa Gia, quên hỏi mất, Cookie nhà anh giờ sao rồi? Còn giả bệnh nữa không?

An Lạc mở một trang web lên, rất nhanh Oa Gia đã trả lời: Không còn nữa, gần đây hơi rảnh, chơi với nó nhiều hơn.

Cảm giác sao lại dịu dàng thế này? Đặc biệt là cái câu “chơi với nó nhiều hơn” đã hoàn toàn dập đến điểm nhạy cảm dễ thương của An Lạc.

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Hâm mộ anh thật đấy, gần đây tôi bạn muốn chết.

[Walker]: Ừ?

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Thì chuyện của công ty tôi thôi, chị gái dạ xoa là sếp đó dạo này có dấu hiệu tiền mãn kinh, cả văn phòng bọn tôi đều trở thành

“tù nhân” của chị ta.

Cùng lúc đó, Trương Nhiên ngồi trên ghế phụ, bên cạnh là Đản Thúc ríu rít không ngừng. Đản Thúc phát hiện núi băng vạn năm Walker đang nhìn điện thoại cười như có như không, anh ta đưa mắt liếc nhìn, là khung chat, Oa Gia lại có thể nói chuyện với người khác à! Mà khoan đã! Tên của đối phương vừa nhìn cũng biết là nữ...

“Đệch mẹ, Oa Gia cậu chẳng phúc hậu gì hết!”

Trương Nhiên che đi ý cười, nhìn Đản Thúc: “Mập này, cậu còn gọi tôi như thế lần nữa thử xem?”

Đản Thúc bị một câu “mập này” chọc, cúi nhìn vòng bụng tròn vo của mình, quyết định không tranh luận nữa, bèn đánh tay lái nói: “Bạn gái à?”

“Không.”

“Vậy ai đó?” Đản Thúc chỉ tay vào điện thoại anh.

“Học sinh của tôi.” Trương Nhiên mặt không đổi sắc nói.

Đản Thúc không nhịn được phì cười: “Quào, cậu thì dạy cái gì chứ? Lớp vệ sinh sinh lý à? Thầy trò yêu nhau rất tiền vệ* đấy chứ, Oa Gia này cậu đúng là...”

(* Ám chỉ hành vi phá vỡ truyền thống, khiến những người có tư tưởng bảo thủ khó tiếp nhận được.)

Trương Nhiên nhanh chóng đeo tai nghe vào, đẩy lùi lại những lời nói nhảm không tiết khí cùng với những tiếng động ồn ào bên ngoài.

An Lạc trò chuyện với người khác chính là phong cách kiểu này, chỉ thích tán gẫu không ngừng về những việc lật vật nhỏ nhặt trong cuộc sống, kể về chuyện thú vị gần đây nhất, dè dặt nam thần lại không quản cô phiền phức, còn có vẻ rất hứng thú mà hỏi: Cô phụ trách vẽ bản thảo thiết kế à?

An Lạc nhanh chóng đáp: Đúng vậy đó.

[Walker]: Cô biết vẽ tranh?

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Họa sĩ thì vẽ không tệ mà, anh cũng thấy rồi đấy.

[Walker]: Vẽ người mặc quần áo chứ?

Xém chút nữa An Lạc phun sữa vào màn hình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Ánh đèn thành phố mênh mông một màu, trên bầu trời thuần sắc đen không có lấy một vì sao sáng, cơn gió nhẹ thổi qua da thịt, một chút nhỏ bé lại đem đến cảm xúc rõ ràng.

Lúc này An Lạc đang ngồi trên giường, ngẩn người nhìn máy tính, chỉ cảm thấy xung quanh như vạn tia chớp cuộn cuộn.

Thế nên... nam thần... Walker... cảm thấy cô chỉ vẽ được ảnh nóng?

Cô từ từ gõ chữ: Lần trước chỉ là một trùng hợp, chủ yếu là do tôi cảm thấy cơ thể của huấn luyện viên của tôi rất có mỹ cảm.

Hắn Oa Gia cũng không nông cạn như Trà Trà đâu nhỉ, cái này gọi là mỹ cảm là nghệ thuật đó!

Khụy tay Trương Nhiên gác lên cửa kính xe, tay chống huyệt tashi dương, khóe miệng cong lên như có như không, trong mắt Đản Thúc nhìn vô cùng quý dị.

Rất nhanh anh đã trả lời lại: Huấn luyện viên của cô thế nào?

An Lạc đặt ly sữa xuống bàn, gõ chữ: chỉ là đáng vẽ rất được thôi, nhưng lại không có trách nhiệm tí nào cả, ngày nào cũng đeo tai nghe nghe nhạc, hoàn toàn coi thường tôi, đến bây giờ tôi cũng chỉ biết bơi chó...

Ý cười trên mặt Trương Nhiên càng sâu hơn, Đản Thúc thật muốn phát điên: “Oa Gia, xin cậu có thể bình thường chút được không? Ông nội cậu làm tôi sợ đấy.”

[Walker]: Bơi chó cũng tốt.

An Lạc nhìn không được phì cười, trả lời lại: Cảnh tượng đó nhất định đẹp đến mức tôi không dám nhìn.

Trương Nhiên nghĩ ngợi, tư thế quái dị phối với bộ đồ bơi độc nhất vô nhị của cô ấy, đúng là không dám nhìn thật.

An Lạc càng nghĩ càng vui, không kìm được bắt đầu bật chế độ máy phát:

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Mới đầu đi học tôi còn sợ gặp phải cảm thú, nên mua một chiếc váy bơi xấu cực kỳ, kết quả lại không có đất dụng võ.

Cảm thú?

[Walker]: Vậy cô đã gặp cảm thú chưa?

An Lạc cười, buông câu treu đùa:

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Huấn luyện viên còn không bằng cảm thú, oa ha ha ha ha...

Chưa quá năm giây, cô phát hiện Oa Gia đã offline rồi!!!

Giờ học bơi ngày hôm sau, An Lạc phát hiện huấn luyện viên Trương cuối cùng cũng nhìn cô.

Các bạn nhỏ đứng một bên ườn người vận động, An Lạc ngồi một bên ngắn người. Trương Nhiên đi đến, lại nghĩ đến câu “không bằng cảm thú” của cô, vừa bực vừa buồn cười, chợt lạnh giọng hỏi: “Ngồi đây làm gì?”

An Lạc ngẩng đầu nhìn Trương Nhiên, vẫn là bộ mặt không sắc thái, vẫn là ngữ điệu không ấm áp.

“Tôi đang nghĩ, nếu tôi rơi xuống biển, liệu bơi chó có cứu mạng được tôi không.” Giọng cô đều đều, nhưng Trương Nhiên vẫn nghe ra ai oán của cô.

Chỉ là anh không cảm thấy buồn cười.

“Sẽ không có người nào dễ dàng rơi xuống biển như thế.” Cuối cùng anh cũng mở miệng.

“Tôi thường xuyên nằm mơ, mơ thấy mình chìm trong nước, thờ không nổi, bên cạnh lại không có lấy một ai...” Cô nói xong liền dừng lại.

Cắt! An Lạc, mày nói mấy chuyện này với núi băng mặc kệ sự sống chết của mày làm gì?

Trương Nhiên nhớ lại cô có từng nói mình có “hội chứng sợ biển”, có lẽ là thật.

Nhưng anh mãi không thể hiểu nổi, biển khơi xanh thẳm, đáy biển ẩn chứa vô vàn sức sống và điều thần bí, vì sao lại đáng sợ đến mức ấy.

“Cô nên luyện tập thêm” Trương Nhiên thân nhiên mở miệng.

“Tôi nghĩ một lát đã.” An Lạc ngồi bất động.

Trương Nhiên hơi dừng lại: “Cô có từng nghĩ vì sao những đứa trẻ chưa đến mười tuổi ở đây đều biết bơi, còn cô thì không chưa?”

An Lạc mù mịt, nhìn về phía đám nhỏ đang hi hi ha ha, cô phát hiện ra đây là lần đầu mình tự hỏi vấn đề này.

Cô cho là dạy không tốt là trách nhiệm của huấn luyện viên, nhưng những đứa trẻ lông tóc ngắn ngủn này lại có thể học được như một kì tích.

Không nghĩ không biết, đến khi nghĩ rồi... Quả thật khiến tự tôn bị tổn thương.

Chợt An Lạc không biết phải nói gì, có cảm giác sốt ruột xen lẫn xấu hổ như khi đến trường không làm bài tập bị giáo viên mắng.

Trên đường về nhà, An Lạc cảm nhận được buốt lạnh trong từng cơn gió, thân thể run lên, không kìm được mà hắt xì một cái.

Không biết có bao nhiêu việc cũng như một cái hắt hơi này, nhìn thì bình thường, nhưng thật ra chính là quân bài domino đầu tiên, đẩy mạnh một phát giữa lúc không đề ý, sau đó ho khan, rồi lại đau, cuối cùng phát sốt, cô mới biết có nhiều thứ sớm đã được vùi lấp trong lúc lơ đãng, thậm chí còn không kịp “đề phòng không đề xảy ra”.

Hai ngày sau.

An Lạc nằm trên giường, Trà Trà bung cháo trắng đến: “Lạc Lạc, cô thấy đỡ hơn chưa?”

An Lạc nghĩ ngợi về mấy ngày xin nghỉ này, rồi đến khi đi làm trở lại liệu có bị Từ Sa Sa mắng thành tên ngốc không, trong lòng vừa có chút buồn bực, lại có phần hồ hững, bỗng nhớ tới điều gì đó: “Trà Trà, cô gọi đến trung tâm dạy bơi giúp tôi, nói tôi mấy ngày này sẽ không đi tập.”

Trà Trà “ờ” một tiếng: “Số điện thoại của huấn luyện viên dạy cô là gì?”

An Lạc chỉ có số điện thoại tiếp viên, bèn lật mình nhìn Trà Trà, rồi nói: “Cô cứ nói là, tôi là học viên của lớp cơ bản của huấn luyện viên Trương.”

Trà Trà đáp lại một tiếng, đứng bên giường gọi điện thoại, An Lạc ngồi xuống mức thìa cháo trắng ăn.

Tất máy, Trà Trà tựa như có suy nghĩ gì đó: “Vừa nãy người nọ nói anh ta chính là huấn luyện viên Trương.”

An Lạc không để tâm “ờ” một tiếng.

“Nhưng sao tôi cảm thấy anh ta... Thôi bỏ đi, nhất định tôi bị bệnh hoa si rồi.” Trà Trà đưa điện thoại cho An Lạc.

An Lạc cười: “Rốt cuộc cô cũng thừa nhận mình là hoa si rồi!”

“Cái gì chứ, tôi hoa si cũng có nguyên tắc nhé, tôi chỉ mê cái đẹp...”

“Được rồi được rồi, trong người tôi giờ nặng trĩu cả rồi, cô bớt tranh cãi với tôi thì tôi còn có thể sống lâu vài năm đấy.” An Lạc tàn nhẫn cắt lời, vì không cần nghe cô cũng biết câu tiếp theo Trà Trà muốn nói gì.

Trà Trà làm mặt quỷ với An Lạc, “Thôi được rồi tôi đi làm trước đã, cô ở nhà giữ sức khỏe đấy.”

Trà Trà đi rồi, An Lạc ngủ một giấc say sưa, đến khi tỉnh lại thì đầu quay cuồng, bên ngoài cửa sổ sắc trời đã u ám, khiến cô trong chớp mắt hoảng hốt không nhận ra bây giờ là lúc nào nữa.

Cô lôi điện thoại ra, đăng một status mới:

Ở nhà đánh một giấc đến tận khi không rõ thần trí cảm giác quá ư là hạnh phúc.

Chỉ chốc lát sau đã nhận được rất nhiều trả lời, cô nằm trong chăn ấm trả lời từng bình luận một của người khác, bỗng nhận được một tin nhắn.

[Walker]: Cô đang ở nhà ngủ?

An Lạc hơi không hiểu vào đâu cả, cô phát hiện ra mình luôn không có cách nào hiểu được tiết tấu nói chuyện của Walker với cô.

Cô ngoan ngoãn trả lời lại: Đúng thế, vừa mới rời giường.

[Walker]: Lớp học bơi thì sao?

An Lạc nghi ngờ nhìn điện thoại, rồi vẫn ngoan ngoãn trả lời: Không đi.

[Walker]: Vì không học được?

An Lạc ngẩn người, sao anh ta lại biết mình học không vào vậy?

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Không phải mà, tôi bị sốt, nhưng đúng là tôi không học được thật orz , chắc bơi chó cả đời mất.

[Walker]: Bơi ếch cũng đơn giản lắm.

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Ừ, nhưng tôi không biết.

[Walker]: Muốn học?

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Đương nhiên rồi!

Muốn thì có ích lợi gì chứ? An Lạc oán hận nghĩ.

Xuống giường, An Lạc nấu cho mình một đĩa sủi cảo đông lạnh, vừa ăn vừa dạo weibo của Walker, anh đúng thật là tích chữ như vàng, cứ cách nửa tháng lại cập nhật weibo một lần, hơn nửa tám chín phần đều là giới thiệu bài hát cover mới của mình, hoàn toàn không để lộ chút sinh hoạt cá nhân.

An Lạc nhìn mấy bình luận của fans, trong lòng bỗng nảy lên một cảm nhận kì diệu, bất tri bất giác có cảm giác ưu việt “bản thân hình như đã quen với một người nổi tiếng tài giỏi”.

Nhưng trò chuyện với anh không hiểu sao An Lạc lại thấy áp lực, áp lực là do bản thân tự tạo ra, còn Walker không hề bày ra vẻ tự phụ kiêu ngạo gì cả, cũng không khiến người ta cảm thấy mất thoải mái.

Anh đúng là một người đàn ông tốt cực phẩm mà!

An Lạc không khỏi có suy nghĩ của trái tim thiếu nữ.

Đội Trà Trà về nhà thật là một việc nhàm chán, An Lạc không chịu nổi bèn lôi wacom ra vẽ vài đũa nhỏ dễ thương, rồi gửi vào group chat:

“Ước mơ hồi trước là làm một mangaka, mỗi ngày chỉ cần ăn ăn rồi vẽ vẽ, muốn làm một trạch nữ vạn năm...”

Quả đúng là vậy, trước kia An Lạc chính là một trạch nữ không sai, kỉ lục nghỉ hè là nửa tháng không ra khỏi cửa, ước mơ cả đời là có thể tìm một việc chỉ cần ở nhà cũng có thể kiếm ra tiền, cho nên cô cảm thấy hứng thú với vẽ tranh là vì nghĩ rằng ở nhà vẽ là hái ra tiền rồi, không ngờ sau khi lên đại học thì nhân sinh quan của cô đều thay đổi, Phó Nhiều khiến cô trở nên vui vẻ, Giang Việt để cô ngày càng tỉ mỉ, chính vì có bọn họ mới có An Lạc tốt đẹp của sau này.

Nhưng cũng vì bọn họ, mà đẩy cô rơi vào tình cảnh bây giờ.

Lại bắt đầu đau buồn nữa rồi, An Lạc lắc đầu thật mạnh, muốn gạt phẳng toàn bộ những suy nghĩ này, ai dè đầu lại đau nhức, cô quên mất mình vẫn còn đang bị bệnh...

Ngày hôm sau An Lạc vẫn không đến công ty, nhưng lại lượn một vòng đến trung tâm dạy bơi, chỉ là không định xuống nước.

Cô bước vào đưa mắt nhìn đã thấy Trương Nhiên, cả mấy bạn nhỏ đang quần lấy anh, trên mặt anh phảng phất nét dịu dàng, đang nói gì đó với tụi nhỏ.

“Hừ, sao mình lại không có đái ngộ này chứ, có thể trò chuyện với huấn luyện viên cơ đấy?” An Lạc tự nhủ đi vào.

“Bọn mày xem, đó có phải là 'chị gái sói xám' không?” Một cậu em mập mạp chỉ vào An Lạc.

An Lạc suyt chút nữa ngã tẹo chân, chị... chị gái sói xám? Cái biệt danh này cũng quả thật rất sáng tạo đấy nhỉ?

Trương Nhiên nghe thấy bèn nhìn sang, An Lạc mặc trang phục thường ngày, áo len thỏ Angora màu xanh nhạt, quần bò bó sát, ủng đi tuyết màu nâu đậm, tóc túm đuôi ngựa hơi cong lên, vài sợi tóc mái che đi cái trán như ẩn như hiện, trang điểm nhàn nhạt, cả người toát lên hơi thở thiếu nữ, sức sống tràn đầy.

Anh nhìn quan sát mà mang theo mấy phần hứng thú, anh vẫn chưa thấy cô mặc gì khác ngoài bộ đồ bơi.

An Lạc cười, vuốt mấy sợi tóc mái: “Huấn luyện viên, tôi đến nhìn chút.”

“Nhìn cái gì?” Trương Nhiên tự nhiên hỏi.

An Lạc ngó người, cái từ “đến nhìn” này đâu phải lúc nào cũng là dùng hai mắt để nhìn chứ!

“Nhìn... nhìn anh đó!” An Lạc nói xong nhét hai tay vào túi áo, có chút xấu hổ. Nói xong lại bắt đầu hối hận vì đã thốt ra những lời đó, vì sao câu hỏi của anh ta cô không thể nào tìm được cách trả lời cho chính xác chứ?

Trương Nhiên im lặng, một lát sau mới nhìn cô: “Cô không định xuống nước à?”

“Gần đây người không được thoải mái cho lắm.” Cô sờ cổ, vẫn còn xấu hổ.

Nhìn vẻ mặt với lời nói này của cô, một cô bé chớp mắt vô tội hỏi to: “Chị ơi, có phải chị đang có kinh nguyệt không?”

Cái quỷ gì! Kinh nguyệt?! Nếu con bé nói “bà đi đến thăm” thì An Lạc dù xấu hổ cũng có thể miễn cưỡng nhận, nhưng đâu lại nhảy ra những từ thiếu đứng đắn vậy chứ, bé con này nhất định là xem trong sách sinh lí tiểu học rồi...

Mặt An Lạc đã không thể nóng hơn được nữa, mây đỏ chiếm phân nửa, cô cúi đầu lại thấy ánh mắt ngây thơ vô tội và tràn ngập tò mò của em gái nhỏ, cố nén lại cảm xúc muốn chạy trốn, liếm môi, giải thích: “Chị bị cảm, cảm mạo phát sốt ấy!”

Quả quá trình này, cô chẳng dám đưa mắt nhìn Trương Nhiên, quả nhiên chỉ cần chạm mặt anh ta, bản thân sẽ lâm vào cảnh xấu hổ, vòng lẩn quẩn kì quái gì vậy cơ chứ?

“Hết chưa?” Giọng nói trong trẻo lại mát lạnh bỗng vang lên.

An Lạc ngẩng người, ngẩng đầu nhìn Trương Nhiên: “Hả?”

“Cảm mạo đấy.” Trương Nhiên nhìn cô.

”À à, cũng sắp khỏe rồi!” Cái nóng trên mặt An Lạc lại tăng hơn, nhanh chóng nói tiếp: “Cái đó, huấn luyện viên này, nếu không có việc gì thì tôi đi trước đây, bạn của tôi đang ở bên ngoài.”

Trương Nhiên không nói gì, An Lạc nhanh nhẹn xoay người đi ra khỏi trung tâm, về mặt phong phú thuyết minh cho tình cảnh “khóc không ra nước mắt”.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Gần đây An Lạc cứ cảm thấy có phải do mình đã lâu không giao tiếp với đàn ông, cho nên khi đối mặt với cánh nam giới đều gặp chướng ngại hay không, nếu không vì sao hề đứng trước mặt huấn luyện viên của mình là lại cứ nói năng lộn xộn như thế.

Cô nhìn không được nhìn Hứa Tam Diệp đang bận rộn bên buồng làm việc bên cạnh: “Tam Tam, khả năng giao lưu của chị thế nào?”

Hứa Tam Diệp nhìn An Lạc một cái, rồi tiếp tục cúi đầu gõ chữ: “Rất tốt mà, sao nào?”

An Lạc sực nhớ tên đại nương Hứa Tam Diệp này nhiều lắm cũng chỉ có ba phần năm nam tính, thế thì chứng minh được cái gì chứ.

”Không có gì.” An Lạc thờ dãi.

Hứa Tam Diệp nghi hoặc nhìn cô: “Chị cả ngày nghĩ cái gì đấy? Lại còn than thở nữa?”

”Nghĩ chuyện quốc gia đại sự có được không?” An Lạc trả lời qua quýt.

Hứa Tam Diệp nhắc đầu lên khỏi máy tính trước mắt, đẩy ghế xoay văn phòng đi đến buồng làm việc của An Lạc: “Này, tôi nói chị đấy, vẫn nên nhanh chóng tìm bạn trai chút đi, cứ như vậy nữa chị sẽ uất ức đấy.”

An Lạc khề sùng sốt, mặc kệ cậu ta: “Tránh ra tránh ra, đừng có nguyên rủa tôi, bạn trai đâu phải dễ tìm chứ.”

”Chị chưa tìm làm sao mà biết? Chỗ tôi có mấy người anh em vẫn còn độc thân, chi bằng...”

An Lạc nghe thấy thế nhanh chóng ngắt lời: “Xin người tha cho tôi, mẹ tôi chưa cảm rằm chết người thì giờ lại đến lượt cậu!”

Hứa Tam Diệp bữu môi quay đầu đi.

Đến lúc nhìn lại vào màn hình máy tính, An Lạc đã không thể nào tập trung nổi, bạn trai? Hình như cô còn chưa từng yêu đương đúng nghĩa lần nào...

Lúc An Lạc đến phòng trà nước thì có đi qua bàn làm việc của Trà Trà, thấy Trà Trà đang mở cửa sổ nhỏ chat với người khác, An Lạc lại gần nói to: “Dư Đồ, cô đang làm gì đấy?”

Trà Trà nghe thế vội giật mình, nhanh chóng đóng khung chat lại, An Lạc ở sau lưng cười đứng không vững: “Ha ha, đồ có tật giật mình!”

Trà Trà vẫn chưa hết hồn nhìn An Lạc, tròn trĩnh hai mắt: “Cô đúng là nhàm chán, tôi đang bàn chuyện chính sự!”

”Chính sự gì mà lên mạng trò chuyện vậy?” An Lạc khề hút chút cà phê trong ly thủy tinh, khiến đầu lưỡi bị rất bỏng.

”Chuyện trong xã đoàn, Oa Gia xuất hiện, lại còn đề cử một người thiết kế nữa chứ.” Trà Trà nói xong liền nhấp chuột mở tin tức ra.

An Lạc cúi người nhìn.

[Walker]: Dân Thúc, tôi muốn thêm nhà thiết kế vào hội.

[Dân Thúc]: Chuyện gì vậy, sao Oa Gia cậu lại có nhã hứng này? Đề cử nhà thiết kế?

[Hoa Sinh]: Thần thánh phương nào vậy? Lại có thể được ái chủ bài của Vòm Trời Xanh chúng ta đề cử?

[Thỏ Baji]: Muốn biết quan hệ của nhà thiết kế kia với Oa Đại.

[Luu Ly]: +1

[Tam Thiên]: +1

...: +1

An Lạc đang đọc say sưa, thì bỗng điện thoại rung lên một cái, tay cầm ly của cô khẽ run, nước nóng bắn ra tay, cô nhanh chóng rút tờ khăn giấy ra đứng thẳng người thổi tay.

Trà Trà vừa nhìn vừa hỏi: “Rốt cuộc là ai vậy chứ? Ày, Oa Gia còn thêm người ta vào hội nữa chứ, Lạc Lạc Thanh Hoan? Nghe có chút quen tai...”

Đúng lúc An Lạc cầm ly lên, nghe thấy lời Trà Trà nói thì tay càng run mạnh hơn, nước nóng bắn ra mu bàn tay cô nhiều hơn, suýt chút nữa cô đã gào khóc, vội vàng đặt ly xuống bàn: “Cô nói gì?”

Trà Trà tựa như nhớ ra điều gì, chậm rãi dời mắt nhìn An Lạc, An Lạc nhanh chóng lấy điện thoại ra.

[Walker]: Có hứng thú làm thiết kế cho Vòm Trời Xanh không?

Còn cả một thông báo được thêm vào hội.

An Lạc dụi mắt, đúng là Oa Gia rồi.

“Lạc Lạc, sao cô có thể làm được, tôi chỉ muốn hỏi sao cô lại làm được?” Trà Trà đã mặc kệ đang ở công ty, chụp lấy hai vai An Lạc lắc mạnh, vô cùng kích động.

“Tôi... tôi cũng không biết.” An Lạc vẫn chưa tỉnh táo lại, trong đầu lộn xộn cả lên.

Không lẽ vì tấm ảnh cô post lên mạng mấy ngày trước mà được Oa Gia coi trọng sao?

“Lạc Lạc, đừng nói gì hết, tôi đã quyết nhận đuôi của cô rồi đấy, ôm mãi không buông.” Trà Trà nói xong lại ngồi xuống đọc tin, luôn miệng “oh my god” khó tin.

An Lạc chưa định hồn ngồi về lại bàn làm việc, nhìn điện thoại mà ngẩn cả người.

Lập tức có nhiều thông báo gửi đến, cô chần chờ một lát rồi mở khung trò chuyện trong hội ra.

[Hoa Sênh]: Fuck, thông tin viết là nữ!

[Nha Nha]: Không bình thường, tuyệt đối không bình thường!

[Đàn Thúc]: Cô cút, có cô mới không bình thường ấy, đừng có dọa em gái thiết kế của chúng ta, xin chào em gái Lạc Lạc!

[Tam Thiên]: Hoan nghênh hoan nghênh, gọi là “Lạc Lạc” hả?

[Hoa Sênh]: Tại hạ là Hoa Sênh công tử, không biết Thanh Hoan cô nương đã bao nhiêu cái xuân xanh rồi?

[Tam Thiên]: Gọi là “Lạc Lạc” đáng yêu hơn.

[Hoa Sênh]: Cậu thì biết cái khi gì, không thấy “Thanh Hoan” rất có ý thơ à?

Nhất thời An Lạc không biết nên đáp lại thế nào, không ngừng xoa bóp ngón tay.

[Walker]: Lạc Lạc Thanh Hoan có đó chứ?

An Lạc bắt đầu gõ chữ: Ủ.

[Hoa Sênh]: Woa, Oa Gia chỉ thuận miệng hỏi một câu, em gái đã xuất hiện rồi.

[Walker]: Lạc Lạc Thanh Hoan không cần phải để ý đến bọn họ.

Lời vừa nói ra, lập tức sóng dâng ngàn lớp.

[Tam Thiên]: Oa oa oa, quan hệ không bình thường.

[Đàn Thúc]: Không thể không nói, lần trước ra ngoài tôi còn thấy Oa Gia đang trò chuyện với em gái Lạc Lạc...

[Hoa Sênh]: Oa Gia là sợ Lạc Lạc Thanh Hoan bị bọn tôi bắt nạt đấy à?

[Bong]: Hội vạn năm ẩn mình như tôi cũng xuất hiện rồi đây... Thật thế hả Đàn Thúc? Trò chuyện luôn?!

An Lạc bị một loạt bom tin nhắn dội đến liên tục khiến mặt đỏ tím đập, cô với Walker chỉ nói đôi ba câu tình nghĩa, sao bây giờ lại nói cứ như làm chuyện mờ ám

[Trà Trà]: Tôi có thể nói là tôi quen Lạc Lạc không?

[Nha Nha]: Thật à? Rốt cuộc là ai vậy?

[Trà Trà]: Em gái dễ thương dịu dàng, học thiết kế.

Trà Trà vẫn chú ý đến riêng tư của hai người, không tiết lộ quan hệ của mình với An Lạc.

An Lạc còn mãi nghĩ nên trả lời thế nào, thì nhận được tin nhắn của Walker:

Vẫn chưa trả lời tôi.

An Lạc cười bất đắc dĩ với chiếc điện thoại, anh kéo tôi vào nhóm, tôi có thể không đến à?

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Ừm, nhưng mà bình thường tôi vẽ đều chỉ là tiêu khiển thôi, hơi thiếu tự tin.

[Walker]: Không cần tự ti.

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Ừm.

[Walker]: Trong nhóm ồn ào vậy đấy, đừng để ý.

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Lời của họ tôi cũng không để trong lòng, ừm... cảm ơn anh.

[Walker]: Có việc out trước.

An Lạc nhấp hớp nước ổn định tâm tình: Ừ, chào Oa Đại.

Chuyện ngày hôm nay đến thật bất ngờ, An Lạc cần phải ổn định tiêu hóa mọi thứ.

”An Lạc, bộ cô thân với Oa Gia lắm sao?” Trà Trà không nhịn được chuẩn đến.

Câu hỏi này, An Lạc: “Đến bạn bè bình thường còn không được tính.”

Cuối cùng nói thêm: “Cô đừng có thần hóa đối tượng sùng bái, thần tượng cũng là người bình thường, chỉ có qua lại với tôi mấy câu thôi, vậy mà mấy người bạn cô phản ứng thái quá quá!”

”Được rồi, mặc kệ cô nói gì, dù sao tôi cũng coi trọng An Lạc cô đấy ~” Nói xong Trà Trà còn vỗ lên lưng An Lạc, trưng ra dấu tay fighting.

An Lạc: ...

Coi trọng cái khi chứ coi trọng, cô sẽ không có bất cứ ý nghĩ không đúng đắn nào với Walker được chưa?

Đến trưa, tâm trạng tốt của An Lạc đã bị một chuyện nhỏ xé rách.

Từ Sa Sa cứ lôi chuyện An Lạc mấy hôm nay xin nghỉ bệnh không đi làm ra mà châm chọc, đại ý là: An Lạc không muốn đi làm, chính là trong mắt xem thường người của tổ thiết kế chị ta.

Bây giờ An Lạc đã học được cách làm lơ, không như hai năm trước hễ gặp chuyện tủi thân đều khổ sở, hận không thể móc tim gan mình ra cho tất cả mọi người nhìn, nhưng trên thế giới này có rất nhiều loại người, không nhất thiết phải để ý, cũng như rất nhiều việc phải học được cách nhẫn nhịn,

Đến tối An Lạc đến trung tâm dạy bơi, đem theo bộ áo tắm mới mua ngày hôm qua, cô tổng kết một hồi, cảm thấy những chuyện đã xảy ra đều là do ảnh hưởng của bộ áo tắm sồi xám xui xẻo xấu đến mức phải vất đi này, huống gì bây giờ cô cũng chẳng lo có người vô lễ với mình nữa, trong lớp chỉ toàn một đám nhóc chưa lớn, còn huấn luyện viên Trương kia phỏng chừng cũng xem cô là đồ ngốc rồi...

Đến trung tâm, An Lạc thay áo tắm, ngồi bên cạnh hồ bơi chơi điện thoại, Trương Nhiên vẫn chưa đến.

Mãi mê nhập hồn chơi game, dường như An Lạc quên mất mình đang ở đâu, chợt nghe tiếng ồn ào truyền đến, cô ngẩng đầu lên, thì trông thấy một người đang đứng bên hồ bơi cời áo...

Cời áo? Còn chưa thoát khỏi trò chơi, cô đã nhìn thấy một góc áo vén lên để lộ cơ bụng rắn chắc màu lúa mạch, áo dần được kéo lên, cuối cùng sượt qua tóc, rồi bị ném sang bên.

Huấn luyện viên... Trương?

Trong đầu An Lạc trống rỗng vài giây, lúc này Trương Nhiên đã chỉ còn độc chiếc quần bơi đứng chỗ đó.

An Lạc không dám nhìn nhiều, nhưng lại không thể khống chế nổi bản thân, chỉ muốn nhìn nhiều hơn...

Ánh mắt Trương Nhiên đảo qua đám nhóc, cuối cùng dừng lại chỗ An Lạc.

An Lạc nhanh chóng dời tầm mắt.

“Còn đứng đây làm gì?” Trương Nhiên nhìn cô hồi lâu nhưng lại chẳng thấy cô có phản ứng gì.

“Ồ.” An Lạc sờ mũi bước đến.

Cô khẽ cúi đầu đứng trước mặt Trương Nhiên, nhưng mà góc độ này... giống như là nhìn bộ phận nào đó của anh, thế là An Lạc nhanh chóng đảo mắt nhìn mặt anh.

“Hôm nay lớp ta sẽ học bơi ếch, tôi sẽ làm mẫu, nhớ chú ý đấy.” Trương Nhiên nói xong rồi làm như lơ đãng nhìn thoáng qua An Lạc, đang ngẩn người nhìn anh.

Mấy hôm trước cô còn nói muốn học bơi ếch, không ngờ hôm nay đã dạy thật rồi, hơn nữa huấn luyện viên còn quyết định xuống nước làm mẫu nữa chứ! Đây đúng là thời khắc mang tính lịch sử mà!

Cô không nén nổi mỉm cười, trong vô thức ngón tay nhẹ nhàng kéo sợi dây đeo cổ.

“Chị sói xám ơi, sao hôm nay chị không mặc ‘sói xám’ nữa?” Cậu nhóc béo vừa cười vừa hỏi An Lạc.

An Lạc ngoài mặt cười cười, nhưng trong lòng đã âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Đây là lần đầu tiên An Lạc thấy vận động viên chuyên nghiệp bơi lội, tư thế với tốc độ không phải đùa, đẹp trai đến mức khiến An Lạc nhiệt huyết sôi trào, đứng bên hồ bơi với vẻ mặt kích động không ngừng, đợi đến khi Trương Nhiên lên bờ, cô vô cùng tự nhiên lại chân chó đưa khăn mặt cho anh.

Trương Nhiên khẽ lạng người, rồi cũng tự nhiên nhận lấy, đứng ở đó lau tóc, động tác qua quýt lại thô bạo.

An Lạc không nhịn được nhìn lướt qua tóc anh, vì sao dưới bàn tay tàn nhẫn như thế mà tóc vẫn vào nếp như vậy?

Trương Nhiên để ý cô lại lần nữa nhìn vào mình: “Vừa nãy nhìn có rõ không?”

An Lạc gật đầu, rồi không biết phải nói gì, khen anh bơi đẹp thì có vẻ giả tạo quá, nhưng vừa nãy nhìn chăm chú người ta mà giờ không nói câu gì thì lạ quá, cô chần chừ đôi lát: “Cái đó, anh lau tóc như thế không đúng rồi.”

Trương Nhiên thấy cô lúc này nói năng, cười cười nói: “Vay lau thế nào mới đúng?”

An Lạc khá là tự tin trong việc giữ tóc, vừa khoa tay múa chân vừa nói: “Nhẹ nhàng áp vào tóc giống thế này này, đến khi nào tóc khô là được.”

Đương nhiên Trương Nhiên không xem trọng lời cô nói, cười trừ cho qua rồi vẫn lau tóc một cách thô bạo.

An Lạc nóng nảy, cho là anh không nắm đúng cách, không chút suy nghĩ liền kéo lấy khăn mặt của anh: “Ấy da không phải thế!” Sau đó tìm cậu nhóc mập bên cạnh làm mẫu, nhẹ nhàng lau đầu của cậu nhóc, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn Trương Nhiên: “Là thế này!”

Cậu nhóc mập chẳng hiểu sao mình lại bị xoa đầu, cũng ngẩng đầu nhìn An Lạc đầy kinh ngạc, lúc này An Lạc bắt gặp phát hiện hành động của mình có chút khác thường, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trương Nhiên.

Anh nhìn không được bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Lúc An Lạc xuống nước trong lòng vẫn còn thấp thỏm, khua tay mãi vẫn không tìm được cảm giác, uống phải mấy ngụm nước, đầu cũng choáng váng.

Cô ngồi bên mép hồ ho khan, Trương Nhiên có chút chần chừ, bước đến, nhưng còn chưa đợi anh mở miệng, An Lạc đã nhanh chóng nhảy xuống nước, thâm nghĩ nhất định anh lại tưởng cô lười biếng.

Trương Nhiên khẽ khép hờ mắt nhìn cô, hoàn toàn không hiểu nổi động tác hốt hoảng của cô là vì gì.

Chỗ An Lạc vừa nhảy xuống là nơi sâu nhất, một chân cô không chạm xuống đáy bể, sợ đến mức lòng lạnh đi phân nửa, mau chóng nhìn sang huấn luyện viên đang ở trên bờ: “Huấn luyện viên Trương! Cứu tôi với, tôi không giẫm xuống đáy được!”

Nhưng hiển nhiên Trương Nhiên không cảm thấy An Lạc gặp nguy hiểm gì, tay khẽ vung lên ý bảo cô bơi đến đây, nhưng An Lạc đã sắp sặc nước: “Tôi không thể... Cứu tôi với!”

“Không sao đâu, tay khoát nước mà bơi, cô cứ thử đi.” Anh nói với vẻ điềm đạm.

Hồn An Lạc sắp mất rồi, đầu còn để tâm cái gì mà đuổi chân rẽ nước chứ, cả người trôi nổi trong nước, liên tục kêu cứu.

“Thầy Trương ơi, chị ấy sắp bị chìm rồi kia.” Cậu em mập đứng gần Trương Nhiên, nhìn An Lạc đang giãy dụa đau khổ.

Nhưng Trương Nhiên không vẫn không có động tĩnh gì, chỉ thản nhiên nói với An Lạc: “Nếu cô không bơi thì sẽ chết đuối thật đấy.”

Không nói còn đỡ, An Lạc nghe xong, lòng lạnh hẳn nửa phần còn lại, huấn luyện viên chết giẫm lại có thể đứng đó mà nhìn cô giãy dụa, cô càng hốt hoảng càng không biết phải làm sao, bản năng cầu sinh với phản ứng thân thể hoàn toàn đối lập nhau, đột nhiên cô nghĩ nếu chìm xuống thì có thể giẫm lên đáy bể đi đến chỗ nước nông, thế là hít một hơi sâu rồi lặn xuống.

“Thầy... thầy Trương ơi, sao chị ấy lại lặn xuống vậy? Liệu có chết đuối...” Cậu em mập thấy mặt nước cứ lặn như tờ, mặt mũi đã như bị hù dọa.

Trương Nhiên nhú mày, cô gái này đang nghĩ gì vậy?!

An Lạc là được kéo lên, cô bị sặc nước ho khan, chợt cảm thấy cơ thể nhẹ đi, chạm đến cơ thể ấm áp, nhất thời cảm thấy cảm giác an toàn nhất trên thế giới này chính là cái ôm của người đã cứu cô lúc đó.

“Cô làm gì thế hả? Sao lại không bơi?” Trương Nhiên ôm cô đến chỗ nước nông.

An Lạc vẫn chưa định thần hồn khỏi cơn kinh hoàng, nước mắt cứ trào ra, ho mấy tiếng mới nói được một câu đầy đủ: “Cũng may là còn sống.”

Trương Nhiên: “...”

“Hỏi cô đấy!”

“Tôi không biết bơi thế nào cả.”

Trương Nhiên lớn tiếng: “Nên cô mới lặn xuống? Cô có đầu óc không đấy? Muốn tự sát à?”

An Lạc bị anh mắng mà sững sốt, miễn cưỡng dừng bước, oan ức trong lòng chẳng biết sao lại ủa đến, toàn bộ nước mắt phải nén lại từ khi đặt chân đến thành phố S này đều theo sự sợ hãi vừa nãy mà tuôn trào như vỡ đê.

Trương Nhiên không ngờ cô sẽ khóc, nửa ôm lấy cô chẳng biết phải làm gì tiếp nữa.

An Lạc càng khóc càng to, Trương Nhiên khụ một tiếng: “Lên trước đã, đừng khóc.”

An Lạc không nghe, sau lần gặp Giang Việt với Phó Nhiêu trước đó, tất cả tủi thân cô đều giấu trong lòng, không ai hỏi về quá khứ của cô, chẳng có ai biết đến vết sẹo trong cô, cũng không một ai thấu cho nỗi sợ hãi của cô.

Trương Nhiên đoán có lẽ cô sợ rồi, chợt thấy đau đầu, có ai có thể nói cho anh biết phải an ủi con gái thế nào không?

“Giờ đã ổn rồi, cô khóc cái gì nữa?” Trương Nhiên buông An Lạc ra, nhú mày nhìn cô.

An Lạc không tiếp lời, thút tha thút thít bò lên bờ, rảo chân đi về phía phòng tắm, lục tìm đại áo khoác mặc lên, cúi đầu đi ra ngoài, kết quả vừa mở cửa liền đụng phải Trương Nhiên, hai mắt đen láy âm nồng nhìn cô.

“Xin nhường đường.” An Lạc vẫn cúi đầu.

“Tôi nói nặng lắm à?” Trương Nhiên nặng nề nhìn cô.

“Không có, xin nhường cho.” An Lạc không muốn nghĩ xem hôm nay bản thân đã mất khống chế bao nhiêu lần, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng rời đi mà thôi.

“Vậy cô khóc cái gì?”

“...” Im lặng.

Trương Nhiên nhìn cô, rồi xoay người bước đi.

An Lạc vội vàng đi ra ngoài.

Về đến nhà, An Lạc nằm xuống muốn ngủ, nhưng nằm trên giường nghĩ ngợi hồi lâu, về chuyện hôm nay của cô, về những chuyện giấu kín trong lòng.

Cô ngỡ rằng chỉ cần thoát khỏi thành phố đó là có thể quên sạch mọi thứ, nhưng vì sao vẫn không thể, nó vẫn im lặng tồn tại trong lòng, chỉ cần chạm đến giới hạn thì sẽ khiến tình cảm bùng nổ.

Tất cả oan ức, tất cả đau xót, chỉ là tạm thời ẩn đi, chứ không thực sự biến mất.

Giống như hôm nay sau khi bị sợ hãi chiếm lấy, cô cảm thấy mình nhiều khi cũng giống một người chìm trong nước, không hề có bất kì chỗ dựa và cảm giác an toàn nào.

Cô ôm chặt lấy gối ôm, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Đến nửa đêm, An Lạc tỉnh giấc, ngủ sớm quá cho nên bây giờ không cách nào ngủ nổi, cô rót cho mình một ly nước, thuận tiện đọc thông báo trong điện thoại.

Oa Gia hát một bài mới, không ngờ là “All of me”, lần đầu tiên cô thấy anh hát nhạc tiếng Anh, hơi kinh ngạc, liền cầm tai nghe vào bắt đầu nghe.

Có đôi chỗ khác biệt với vẻ băng giá trước kia, giọng anh trầm lắng dịu dàng, trong đêm khuya như mặt nước trút xuống, âm chuyển hơi khàn, rồi giọng cao khê vút.

'Cause all of me

Loves all of you

Love your curves and all your edges

All your perfect imperfections

Give your all to me

I'll give my all to you

You're my end and my beginning.

(Vì tất cả mọi thứ trong anh

Đều yêu những điều mà em đang có

Yêu lấy đường cong cùng nét duyên nơi em

Và cả những thiếu sót nữa, chúng thật hoàn mỹ biết bao

Hãy trao anh tất cả những gì em có nhé

Và những gì của anh cũng sẽ gửi gắm bên em

Em là điểm cuối và cũng là khởi đầu cho anh.)

...

Lòng ngực như được rót vào từng chút một luồng nhiệt ấm áp, An Lạc nhìn ra con đường vắng tanh bên ngoài cửa sổ, bỗng hốc mắt thấy chua xót.

Cô trở người mở khung trò chuyện ra, gửi tin nhắn cho Walker:

Vừa nghe anh hát xong, tâm tình đã tốt lên hẳn!

Đặt điện thoại lên ngực, An Lạc nằm trên giường. Đến bao giờ, cô có thể gặp được người đáng để cô trao hết mọi thứ?

Ngày cuối tuần, An Lạc nằm dài ở nhà, Trà Trà đã đến chỗ chị họ cô ấy, trong nhà chỉ còn một mình An Lạc. Cô ngủ dậy thì đã mười một giờ rưỡi, trực tiếp làm cơm xào hải sản ăn trưa.

Cô vừa ăn vừa lướt điện thoại. Kì lạ! Bất kể gần đây cô nhắn gì với Oa Gia, anh cũng không để ý đến cô là sao?

Không lẽ là bạn? Hay là thấy cô nói nhiều đâm phiền?

Vẫn là về đầu tiên có khả năng cao hơn, An Lạc an ủi mình.

Trong “Vòm Trời Xanh” không hề nghỉ ngơi một giây, mọi người ngày ngày đều có việc để bàn, trong tình huống bình thường An Lạc chỉ im lặng lướt mà đọc, bọn họ cười cái gì cô không rõ, nội dung trò chuyện cô cũng chẳng hiểu.

Chỉ là nhìn bọn họ nói chuyện, hình như gần đây định mở event ca hát.

Có vẻ như quy mô rất lớn.

An Lạc mặc kệ, chỉ quan tâm Oa Gia có đến hát hay không mà thôi.

Nhưng không dám hỏi thẳng, kiểu nói chuyện thần kinh của các đồng chí trong hội An Lạc đã được trải nghiệm rồi.

Đành phải hỏi riêng Trà Trà.

Trà Trà: Oa Gia hả? Hẳn là sẽ đến, dù sao lần này cũng vô cùng quan trọng, là cuộc thi hát mỗi năm một lần đấy! Rất nhiều đại thần cover cũng tham gia mà.

An Lạc lại bắt đầu replay bài cover mới của Oa Gia, trong lòng ngổn ngang, cả ngày nay tâm phiền ý loạn, không lẽ bà đi* sắp đến ư?

(*Chỉ kinh nguyệt.)

Đến tối An Lạc khoác áo bông khăn quàng cổ ra ngoài mua thịt nướng, nghĩ rằng liệu pháp chữa trị hiệu nghiệm nhất chính là lấp đầy dạ dày.

Đứng ở góc đường, An Lạc vừa nhẹ dậm chân vừa xoa hai tay, còn hai ba người nữa mới đến lượt của cô, cũng sắp mười hai giờ rồi.

Dưới tiểu khu là một con ngõ nhỏ với làn khói lửa dày đặc, những người bán hàng rong đang bày biện hàng quán trong đêm, mỗi một mùi thơm đều có thể theo gió lan đến hơn mười tầng, những lúc đó An Lạc thường đang ngồi vẽ tranh, ngửi được mùi thơm mà bắt đầu rục rịch.

“Chú ơi, có thể nhanh lên được không? Cháu chờ lâu quá.” An Lạc thúc giục ông chú thịt nướng.

“Được được, xong ngay đây, cháu qua bên đó ngồi trước đi.” Chú ấy vừa rắc tiêu vừa nói.

An Lạc vẫn cảm thấy lạnh, đi tới đi lui dưới cây đại thụ, bỗng thấy trong con hẻm xuất hiện một bóng người cao lớn, đen như mực dọa cô giật mình. An Lạc nhìn đồng hồ, vừa đúng mười hai giờ đêm, trong lòng cô hơi sợ, nhưng lại không kiếm được mà vờn cổ ra nhìn.

Cô ở ngoài sáng, bóng đen ở trong tối.

Dưới ánh đèn vàng, cả gương mặt cô đều được trông thấy rõ hết thảy.

Bóng đen hình như đang nhìn cô, An Lạc giật mình, nhanh chóng rút đầu về, có câu nói thế nào nhỉ, thần quỷ linh tinh gì đó, chọc vào rất dễ, nhưng khó mà đi, ngõ tối như thế, người này sao có thể đi tới đi lui trong đó chứ? Ngộ nhờ phải thứ không sạch sẽ, cô cũng không muốn bị chọc mũi mắt.

Một lát sau An Lạc mới dám quay đầu nhìn, bóng đen đã biến mất.

Cô thở phào một cái, rót cuộc thịt nướng của cô cũng lên bếp, An Lạc lấy mp3 ra mở bài của Oa Gia, dường như bất cứ lúc nào giọng của anh cũng có thể khiến khóe miệng An Lạc cong lên.

Cầm lấy thịt nướng, An Lạc ngậm nga đi băng qua con ngõ ngõ đồng tối đen, ánh đèn xuyên qua tán lá đổ bóng xuống đất, trên con đường xám là những bóng vàng sáng loang lổ, cô đeo tai nghe nên chẳng hay biết tiếng mình ngậm nga lại hiện rõ mồn một trong đêm khuya yên tĩnh, lúc đứng chờ bên đường bỗng cô cảm thấy lạnh lạnh dưới chân.

Theo bản năng cúi đầu, suýt chút nữa cô thét lên.

Là một con lông vàng, nhìn thì không quá một tuổi, màu lông rất thuần, đang quay mòng mòng nhìn An Lạc, lè lưỡi liếm chân An Lạc.

An Lạc từ từ ngồi xổm xuống, sờ đầu của chú cún lông vàng: “Sao em lại ở đây một mình, chủ của em đâu?”

Chú chó nhỏ vẫy cái đuôi, ngửi trái ngửi phải trên người An Lạc, An Lạc vừa vuốt ve nó vừa nhìn xung quanh, không lẽ là đi lạc?

Đã trễ thế này rồi, nếu chó đi lạc bị bọn trộm bắt đi thì..

An Lạc đứng lên, lông vàng nhỏ chìa hai chân trước ra cào An Lạc, An Lạc lại cúi đầu nhẹ nhàng “chặc chặt” chơi với nó, phải làm sao bây giờ, có lẽ

nên báo cảnh sát.

”Đáng thương quá đi mà, hay đến nhà chị ở một đêm đi, ngày mai dẫn em đi tìm chủ nhé?” An Lạc nhìn chú chó mà nói.

Chú chó nhỏ đương nhiên không hiểu cô nói gì, chỉ nghiêng đầu.

An Lạc nói xong vuốt lấy đầu của lông vàng, chợt bên cạnh vang lên tiếng bước chân: “Đến đây mau, đuổi kịp rồi.”

Bỗng nhiên lông vàng không muốn, quay đầu bỏ chạy, trong lòng An Lạc nảy một cái, theo bản năng nhanh chóng đuổi theo, chạy vào con ngõ sâu giữa hai dãy nhà.

Trong con ngõ không có ánh đèn, giữa bốn bề là tường An Lạc thở gấp, cô như rơi vào phương trận.

Đây... là đâu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Bình thường An Lạc rất thích nhà cửa bên này, cảm thấy có sự lắng đọng của những năm tháng xa xưa cùng với cảm giác ấm áp, con ngõ tĩnh mịch, là lúc ánh trời chiều lạng lẽ chiếu.

Nhưng vào lúc này, mười hai giờ rưỡi đêm, bốn phía đều là vách ngăn tối đen, im lặng đến mức kinh dị.

An Lạc thấy sợ.

”Cún ơi em ở đâu?” An Lạc xé giọng kêu to, giống như gia tăng can đảm cho mình.

Bỗng cô nhớ lại bóng đen lúc này trông thấy ở quán thịt nướng, một con gió lạnh quét qua lòng, tóc gáy sau lưng đều dựng cả lên, cô hồi hận bản thân dạo gần đây không đi bái Phật.

Lúc cô xuống lầu không cầm theo điện thoại, chỉ mang theo mp3, lúc này giọng hát của Oa Gia như ràng buộc duy nhất duy trì cảm giác an toàn với bên ngoài.

Cô sờ vách tường lần mò đi về lại đường cũ, khẽ ngâm nga bài hát bên tai để tăng thêm can đảm, đồng thời cũng muốn tìm chú chó lông vàng kia.

Đột nhiên, An Lạc nghe thấy tiếng bước chân, nhẹ nhàng nhưng cũng rất rõ ràng lọt vào tai An Lạc.

”Này? Có ai không?” An Lạc khề hỏi.

Không ai trả lời.

Tìm An Lạc đập nhanh hơn, tốc độ dưới chân cũng tăng lên. Bỗng đụng mạnh vào thứ gì đó vừa ấm áp vừa cứng rắn, cô sợ đến mức lùi về sau mấy bước, lúc này đại não mới kịp nhận ra kia hẳn là một người.

Đàn ông.

Vào giờ này, trong con ngõ thì ngoài lưu manh trộm cắp ra thì chính là ăn mày, lúc này An Lạc rất hi vọng là về sau.

”Ngại quá.” An Lạc nói xong định tránh đi, đột nhiên thấy trên vách tường có ánh sáng lóe lên, màu trắng dịu dàng, là ánh sáng của màn hình điện thoại.

”An Lạc?” Giọng nam hơi trầm.

An Lạc sợ đến mức suýt nữa cắn phải đầu lưỡi, giọng của người đàn ông này như hòa làm một với giọng của Oa Gia bên tai, nhưng âm thanh này có phần chân thật hơn, trong con ngõ nhỏ khe khẽ lưu động.

”Ai?” An Lạc nhả ra một chữ.

”Huấn luyện viên.” Giọng nam hơi dừng.

An Lạc giật mình, không quan tâm mấy ngày nay vì chuyện rơi xuống nước với huấn luyện viên đó mà không thoải mái, nhanh chóng đi lên: “Thật sao? Huấn luyện viên Trương? Tốt quá rồi!”

”Trề thế này rồi cô còn ở đây làm gì?” Giọng của Trương Nhiên truyền đến từ đỉnh đầu cô.

”Tôi hả, tôi xuống dưới nhà mua đồ ăn đêm.” An Lạc nói xong mới nhớ trong tay mình còn thịt nướng: “Huấn luyện viên, chúng ta ra ngoài rồi tôi mời anh ăn thịt nướng nhé, vừa nãy thật làm tôi sợ muốn chết.”

”Ừ.” Trương Nhiên nhẹ nhàng lên tiếng.

”Ồ, nhưng anh ở đây làm gì?” An Lạc đột nhiên nghĩ đến điểm này.

”Tìm chó nhà tôi.” Trương Nhiên nói.

”Lông vàng?”

”Ừ.”

”A? Con chó kia là của anh?” An Lạc bất ngờ.

”Cô thấy nó rồi?” Trương Nhiên hỏi.

”Vừa nãy còn đứng đây liếm tôi, tôi đang định mang nó về nhà rồi mai đi báo, không ngờ mới tích tắc đã lần đi đâu rồi.” An Lạc nói xong liền yên tâm đôi phần: “Không sao rồi không sao rồi, mấy chú chó con như thế cũng hay ra ngoài tìm mồi mề, rồi sẽ tìm thấy thôi.”

”Đúng là không sao thật, dù gì đây cũng là lần thứ năm tôi đi tìm nó vào rạng sáng.” Trương Nhiên thản nhiên nói.

An Lạc im lặng, chợt thấy hơi buồn cười, người đàn ông mười hai giờ rồi đêm đi tìm chó...

Đợi chút, vậy có phải bóng đen mà An Lạc thấy lúc trước là huấn luyện viên Trương không?

An Lạc kinh ngạc nhìn anh: “Vậy anh là bóng ma, à không, bóng người đó?”

Trương Nhiên nhàn nhạt đáp: “Tôi đã nhìn thấy cô.”

An Lạc nhớ lại bộ dạng hốt hoảng của mình, nhất định đã bị anh nhìn thấy hết, bèn xấu hổ cười.

”Nhà anh ở gần đây à?” An Lạc đi theo Trương Nhiên, anh mở chức năng đèn pin di động lên, ánh đèn heo hắt chiếu sáng con đường phía trước.

”Ừ.”

”Tôi cũng ở gần đây.” An Lạc nói xong ngẩng đầu nhìn Trương Nhiên.

Đường nét anh hơi lạnh, ánh sáng trắng hắt lên khiến mặt anh như đá hoa điêu khắc màu trắng, ánh sáng hắt lên, màu mắt như nhuộm một tầng vàng nhạt.

”Huấn luyện viên, chú chó này tên gì thế?” An Lạc nghĩ, rồi mở miệng hỏi.

”Cookie.” Âm thanh của anh lưu loát.

An Lạc hơi bất ngờ, chó lông vàng trên đời này tên “Cookie” xem chừng đâu có ít!

”Cookie~ Cookie?” An Lạc cao giọng kêu.

Không có động tĩnh gì, An Lạc gọi mấy lần liên tiếp, rút một xâu thịt ba chỉ trong hộp đựng đồ ăn ra cắn, vừa ăn vừa kêu.

Chợt Trương Nhiên dừng bước, An Lạc đang đi theo cũng dừng lại, nghe thấy tiếng dõc to khỏe, theo sau đó là tiếng chó sủa lãnh lút, vang vọng khắp ngõ nhỏ.

An Lạc còn chưa kịp phản ứng lại, thì hộp đựng thịt nướng đã bị kéo mạnh.

Trương Nhiên giơ đèn chiếu vào chú chó, đang trung ra về mặt hồn nhiên khờ dại vẫy đuôi với An Lạc.

Trương Nhiên: ...

Ai là chủ của nó thế?

Tay An Lạc vỗ về đầu lông vàng, vuốt dọc theo bộ lông về sau, ngón tay cong lên, lông vàng nhỏ vui mừng híp mắt, ánh mắt dừng lại trên thịt ba chỉ trong tay An Lạc.

An Lạc ngồi xồm xuống, Cookie cúi đầu cắn thịt ăn, Trương Nhiên khẽ kêu một tiếng tỏ vẻ cảm hành vi của nó, nó ngẩng phắt đầu lên, miệng lưu luyến

không rời, nước dãi chảy từng giọt nhỏ xuống, ánh mắt trước sau vẫn thâm tình dừng trên miếng thịt ba chỉ.

Trương Nhiên: ...

Chó con rất dọa người: ...

An Lạc cười ha ha: “Không sao mà, ăn một chút cũng không bị tiêu chảy đâu.”

Hai người cùng đi ra ngoài, ánh đèn bên ngoài lập tức trở nên không còn quen thuộc nữa, thậm chí An Lạc còn cảm thấy hơi chói mắt, ngón tay che lên mắt, nghiêng đầu nhìn Trương Nhiên nói: “Tôi mời anh ăn thịt nướng nhé! Chúng ta đi nướng mấy chuối thôi.”

Trương Nhiên cúi đầu sờ Cookie, nghĩ ngợi một hồi, muốn nói thứ kia không hợp vệ sinh, nhưng khi mở miệng thì: “Được.”

An Lạc thấy huấn luyện viên sáng khoái như thế, mỉm cười chỉ về phía quán thịt nướng, hai người cùng nhau đi sang bên đó.

Con người ban đêm rất dễ trở nên yếu ớt, cũng rất dễ trở nên dịu dàng, An Lạc cảm thấy huấn luyện viên lúc này khó mà tưởng tượng nổi, toàn bộ tâm tình tối tệ ban ngày đều bị quét sạch, bước đi cùng Trương Nhiên mà thấy lòng vững vàng.

“Huấn luyện viên, nghe nói trước đây anh bị tai nạn giao thông?” An Lạc chợt nhắc đến.

“Ừ.”

“Có nghiêm trọng không?” An Lạc lại hỏi.

“Cũng tạm.”

An Lạc không biết phải nói gì nữa, cô không biết tình trạng tai nạn giao thông, cũng không biết chuyện này có ảnh hưởng lớn đến anh, anh chỉ hỏi hột trả lời như thế, khiến cô thấy hơi buồn.

“Anh ở một mình à?” An Lạc lại hỏi.

“Hiện tại thì thế.” Trương Nhiên không có vẻ mất kiên nhẫn, cũng chẳng có dư thừa tình cảm, ngữ điệu bình thường.

Chợt một cơn gió quét qua, lá cây xào xạc trên đầu, những lỗ sáng vàng trên mặt đất cũng lúc ẩn lúc hiện, An Lạc ôm lấy bả vai, thở ra luồng khí nóng vào giữa hai tay.

Trương Nhiên cúi đầu nhìn cô, chớp mắt cô hơi hồng, dưới mắt có nốt ruồi đón lệ nhỏ, mặc đồ mềm mại, mái tóc dày nơi lông, cả người đều là đáng yêu “ôm vào lòng rất mềm”.

Anh để ý thấy dây tai nghe màu trắng của cô.

“Đang nghe nhạc?” Trương Nhiên hỏi.

An Lạc đang cúi đầu đùa với Cookie, hơi sừng sốt ngẩng đầu, rồi tháo tai nghe xuống, “À, quên tháo ra.”

Anh còn nhớ vừa nãy, trong cơn ngộ sâu u tối, cô vừa đi vừa ngân nga bài “All of me”, nhưng giai điệu này, lại để anh tìm được cô.

Trong mắt anh lóe lên vài tia sáng nhạt, mang theo mấy phần vui mừng.

Chú thịt nướng thấy lại là An Lạc, thì cong môi cười, rồi nhìn Trương Nhiên cao lớn bên cạnh cô, cười nói: “Còn dẫn bạn trai đến à?”

An Lạc hơi xấu hổ, nếu nhanh chóng phù nhân thì sẽ có vẻ giả dối, đành cười cười: “Vị thịt nướng của chú ngon quá, nên cháu giới thiệu bạn đến.”

Chú ấy vừa nướng thịt vừa nói: “Tôi mở quán ở đây đã hơn một năm rồi, rất nhiều thanh niên nam nữ cũng vì nửa đêm thường đến chỗ tôi mua thịt nướng mà sau đó bắt đầu qua lại đây.” Nói xong ánh mắt dừng ở một bàn nam nữ bên cạnh: “Bên đó cũng thế, hai người họ ở chung một tiểu khu, chạm mặt vài lần ở chỗ tôi đây rồi ở cùng nhau luôn.”

An Lạc cười, gật đầu.

Cầm thịt nướng, hai người ngồi trong mái lều nhỏ, lúc thì lạnh lúc lại nóng, trên mặt An Lạc bắt đầu xuất hiện tơ máu, cả mặt đỏ bừng, cầm xâu thịt bò ăn, Trương Nhiên vốn không muốn ăn, nhưng xuất phát từ lễ phép không muốn để cô mất hứng, lúc này lại thấy đáng yêu tràn đầy sức sống khi ăn của cô, thì có chút thèm ăn.

“Tôi cảm thấy làm người phải như thế này, thỉnh thoảng phóng túng một lần, thật chẳng hiểu nổi những người cả ngày ăn uống đều phải tính toán calorie nghĩ thế nào nữa, chịu không nổi mất.” An Lạc vừa lau miệng vừa nói.

Trương Nhiên nhìn cô, “Cô không sợ béo à?”

”Sợ chứ!” An Lạc nói rất bình thản, “Nên tôi mới chọn công việc mệt chết người cũng không đền nổi mạng, chỉ sợ khó mà béo lên nổi.”

Trương Nhiên lặng thinh, An Lạc nhìn anh, chợt nhớ đến chuyện khóc lóc ở trung tâm, có lẽ anh cũng chẳng dễ trong lòng đâu.

Đang nghĩ tới đây, thì Trương Nhiên lại hỏi: “Vì sao hôm đó cô lại khóc?”

An Lạc cúi đầu ăn, trầm ngâm một lát: “Tôi có hội chứng sợ biển, rất nặng.”

”Đó chẳng qua chỉ là bể bơi thôi mà.” Trương Nhiên nói đơn giản.

”Ừm...” An Lạc không trả lời, chẳng lẽ muốn cô nói rằng lúc đó vì những túi thân không đè nén được nữa nên cảm xúc mới sục sôi?

Trong im lặng, Trương Nhiên nhìn cô, “Sau này cố học cho tốt.”

Rất có giọng điệu của giáo viên.

An Lạc thấy không khí có phần nghiêm túc, liền mấp máy môi: “Thầy Trương, nếu thương thế của anh tốt lên thì có tham gia thi đấu được không?”

Đề tài được đổi, Trương Nhiên cup mắt, rồi lại giương mắt nhìn cô: “Sao nào?”

”Không có gì, chỉ là muốn hỏi chút, nếu anh tham gia thi đấu, đến lúc đó tôi sẽ cố vũ anh!” Nói xong An Lạc còn làm ra nắm tay quyết tâm.

Trương Nhiên cười, “Đã có người nào nói...”

”Ừm?” An Lạc mở to mắt nhìn anh.

”Cô rất ngây thơ.”

Giống một đứa trẻ.

An Lạc không hiểu anh có ý gì, sừng sốt vài giây rồi cũng cười: “Cho nên mới vào lớp trẻ em của anh.”

Cookie sửa vài tiếng, Trương Nhiên nhìn đồng hồ: “Nhà cô ở đâu thế?”

”Trên lầu ở đây rồi, chỉ mấy bước thôi.” An Lạc chỉ vào tòa nhà bên cạnh hàng cây, nói xong rồi đứng lên với Trương Nhiên.

Sắp sửa tạm biệt, là quá rạng sáng.

Quả thật rất gần, Trương Nhiên không định tiễn cô, thuận tay sờ đầu Cookie, nói với An Lạc: “Vậy cô chú ý an toàn.”

An Lạc cũng không quên sờ đầu chú chó nhỏ, Cookie thân thiết cọ vào cô, cô khoát tay với Cookie, rồi nhìn về phía Trương Nhiên: “Anh đi đường cẩn thận, bye bye!”

Về đến nhà, bụng An Lạc căng no khó chịu, ngồi trên ghế sa lon tập yoga cho tiêu com, vừa xem tiết mục hài mới nhất.

Một người cười thì luôn thấy hiu quạnh, chẳng hiểu sao cô lại nhớ đến Trương Nhiên. Nhớ đến gương mặt dễ nhìn, đường nét rõ ràng.

Rõ ràng anh im lặng lại hướng nội, bình thường trên mặt cũng không có biểu cảm gì, nhưng An Lạc lại cho rằng anh cũng thật ảm áp. Có lẽ là do anh luôn xuất hiện vào những lúc mình bất lực.

Cái ôm an toàn trong nước, ánh sáng ảm áp nơi chiếc điện thoại trong bóng đêm.

Cô vô thức cong khóe miệng lên.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Sau lần đêm khuya tìm chó với Trương Nhiên, An Lạc hơi đổi cái nhìn về Trương Nhiên, cảm thấy anh không lạnh lùng như lúc nhìn qua, mà cô cũng để ý thấy Trương Nhiên dường như cũng không còn đối xử lạnh nhạt với cô như trước nữa.

Ít nhất là khi đi học, dạy rất nghiêm túc, An Lạc có tiến bộ lớn.

Khi An Lạc đang vừa luyện tập vừa suy nghĩ về bản vẽ tối nay, chợt thấy có giọt nước bắn đến.

Cô bị nước dội làm ướt mặt, nhắm chặt hai mắt, không cần nghĩ cô cũng biết là tụi nhóc kia.

”Mấy đứa làm gì...” An Lạc còn chưa nói xong thì phát hiện trong bể bơi chỉ có mình cô, và huấn luyện viên nửa ngồi ở bên cạnh bờ.

Huấn luyện viên Trương hắt nước cô?

”Ồ, lù... lù nhóc kia đâu rồi?” An Lạc nhìn xung quanh một lượt.

”Cô định ở lại đây cả đêm à?” Trương Nhiên đứng dậy, rút giấy ra lau nước trên tay.

An Lạc nhìn đồng hồ treo tường, má ơi, đã sắp đến chín giờ rồi. Mình ở đây gần người lâu như vậy sao?

An Lạc nhanh chóng leo lên bờ, “Huấn luyện viên Trương, sao anh không nhắc tôi chứ?”

”Tôi tưởng cô vất vả lắm mới có một lần siêng năng, ai ngờ lại lạc đến chốn nào rồi.”

Trương Nhiên nói xong nhìn cô. Áo tắm là kiểu lộ lưng, chỉ dùng sợi dây co dẫn buộc thắt sau cổ, lúc này dây vải nói lòng, cổ chữ V mặt sau dưới xương quai xanh để lại bóng mờ tình tứ.

Một sự hấp dẫn như ẩn như hiện.

An Lạc vẫn chưa phát hiện ra dây áo mình sắp tuột, đứng bên cạnh bờ xoay người lấy khăn tắm, cảnh xuân chợt lộ ra.

Trương Nhiên dời tầm mắt, ho sù một tiếng: “Cái đó...”

An Lạc ngẩng đầu: “Cái gì?”

Trương Nhiên không xoay đầu lại, An Lạc cứ tưởng mình nghe nhầm, tò mò nhìn anh: “Vừa nãy là anh nói chuyện à?”

Trương Nhiên do dự, đi lướt qua người cô, ra đến cửa mới mở miệng: “Dây áo tắm cô bị lỏng rồi.”

An Lạc: “...”

Cô chân tay luống cuống buộc lại dây, mới phát hiện đằng sau đã sớm không có một ai.

... Chuyện mất mặt hai trăm phần trăm xảy ra trước mặt anh là hoàn toàn không thể thay đổi được mà!

”An Lạc, gần đây cô hay thất thần lắm đấy!”

Lúc họp, An Lạc tay chống lên bàn ngủ gả ngủ gật bị giọng nói lạnh lạnh của Từ Sa Sa kéo về thực tại.

”Hả? Đâu có đâu!” Theo bản năng An Lạc biện giải cho mình.

Từ Sa Sa đứng trước màn hình máy chiếu liếc mắt nhìn An Lạc, rồi lại nói về chủ đề thiết kế, Trà Trà lặng lẽ đẩy An Lạc: “Gan càng ngày càng lớn đấy, dám ngủ gật ngay dưới mí mắt của Từ địa chủ.”

”Còn không phải vì tôi bận vẽ tranh nên cho mấy bài hát của xã đoàn của cô à.” An Lạc hạ giọng.

”Ồi cảm động quá! Mau lấy điện thoại ra báo với Oa Gia, để anh ấy khao cô thôi.” Trà Trà trêu.

An Lạc đỡ trán: “Tôi không hề quen anh ta mà! Tôi còn phải nói bao nhiêu lần nữa cô mới hiểu đây?”

”Không quen thì nói chuyện cái gì đó?” Trà Trà nói.

”Đạo này tôi có nói chuyện gì với anh ta đâu, cô đừng có nói bừa nữa được không?” An Lạc nhàu mày.

”Dừ dừ cái gì thế, người muốn lôi kéo anh ấy nhiều lắm đấy, đến lượt cô lại làm như bị lợi dụng chẳng bằng!” Trà Trà bắt mẫn.

An Lạc nổi giận, không khống chế được âm lượng, hét lên với Trà Trà: “Tôi là ghét có người đoán mò về tôi, cô im đi được không?”

Tiếng nói này đã thành công khiến Từ Sa Sa chú ý đến cô, chị ta vỗ bàn: “An Lạc cô làm gì đấy? Được nước lán tôi phải không, ồn ào cái gì đấy? Bây

giờ đang họp đây, cô có hiểu quy củ không hả?”

Tất cả bắt mắt với áp lực của An Lạc như nham thạch mai phục dưới nền đất, vừa nãy là sôi trào, lúc này lực đẩy cùng nhiệt lượng xông thẳng đến, mãnh liệt trào dâng.

Cô cũng đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn Từ Sa Sa: “Được nước lấn tới là chị mới đúng chứ, nhà thiết kế Từ?”

Giọng cô vô cùng bình tĩnh, không có bất cứ độ âm nào, ngay đến chính cô cũng sợ hãi mình sau đó sẽ biến thành dạng gì.

Từ Sa Sa tròn to hai mắt, rằm một phút hất đồng tài liệu trên bàn xuống: “Cô cho cô là ai hả? Biến phòng họp thành quán trà còn không biết xấu hổ mà nói tôi?”

Chị ta khẳng định biểu hiện vừa nãy của An Lạc, bất kể thế nào cũng là bọn họ nói chuyện.

An Lạc cười lạnh một tiếng: “Tôi biến phòng họp thành quán trà, nhưng ít nhất tôi còn biết cư xử với mọi người, chị thì sao? Cả ngày chỉ biết sai khiến người chức vị thấp hơn mình, lúc thì mua cả phê lúc thì sặc điện thoại cho chị, xã hội này bây giờ là thế ư? Chị có biết những việc này của chị có thể định thành trái phép không?”

Từ Sa Sa trắng mặt, nhưng cũng cười lạnh không chịu thua: “Ái chà bà chị này, tôi ép chị đấy à? Tôi nói cái gì chị cũng phải nghe tôi, giờ tôi có bảo chị nhảy lầu thì chị cũng phải nhảy!”

An Lạc tức đến mức cả người run lên, Trà Trà kéo An Lạc lại: “Thôi bỏ đi, phẩm hạnh chị ta ra sao cô còn không rõ ư?”

Hứa Tam Diệp cũng bị hù sợ, im lặng kéo tay An Lạc: “Ngồi xuống uống chút nước mát bình tĩnh lại đi!”

Nhưng An Lạc làm sao nghe lọt, ngón tay khê chỉ về phía chị ta: “Năng lực của Từ Sa Sa chị ấy à, mấy thứ chị thiết kế ra chỉ là một đồng cắt, còn theo đuổi cái gì mà giới còn muốn giới hơn để tra tấn bọn tôi chứ, tôi cho chị biết, cho dù tô đẹp có trăm lần, thì cắt vẫn chỉ là cắt không thể biến thành vàng được!”

Đối với nhà thiết kế mà nói, tác phẩm dưới tay mình chính là đứa con của họ, vô cùng quý báu, cũng rất sợ chê trách.

Mà lời này của An Lạc là một đả kích trí mệnh.

Một hồi lâu Từ Sa Sa không nói năng gì, ánh mắt như nấu độc, sau đó dần dần trở nên bén nhọn, đôi mắt đỏ lên, tay nắm chặt cả người run lên.

”An Lạc, cô cắt ngay cho tôi! Cút!” Chị ta cầm lấy xấp tài liệu ném về phía cửa phòng họp, giấy A4 rơi lung tung đầy mặt đất, dùng sức quá lớn, tóc Từ Sa Sa xoa tung che lấp cả hai mắt.

An Lạc gỡ giày cao gót cộp cộp đi ra ngoài, cước bộ nhanh nhẹn, để lại một bầu không khí loảng trong phòng.

Đến tối Trà Trà tan làm về nhà, phát hiện trong phòng khách có chiếc vali đang nằm đó, trong phòng ngủ có âm thanh lục đồ.

”Lạc Lạc, cô đừng thế mà!” Trà Trà bước lên, nhìn An Lạc đang thu dọn đồ trang điểm.

An Lạc không nói lời nào, ánh mắt hờ hững, không thèm liếc nhìn lấy Trà Trà một cái, động tác thu dọn trên tay càng nhanh hơn.

”Tôi sai rồi được chưa?” Trà Trà hốt hoảng.

An Lạc dừng lại: “Cô không sai, là tôi sai.”

Trà Trà sắp khóc đến nơi: “Tôi xin cô đấy An Lạc, đừng như thế mà, cô tức cái gì cứ nói ra đi, đừng như thế nữa.”

”Đừng như thế thì tôi thế nào hả? Tôi về nhà không được hả?” An Lạc cao giọng nói.

”Cô vô duyên vô cớ về nhà làm gì? Cô muốn từ chức à?” Mắt Trà Trà đỏ lên.

”Cô đừng có nhiều chuyện, bằng không Từ Sa Sa lại giận lây sang cô, không tốt đâu.” An Lạc nói xong quay đầu để đồ trang điểm vào ba lô.

Trà Trà đã rõ, cô ấy đang trách cô lúc cãi nhau với Từ Sa Sa không giúp cô ấy, nhưng khi đó căng thẳng như thế, ai mà bằng lòng đụng vào chứ?

Trà Trà im lặng.

Chính xác là An Lạc có ý đó, dù lí trí có bảo cô cũng không hi vọng Trà Trà giúp cô, nhưng đúng là Trà Trà đã không làm việc đó.

Chỉ một mình cô chiến đấu.

Chuyện này nếu trước kia xảy ra trên người An Lạc, An Lạc cũng sẽ nổi đóa, nhưng bên cạnh có Phó Nhiêu cũng sẽ vợ đưa cả nắm mà ủng hộ cô, sẽ cãi lại mấy câu ác độc với cô, sẽ cùng cô thất vọng khổ sở.

Năm năm trước, khi bố An Lạc làm phẫu thuật, cả ngày bố đều hôn mê, An Lạc vừa phải làm trụ cột trước mặt mẹ, vừa phải đối phó với các cuộc thị, tinh thần suy sụp cực điểm, cũng may cô còn có Phó Nhiêu. Ban đêm cô nhỏ giọng khóc thút thít, khi tất cả mọi người đang ngủ, Phó Nhiêu leo lên giường sờ mặt cô, đựng đến nước mắt, liền cùng chen chúc trên chiếc giường nhỏ ngủ chung với cô, càng về sau Phó Nhiêu càng khóc to hơn cô.

Sáng ngày thứ hai, cô nhìn đôi mắt sưng húp như cá vàng của Phó Nhiêu, như thấy được bản thân mình.

Người đưa thân vào đau đớn khó mà nhìn thấy dáng vẻ của mình, nhưng cô so với Phó Nhiêu, lập tức kéo ra khỏi lốc xoáy bi thương, cô muốn nhin cười mà không được.

Là bạn bè như thế, cũng là bạn bè như vậy

Nhớ lại đau thương, tựa như khoét tim.

”An Lạc cô muốn đi thật sao?” Trà Trà không cam lòng hỏi.

”Tôi mệt rồi, không đủ sức đọ sức với ai nữa cả, cô nhường tôi chút đi.” An Lạc thờ dãi.

Lòng Trà Trà lạnh đi một nửa, không ngăn cô, cô kéo hành lý đi ra ngoài.

Từng có người bảo An Lạc rất hành động theo cảm tính, trong lòng An Lạc không để tâm đến chuyện này, nhưng cô không biết sự nhiệt huyết của mình, sự thẳng tính của mình, cuối cùng sẽ làm hại chính mình. Vì thích ôm hi vọng với người khác, nên càng dễ thất vọng, thích không muốn giữ lại tình cảm yêu ghét, cho nên lúc ra đi người đau nhất vẫn là mình.

Cô nói dối, cô một mình suy sụp đến thành phố S này, sao lại chạy trốn nữa.

Lúc ra khỏi nhà Trà Trà, cơn gió lạnh len vào cổ áo cô, lạnh thấu tim.

Vào quán cà phê gần đó, An Lạc tìm chỗ ngồi xuống, gọi một li Cappuccino và một chiếc bánh Black Forest. Mở laptop lên, An Lạc quyết định thuê phòng trước, sau đó liên lạc với tổng công ty ở Bắc Kinh, cho dù là yêu cầu điều đến dưới tay người khác.

Thời gian ngồi trước máy tính trôi nhanh bất ngờ, bất tri bất giác đã đến chín giờ tối, quán cà phê sắp phải đóng cửa.

An Lạc đứng dậy, thấy cách đó không xa còn có một bàn, chỉ có một người đàn ông, tai nghe điện thoại trắng hồng đan xen, hình như đang chơi game, cô hơi tò mò, ai rảnh rỗi đến mức mò đến quán cà phê chơi game chứ?

Lúc đi ngang người kia, cô đột nhiên có linh cảm quay đầu lại nhìn.

Sặc, huấn luyện viên?!

Cô đứng ngây ra ở kia một lúc, khóe mắt Trương Nhiên lọt vào một bóng người, theo bản năng nhìn thoáng qua, rồi lại ngược lên, con người tối đen mur mực trong quán cà phê lơ mơ có vẻ sâu không thấy, nhìn thẳng vào An Lạc.

”Trương...”

Cô đang định gọi anh một tiếng, thì Trương Nhiên đã tháo tai nghe ra, lạnh giọng ngắt lời: “Cô cầm vali theo làm gì?”

Đây là câu nói đầu tiên khi anh nhìn cô.

An Lạc bị sự bình tĩnh của anh làm giật mình, cúi đầu nhìn chiếc vali, không biết phải nói từ đâu.

”Huấn luyện Trương, giờ anh có rảnh không?” An Lạc như ra một quyết định, thản nhiên nhìn Trương Nhiên.

Trương Nhiên im lặng, ánh mắt lại dời đến màn hình máy tính, An Lạc đứng đó, trong nháy mắt có kích động muốn chạy.

”Đợi tôi đánh xong ván này đã.” Anh chậm rãi nói.

An Lạc: “...” Tâm tình hơi rối.

”Tôi muốn mời anh đi uống rượu.” An Lạc từ từ nói.

”Uống rượu?” Mắt Trương Nhiên vẫn dừng trên máy tính, khẽ mở miệng.

Mấy năm nay An Lạc không đụng đến rượu, đột nhiên có xúc động này.

”Ừm, anh không bận chứ?” An Lạc hỏi.

”Vi sao?” Trương Nhiên không trả lời.

An Lạc cúi đầu nhìn tay: “Không tìm được ai uống rượu nữa, ở thành phố S này tôi quen không nhiều.”

Trương Nhiên vẫn im lặng, An Lạc nhìn anh nhiệt tình, anh mặc áo khoác nhung màu ô liu, mũ lông nhung dày màu xám, tóc không hề rối loạn, vừa cong vừa mềm, có vài sợi che mắt đôi mắt.

Chờ một lúc, An Lạc cúi đầu nghịch điện thoại, trên màn hình báo rằng Oa Gia đang online, An Lạc do dự, gửi cho anh tám ảnh chụp màn hình bình luận video ca khúc anh vừa up lên Bilibili, khắp nơi đều là bình luận*, rồi đủ kiểu tỏ tình của fans.

*Kiểu bình luận che hết màn hình video như thế này:

Cô chỉ đơn giản cảm thấy thú vị, đặc biệt khi thấy có người gửi:

Oa Gia ơi em muốn sinh con cho anh huhu.

Tiếp theo sau đó là một loạt “sinh con huhu” chạy khắp màn hình...

Cô cầm điện thoại nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nghe thấy điện thoại báo một tiếng, nhưng không phải của cô. Trương Nhiên một tay chơi game một tay cầm điện thoại, nhìn lướt qua màn hình, rồi nở nụ cười.

Trong phút chốc An Lạc quay đầu thì thấy ý cười nhạt trên mặt Trương Nhiên, khẽ sừng sốt, chột điện thoại mình rung lên.

[Walker]: Gửi cái này làm gì?

[Lạc Lạc Thanh Hoan]: Fans thú vị thật đấy.

An Lạc đang định hỏi có phải lúc trước bạn việc không, vì sao không để ý đến tin nhắn của cô, kết quả mới gõ xong chữ, đột nhiên bên cạnh dòng chữ xuất hiện một hình vẽ, là một tiểu loli lăn lộn trên đất mà khóc, trên đầu không ngừng lóe lên chữ “Tại sao không để ý đến em??”, tay An Lạc trượt một phát, đã bấm gửi đi rồi.

”Fuck!” An Lạc thảm máng trong lòng.

Cùng lúc đó trong khung trò chuyện của Trương Nhiên có gương mặt tròn tròn dễ thương, khóc đến mức nước mắt lưng tròng.

Tại sao không để ý đến em??

Khi An Lạc còn đang rối rắm tâm tình thì nhận được trả lời:

Tôi đâu có không để ý đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đáy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

An Lạc không nhận được bật cười, Trương Nhiên ngồi đối diện đã gấp laptop lại, thản nhiên nhìn cô: “Đi thôi.”

”Ồ, anh chịu đi uống rượu với tôi thật đấy à?” Trong phút chốc tâm tình An Lạc tốt hơn.

Trương Nhiên đặt laptop sang một bên, cầm điện thoại lên lướt vài cái. An Lạc chỉ vào laptop của anh: “Anh không đem theo à?”

”Tôi quen chủ ở đây.” Anh không ngẩng đầu lên mà nói.

”Ồ.” An Lạc lại nhìn ra ngoài cửa sổ, một đôi tình nhân mặc áo lông dày đi bên nhau, cô gái nắm tay thò vào túi áo của bạn trai, hai người trao nhau nụ cười ấm áp.

Bất giác khóe miệng An Lạc cong lên, Trương Nhiên theo ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa, rồi nhìn về phía cô: “Không đi à?”

An Lạc định thản, hôm nay cô mặc giày vải không đệm, Trương Nhiên cao hơn cô một cái đầu, cô ngẩng đầu nhìn anh, chột thấy tim đập rộn ràng.

Hai người đi cùng nhau, An Lạc kéo vali, Trương Nhiên hỏi: “Cô kéo vali định đi đâu thế?”

An Lạc cười: “Anh đoán xem?”

Trương Nhiên: “...”

Anh ghét nhất là bị hỏi kiểu này, cố ý không trả lời.

An Lạc tự khiến mình mất mặt thành công, nhin không được nói luôn: “Tôi chuyển nhà.”

“Chuyển đi đâu?” Trương Nhiên hỏi.

“Vừa nãy mới chỉ tìm được chủ nhà, hôm nay tạm ra khách sạn ở.” An Lạc nói tiếp: “Người nhà anh ở đâu?”

“Không ở với tôi.” Anh đáp ngắn gọn.

“Thế anh ở một mình có chán không? Anh không có bạn gái à?” An Lạc cảm thấy đây là thời điểm để hỏi vấn đề này.

“Một thời gian sau sẽ về Melbourne, không định tìm trong nước.”

Khó thấy anh trả lời thành thật được một lần như thế.

An Lạc gật đầu: “Cũng nên thế, hầy, vậy ý anh là định tìm bạn gái ở Úc à? Sinh con lai nhất định sẽ đáng yêu lắm đấy!”

Trương Nhiên: “...”

Nghĩ đi xa quá rồi.

“Tôi cảm thấy sinh con lai sẽ rất hạnh phúc, lúc nhỏ thì giống búp bê, đến khi trưởng thành sẽ là mỹ nữ xinh đẹp, hơn nữa nhìn anh đẹp trai như thế, gen di truyền hẳn...”

An Lạc hưng trí bừng bừng nói đến nửa mới phát hiện mình hơi quá đà, liền xin lỗi, “Con người tôi hay thích nghĩ lung tung thế lắm.”

“Nhìn ra rồi.” Trương Nhiên nhìn về phía trước.

“Huấn luyện viên Trương, tôi cảm thấy chúng ta cũng rất có duyên phận đó.” An Lạc nói.

An Lạc nói xong liền dừng lại, Trương Nhiên tưởng cô còn định nói tiếp gì đó, kết quả chỉ im lặng.

Trương Nhiên nhàn nhạt nhìn cô: “Không có sau đó à?”

“Sau đó cái gì cơ?” An Lạc nghi hoặc.

“Chúng ta có duyên phận, rồi sau đó thì sao? Ý cô là gì?” Trương Nhiên nhìn cô.

An Lạc không hiểu ra sao cả: “Tôi chỉ muốn nói là chúng ta có duyên phận thôi mà, anh còn muốn sau đó cái gì nữa?”

Trương Nhiên im lặng, rõ ràng không đường truyền tín hiệu về não với cô.

An Lạc cho là anh cảm thấy do cô phản ứng lạnh nhạt quá, thế là nhanh chóng giả vờ vui sướng: “A, người có duyên, huấn luyện viên Trương à, chúng ta là người có duyên đó ha ha...”

“...”

Cuối cùng cũng đến quán bar gần đó, An Lạc đặt vali trước sân khấu, Trương Nhiên chợt nghi ngờ nhìn cô: “Cô có uống rượu không?”

“Sao lại không chứ? Lúc còn đại học tôi chính là tầu bá của phòng đấy!”

Trương Nhiên bán tín bán nghi, hai người ngồi xuống, An Lạc gọi chai bia, Trương Nhiên nhú mày: “Cô nên gọi đồ uống không có cồn ấy.”

“Cái đó thì có khác gì uống nước trái cây cơ chứ? Sợ hả!” Nói xong An Lạc xoay sang nói với cô gái phục vụ: “Cho hai chai Thuận Sinh.”

Trương Nhiên nhìn về mặt không hề gì của cô, kéo môi mỉm cười, còn cười rất to.

Thật đúng là cô nàng Đông Bắc thú vị.

An Lạc dánh chút bia vào, lập tức nói không ngừng.

"Huấn luyện viên Trương, tôi nói anh biết, thật ra tôi rất muốn theo phong cách chính chắn trưởng thành, hồi học tiểu học tôi bị nói là mẩu giáo, lên cấp ba bị nói là học sinh cấp hai, đến cái tuổi này rồi vẫn có người gọi tôi là em gái..."

Trương Nhiên vừa nghe cô nói câu được câu chăng, vừa nhận điện thoại.

"Oa Gia, tối nay có đến đây làm một ván không, em gái dễ thương hay cô nàng mạnh mẽ gì đó, tôi đã chính mắt nhìn qua rồi, tuyệt đối là mỹ nữ!" Ở đầu dây Điện Thúc cười âm nói.

"Tôi có việc." Trương Nhiên nhìn lướt qua An Lạc đang cúi đầu uống rượu.

"Việc gì thế?"

"Đi đường nhặt được con mèo bị lạc." Giọng của Trương Nhiên bình ổn.

"Cái gì?" Điện Thúc bị lí do vớ vẩn này làm choáng, lại nói: "Đem nhốt trong nhà được rồi, tôi bao tiền thức ăn mèo cho cậu, cậu mau đến đây đi, bọn tôi chờ cậu lâu lắm rồi đây."

"Cô ấy* nói muốn uống rượu, nên tôi phải coi sóc chứ." Trương Nhiên nói.

(*Chỉ động vật thân thiết với mình, đôi lúc vẫn dùng ngôi dành cho người, nên Điện Thúc mới hiểu nhầm là nói về mèo thật.)

Điện Thúc lại hét lớn "cái gì" lần nữa: "Mèo mà muốn uống rượu? Cậu tưởng tôi là heo chắt?"

Trương Nhiên cười khẽ một tiếng, "Cúp máy trước đây."

"A! Đừng đừng đừng, Oa Gia, Walker, anh Nhiên..." Nhưng tiếng gào rít của Điện Thúc bị ngăn lại.

Không hiểu sao Trương Nhiên thấy lòng vui vui, An Lạc vẫn còn đang thao thao bất tuyệt: "... Tôi thật không hiểu nổi, con gái thời nay đều thích người khác khen tuổi mình nhỏ, tâm lý kì quái gì vậy chứ?"

"Tôi nói anh hay, tôi là một người đặc biệt xem trọng nghị lực, ở thế giới này, tôi cảm thấy thứ quan trọng nhất tuyệt đối không phải là gương mặt, tôi thích người có giọng đẹp, và cả người có tay đẹp nữa chứ..." Nói xong An Lạc chợt lặng đi, say choáng váng nắm lấy tay Trương Nhiên, nhìn một chút: "Tay anh cũng đẹp quá, ôi chao đẹp quá..."

Trương Nhiên nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, cái này... mới hai ly đã say, "tứ bá" kia á?

Anh rút tay mình ra khỏi tay cô, "Cô say rồi."

An Lạc mơ mơ hồ hồ: "Say cái gì? Tôi chỉ nặng đầu thôi, gần đây bận quá."

Trương Nhiên nhìn dáng vẻ mơ màng hết nhìn đông lại ngó tây của cô, nghĩ thầm của nhiên không nên đồng ý đi uống rượu với cô, bây giờ phải làm sao bây giờ?

"Huấn luyện viên Trương, anh đừng có lắc lư nữa, lắc lư tôi ngất mất." An Lạc nhìn Trương Nhiên, nhú mày.

"An Lạc, cô uống say rồi." Trương Nhiên nhìn cô với vẻ bất đắc dĩ.

"Hơ, tôi sau? Cũng đúng, trong phòng tôi từ lượng kém nhất, Phó Nhiều mới có từ lượng tốt nhất..."

Trương Nhiên: "..."

"Cô ở đâu? Tôi đưa cô về." Trương Nhiên đứng lên.

"Nhà của tôi, nhà của tôi ở, nhà tôi ở tại..." An Lạc sờ trán, nghiêm túc suy nghĩ, nghĩ một hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu lên, chạm phải đôi mắt trong veo của Trương Nhiên đang nhìn mình chăm chú, bèn từ tốn hát: "Nhà của tôi ở nơi hoàng thổ cao pha, gió to từ dốc thổi đến đây..."

Bốn phía có người nhìn qua cười, Trương Nhiên không nói nổi.

Anh đỡ cô dậy, cho dù lúc này anh rất muốn vờ như không quen cô.

"Nhưng tôi cũng khó chịu lắm, rõ ràng tôi đã rất cố gắng rồi, vì sao vẫn khó chịu như thế này? Tôi đã không còn thích anh ta nữa rồi, vì sao vẫn không thể vui nổi?" Mắt An Lạc dần dần đỏ lên, ánh mắt phản ánh.

Trương Nhiên dừng tay.

An Lạc nghiêng đầu nhìn Trương Nhiên: "Tôi cứ nghĩ mình sẽ ở bên Giang Việt, thật đấy..."

“... Tôi nay cô định ở đâu?” Trương Nhiên không thèm để ý đến lời say của cô, hỏi tiếp.

“Dù sao tôi cũng chỉ một thân một mình ở thành phố này, chỉ cần không ngủ ngoài đường, thì ngủ ở đâu có gì khác nhau chứ?” Cô day day huyết thái dương: “Bây giờ tôi ở đây không phải không có gì hết sao? Không bạn bè, không người thân, không chốn dừng chân, có phải rất đáng thương không?”

“Vậy sao còn đến đây?” Trương Nhiên nhìn cô.

“Tôi đến để bắt đầu lại từ đầu, ai ngờ còn chưa bắt đầu thì đã sắp kết thúc rồi...” An Lạc nói xong, trầm ngâm nhìn Trương Nhiên, “Huấn luyện viên Trương, anh là người tốt, rất rất tốt...”

“Tôi không phải là 'huấn luyện viên Trương'.” Trương Nhiên đỡ An Lạc đang lắc lư.

“Vậy anh tên gì?” An Lạc thật sự không biết, ngay ban đầu cô chỉ biết anh họ Trương.

“Trương Nhiên.” Trương Nhiên từ tốn nói.

An Lạc đọc lại một lần, “Tên hay quá! Ô, huấn luyện viên Trương anh đỡ tôi làm gì thế?”

Trương Nhiên không có ý định nói chuyện với cô, kéo cô ra ngoài.

“Huấn luyện viên Trương, tôi sắp ngã rồi, đừng kéo nữa!”

“Đừng gọi tôi là huấn luyện viên Trương nữa.”

“Vậy anh tên gì?”

“... Trương Nhiên.”

“À... Đúng rồi, huấn luyện viên Trương này, vali của tôi đâu rồi?”

“...”

Trương Nhiên dẫn An Lạc ra khỏi quán bar, tay kia kéo theo chiếc vali cỡ lớn của cô, quanh đây là nơi xa hoa trụy lạc, hai người họ quả thật rất nổi bật, đặc biệt An Lạc còn đang hát bài tiếng Nhật mà anh từng hát, giọng rất lớn.

“Đóng miệng lại được không hả?” Trương Nhiên không chịu nổi nữa.

“Vi sao phải đóng miệng chứ? Bài này là nam thần của tôi hát đấy, giọng ca của nam thần nhà tôi rất là dễ nghe, có rất nhiều người muốn sinh con với anh ấy...”

Trương Nhiên lần thứ n: ...

“Anh nói xem Oa Gia trông như thế nào nhỉ? Liệu có xấu hay không?” An Lạc dứt lời, ngã lảo đảo, Trương Nhiên vội vàng ôm lấy cô.

“Nếu anh ấy không xấu...” An Lạc lén lút cười: “Tôi đây cũng sinh con cho anh ấy.”

“... Không cần.” Gân xanh trên trán Trương Nhiên nổi cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đáy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Đến cửa tiểu khu Trương Nhiên ở, chợt An Lạc lưỡng lự: “Đây là đâu vậy?”

Trương Nhiên giờ mới dần thả lỏng lực đỡ cô, “Nhà tôi.”

Chân An Lạc đau nhức, đầu càng đi càng nặng, bèn dứt khoát ngồi xuống đất: “Đi không nổi nữa rồi, tôi mệt quá.”

Trương Nhiên đã có thể hờ hững làm lơ trước thái độ ngang ngược của cô, từ trên cao nhìn xuống: “Vậy cô cứ nằm đó mà ngủ đi.”

Dứt lời, An Lạc thật sự như muốn nằm xuống, Trương Nhiên xoa mày, cũng ngồi xồm xuống: “Có đi không hả? Nếu cô ngủ ở đây, mai sẽ được lên báo đấy.”

An Lạc nhắm chặt hai mắt.

Trương Nhiên im lặng, dò ánh mắt bắt đầu đi về nơi xa mấy giây, rồi xoay người đặt An Lạc lên lưng.

Chị chủ quán đây đã ở cửa hàng tiện lợi gần đó quen Trương Nhiên, cứ tưởng anh không có bạn gái, nào ngờ lại trông thấy một cảnh vỡ tim như thế, nhưng trong lòng cảm thấy Trương Nhiên đúng là người đàn ông ấm áp, vừa hạnh phúc mà đau lòng nhìn anh.

Trương Nhiên quay đầu nhìn thoáng qua chị chủ, rồi lại nhìn chiếc vali bên cạnh: “Bà chủ à, phiền chị đưa nó vào cửa hàng giùm tôi với, sáng mai tôi đến lấy.”

Chị chủ quán nước mắt vòng quanh vẫn vui mừng gật đầu.

Trên đường từ tiểu khu lên phòng trọ, An Lạc như ngủ say sưa, trong đêm khuya vắng Trương Nhiên cất bước đi dưới tàng cây, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô.

An Lạc nằm trên lưng Trương Nhiên thấy rất thoải mái, hai tay bắt giắc ôm chặt lấy cổ anh, vùi đầu vào hõm vai anh. Trương Nhiên cảm nhận được hơi thở ấm áp của cô, từng luồng khí phả đến sau tai anh, yếu ớt, lại ngứa ngáy.

Như có sợi lông chim nhẹ nhàng gãi sau tai, không có thị giác với thính giác can nhiễu, xúc giác càng lúc gia tăng phóng đại...

Anh khẽ nhúc nhích bả vai để điều chỉnh lại tư thế của cô, nhưng lại đổi lấy một tiếng hừ nhẹ, trong vô thức, tiếng ừ khẽ trong vô ý, không mang theo sự phòng ngừa, bên tai anh nhẹ nhàng mềm mại.

Đêm thanh vắng giữa trời đông giá rét tháng mười hai, anh lại thấy nóng.

Quay về nhà trọ, Trương Nhiên đặt An Lạc lên ghế sa lon, xoay người nhìn cô, trong mơ màng An Lạc chỉ cảm thấy mắt trọng tâm, cảm giác an toàn được lấp đầy đột nhiên biến mất.

Theo bản năng cô muốn giữ lại cái ôn tồn ban nãy, nửa dựa vào ghế ôm lấy eo Trương Nhiên, mặt dán vào lồng ngực anh.

Sự mềm mại bất chợt ủa đến, cánh tay cô ôm lấy quanh người Trương Nhiên.

Cô ôm anh như thế, khiến anh nhớ lại những ngày ấu thơ, như đứa trẻ đòi được vuốt ve, là động tác tìm kiếm cảm giác an toàn.

Không khỏi nhớ đến những lời ban nãy khi cô uống say, trong thành phố này, cô đưa mắt nhìn không thấy ai thân thuộc, chỉ một thân một mình.

Cánh tay đang rũ của anh dần dần đưa lên, một tay phủ lên lưng cô, tay kia nhẹ nhàng đặt sau gáy cô.

Về bất an của An Lạc dần dần biến mất, động tác cũng nói lòng ra, Trương Nhiên buông cô, nhìn về mặt thiếp ngủ an nhàn của cô, hơi ngẩn người.

Một đêm ngủ ngon, khi An Lạc tỉnh lại thì ánh nắng rực đầy ban công, trên tường chồng chất bóng lá cây măng sáng măng tối, nhẹ theo gió lung lay, trên tường là mảng màu xanh lơ, nhạt đến độ gần như trong suốt.

An Lạc như quay lại những ngày trước, dường như lập tức có thể nghe thấy tiếng mẹ gọi mình rời giường, và cả mùi thơm hơi nước của lồng bánh bao. Là yên tâm tuyệt đối, một khoảng thời gian xa xưa dài lâu.

Nhưng An Lạc rất nhanh phản ứng lại, đây là một nơi xa lạ, phòng ngủ rất lớn, trang trí theo phong cách đơn giản hiện đại, giường vừa mềm vừa rộng, là giường đôi.

Khách sạn ư? Không giống lắm!

Chẳng lẽ xuyên không rồi? Cô bị ý nghĩ này làm cho hoảng hốt, nhưng rồi phát hiện mình vẫn mặc áo khoác đi ngủ, ngay đến quần bò cũng chưa thay.

Đội đã, hôm qua có phải cô gặp huấn luyện viên Trương không nhỉ?... Sau đó thì sao?

Cô gãi đầu đi ra khỏi phòng, là căn nhà ba phòng hai sảnh, chính trang đơn giản mà trang nhã, không giống nhà của phụ nữ, không lẽ...

“Cô mất trí nhớ à?”

Trương Nhiên nhìn An Lạc đang đứng trong phòng khách cau mày lo lắng nhìn khắp bốn phía xung quanh.

An Lạc quay đầu nhìn Trương Nhiên đi ra từ phòng bếp, chỉ mặc một chiếc áo len Angora xám lông xù, để lộ xương quai xanh, nửa thân dưới là quần đen thường ngày, dép lê màu trắng, dáng người cao to.

Còn cầm cốc nước gồm mark không biết là đựng yến mạch hay cà phê, uống một hớp, giương mắt nhìn cô.

Nhất thời An Lạc không tiếp nhận được mọi chuyện, sững sờ ngăn người nhìn Trương Nhiên, không thốt ra được câu nào.

Trương Nhiên đi đến, “Hôm qua cô uống rượu, mà tôi không biết cô ở chỗ nào.”

Nguyên thần của An Lạc từ từ về lại, tầm nhìn thu lại, nhưng vẫn không biết nói gì, một lúc lâu chỉ có mỗi câu “cảm ơn”.

Mái tóc đen của Trương Nhiên hơi ướt, ngồi lên ghế sa lon mở tivi, rồi nhìn sang An Lạc: “Trong tủ lạnh có bữa sáng, tùy cô chọn, tốt nhất là cho vào lò vi sóng hâm lại.”

An Lạc như muốn hóa đá vỡ từng mảnh, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Ý là: cô uống rượu, rồi không biết được huấn luyện viên Trương đưa về nhà như thế nào, sau đó cô ngủ một đêm ở nhà anh.

Cô còn chưa biết tên của huấn luyện viên Trương là gì đấy biết chưa? Sao lại có thể ngủ ở nhà anh ta chứ? Còn nữa, anh ta ăn mặc tùy tiện trong nhà như thế là có ý gì? Không lẽ tôi qua...

An Lạc nhanh chóng sờ khắp toàn thân, may mà áo trong vẫn còn, không có khả năng xảy ra loại chuyện đó!

Trương Nhiên nhìn sang cô gái đang đứng ở kia, chốc thì nhú mày khi lại thở ra hồi thì sờ khắp người, trong lòng thấy buồn cười, cô ấy nghĩ mình đã làm gì cô ấy à ư?

“Cô đang tập dưỡng sinh đấy à?” Trương Nhiên thu lại nụ cười, nhìn An Lạc.

An Lạc đang còn sờ đầu, nhanh chóng dừng động tác, tỉnh táo lại.

Vừa nãy anh ta gọi cô làm gì nhỉ? À đúng rồi, ăn sáng!

Cô ngồi trước bàn ăn, cầm sandwich không biết là vị gì mà cắn, vừa nhấp một hớp sữa, dừng một chút, mở miệng: “Huấn luyện viên Trương, hôm qua tôi uống say không làm chuyện gì đó chứ?”

Hề An Lạc uống say là lại có chuyện xảy ra.

Trương Nhiên nghĩ ngợi: “Không làm gì cả.”

An Lạc thờ phào một hơi.

“Chỉ vừa đi vừa hát trên đường, rồi đòi nằm ì ra đường không đi mà thôi.” Trương Nhiên uống một ngụm cà phê, bình tĩnh bổ sung.

An Lạc sắc sảo trong yết hầu, ho khan kịch liệt.

Quả thực An Lạc không dám nghĩ, sau cơn ho thì không đủ sức mà tỉnh táo lại, nhìn Trương Nhiên bình tĩnh như đá, trong lòng “trăm mối bận lòng”, do dự một hồi: “Thế... thế thì tôi đã làm phiền anh rồi!”

“Không phiền.”

An Lạc lại khẽ thở ra.

“Tôi cũng chỉ vừa kéo dắt cồng cô về mà thôi.” Trương Nhiên bình tĩnh chuyển kênh.

An Lạc: ...

Kì thật đôi khi nói dối mà lại là thiện ý, thật đấy.

An Lạc bất an ăn sáng, chần chừ đi ra phòng khách, trời ạ, nói chớ cô biết nên làm gì bây giờ?

“Thế, vali của tôi đâu?” An Lạc nhìn xung quanh.

“Ồ cửa hàng tiện lợi dưới lầu rồi.” Trương Nhiên nhìn An Lạc: “Ngủ có ngon không?”

An Lạc ngồi xuống, cách Trương Nhiên gần một mét, gật đầu: “Cũng được.” Rồi bắt đầu nói năng lung tung: “Thế, anh vừa mới gọi đầu à?”

“Đi tắm.” Trương Nhiên nói.

Trí tưởng tượng phong phú của An Lạc khiến cô nghe câu trả lời mà đỏ cả mặt, cắn cắn môi dưới, nói tiếp: “Thế, anh mặc như thế không lạnh à? Mặc ít như vậy?”

Chợt Trương Nhiên đứng dậy cầm lấy chiếc điều khiển, “Cô thấy lạnh à? Thế thì tăng thêm mười độ vậy.”

”À, không có!” An Lạc thấy nóng, bản thân còn mặc áo khoác ngủ, nhiệt độ ở đây chỉ ít cũng là hai mươi độ, “Thế không cần chỉnh nữa, thế này vừa rồi.”

”Tôi không phải tên là ‘thế’.” Trương Nhiên không chịu nổi chữ “thế” ở mỗi câu mở đầu của cô.

”À, huấn luyện viên Trương...” An Lạc sửa lại.

“...” Trương Nhiên không muốn nói chuyện với cô nữa.

An Lạc cũng biết quen đã lâu thế rồi mà vẫn không biết tên huấn luyện viên thì có vẻ hồ hững, nên bèn hỏi: “Thật ngại quá, tôi còn chưa biết tên anh là gì?”

Trương Nhiên: “Hôm qua tôi nói cô biết rồi.”

”Có phải lúc ấy tôi say không? Tôi không nhớ nữa.”

”Thôi quên đi.” Trương Nhiên không có diễn cảm gì.

Không phải tức giận đấy chứ? An Lạc nhìn anh, chẳng biết phải làm sao cả.

Đột nhiên im lặng.

An Lạc như thấy ngồi trên bàn chông, muốn rời khỏi đây, bèn phá vỡ im lặng: “Hôm nay tôi còn phải đi làm, đi trước đây.”

”Không muộn chứ?” Trương Nhiên hỏi.

Sắp đến mười giờ rồi, nếu là bình thường thì sẽ muộn, nhưng hôm nay cô không muốn đi làm, cũng không định đi. Chỉ là lấy cớ rời khỏi đây.

”Ừ... trừ chút tiền lương cũng không sao ấy mà.” An Lạc tiếp tục thêu dệt.

”Cô hòa thuận với cấp trên lắm à?” Trương Nhiên quay đầu nhìn cô, hỏi không cảm xúc.

An Lạc khiếp sợ, đêm qua cô uống say đã nói bao nhiêu chuyện với anh ta chứ?!

”Hả? Đâu có, tôi chỉ đến công ty nhìn xem thôi.” An Lạc giả vờ trấn định.

”Cô tìm chỗ ở trước vẫn tốt hơn.” Trương Nhiên nói.

Quả nhiên cái gì cũng biết!

”Ừm, hôm qua thật sự cảm ơn anh, không ngờ tử lượng của tôi ngày càng yếu, trước kia tôi ba ly mới say, hôm qua mới hai ly...” An Lạc nói xong cười cười.

Trương Nhiên nhìn cô mỉm cười chẳng hiểu đâu vào đâu, lại nhớ đến cái ôm ngày hôm qua, mỏng manh như thế khiến người ta thương, không có bất kì che dấu giả tạo nào.

Sắc màu trong mắt anh chợt buồn.

An Lạc đứng lên, muốn đi nhà vệ sinh, nên hỏi: “Nhà vệ sinh ở đâu vậy?”

Trương Nhiên chỉ vào một căn phòng, An Lạc đi đến đẩy cửa ra, nháy mắt khiếp sợ, đủ loại trang bị ghi âm, đặt tùy tiện.

Dụng cụ này có thể nói là hàng chuyên nghiệp.

”Bên cạnh mới là nhà vệ sinh.” Trương Nhiên nhắc nhở.

An Lạc quên mất chuyện mình muốn đi nhà vệ sinh, kinh ngạc quay đầu lại: “Mấy thứ này để làm gì vậy?”

”Ghi âm” Không nhìn ra được à?

”Anh là người dẫn chương trình online?” An Lạc không tin nổi.

Trương Nhiên cười cười: “Không phải.”

”Thế...”

”Dùng để thu nhạc.”

”Hát hả?” An Lạc càng khiếp sợ.

”Ừ.”

”Cao cấp quá đấy, anh hát Karaoke còn dùng đến máy thứ này?!” An Lạc chỉ đơn giản cảm thấy anh có tiền.

Trương Nhiên hơi chần chừ, cô hoàn toàn không liên hệ được anh với Walker đúng không?

Anh không định giải thích tiếp, An Lạc vẫn còn đang sợ hãi thâm thán, nghĩ nếu Trà Trà nhìn thấy chắc hẳn sẽ vô cùng kích động.

Nhưng ý nghĩ này chỉ tồn tại trong đầu vài giây, An Lạc nhớ mình với Trà Trà đã lật mặt, trong chốc lát tâm tình như rơi xuống.

Trước khi đi, An Lạc còn nghĩ đến chủ chó nhà anh, từ sáng đến giờ cô chưa gặp lại, nhện không được hỏi: “Cookie nhà anh đâu rồi?”

”Ở cửa hàng thú cưng.” Trương Nhiên thuận miệng đáp.

An Lạc không khỏi nhũn mỳ: “Anh nên đón nó về đi, nó sẽ nhớ anh lắm đấy.”

Trương Nhiên ngắt ra: “Tôi thường xuyên phải ra ngoài, không có thời gian chăm sóc nó.”

”Cũng đâu cần chăm sóc gì đặc biệt chứ, chó khi ở nhà với đội ngoài tiệm không có cảm giác giống nhau đâu, cũng như đứa trẻ ngồi nhà đội hay đứng đội ở trường vậy, sẽ có ảnh hưởng đến sự phát triển sau này.” An Lạc nghiêm túc giải thích.

Trương Nhiên nhìn cô, cười nửa thật nửa giả: “Vậy giờ đi đón nó về vậy.”

”Ừ!” An Lạc nói xong cầm điện thoại lên, “Tôi cũng đi với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Rất lâu về trước có từng xem một bộ phim tên là “Hiệu Ứng Cánh Bướm”, nhiều lúc An Lạc nghĩ, việc đời vốn là thế, vô thường tức như thường. Cũng như nếu trước kia cô không gặp Giang Việt, thì cô cũng không cần phải đến thành phố này, nếu như không đến đây, cũng sẽ không đi dưới bóng cây với Trương Nhiên, chỉ vì đi đón một con chó của anh.

Đời người vốn là từng vòng tròn đan xen nhau, từng chi tiết quyết định cả tương lai.

Ánh nắng hắt một vòng sáng trên tóc Trương Nhiên, An Lạc đưa mắt nhìn một hồi, rồi lập tức cười hỏi: “Anh thật sự không có ý định nói cho tôi biết tên anh à?”

Trương Nhiên bỗng dừng lại: “Nói cho cô biết rồi, cô sẽ không gọi tôi là ‘huấn luyện viên Trương’ nữa ư?”

An Lạc chần chừ, không phải người thân nhau, từ trước đến nay cô không có thói quen gọi thẳng tên, thế nên mới không hay hỏi tên anh, vậy là bèn cười nói: “Gọi là huấn luyện viên Trương nghe cũng gần gũi lắm.”

”... Nghe có vẻ già.” Trương Nhiên tìm một hồi mới ra được lí do phản bác.

”Huấn luyện viên Tiểu Trương?” An Lạc bông đùa.

Trương Nhiên quay đầu nhìn An Lạc, cô mỉm cười.

”Trương Nhiên.” Trương Nhiên nhìn về phía trước, trên mặt phảng phất nét mây thừa gió nhẹ.

”Hơ?” An Lạc không ngờ anh lại đột nhiên nói chuyện, hơi sững sốt: “Trương Nhiên, là chữ Nhiên nào?”

”Đốt cháy*.” Trương Nhiên vẫn thờ ơ như cũ.

(*Hai chữ này là ‘nhiên thiêu’.)

Đốt cháy ư? An Lạc đưa mắt nhìn Trương Nhiên, tính cách của anh không thấy có lỗi với cái tên này à?

Im lặng một lúc, An Lạc muốn mở miệng nói chuyện, bốn chữ “huấn luyện viên Trương” vừa đến bên miệng thì cô đã nuốt về, nhưng hai chữ “Trương Nhiên” lại chẳng có cách nào thốt ra cả.

Có vẻ khó chịu quá.

“Chúng ta phải đi bao lâu nữa?” Cuối cùng An Lạc chọn không xưng hô với anh.

“Phía trước rồi.” Trương Nhiên khẽ hất cằm.

An Lạc thấy anh rất ít nói, nhưng như vậy cũng tốt, im lặng đi bên nhau, anh cho cô cảm giác vững vàng.

Đến bệnh viện, An Lạc đưa mắt một cái đã nhận ra Cookie, không ngờ chú chó nhỏ này vẫn còn nhớ cô, ngún nguẩy mừng rỡ chạy đến, hít hà Trương Nhiên, rồi đứng bên chân An Lạc, chân trước giờ ra từ từ cào vào chân cô.

An Lạc được yêu mà giật mình, ngồi xổm xuống: “Em còn nhớ chị sao Cookie? Tuyệt quá!”

Trương Nhiên nhìn một người một chó cọ với nhau: ...

Chó nhà mình không phân biệt được chủ thì phải làm sao đây?

Dọc được An Lạc dắt Cookie đi, An Lạc trông có vẻ rất vui, Trương Nhiên đi bên cạnh nhìn, mặt mũi dịu dàng.

Đến ngã tư dưới lầu nhà Trương Nhiên, An Lạc dừng lại.

Hắn cô nên đi rồi.

“Bây giờ cũng muộn rồi, tôi muốn đi tìm chủ cho thuê nhà...” An Lạc nói xong liền nhìn mặt đất.

Trương Nhiên bế lấy Cookie trong tay cô, “Ừ, đi đường cẩn thận.”

An Lạc vừa xoay người một nửa, Trương Nhiên cúi đầu xoa nhẹ đầu Cookie, rồi cũng quay người.

An Lạc ngoái đầu lại, “Trương Nhiên...”

Lần đầu cô gọi tên anh.

Trương Nhiên dừng bước, quay đầu lại.

“Thật sự cảm ơn anh, còn nữa, mai gặp.” Cô mỉm cười.

Thành phố S không thể so với Bắc Kinh, nhưng cũng là một thành phố lớn tập nập dòng người qua lại, An Lạc lê tấm thân mệt mỏi đến nhà chủ trọ, kết quả vừa trông thấy phòng cô đã không muốn ở lại, không nói đến việc phòng ở nơi khu nào nhiệt, cũng không bàn đến việc bài trí chẳng khác gì nhà vệ sinh, mấu chốt là hiệu quả cách âm của tường quá kém, cô chỉ cần ở đây một giờ đồng hồ, là đủ để tình hình sinh hoạt của một nhà già trẻ lớn bé bên cạnh.

Theo như cô biết, phòng bên cạnh có đôi tình nhân, phòng ngủ của họ vừa khéo sát phòng ngủ bên này, An Lạc nghĩ đến cảnh nửa đêm phải nghe thấy tiếng giường “kêu cà kêu kệt” hay âm thanh sinh động dâm tà khác, tim cô lập tức ớn lạnh.

“Tôi không thuê nhà này nữa, xa công ty của tôi quá.”

Cuối cùng An Lạc đi ra ngoài.

An Lạc bước trên con đường giữa tháng mười hai cận kề Lễ Giáng Sinh, nhìn cây thông Nô-en sớm được đặt trên đường, trong lòng càng không được thoải mái.

Vào lúc này cô vô cùng nhớ đến Đỗ Phú, nhớ đến câu “Mong có được ngàn vạn gian nhà cao cửa rộng, để hàn sĩ trong thiên hạ vui vẻ mặt mày”, quả thực nói trúng tâm tình An Lạc.

Đã giữa trưa, An Lạc đến cửa hàng tổng hợp gần đó, mua ly trà chanh 85 Độ C, rồi ngồi trong McDonald ăn khoai tây chiên.

Ngoài cửa sổ ngựa xe như nước, người đến kẻ đi, mọi người đeo trên mặt chiếc mặt nạ thờ ơ xa cách theo thói quen, vội vàng lướt qua vai nhau.

Cuộc sống chính là như thế, chuyện vui buồn hợp tan sống chết của kẻ khác đều không có liên quan gì đến bản thân, thành phố này lớn như thế, thế gian này lại rộng như vậy, một ngày mưa mãi không ảnh hưởng đến cả bầu trời, một người biến mất cũng chẳng khiến tốc độ của thế giới này chậm lại.

Thì ra mọi người đều sợ cô đơn, nói cảm xúc lan tràn cũng được, nói tự làm phiền mình cũng tốt, nhưng nếu vào giây phút này nếu có người nguyện ý

mua một ly nước trái cây cho cô, An Lạc thấy nhất định bản thân sẽ rơi lệ.

Một mình đi xem phim, hôm nay không phải cuối tuần, trong rạp phim người ít đến đáng thương, bộ phim cô xem chỉ có một mình cô, ngồi trong phòng chiếu đen như mực, may mà An Lạc xem phim buồn, mới có cơ để bật khóc.

Đến chiều An Lạc tiếp tục đi tìm nhà, lúc đi lúc nghỉ, chiếc vali nhỏ nhỏ cứ như cả thế giới của cô, là nơi phát ra cảm giác an toàn.

Lúc đứng trong phòng môi giới đợi người phụ trách dẫn cô đi xem nhà, An Lạc nhận được tin nhắn của Trà Trà:

Cô ở đâu thế? Đã ăn chưa?

... Cô có khỏe không?

Ngực An Lạc khẽ siết lại, cô từ từ gõ bàn phím:

Tôi rất khỏe.

Lúc này Trà Trà hẳn chưa tan làm, An Lạc nhìn tấm ảnh chụp trong điện thoại, có mấy tấm ảnh chụp Trà Trà với cô ra ngoài ăn hay dạo phố, lúc này nhìn lại như phù một tảng buồn bã.

Cô tắt điện thoại, đi theo người phụ trách.

”Tiểu thư à, cô vừa mới đến thành phố S sao?” Người phụ trách hỏi.

”Ừ.” An Lạc không muốn đề ý đến anh ta nhiều.

”Nhà ở đây rất thích hợp với những người độc thân đi làm như chị nơi ở không hề lạnh, căn hộ nhỏ...”

An Lạc nghe mà như bắt đầu lạc vào cõi tiên, chợt nghĩ mình vừa mua mấy con cá vàng ở nhà Trà Trà, không biết con bé Trà Trà thân kinh to đó có chịu thay nước cho chúng không? Có cho chúng ăn không?

”Tiểu thư, tiểu thư?” Người phụ trách nghiêng đầu nhìn An Lạc.

An Lạc lấy lại tinh thần, người phụ trách chỉ vào túi xách của An Lạc: “Điện thoại của chị đồ chuông lâu lắm rồi.”

An Lạc cầm điện thoại, là Trà Trà.

”Alo?” Giọng An Lạc có chút chất.

”Cô đang ở Kim Mậu đấy à?” Trà Trà thờ ơ.

An Lạc nhìn lướt qua logo to đùng của khu Kim Mậu, nghi hoặc hỏi: “Sao cô biết?”

”Vừa nãy cô gửi weibo, có kèm theo tọa độ của cii... Cái đó, bây giờ cô không có chuyện gì đấy chứ? Tôi đến tìm cô.” Trà Trà nói tiếp.

An Lạc trầm mặt: “Tôi còn phải đi tìm nhà, hôm khác đi.”

”Tôi bảo này An Lạc, tính ngang ngạnh của cô lúc nào thì mới sửa được thế, còn định giận đến lúc nào đây? Hôm qua tôi gọi cô dậy, cô nổi đóa với tôi làm gì? Tôi mất ngủ cả đêm đấy cô biết không hả?” Trà Trà cất cao giọng đến tận quãng tám.

Trong lòng An Lạc thấy cay cay, nước mắt suýt chút nữa trào ra: “Cô tưởng tôi với cô thân nhau lắm sao? Tôi bỏ đi cô cũng chẳng thèm cản, tối qua suýt nữa tôi ăn ngủ ngay đầu đường, không phải cô cũng chẳng thèm gọi lấy một cú điện thoại sao?”

Trà Trà mắng tiếp vài câu, cuối cùng thở dài: “Đáng đời cô... Bây giờ tôi đến tìm cô, cô đang ở đâu đấy?”

”Không phải chưa tan làm sao?” An Lạc nhìn đồng hồ.

Trà Trà: “Tôi xin phép rồi.”

Trong lòng An Lạc nhura có ai đang nhào nặn, mũi chua xót, “Tôi đang ở trung tâm môi giới Tiểu Ong Mật dưới tòa nhà Kim Mậu, cô vào trong tìm tôi.”

”Còn bảo tôi vào tìm cô hả? Cô còn không đi ra cho tôi! Tìm nhà cái gì mà tìm, tôi đưa cô đi ăn xong thì mau cút về cho tôi!” Trà Trà cá giận nói.

An Lạc chực khóc khi cô ấy còn đang gào thét, người phụ trách bên cạnh về mặt khó hiểu nhìn cô, cô khoát tay với người phụ trách: “Tôi không đi xem nhà nữa.”

Trà Trà dẫn An Lạc đến quán thịt nướng bên cạnh, Trà Trà điên cuồng gọi món, tất cả đều là thịt.

”Tôi có dự cảm không lành rằng, đây là tính đề tôi trả tiền phải không!” An Lạc sợ hãi thầm than nhìn thực đơn.

”Cô đúng là đồ keo kiệt, hôm nay tôi liều mạng bồi quân tử, cô còn tiếc mấy đồng tiền đó à?” Trà Trà nhìn An Lạc: “Nhìn cô cái xem nào, không trang điểm, sao vênh mắt lại thâm thê.”

An Lạc xoa lên bọng mắt sưng phù, “Tối qua có uống rượu.”

Trà Trà lặng đi, rồi lập tức chuyển sang ngồi cạnh An Lạc: “Tôi nói cô đấy, cô có thể dùng khó chịu như vậy được không? Cô mất hứng tức giận với tôi cũng được, tức giận với Từ Sa Sa cũng được, nhưng đừng có gây khó dễ cho bản thân mình chứ?”

”Tức lên rồi có cho tôi ở nữa không?” An Lạc chột dạ.

”Không nói nữa, tối qua cô ngủ ở đâu?” Trà Trà gấp đầu phụng ăn.

”Nhà bạn.” An Lạc nói.

”Bạn nào?” Trà Trà lại hỏi.

An Lạc suy nghĩ, rồi quay đầu nhìn Trà Trà: “Tôi nói... tôi ngủ ở nhà huấn luyện viên của mình, cô có tin không?”

Động tác ăn đầu phụng của Trà Trà dừng lại, sững người, rồi bật cười: “Cô được lắm, lời tiên đoán của tôi đã thành thật rồi...”

An Lạc ra sức giải thích: “Tối qua tôi uống rượu, đều tại tôi cả, tự dưng đang yên lành lại đi uống rượu, kết quả anh ta không biết tôi ở đâu cả...”

Cô mới nói được nửa, Trà Trà đã ngắt lời cô: “Nói trọng điểm”

”Trọng điểm cái gì?”

”Cái kia thế nào?”

”Cái kia nào?”

”Thì là cái đó đó!”

”Nói tiếng người được không hả? Rốt cuộc là cái nào?”

”Sặc, thì là công phu trên giường đó!” Trà Trà đưa mắt nhìn.

An Lạc: ...

”Tôi hối hận khi làm hòa với cô quá.”

Lại về lại nhà Trà Trà, An Lạc chưa bao giờ có cảm giác thân thuộc như thế này.

”Mai cô đi xin lỗi chị Sa Sa đi, tôi thấy hôm nay cô ta cũng không yên lòng đâu, còn hỏi tôi cô đi đâu đấy.” Trà Trà rót ly sữa cho An Lạc, rồi cũng rót cho mình một ly.

”Chị ta hỏi tôi? Cô không lừa tôi đấy chứ?” An Lạc ôm gối sa lon.

”Chị ta đúng có độc miệng, nhân phẩm cũng không phải tốt đẹp gì lắm, nhưng lòng vẫn còn chưa đen tối, những lời hôm qua cô nói quả thật đã kích người ta quá đấy.” Trà Trà nhấp ngụm sữa.

Đương nhiên An Lạc biết mình đã xúc phạm đến Từ Sa Sa, nhưng cô lại là người như vậy đấy, lúc tức giận thì đâu có lời nào chạy qua não, nói xong rồi mới hối hận.

”Cái đó... ngộ nhờ chị ta không đồng ý, thì tôi có được phép cãi nhau một trận với chị ta nữa không!” An Lạc xem tivi.

”Đức hạnh!” Trà Trà đưa mắt nhìn An Lạc.

Hôm sau, An Lạc theo Trà Trà đến công ty, Hứa Tam Diệp thấy hai mắt An Lạc xanh lè, nhanh chóng kéo tay An Lạc: “Chị An Lạc không sao đấy chứ? Tôi lo cho chị lắm đấy, còn tưởng chị từ chức rồi chứ.”

Trà Trà đứng bên cạnh hừ hừ mấy tiếng, An Lạc nhìn Từ Sa Sa.

Từ Sa Sa cũng trông thấy An Lạc, không khí có chút vi diệu, An Lạc nhìn sang chỗ khác: “... Chị Sa Sa.”

Từ Sa Sa không ngờ thái độ của An Lạc đã dịu lại, khuôn mặt lạnh như băng cũng tan đi đôi phần: “Không đi nữa?”

”Hôm qua em không thoải mái cho lắm, không xin phép, thật có lỗi quá!” An Lạc cười cười.

Từ Sa Sa bình tĩnh: “Không có lần sau đâu đấy! Lần này sẽ không trừ tiền lương đâu đấy, đây là cảnh cáo.”

Có nhiều việc, anh không nói, tôi không nhắc đến, nhưng chúng ta đều biết, chuyện này cứ thế mà trôi vào dĩ vãng.

Trong lòng An Lạc hừng nằng, cả ngày làm việc đều tươi cười.

Cô rất muốn nhanh chóng nói với Trương Nhiên rằng bây giờ mọi chuyện của cô đã tốt lên rồi.

Đến tối lên lớp học bơi, An Lạc đi rất sớm, khi thấy Trương Nhiên thì liền cười vẫy tay với anh.

Tâm tình khá hơn, nên hôm nay khắp nơi đều là chim ca hoa thơm, Trương Nhiên cũng trở nên thuận mắt hơn bình thường rất nhiều.

”Huấn luyện viên Trương, tối nay chúng ta đi ăn với nhau được không?” An Lạc đi đến.

Bên cạnh còn có mấy người, nhân viên làm trong trung tâm đi qua đi lại, mang theo ý cười hài hước nhìn Trương Nhiên.

Trương Nhiên ho một tiếng, đến gần bể bơi: “Đi tập trước đã.”

”Tôi là muốn đặc biệt cảm ơn anh.” An Lạc bổ sung thêm.

Trương Nhiên bỗng dừng: “Cảm ơn có rất nhiều cách, không nhất định phải mời đi ăn, hơn nữa cô cần cảm ơn tôi cái gì cơ chứ.”

An Lạc sờ cổ: “Tôi chỉ muốn mời anh đi ăn thôi mà, được rồi chứ?”

Trương Nhiên thấy từ khóe mắt đến lông mày cô đều toát vẻ tươi cười, bèn hơi nhúu mày: “Làm hòa với bạn rồi à?”

“Anh đúng là giun đũa, liệu sự như thần!” An Lạc cười nói.

Giun đũa

Trương Nhiên sờ mày: “Chuyện khác học xong nói sau.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đáy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Sau khi xuống nước, An Lạc tập được một chốc thì lại quay đầu nhìn Trương Nhiên cười, Trương Nhiên nhìn cô: “Chuyên tâm vào!”

An Lạc cúi đầu “ừ” một tiếng, rồi lại cười.

Nhanh chóng đến bây giờ, mấy huấn luyện viên dạy xong đã ra ngoài chuẩn bị về, thấy Trương Nhiên đứng bên cạnh bể bơi, còn trong nước là một cô gái cười sáng lạn như ánh dương.

Có chuyện hay rồi!

”Hê hê, Trương thiếu này, đây chính là 'một mét tư' lớp anh đấy hả?” Huấn luyện viên nào đó vỗ Trương Nhiên một cái.

Trương Nhiên cười: “Đúng thế.”

”Dáng vẻ đó, cô ấy phát minh thế bơi mới à? Động tác này là gì vậy?”

Nói xong anh ta học An Lạc vạch cánh tay, “Anh vẫn nên dạy người ta cho tốt đấy!”

”Là cô ấy ngốc quá.” Trương Nhiên nói.

Huấn luyện viên bật cười: “Được lắm, gặp phải huấn luyện viên ghê gớm như anh, cô ấy cũng đủ thảm rồi.”

Trương Nhiên nhìn An Lạc: “Sau này có nhiều thời gian tập.”

Huấn luyện viên không hiểu mô tê gì, đúng lúc An Lạc quay đầu lại, thì trông thấy một đám đông nhìn cô đang bơi.

Ánh mắt của bọn họ sao cứ như đi thăm quan vườn bách thú thế...

An Lạc ngượng ngùng, nhìn sang huấn luyện viên nhà mình: “Tan học rồi à?”

”Cô tập tiếp đi.” Trương Nhiên lên tiếng.

An Lạc không tình nguyện xoay người, lại nghĩ ngợi một lúc, bắt đầu kêu gào: “A a a , tôi bị chuột rút...”

Sau đó các huấn luyện viên thấy rằng, mới một giây trước Trương Nhiên còn đứng trên bờ đóng giả khối băng, một giây sau đã lao xuống nước, nhanh chóng kéo An Lạc thân hồn chưa định lên, động tác liền mạch lưu loát.

Các anh em, đây là tốc độ gì thế?

Tên này xác định không phải xuất thân lớp cứu sinh đấy chứ?

Nguyên nhân An Lạc chưa kịp hoàn hồn là vì cô bị Trương Nhiên dọa sợ, cô vốn định giả vờ bị chuột rút là có thể không tập nữa, ai ngờ định thần lại thì Trương Nhiên đã đưa cô lên bờ.

”Thật ra tôi không sao.” An Lạc nhìn Trương Nhiên, áo sơ mi mỏng của anh ướt hết cả.

Trương Nhiên ngăn người, buông An Lạc ra, đột nhiên anh thấy hành vi của mình có chỗ hơi quá, nhưng sau hai chuyện cô chìm xuống nước lần trước, quả thật anh có đề ý đến việc cô rất sợ nước.

Huấn luyện viên đứng bên cạnh như đã rõ điều gì, cũng bắt đầu “à ồ” kêu lên.

”Lo lắng như thế, Trương thiếu cũng không bình tĩnh...”

An Lạc nghe mà mặt nóng lên, nhưng cũng không giải thích được gì, thoáng nhìn Trương Nhiên, trông anh cũng không có vẻ đề ý đến bọn họ.

Thay xong quần áo, An Lạc tìm Trương Nhiên: “Anh muốn ăn gì?”

Tóc Trương Nhiên hơi ướt, đang thu dọn đồ đạc, nghe thấy giọng An Lạc liền ngẩng đầu: “Tôi tôi có việc rồi.”

An Lạc thôi cười, gật đầu: “Ra thế, thôi không sao, vậy lần sau lại mời anh vậy.”

”Nhưng nếu cô muốn cảm ơn tôi thật thì...” Nói xong anh rút chìa khóa ra.

Khi An Lạc đến nhà Trương Nhiên thì đã hơn chín giờ tối, cô vừa mở cửa, Cookie bên trong vội vàng lao tới, bổ nhào vào lòng An Lạc, trên cằm còn dính nước bọt, cô vội vàng ôm lấy nó.

Chú chó còn nhìn phía sau xung quanh cô, An Lạc sờ nó: “Chú em đêm nay e không về đâu, chị dẫn em đi ăn nhé?”

Cookie đi theo sau An Lạc, cô nghĩ thầm bản thân đúng là rảnh rồi quá, còn nghe lời Trương Nhiên đến cho chó nhà anh ăn nữa chứ...

Đổ thức ăn cho chó ra bát, rồi lại cắt chút thịt bò.

Ngồi trên ghế sa lon, An Lạc vừa nhìn Cookie ăn, vừa đánh giá căn nhà. Điều kiện ở đây rất khá, bốn phía gần như không có tạp âm, nhưng một người ở vẫn thấy lạnh lẽo, bài trí vô cùng đơn giản, nhưng lạnh như băng, nếu nói thiếu gì đó, thì có lẽ là cảm giác ảm áp của một gia đình.

Nếu trong nhà có phụ nữ, có lẽ sẽ khác hẳn đúng không?

Chợt trong đầu An Lạc hiện lên cảnh Trương Nhiên nhảy xuống nước ôm cô hồi tối, lúc ấy anh vội vã thế là vì điều gì? An Lạc cười, anh sợ cô chìm trong nước lại khóc ư?

Ngồi trên ghế, An Lạc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nếu tối nay Trương Nhiên vẫn không về thì cô phải làm sao bây giờ? Chìa khóa còn ở trong tay cô...

Cookie ăn uống no say rồi thì hình như có vẻ buồn ngủ, cuộn tròn trên tấm thảm dưới bàn trà híp mứt lại, An Lạc cũng không nhìn được mà ngáp một cái, rồi ép mình phải tỉnh táo, gọi cho Trà Trà bảo tối nay mình sẽ về.

Mười giờ, Trương Nhiên vẫn chưa về, An Lạc bật tivi.

Mười giờ rưỡi, Trương Nhiên vẫn chưa về, An Lạc nhớ lại mình còn chưa ăn cơm tối, liền đi gọt hoa quả ăn.

Mười một giờ, Trương Nhiên vẫn chưa về, An Lạc buồn ngủ rồi.

Mười một rưỡi, Trương Nhiên mở cửa, thấy An Lạc nằm ngủ trên ghế sa lon, còn Cookie ngủ bên chân.

Anh bất ngờ khi thấy cô chưa về, bước vào tắt tivi.

An Lạc ngủ rất say, tóc mái rối bời về thành một túm nhỏ, để lộ chiếc trán trơn nhẵn. Trong phòng không bật điều hòa nên hơi lạnh. Trương Nhiên bật lò sưởi và tăng độ ấm lên, tìm trong tủ quần áo tấm thảm rồi phủ lên cô, cô dần dần duỗi người, điều chỉnh tư thế ngủ.

Thời gian theo giấc ngủ của cô trở nên tĩnh mịch thông thả, lòng Trương Nhiên cũng dần yên tĩnh.

Trương Nhiên vừa bật máy tính lên, trên bàn liền truyền đến tiếng rung, là điện thoại của An Lạc.

Màn hình hiển thị là “Trà Trà”, Trương Nhiên có ấn tượng, nhớ hình như là bạn cùng phòng của cô.

Hơi chút do dự, anh cầm điện thoại lên.

”An Lạc cô ở ngoài làm gì tề? Đã muộn rồi sao chưa về?”

Trương Nhiên mới vừa ấn xuống nút tắt máy thì đã nghe thấy giọng của Trà Trà.

”Xin chào, tôi là bạn... của An Lạc, bây giờ cô ấy đang ngủ, nếu có chuyện gì tôi sẽ chuyển lời giúp cô.” Trương Nhiên nhẹ giọng mở miệng.

Trà Trà sững sốt, là một người làm việc với âm thanh nhiều, cô hoàn toàn bị giọng nói này hấp dẫn, “Đội đã, anh là huấn luyện viên à?”

”Ừ.” Trương Nhiên nhìn lướt qua An Lạc, rồi đi đến cửa sổ.

”Bây giờ cô ấy ở nhà anh?” Trà Trà lại hỏi.

”Ừ.”

”Anh với cô ấy có quan hệ gì?” An Lạc lại có thể ngủ ở nhà huấn luyện viên, quan hệ của hai người họ tuyệt đối không bình thường đâu!

“... Bạn bè.” Trương Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

”Tôi nói này huấn luyện viên, nhớ đối tốt với cô ấy đấy, An Lạc cô ấy rất bướng, có lúc thích đùa giỡn có lúc lại giận dỗi, nhưng tính tình rất tốt...” Trà Trà tự nhiên đem cái từ bạn bè không rõ kia quy về phạm vi “bạn trai bạn gái”.

Trương Nhiên không nói gì, im lặng nghe Trà Trà kể lể đủ thứ về An Lạc.

”Theo lời tôi mà nói, An Lạc ấy à, chính là người một khi bị tổn thương thì cả đời đều để lại sẹo, cho nên nói thật, nếu anh thích cô ấy thật thì đừng để cô ấy khó chịu...”

Trương Nhiên nhìn qua An Lạc ngủ không chút phòng bị nào, nhẹ nhàng mở miệng: “Tôi biết rồi.”

Gọi điện đồng dài thế cũng nên tắt máy, Trà Trà mãi không nghe rõ giọng anh, nhưng bỗng nghe cái câu “tôi biết rồi” mà ngây người, sao giọng ngày càng nghe càng thấy giống nam thần Walker của cô vậy?

Ngay khi Trương Nhiên bỏ điện thoại ra khỏi tai, Trà Trà nhanh nhẩu mở miệng: “alo alo, huấn luyện viên?”

”Ừ?”

”Anh tên gì?”

”Trương Nhiên.”

Trà Trà gác máy, đọc lại tên Trương Nhiên một lần, không quen.

Nhưng cô cũng không biết tên thật của Walker mà.

Không thể nào! Trà Trà phủ định ý nghĩ này, trên đời này có rất nhiều giọng giống nhau, cô đúng là cuồng quá hóa lú tai rồi!

An Lạc vì đói mà dậy.

Nhưng sau khi cô tỉnh thì lập tức quên cả đói khát.

Ai có thể nói cho cô hay vì sao cô lại ngủ ở nhà Trương Nhiên không?

An Lạc nhìn xung quanh, trong phòng tắm có ánh sáng của máy sưởi, Trương Nhiên đang tắm?

Sáng tối gì cũng tắm, đến trung tâm dạy bơi vẫn còn tắm nữa, người đàn ông này có hứng thú với tắm rửa thế ư?

Cô phát hiện trên người còn đang đắp một tấm thảm lông, trong không khí cũng ấm vừa phải...

Không đúng, Trương Nhiên về rồi ư? Anh có chìa khóa?

An Lạc nghĩ đến mà hai mắt nhắm lại, cô lại có thể ngó ngàng ngủ lại nhà Trương Nhiên, liệu Trương Nhiên có thấy cô là một cô gái tùy tiện không...

Tiếng vòi sen trong phòng tắm dừng lại, chợt An Lạc có chút lo lắng, vội nằm xuống giả vờ ngủ.

Cửa phòng bật mở, tiếng bước chân đi sang nơi khác, An Lạc khép hờ mắt, nhìn thấy thấp thoáng góc áo hiện lên, lại nhanh chóng nhắm mắt lại.

Trương Nhiên đi đến phòng khách, có âm thanh ly thủy tinh đặt trên bàn trà, tiếng bước chân dần dần đến gần, trong lòng An Lạc như có mấy con lạc đà Alpaca.

Trương Nhiên đến cạnh cô thì dừng lại, An Lạc không dám động đậy lông mi, sớm biết thế không giả vờ ngủ cho rồi, bây giờ diễn khổ quá...

Thảm lông trên cánh tay khẽ khàng được di chuyển, nhấc lên che đến bả vai cô.

Động tác dịu dàng, ngực An Lạc chợt nảy một cái.

Một lát sau nghe thấy âm thanh chuột máy tính, An Lạc mới dần dần mở mắt ra, Trương Nhiên ngồi trên ghế sa lon bên kia nhìn máy tính, ăn mặc tùy ý, nhưng đậm chất đàn ông.

An Lạc nửa nằm trên ghế im lặng nhìn một lúc, lúc xoay người lại thì hoàn toàn mở mắt.

"Đậy rồi?" Trương Nhiên đưa mắt nhìn.

"Ngại quá, vừa nãy mệt quá, không hiểu sao lại ngủ quên." An Lạc khẽ dụi mắt.

Ánh mắt Trương Nhiên lại dán lên màn hình máy tính: "Cô ở đây chờ tôi à?"

"Tôi cứ tưởng anh không có chìa khóa, tôi cũng không biết số điện thoại của anh, cho nên không cẩn thận mà ngủ quên..." Giọng An Lạc càng lúc càng nhỏ, rồi bật dậy, "Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Sắp mười hai giờ rồi."

An Lạc luống cuống, nhanh chóng ngồi dậy sờ tìm điện thoại, Trương Nhiên nhìn cô: "Vừa nãy bạn cô có gọi đến, tôi nhận máy thay cô, nói cô ngủ ở chỗ tôi."

An Lạc sững sờ mấy giây, lật đến danh sách cuộc gọi, ba phút hai mươi mốt giây! Sao Trà Trà lại nói chuyện lâu với anh như thế!

Trong lòng An Lạc có dự cảm bất thường, nhìn sang Trương Nhiên: "Bạn... của tôi không nói chuyện gì kì quái với anh đấy chứ?"

Trương Nhiên cũng nhìn sang cô, đáy mắt bình tĩnh: "Nói gì?"

"Chỉ là... Xưa nay cô ấy gặp người lạ mà như quen, tôi sợ dọa anh." An Lạc miễn cưỡng cười.

"Không có."

An Lạc nghe thấy anh bác bỏ, nhưng lòng vẫn sợ hãi nhìn anh, mở miệng: "Quấy rầy anh rồi, thế, tôi đi trước đây."

"Đợi chút..."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đáy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

An Lạc đang định đứng lên, nghe thấy thế liền nhìn sang anh: “Còn có chuyện gì sao?”

“Cô chưa ăn tối phải không?” Do dự hai giây, Trương Nhiên hỏi.

Quả thật An Lạc chưa ăn, vốn định mời anh ăn cơm, kết quả u mê thế nào đồng ý đến nhà anh cho chó ăn, chẳng ngờ đợi một mạch mấy giờ liền, lúc này trong bụng chỉ có quả táo mới tiêu hóa một nửa, còn lại trống rỗng.

“Tôi về nhà gọi mấy món là được rồi.” An Lạc trả lời.

Trương Nhiên đứng dậy, “Cô muốn ăn gì?”

“Hả...” An Lạc còn đang phản ứng, thì Trương Nhiên đã vói lấy chiếc áo khoác màu đen mặc vào: “Đi ra ngoài ăn gì đi.”

Một cảnh này hình như quen lắm, An Lạc phát hiện mỗi lần cô đi với Trương Nhiên đều là ở con đường dưới nhà anh.

Lúc này ngọn đèn mờ nhạt, bóng cây yên tĩnh, trăng treo tỏa sáng, khói bủa khắp nơi, bất giác sự cô đơn đã thêm mấy phần âm áp.

Dưới lầu có một quán ăn Nhật nhỏ vẫn chưa đóng cửa, hai người đi vào, An Lạc thấy trang trí của gian nhà, chợt cười: “Sao lại có cảm giác như ‘Quán Ăn Về Đêm’* thế này?”

(*Shinya Shokudō là bộ truyện tranh Nhật Bản nổi tiếng, từng được chuyển thể thành phim nhiều lần, nội dung là những mẫu chuyện được kể từ một ông chủ quán ăn mở cửa về đêm, xoay quanh những món ăn và câu chuyện đời của khách hàng.)

Trương Nhiên nhàn nhạt: “Thế à?”

Nhắc đến Nhật Bản, An Lạc không nhịn được nói: “Anh có xem ‘5 centimet trên giấy’ không, là anime của Makoto Shinkai ấy?”

“Ừ.”

“Mới gần đây tôi có xem một lần, xem xong luôn muốn đến Tokyo ngắm hoa anh đào.” An Lạc nói tiếp.

Trương Nhiên: “Núi Yoshino ở tỉnh Nara, hoa anh đào ở đó đẹp nhất.”

An Lạc đang lấy đùa, nghe thấy liền ngẩng đầu: “Anh đi rồi?”

“Từng ở Nhật ba năm.” Trương Nhiên vừa lấy mù tạt vừa nói.

An Lạc kinh ngạc: “Thật à? Anh ở chỗ nào thế?”

Trương Nhiên nhìn về mặt tò mò như trẻ con của An Lạc: “Tokyo, hồi đó bố tôi sang bên ấy kinh doanh.”

“Vậy anh có nói tiếng Nhật không?”

“Không lẽ nói tiếng Trung với người Nhật à?”

“Tuyệt quá... Thế thì anh đi Nhật Bản không cần hướng dẫn viên du lịch rồi!” An Lạc buột miệng thốt lên.

Động tác rướn tương của Trương Nhiên dừng lại, An Lạc hồn nhiên không nhận ra ý khác trong câu nói này, vẫn còn đầy hăng hái: “Vậy anh có hát nhạc Nhật được không? Tôi rất thích mấy bài hát kiểu Indie pop tươi trẻ, như Aoi Teshima hay Kosuke ấy...”

Trương Nhiên nhướn mày: “Không phải cô thích ‘Uy phong đường đường’ sao?”

An Lạc sững sốt, cái này... làm sao anh ta biết? Hướng hồ cô cũng chỉ vì thích giọng của Walker mới nghe bài này mà?

“Không phải, là tôi thích một Utaite*, anh ấy hát bài này, cho nên tôi mới thích.” An Lạc giải thích.

(*Utaite chỉ những người hát lại những bài hát đã được phát hành và đăng chúng lên Nico Nico Douga hoặc Youtube theo thể loại utattemita.)

Trương Nhiên hơi nhíu mày, An Lạc lại hỏi tiếp: “Hắn anh hát cũng không tệ lắm nhỉ?”

Mặt Trương Nhiên lãnh đạm: “Cũng được.”

“Bạn của tôi ấy, là Trà Trà vừa nãy gọi tôi ấy, cô ấy rất thích ca hát, còn gia nhập một xã đoàn âm nhạc rất có danh tiếng đó, anh có biết ‘Vòm Trời

Xanh' không?"

Trương Nhiên giật mình, lâu lắm rồi anh không để ý đến tình hình của xã đoàn sao? Có lính mới mà hoàn toàn không hay biết.

Xem phản ứng của Trương Nhiên đoán chừng là không biết, An Lạc nhìn một mâm thịt trên bàn thịt nướng, nhất thời cảm thấy như được tiếp máu sống lại, liền chuyển chủ đề: "Huấn luyện viên Trương, anh nói xem trên đời này liệu có người không thích ăn thịt không?"

Trương Nhiên: ...

Ông chủ đứng bên cạnh giúp họ nướng thịt, thịt bò bắt đầu tí tách nhỏ mỡ, mùi thơm bốn phía, An Lạc vẫn duy trì đáng vẻ nhìn thịt dần dần đổi màu, lúc Trương Nhiên gửi tin nhắn có thoáng nhìn An Lạc không hề rời mắt, khoe môi cong lên, ngẩng đầu nhìn cô "An Lạc..."

An Lạc rời mắt khỏi thịt nướng: "Hả?"

"Lau nước bọt đi."

An Lạc nghe mà hoảng hốt, nhanh chóng sờ khoe miệng, phát hiện là giả, ngẩng đầu nhìn thấy ý cười bên miệng Trương Nhiên, nhin không được nhú mày: "Này!"

"Tin thật đấy à?" Trương Nhiên nửa cười.

"Huấn luyện viên Trương này, ngắm lại anh trước kia là người đứng đắn bao nhiêu, bây giờ sao thành xấu xa thế chứ!"

"Trước kia tôi đứng đắn ư?" Trương Nhiên nhướn mày.

Còn hơn cả đứng đắn, quả thật chính là núi băng cộng mặt than, An Lạc thầm nghĩ, nhưng cô không dám nói ra, bèn uyển chuyển nói: "Có lúc rất có uy nghiêm, thật ra cũng không có gì là xấu."

Vừa dứt lời thì thịt cũng nướng xong, ông chủ gấp thịt bò cho An Lạc, còn bốc hơi nóng, đặt trên đĩa vẫn xèo xèo dầu cháy.

"Cảm ơn ông chủ, chú tốt quá đó, bấm like cho chú!"

An Lạc vui vẻ, híp mắt cười nói.

Ông chủ thật thà phúc hậu, cười khà khà hai tiếng.

Trương Nhiên nhìn An Lạc nháy mắt vui vẻ biến thành thiếu nữ, thầm nghĩ không ngờ cô dễ dàng thỏa mãn như thế.

Nhìn người thêm ăn thật cũng đói bụng theo, bản thân cũng bị cuốn hút.

Chợt Trương Nhiên cảm thấy cô là người thích hợp để đi ăn với nhau.

Ăn được mấy miếng, An Lạc bị cay, mặt đỏ bừng lên, uống mấy ngụm nước vẫn thấy không đủ, An Lạc quay đầu nói với ông chủ: "Phiền cho một ly rượu mơ!"

Trương Nhiên mở mắt: "Cô còn dám uống rượu?"

An Lạc nhớ lại chuyện lần trước, ngượng ngùng sờ trán cười: "Đã để anh bị ám ảnh rồi à?"

"Ảnh hưởng lớn lắm." Trương Nhiên từ tốn nói.

An Lạc đang định bảo ông chủ đổi thành nước ga trái cây, thì Trương Nhiên lại mở miệng: "Nếu cô muốn uống thật thì cũng chẳng sao, tôi có kinh nghiệm rồi."

Nhất thời An Lạc không biết phải nói gì, biết rõ anh chỉ đang nói đùa, nhưng trên mặt lại nóng dần lên, hay cứ bảo ông chủ đổi thành nước trái cây đi.

"Huấn luyện viên Trương..." An Lạc đang định tìm anh nói chuyện, thì Trương Nhiên ngắt lời cô: "Trương Nhiên!"

An Lạc không có thói quen gọi tên anh, hơi dừng lại: "Trương Nhiên?"

"Ừ."

"Bao giờ anh đi Melbourne?"

An Lạc nghe nói cơ thể anh hồi phục hoàn toàn thì sẽ về lại Úc huấn luyện.

Trương Nhiên thu lại ý cười: "Chắc cỡ ba tháng nữa."

Thì ra không ở lại đây lâu, không hiểu sao lòng An Lạc trầm xuống, rồi cảm thấy mát mát, nhưng cũng cố nặn ra nụ cười: “Vậy anh phải nghỉ ngơi bồi dưỡng để sớm khỏe lên mà còn đi tập đấy, tôi chờ xem anh thi đấu.”

Trương Nhiên im lặng một lúc: “Có lẽ sẽ không tham gia thi đấu trong nước.”

“Vậy ý anh là, anh chỉ thi đấu ở bên Úc?” An Lạc hỏi.

“Có lẽ thế, người nhà tôi đều ở bên Úc, sẽ sang bên đó định cư.”

Nghe anh nói một cách bình tĩnh như thế, đáy lòng An Lạc nặng trĩu, nghiêm túc nhìn anh: “Vậy sau này anh có về lại không?”

Trương Nhiên cup mắt cười: “Đương nhiên là sẽ về.”

An Lạc cũng cười theo, rồi nói tiếp: “Sau này khi anh tìm bạn gái người Úc, ở bên kia thành gia, đương nhiên sẽ không về nữa, xung quanh tôi có rất nhiều bạn bè đều như thế cả, trước khi ra nước ngoài đều nước mắt nước mũi nói là sẽ về, kết quả bây giờ trừ ngày Tết có thể gặp mặt một lần, còn lại đều ở nước ngoài.”

Trong lời cô phần nhiều có ý vị, bầu không khí đột nhiên trở nên sượng sùng, An Lạc phát giác kịp thời, liền nhét thịt vào miệng để về mặt hứng xuống, nói một cách thoải mái: “Mặc kệ thế nào đi nữa, thì anh cũng là người tốt, ở đâu cũng có nhiều người thích, tôi hi vọng huấn luyện viên anh có thể khỏe mạnh.”

Trương Nhiên dừng đĩa, An Lạc tiếp tục cúi đầu ăn thịt nướng, không khí dần im ắng.

Đương nhiên là Trương Nhiên trả tiền, trước khi đi An Lạc còn nghe trong quán phát nhạc cổ phong, bèn dừng bước.

“Sao vậy?” Trương Nhiên đi hai bước, quay đầu lại nhìn An Lạc đứng yên không nhúc nhích.

“Đang nghe, bài ‘Hồng nhan xưa’, tôi rất thích bài này.”

An Lạc ngồi xuống, uống một hớp trà xanh, “Nghe xong rồi đi.”

Phút chốc Trương Nhiên không nói gì, lại lần nữa cảm thấy cô giống trẻ con.

An Lạc nhìn ra ngoài cửa sổ, về mặt lạnh nhạt, Trương Nhiên nhìn một bên mặt cô, nghe lý sấu biệt tự trong bài hát, cảm xúc cũng như đêm nay, im lặng vững vàng.

Về đến nhà, không ngờ Trà Trà chưa ngủ, đeo tai nghe ngồi trước máy tính, nghe thấy tiếng cửa mở, quay đầu lại thì trông thấy An Lạc đang đổi giày trước cửa, cười về xấu xa: “Ngủ có ngon không?”

An Lạc liếc mắt nhìn cô, không nói gì.

“Giấu kĩ quá đấy, nói đi, bao lâu rồi?”

An Lạc mệt mỏi ngã xuống ghế sa lon: “Trong đầu cô không có thứ gì khác nữa à, đừng có lảm chuyện vậy được không?”

“Mau nói đi!” Trà Trà thúc giục.

“Chẳng có gì mà nói cả, chỉ là quan hệ bạn bè.” An Lạc cầm lấy quả quyết trên bàn, bóc vỏ ra, tách múi cho vào miệng: “Anh ta sắp ra nước ngoài định cư rồi, sau này càng chẳng có quan hệ.”

“Vậy chị thích anh ta à?” Trà Trà sửa tóc cho An Lạc.

An Lạc sắc, ho khan hai tiếng: “Dù tôi có thích anh ta, thì cũng chỉ là tình cảm thuần khiết.”

“Tôi cảm thấy anh ta có ý với chị.” Trà Trà ngắt lời.

An Lạc cười: “Cô cảm thấy? Cô quen anh ta bao giờ mà nói vậy?”

“Thì mấy phút gọi điện thoại đấy, tôi cảm giác được.” Trà Trà nói.

An Lạc không tin, cười cười không nói gì.

Trà Trà cũng không tiếp tục buồn nữa, gấp rút đi tập hát, ngày mai chính là hội âm nhạc bốn năm một lần của xã đoàn, rất nhiều đại thần sẽ tham gia...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đáy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Vì gần đây quan hệ với huấn luyện viên khá tốt, mà kỹ năng bơi lội của An Lạc cũng đột nhiên khá lên hẳn, nên cho dù có lúc cô hay mắc lỗi, Trương Nhiên vẫn còn nghiêm khắc với cô, nhưng An Lạc cảm thấy yên tâm, có đôi khi Trương Nhiên dạy cô cô còn cảm thấy dù có bị ăn mắng cũng thoải mái, dưới tình huống không bình thường này, có lần cô nghi ngờ có phải bản thân mắc phải “hội chứng Stockholm” trong truyền thuyết không.

“An Lạc, bản vẽ của cô nộp rồi à?” Trà Trà cầm hộp kẹo thông cổ đi vào phòng khách, nhìn An Lạc như lạc vào chốn tiên.

An Lạc quên mất chuyện nộp bản vẽ cho Vòm Trời Xanh, hốt hoảng đứng lên: “Mai phải nộp mà tôi quên mất tiêu rồi!”

“Cô là thiết kế của xã đoàn bọn mình, không thể chần chừ được à?” Trà Trà tròn mắt.

“Này, phải tới hôm nay bên cô có hội nhạc phải không?” Cả ngày nay An Lạc nghe Trà Trà hát bài “Ponponpon” cả nửa tiếng, bây giờ trong tai vẫn còn dư âm, quả thật rất ma tính.

“Đúng thế, tôi hỏi hộp kẹo làm sao bây giờ.” Trà Trà nắm chặt viên kẹo trong tay.

“Chớ hỏi hộp! Có tôi là hậu thuẫn kiên cường đây!” An Lạc nắm tay với Trà Trà, ném cho một ánh mắt cổ vũ.

Trà Trà cắn móng tay: “Nam thần nữ thần của tôi đều ở đó, quá kích động quá lo lắng! Ngộ nhờ tôi hát không tốt, có người mắng tôi thì làm sao đây?”

“Làm gì mà cô cứ suy nghĩ bi quan thế? Nếu có người chửi, thì tôi sẽ là người đầu tiên ném đá hất ta, cô cứ yên tâm!”

Trà Trà cười, dựa vào vai An Lạc: “Quả nhiên cô là tốt nhất!”

Đến chín giờ tối, An Lạc đứng giờ thủ trước laptop của mình, còn Trà Trà ở phòng ngủ khác chuẩn bị bài hát.

Cuộc thi hát tối nay vẫn là Đan Thúc nói nhiều nhất, với hết sức lực, giọng của Đan Thúc rất có công, nhưng An Lạc may mắn có thấy Đan Thúc quay video chúc mừng năm mới trên Bilibili, chính xác là phiên bản ngoài đời của “Winnie the Pooh”, giọng nói ôn tồn có khác biệt rất lớn.

Như thế xem ra, cũng không cần ôm hi vọng gì lớn với diện mạo của Oa Gia, như Trà Trà nói, chỉ cần đắm chìm trong giọng nói của anh là hay lắm rồi.

“Bất tri bất giác, Vòm Trời Xanh của chúng ta đã gần bốn tuổi, suốt quãng đường này cảm ơn toàn bộ thành viên của Vòm Trời Xanh đã bên nhau không rời, Vòm Trời Xanh may mắn được biết mỗi một thánh giả...”

An Lạc còn nghiêm túc nghe, bỗng nhận được một tin nhắn mới.

Trời! Không ngờ là Oa Gia!

An Lạc nom nớp lo sợ mở khung chat lên, chỉ có một dòng chữ ngắn gọn:

Đang lên kênh ư?

An Lạc nom nớp lo sợ gõ chữ: Ủ!

Không phải Oa Gia phải hát sao? Sao lại còn nói chuyện với cô?

[Walker]: Ủ, chờ tôi.

An Lạc thấy câu trả lời mà nổ tung!

Chờ tôi...

Tôi online là vì để nghe anh hát mà, sao không chờ được kia chứ?

Oa Gia cũng tốt với fans hâm mộ quá nhỉ? Trái tim thiếu nữ của An Lạc đập mạnh, trả lời:

Luôn ở đây đợi, Oa Gia thúc thúc tuyệt nhất. \w/

Xưng hô “Oa Gia thúc thúc” thế này là do An Lạc thấy fans của Oa Gia trong diễn đàn nói, An Lạc luôn mê nhất những người lớn tuổi, lúc này không nén được nội tâm, cứ thế mà viết ra.

Walker không trả lời lại, An Lạc một lần nữa quay vào YY*, mang theo niềm vui mừng khắp khỏi nghe Đàn Thúc nói dông dài.

(*Một phần mềm chat voice bên Trung.)

Ca sĩ đầu tiên là Hoa Sênh, trong group An Lạc thường xuyên thấy Hoa Sênh ẩn hiện, trong lòng đinh ninh rằng anh ta giả gái, nhưng không ngờ giọng anh ta lại dịu dàng đến nhường ấy, hát bài “Thỏ tiên sinh” từng nổi một thời gian trước, hoàn toàn khiến An Lạc kinh hãi.

Tuy mục đích của An Lạc chỉ là nghe Walker hát, nhưng sau đó An Lạc lại bị mấy ca sĩ thu hút, hơn nữa dưới kênh luôn không ngừng có tin nhắn tràn màn hình, không khí như bùng nổ, bất giác An Lạc cũng bị cuốn hút theo, nghĩ thầm tài năng của Vòm Trời Xanh đứng ở trình độ nhất nhì trong giới xã đoàn âm nhạc online, quả nhiên dựa vào trình độ.

Thi hát cứ kéo dài, số người trong kênh không ngừng gia tăng, tin nhắn càng đưa nhau nhảy ra, An Lạc mơ hồ có dừng khí dự cảm..

“... Mới đó mà đã được một thời gian rồi, xã đoàn của chúng ta có một lần tụ họp trăm năm khó thấy, cả những át chủ bài rất ít khi lộ diện của chúng ta cũng xuất hiện, đầu tiên ở tại đây chúc mừng cậu ấy đã về nước vui về.”

Tuy Đàn Thúc chưa nói hết câu, nhưng tốc độ nhấn tin bên dưới đột nhiên tăng mạnh, toàn bộ đều là “Walker” và “Oa Gia”, lướt lướt khiến An Lạc hoa cả mắt.

Người còn chưa xuất hiện mà fans đã bắt đầu “rút kiếm” thô lộ các kiểu, An Lạc cũng không nhịn được mà kích động, còn Trà Trà ở phòng bên cạnh lại càng không cần phải nói, từ sớm đã ôm ngực phần khỏi không thôi rồi.

“Mọi người bình tĩnh được không nào? Tôi cũng đâu có nói là ai kia!” Trong giọng Đàn Thúc lộ ra ý cười.

Át chủ bài của Vòm Trời Xanh còn có thể là ai vào đây được nữa?

“A a a muốn khóc quá, rốt cuộc Oa Gia cũng tham gia thi hát!”

“Thật muốn bắt sống...”

“Cả đời chỉ yêu mỗi Oa Gia!!”

“Át chủ bài trọn đời.”

...

Nhìn những tin nhắn này, An Lạc không nhịn được bật cười, nuốt một viên sô cô la vào miệng.

“Thật ra trông thấy tên bài hát này tôi cũng giật mình, rốt cuộc là nguyên nhân nào đã để Oa Gia 'trăm năm chỉ chuyên cover nhạc Nhật' lại chọn bài này chứ...”

Đàn Thúc nói một nửa, liền dừng lại, An Lạc cắn móng tay, nóng lòng chờ mong.

“Được rồi, bây giờ thời gian giao cả lại cho Walker, một bài “Hồng nhan xưa” xin gửi đến mọi người.”

Giọng của Đàn Thúc dừng lại, tim An Lạc dừng đập sau một nhịp.

Cái gì?! Oa Gia muốn hát “Hồng nhan xưa”?!

Cô không có mơ đấy chứ? Bài này là bài gần đây cô thích nghe nhất...

Nhạc dạo đầy lưu luyến vang lên, An Lạc mới từ từ tỉnh táo, một giây ấy cứ như bị kéo dài, ngón tay An Lạc không tự giác mà đưa lên che khóe miệng.

“Gió Tây trong đêm mang cơn mưa giá lạnh đến

Toàn gia quốc mơ hồ chìm trong tàn mộng.”

Giọng uyển chuyển trầm thấp, chỉ mới bắt đầu hai câu, An Lạc như được dẫn dắt và khung cảnh trong nhạc, khác xa hẳn công âm đầy khí phách bình thường, giọng hát của anh được mấy phần chân thật, mang theo sự sáng nhuận trong trẻo lạnh lùng.

Tựa như mưa đêm trên núi lạnh, gần trong gang tấc, tiêu điều vắng vẻ.

“Khói lửa mịt mù bao giờ tắt?

Được làm vua thua làm giặc, tất thấy chảy về Đông

Ngon đước đã tàn, lệ lại chẳng khô

Giang sơn không đổi, hồng nhan xưa

Chịu đựng sự biệt ly

Lại chẳng đành lòng mà ra đi

Gửi chim nhạn bay về phương Nam

Không biết lòng này gửi gắm điều gì?

Hồng nhan xưa

Mặc cho vật đổi sao dời

Thì tình này vẫn mãi không thay

...”

Lúc trước An Lạc chưa từng nghe qua giọng nam nào cover bài “*Hồng nhan xưa*” cả, bài hát này đều được thể hiện dưới góc nhìn nữ tính, trong ca từ là ai oán triền miên, làn điệu quyến luyến, lại được giọng ca của Oa Gia thể hiện ra ngoài, cứ như anh chính là người ra đi chinh chiến sa trường, khói lửa đã dập, thế sự đổi thay, nửa đời sa trường cuối cùng đổi lấy mối hồng nhan đã cũ của giai nhân, chỉ còn lại nông nân bị ai bắt tận.

Giọng hát trong hơi khàn, âm cao đầy mạnh lên tầng tầng, từ những âm rung chi tiết đều đẹp đến khó thốt lời... Hai mắt An Lạc chưa xót, cô khẽ dụi, không ngờ mình lại khóc...

Lần đầu tiên, nghe một bài hát mà đồ lệ, An Lạc nhìn vào khung chat, fans đã điên cuồng cả lên, tốc độ gửi tin nhắn nhanh đến mức An Lạc không cách nào nhìn nổi.

Bài ca đã hát xong, nhạc đệm dần tắt, im lặng hai giây, trong tai nghe tuyền đến từng tiếng trầm “*Cám ơn.*”

Trong sự kích động An Lạc lại có thể ngăn người, cảm giác rất quen...

“*Oa Gia khoan đi đã...*” Giọng của Đan Thúc vang lên.

“*Ừ.*”

“*Oa Gia, trời ạ, cậu chính là vì cổ phong mà sinh ra mà, cậu có biết bên dưới có bao nhiêu tin nhắn điên cuồng không?*”

Oa Gia cười khẽ một tiếng.

Đừng có tùy tiện mà cười một cách yêu chiều như thế được không?

Fans bên dưới lại nổ tung...

“*Nên Oa Gia bây giờ cậu có cần liên tục chiến đấu ở chiến trường cổ phong không?*” Đan Thúc lại hỏi.

“*Không có ý định đó.*”

“*Vậy vì nguyên nhân gì mà chọn bài “*Hồng nhan xưa*”? ”*”

“*... Bên cạnh có một người, rất thích bài này, thuận tiện tôi cũng muốn hát thử một lần.*”

Lần đầu tiên An Lạc nghe Oa Gia nói chuyện, khẽ ngăn người, chỉ cảm thấy như đã từng quen biết, không lẽ đây chính là “*mới nghe đã quen*” trong truyền thuyết?

Còn nữa, Oa Gia là vì người kia mới hát bài này sao? Thích “*Hồng nhan xưa*”, không lẽ người kia là nữ?!

Nên...

“*Thế có định tiết lộ giới tính của người kia không?*” Đan Thúc nhiều chuyện.

“*Không.*” Oa Gia trả lời một cách tàn nhẫn.

Điều này trở nên khó bề phân biệt, bên dưới có tin nhắn nghi ngờ Oa Gia là gay, nên mới không tiện tiết lộ, thậm chí còn nghi ngờ người kia không có giới

tính, là nhân yếu...

Nhưng dù sao đi nữa An Lạc rất cao hứng, vì cô cũng thích bài hát này, lại vừa khéo được giọng ca cô thích nhất thể hiện, nên cô cảm giác tình cảm của mình với Oa Gia đã bay lên một tầng mới.

Cuộc thi vẫn tiếp tục tiến hành, lúc An Lạc đợi Trà Trà hát có hơi căng thẳng, nên bật chế độ spam liên tục.

Cùng lúc đó, Trương Nhiên ngồi trước thiết bị ghi âm lại lần nữa đeo tai nghe vào, nghe người mới hát, chậm rãi bóc một viên kẹo thông họng cho vào miệng.

Đột nhiên anh thấy ở chỗ bình luận.

[An Đại Soái Tĩ]: Trà Trà tôi yêu cô...

[An Đại Soái Tĩ]: A a a yêu cả đời này!!

[An Đại Soái Tĩ]: ...

Anh bật cười trong im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Lúc cuộc thi kết thúc thì đã là mười một giờ tối, An Lạc cắt một đĩa thanh long cho Trà Trà, hai người ngồi trên giường Trà Trà vừa tám chuyện vừa nghe nhạc.

Trà Trà: “Tôi thấy hôm nay mình hồi hộp quá, hát hơi nhanh.”

“Cô là lính mới mà, điều đó cũng bình thường thôi, hơn nữa đây còn là trực tiếp, tôi thấy cô thể là đã tốt lắm rồi, nói thật đó.” An Lạc nói xong phát hiện góc dưới bên phải máy tính, ảnh chân dung của Trà Trà nhảy lên: “Trà Trà, có người tìm cô kìa!”

Trà Trà buông xiên thanh long xuống, nhấp mở tin nhắn.

”Thành viên vào kênh, đến phòng riêng.”

Là Đan Thúc gửi tin nhắn.

Trà Trà nhanh chóng đăng kí, vào phòng, An Lạc một bên tò mò nghe.

Đan Thúc là kênh OW, Trà Trà xem số người trong danh sách, hét lên một tiếng.

An Lạc bò qua, cũng hét lên, hai người vừa nhìn vừa cười ha ha.

Không ngờ có cả Oa Gia.

Ý là có thể cùng trò chuyện với Oa Gia ư?!

Trái tim Trà Trà kinh hoàng, khẽ vò mái tóc mình, rồi lại vò tóc An Lạc: “Làm sao bây giờ! Tôi vui quá đi mất...”

Mái tóc dài của An Lạc bị biến thành ổ gà, vô tình che đi ánh mắt hình viên đạn: “Bình tĩnh lại, không được hoảng hốt!”

Trà Trà hít sâu một hơi vào phòng, đang nghe Đan Thúc với Tam Thiên nói chuyện.

”Ồ, em gái Trà đến rồi à?” Đan Thúc dừng trò chuyện, đột nhiên nói.

Trà Trà hơi lo lắng, nhìn thoáng qua An Lạc, cô gật đầu cổ vũ cô ấy.

”Ừm, chào Đan Thúc, em là Trà Trà.” Cô nhẹ giọng nói.

Chợt An Lạc muốn cười, bình thường Trà Trà nói chuyện với cô đâu phải như thế này chứ, bây giờ thì quá mức dịu dàng rồi.

”Giọng mềm quá, hôm nay Trà Trà biểu hiện tốt lắm, rất dễ thương.” Là giọng của Tam Thiên, giọng của cô ấy trong trời làm sao.

Trà Trà có chút ngượng ngùng: “Em hồi hộp quá!”

”Tập vài lần quen là được hết, à đúng rồi, Hoa Sênh đi đâu rồi? Bình thường cậu ta thích nói nhảm lắm mà...”

”Hôm nay Hoa Sênh lại có thể dùng giọng nam thuần khiết đến vậy, quả thật có lỗi với nhiều người gọi anh ta là 'nữ thần' quá đấy.” Giọng của Nha Nha.

”Hôm nay sáng nhất vẫn là Oa Gia đấy, không ngờ lại hát cổ phong, quả thật không muốn để ai sống sót mà, thật đấy, Oa Gia cứ như thế nữa thì tôi chỉ có mức đi hát nhạc của Kichiku* mà thôi.” Đản Thúc xen lời.

(*Từ này có nghĩa còn nặng hơn cả ‘súc vật’, trong tiếng Anh có từ tương đương là Brute.)

”Đản Thúc, bên khu Kichiku rất cần nhân tài như anh, anh cứ yên tâm mà đi!” Nha Nha cười nói.

”Cái gì? Đản Thúc muốn đến Kichiku ư? Tôi ủng hộ!” Hoa Sênh vừa vào kênh thì nghe thấy lời Nha Nha nói.

”Fuck, mấy người dám đối xử với lão đại mấy người như thế đó hả? Đừng nghĩ đến việc nhận com hộp nữa nhé!” Đản Thúc mắng một tiếng, rồi nói: “Rốt cuộc Oa Gia có ở nhà không đó? Sao lại không thấy giọng đâu?”

”Đây.” Âm thanh trầm thấp dày vang lên.

Trà Trà hét lên một tiếng rồi nhanh chóng cầm tai nghe vào, hoàn toàn phớt lờ An Lạc.

An Lạc: ...

Khắc sâu cảm nhận hàm ý của câu “trọng sắc khinh bại”.

”Xin chào Oa Gia, em là Trà Trà!” Trà Trà một tay che mặt, khẽ khàng nói.

An Lạc hừ một tiếng, trong lòng như có mèo gãi ngứa, thật tò mò muốn biết Oa Gia nói gì quá...

”Trà Trà, cô đề loa ngoài được không? Tôi cũng muốn nghe!” An Lạc nhin không được ồn ào.

Trà Trà nhìn sang An Lạc, không thêm đề ý.

”Trà Trà, tôi cũng muốn nghe!” An Lạc không buông tha.

Trong kênh vốn không quá ồn, giọng của An Lạc thành công xuyên qua micro, lọt vào trong phòng kênh.

Trà Trà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trùng mắt với An Lạc.

An Lạc tức chết, ngồi một bên điên cuồng ăn trái cây trút giận.

”Đúng thế, hôm nay Oa Gia hot quá, em hoàn toàn say đắm rồi...” Trà Trà kích động nhưng vẫn cố giả vờ trấn định nói.

An Lạc quyết rời khỏi căn phòng khiến người ta đau lòng, vừa đi vào phòng ngủ, thì điện thoại rung lên.

[Walker]: Vào YY.

Sau đó là một chuỗi số của kênh.

An Lạc nhìn điện thoại, nứt thành từng mảng.

Cô không phải vì điên mà sinh ảo giác chứ?!!

Cô thấy đầu ngón tay run run, gõ chữ mấy lần vẫn sai, cuối cùng gửi đi:

Oa Gia, không phải anh gửi nhầm tin nhắn đó chứ, tôi là Lạc Lạc Thanh Hoan.

Rất nhanh trả lời:

Là cô, Lạc Lạc.

Lạc Lạc...

Nhất định là An Lạc của thế giới song song đã cứu vớt cả dải ngân hà, cho nên vận may mới nhảy đến trên người cô!

An Lạc đem theo tâm tình như vụn vỡ được trùng xỏ số dùng máy tính đăng nhập YY, rồi gửi tin nhắn cho Oa Gia:

Tôi vào kênh làm gì cơ?

[Walker]: Không lẽ cô không muốn nghe?

An Lạc giật mình, làm sao anh biết?!

Bất chấp mọi thứ, An Lạc vẫn vào phòng.

Âm thanh của Đản Thúc truyền đến tai nghe, còn cả Trà Trà lòng dạ hiểm độc nữa.

”Ấy, có người vào phòng kia, Lạc Lạc là ai thế?” Giọng của Hoa Sênh.

”Lạc Lạc... là em gái mỹ thuật của chúng ta mà!” Tam Thiên lên tiếng.

An Lạc chợt thấy xấu hổ, tình huống này kì quái quá, cô nên nói gì đây?

”Hi, tôi là Lạc Lạc, chào mọi người!” Cô chần chừ lên tiếng.

”An... Lạc Lạc? Lạc Lạc sao cô lại vào đây?” Giọng của Trà Trà, kinh ngạc rõ ràng.

”Còn phải hỏi à, nhất định là do Oa Gia ôm vào rồi, Oa Gia Oa Gia mau ra đây!” Đản Thúc cười nói.

”Cậu còn gọi tôi như thế à?” Giọng của Oa Gia thanh trầm.

Trong nháy mắt An Lạc thấy hốt hoảng, giọng nói này... quá quen thuộc!

”Át chủ bài này, Lạc Lạc là do cậu 'ôm' vào đó à?” Không biết là ai.

Biết rằng không phải là ý kia, nhưng chữ “ôm” này vẫn dễ khiến người ta suy nghĩ tận đâu...

Trong lòng An Lạc như có ngọn gió quét qua cỏ lau.

”Sao, có ý kiến à?” Trong giọng của Oa Gia không mang theo cảm xúc gì.

”A ha ha, không! Tuyệt đối không!”

Giọng nói ra và khi đánh chữ hoàn toàn không có cảm thụ giống nhau, cảm xúc trong câu chữ có thể được che dấu, cân nhắc từng chữ sẽ không bị nhìn ra, nhưng khi thốt ra thì chính là mặt chân thật nhất.

Trong kênh im lặng. Như đang chờ An Lạc mở miệng, nhưng An Lạc không dám lên tiếng, càng không dám nói chuyện với Oa Gia, đành phải tìm đến ngọn cỏ cứu mạng - Trà Trà.

”Trà Trà! Tôi rất thích giọng của cô đó!” An Lạc nói.

Trà Trà biết tâm tình của An Lạc, bèn phối hợp: “A ha ha thật sao? Lạc Lạc này, tôi cảm thấy tranh cô vẽ đỉnh lắm đó!”

Hai người tiến hành cuộc đối thoại một cách máy móc, thầm nghĩ những người nghe chắc không hiểu rõ, cùng lắm chỉ nghĩ hai người các cô vừa gặp đã quen.

Vào giây phút này.

Trương Nhiên xoa lông mày, hơi ngả về phía sau, dựa vào lưng ghế trượt màu đen, nghe hai người nói chuyện, trên mặt hiện lên ý cười.

”Oa Gia, rõ ràng là người của cậu, sao cậu không lên tiếng đi?” Đản Thúc xen vào giữa Trà Trà với An Lạc, nhin không được ho một tiếng.

An Lạc nghe mà cột sống cứng lại, lo lắng quá hồi hộp quá... Làm sao bây giờ...

Còn nữa, cái gì mà là “người của anh ta” chứ?

Vì Oa Gia im lặng mà bầu không khí có chút vi diệu, cho đến khi anh chậm rãi lên tiếng: “Bởi vì, tôi cảm thấy, cô ấy hình như không muốn nói chuyện với tôi.”

Cái gì?!

Nào có không muốn chứ, là không dám kia mà?!

An Lạc nóng nảy: “Đâu có đâu!”

Mọi người trong phòng cứ có cảm giác mình là bóng đèn, đi không được nói cũng không xong, đợi đến lúc Đan Thúc nói: “Lạc Lạc, trả lời một câu hỏi của tôi đi.”

“Ừm, anh nói đi.” An Lạc nhấp một ngụm nước.

“Trong đoàn của chúng ta, cô thích nghe ai hát nhất?”

“Oa Gia, Oa Gia.” An Lạc thấy nói ra hai chữ này có chút khó khăn.

“Thì thế, Oa Gia, cô gái nhỏ này thích cậu nhất, sao có thể không muốn nói chuyện với cậu kia chứ? Đến đây nào cô nàng lạc Lạc, có cái gì muốn nói với Oa Gia thì cứ nói!” Đan Thúc từ từ nói.

...

Trái tim An Lạc như chảy mồ hôi, ngay đến lần phỏng vấn đầu tiên của cô cũng không có hồi hộp như thế này.

Cô có gì muốn nói với Oa Gia?

... Hình như không?!

Nhưng mà cục diện này...

“Cái đó... Oa Gia à, bài hát hôm nay anh hát rất êm tai.” An Lạc vắt hết óc nghĩ ra một câu.

“Ừ.”

“Bài hát sau của anh, liệu tôi có thể vẽ minh họa cho anh được không?” An Lạc lại hỏi.

“Có thể.”

... Vì sao không có ai nói chuyện thế, An Lạc sắp muốn khóc rồi đây biết không? Ai tới cứu cô với?

Có mấy thành viên không nên được nụ cười, tất cả mọi người có thể thấy núi băng vạn năm Oa Gia đây rất có hứng thú với em gái này, nhưng chẳng hề có tí hành động dụ dỗ nào, quả nhiên là thần côn* mà!

(*Thần côn là từ mang nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác.)

“Lạc Lạc biết hát không?” Tam Thiên phá vỡ bầu không khí xấu hổ.

An Lạc còn chưa trả lời, Oa Gia đã nhanh chóng đáp: “Không biết.”

Mình từng nói qua với anh ấy bao giờ ư? An Lạc bổ sung: “Chắc là không!”

“Chắc chắn, nói thật nhé, có phải Oa Gia sớm quen với Lạc Lạc rồi không?”

“Lạc Lạc đã gặp Oa Gia rồi ư? Quả là chân nhân.” Tam Thiên hỏi.

“Có đâu!” An Lạc đáp, tuy cô cũng rất tò mò Oa Gia trông như thế nào.

“Vậy cô ở thành phố nào?”

“Thành phố S.”

“Ha, Oa Gia Đan Thúc Hoa Sênh với tôi đều ở thành phố S, Trà Trà cũng ở đây chỉ? Mấy hôm nữa Hoa Sênh với tôi muốn đi ghi âm một bài hát, thuận tiện gặp mặt luôn, thấy sao?” Tam Thiên cười nói.

Tìm An Lạc khế siết, im lặng, Trà Trà nhanh miệng: “Được được được! Rất muốn gặp mọi người đó!”

Không biết mà xui quỷ khiến gì mà An Lạc mở miệng: “Oa Gia anh có đến không?”

“Cô hi vọng tôi tới ư?” Trong giọng Oa Gia mang theo vẻ uể oải, nghe không rõ là bông đùa hay là gì.

An Lạc đỏ mặt, “Ừ.”

Ngoài “ừ” ra, cô còn có thể nói gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Khi thoát khỏi kênh thì đã là mười hai giờ tối, An Lạc nằm vật ra giường, nhìn trần nhà thờ dài.

Cứ vậy mà trả lời với Oa Gia, nghĩ thế nào cũng không thấy chân thật, An Lạc ngồi dậy lấy điện thoại ra, nhìn khung chat với Oa Gia đến ngẩn người...

Cô lúc đó hồi hộp như thế, tim đập thình thịch, là bởi vì anh chính là thần tượng mình sùng bái ư? Nếu như vậy thì có thể gặp anh ư? Nếu thế thật, thì còn có thể tiến thêm một bước...

An Lạc ép mình nghĩ đến chuyện khác, hình như Oa Gia đối với cô có chút không giống bình thường, nhưng cái này thì có thể chứng minh được gì?

Cô chui vào tấm chăn lót điện tử, ấm áp dần lan tỏa.

Không hề có điểm báo, chợt trong đầu cô hiện lên hình bóng của Giang Việt, anh giờ chiếc ô trong suốt, đứng trước trạm xe buýt gần trường học, bông tuyết tựa lông ngỗng bay là tả, bóng người anh cao ngất.

An Lạc ngồi trên xe buýt gần cửa sổ, chiếc xe chậm chậm đi về phía anh, dáng người anh dần dần hiện rõ, cho đến khi cô xuống xe, anh nhẹ nhàng phui tuyết trên tán ô, rồi che trên đầu An Lạc.

Cầm cửa anh chôn trong khăn quàng cổ lông cừu màu xám, chỉ thấy khoe miệng hơi cong, cô chưa từng nhìn thấy ai khi cười lại trong vắt như anh.

Anh đứng nơi đó đợi cô, trông như một gốc cây, khiến cô dễ dàng tin rằng anh sẽ vĩnh viễn như thế.

Còn bây giờ, ngọn cây kia đã trở thành chiếc hồ nhỏ tận gốc rễ, khóa lại sự tồn tại trong lòng An Lạc.

Nhắc nhở cô, mây từng vì yêu mà đau khổ, không được tiếp tục tùy ý động tâm, không được tùy ý tin tưởng.

Nước trong hồ luôn có mùi chất khử trùng, An Lạc có cảm giác đến một ngày mình sẽ vì “uống nước khử trùng quá liều” mà trúng độc...

“Cô nghĩ gì thế hả? Còn không mau lại đây?” Trương Nhiên đứng bên kia đầu hồ bơi, hô to với An Lạc.

An Lạc gắng sức bắt đầu bơi...

Rốt cuộc cũng bơi đến trước mặt Trương Nhiên, chợt anh ném một cái đĩa đi, bay qua đỉnh đầu An Lạc.

“Ngoan~ Nhanh đi nhặt về đây!” Trên mặt anh xuất hiện ý cười sáng lạn hiếm gặp.

An Lạc thấy bản thân như bị mê hoặc bởi nụ cười ấy, lại có thể mà xui quý khiến xoay người đi nhặt lấy, cảnh sắc xung quanh không biết thế nào mà biến thành đồng cỏ, An Lạc cảm thấy bước đi như bay, thêm cả tầm mắt chợt thấp đi, đang còn hoài nghi thì miệng không tự chủ được ngậm vào đĩa ném...

What the fuck?!

“Cookie ngoan, lại đây ~” Trương Nhiên đứng ở chỗ kia, nhìn An Lạc tràn đầy sùng nịch.

“A a a a tôi là An Lạc mà, anh nhìn cho rõ đi, tôi không phải chó của anh...”

“Đừng nói lung tung, không lại làm phiền người khác...” Trương Nhiên xoa nhẹ đầu “An Lạc”.

An Lạc chỉ cảm thấy trời cao sụp đổ, trong trời đất chỉ còn lại mình cô thê lương hết to.

“An Lạc, mẹ kiếp nửa đêm cô tha cho tôi được không thế hả? Bên cạnh cũng biết cô là An Lạc', cô mơ thấy cái gì đấy?”

An Lạc mở mắt ra liền nhìn thấy Trà Trà áo mũ không chỉnh tề về mặt đùng đùng tức giận, đứng trước cửa phòng ngủ của cô.

Đầu đầy mồ hôi, An Lạc thở phào một hơi: “Tôi mơ thấy mình biến thành một con chó.”

“...”

”Chính là chó của huấn luyện viên dạy tôi.”

Ban ngày, An Lạc càng nghĩ càng thấy vớ vẩn, Trà Trà giả thần giả quỷ nói theo thuyết pháp của Chu Công rằng, hàm ý của giấc mơ này là: Biến thành chó em cũng muốn ở bên cạnh anh. An Lạc cười mãi không thôi.

Giấc mơ này cũng giống như mấy chuyện vớ vẩn khác, ví dụ như, hôm nay An Lạc nhận được điện thoại của Phó Nhiêu. Cô cứ nghĩ rằng sẽ không gặp lại người này nữa.

”An Lạc, nghe nói cậu đang ở thành phố S?” Đây là câu nói đầu tiên của Phó Nhiêu, nghe không ra một tia tình cảm nào.

”Thì sao?” An Lạc nhìn mình trong gương, thuận tiện nhắc nhở bản thân phải duy trì bình tĩnh.

”Sao cậu lại đến đây?”

”Có quan hệ gì với cậu không?”

”Bạn trai ở đó ư?”

“... Có chuyện thì nói nhanh lên, tôi đang bận.” An Lạc muốn vội vàng cúp điện thoại.

”Không có gì cả, chỉ là lâu rồi không liên lạc, cậu đổi số điện thoại cũng không nói tôi biết...”

”Tôi cúp má...”

”Đúng rồi, Giang Việt đang tìm cậu.”

Nét mặt không có kiên nhẫn trong gương dần cứng lại, biến thành vẻ không chút thay đổi.

”À...” An Lạc mỉm cười.

”Hắn là cậu gặp anh ấy rồi.”

”Không phải anh ta là người của cậu sao? Cậu hào phóng đến thế ư?” An Lạc dờ mắt, không nhìn mình trong gương nữa.

”Cậu thật sự nghĩ như vậy ư? Lạc Lạc?”

Xung hô quen thuộc lại như xa lạ.

An Lạc nắm chặt điện thoại: “Đừng có gọi tôi thế nữa! Cũng đừng gọi cho tôi nữa, Phó Nhiêu à, tôi với cậu đã không còn gì cả, cậu cũng đừng có dùng Giang Việt mà đả kích tôi, bởi vì nó không liên quan gì tới tôi cả.”

Nhanh chóng cúp máy, không chừa đường lui.

Tất máy, cả ngày An Lạc thấp thỏm không thôi, không phải vì có chờ mong gì với Giang Việt, chỉ là cảm thấy như đang nhìn câu chuyện của người khác, đau chứ chẳng thương.

”An Lạc, cô muốn quà giáng sinh gì đây?” Trà Trà cầm sổ sách trong tay, đi ra khỏi phòng ngủ.

An Lạc cười: “Cô có tâm mua quà cho tôi là tôi vui rồi, cứ đại đi.”

”Vậy cô tặng quà gì cho tôi đây?” Trà Trà xảo quyệt nháy mắt mấy cái với cô.

”Ặc, tôi chỉ biết...” An Lạc đứng dậy, “Sao? Còn hơn một tuần nữa mà đã bắt đầu kế hoạch giáng sinh rồi ư?”

”Những chuyện như thế này phải chuẩn bị kế hoạch trước, bằng không sao đủ tiền tiêu?”

An Lạc không nói gì, cùng cô ấy ra khỏi cửa đi shopping.

Đến gần cuối tháng mười hai, trong cửa hàng đều phát nhạc giáng sinh, hai người hoàn toàn quên mất mục đích chính là đến mua quà giáng sinh, tới quầy thực phẩm chính và quầy ăn vặt mua điên cuồng, còn cảm thấy còn cảm thấy mua mặt hàng khuyến mãi bình thường không giảm giá là đủ rồi.

”Trà Trà, cô có cảm thấy đi shopping với bạn trai là một chuyện rất hạnh phúc không?” An Lạc nhìn một đôi lại một đôi tình nhân đi qua đi lại, trai cao lớn, tay khê khoác lên vai bạn gái.

”Điều kiện tiên quyết là bạn trai phải trả tiền.” Trà Trà đẩy mắt kính.

”Cắt! Quá nông cạn!”

Nói tới nói lui, hai người đã đi đến quầy trang phục, An Lạc đưa mắt trông thấy chiếc áo khoác nam gradient màu xanh, hình như huấn luyện viên cũng có một chiếc như chiếc như thế. Lại nói đến Trương Nhiên, mấy tháng sau, không chừng sẽ không được gặp lại anh ấy nữa...

Cũng không biết chú chó nhà anh ấy sẽ ra sao...

Hôm nay lớp dạy bơi do huấn luyện viên Long dạy thay, An Lạc tò mò: “Huấn luyện viên Trương có chuyện sao?”

”Mấy hôm trước cậu ấy đi làm trị liệu khôi phục, hai ngày nay cần phải nghỉ ngơi, trong hai tuần tiếp theo sẽ do anh dạy thay.” Huấn luyện viên Long nói.

An Lạc cúi đầu “à” một tiếng, suốt cả tiết học đều chỉ nghĩ đến Trương Nhiên, không phải trước đó anh ấy luôn khỏe mạnh ư? Sao đột nhiên lại muốn đi trị liệu khôi phục? Không lẽ tái phát? Nếu biết sớm thì lúc trước không liều mạng sống chết khiến anh nhảy xuống nước rồi...

Cả tiết học An Lạc thấp thỏm không yên, hết giờ học ngay lập tức gọi điện cho Trương Nhiên.

Đã bước sang mùa đông, trong cơn gió đưa đến ý lạnh tiêm vào tận xương, An Lạc đi dọc đường, hai má bị gió thổi ửng lạnh.

Đầu bên kia truyền đến âm thanh tút tút, An Lạc đang hà hơi vào tay thì điện thoại được kết nối.

”Huấn luyện viên Trương đây à?” An Lạc cất lời dò hỏi.

”An Lạc?” Anh lập tức nghe ra giọng của cô.

”À, hôm nay thân thể anh không thoải mái à? Tôi, tôi nghe huấn luyện viên Long nói.”

”Khá rồi... Hôm nay cô có học chăm chỉ không đấy?” Giọng Trương Nhiên dịu lại.

An Lạc cười: “Có chứ, rất chăm chỉ đấy.”

Rồi im lặng một khoảng.

”Cô đang ở ngoài?” Trương Nhiên lạnh giọng hỏi.

”Ày, sao anh biết?” An Lạc sờ chiếc mũi rét run.

Trương Nhiên: “Bên ngoài lạnh lắm, gọi xe về đi.”

An Lạc nhìn bầu trời âm u, nhìn không được cong khóe miệng, cô có thể hình dung được vẻ mặt của Trương Nhiên khi nói những lời này.

”Bây giờ anh ở nhà một mình à?” An Lạc không đáp mà hỏi ngược lại.

”Ừ sao?”

”À, không có gì, tôi sang đường đây, bye bye!” Chợt An Lạc nảy sinh một ý nghĩ.

Trương Nhiên nhẹ nhàng lên tiếng, An Lạc cúp điện thoại, vẫy tay gọi một chiếc taxi, rồi đọc địa chỉ tiểu khu nhà Trương Nhiên.

An Lạc không có ưu điểm gì, chỉ có trí nhớ tốt, cho dù chỉ mới ghé qua một lần, An Lạc cũng có thể nhớ nhà Trương Nhiên nằm ở đâu, đứng dưới lầu mua chút hoa quả với sữa tươi rồi thành thực đi vào thang máy.

Trong tích tắc cửa mở ra, An Lạc hơi hồi hộp, nhưng cũng nở nụ cười tươi rồi nhìn Trương Nhiên đang sừng sốt: “Kính ngạc hay kính sợ?”

Rất nhanh Trương Nhiên bình tĩnh lại: “... Vào đi.”

”Sao anh không có phản ứng gì hết thế? Sớm biết thế đã trực tiếp nói với anh rồi.” An Lạc bĩu môi, vừa bước vào nhà đã được Cookie hoan nghênh nhiệt liệt, liên tục bỏ nhào vào người cô.

Trong phòng ấm áp, An Lạc quay người nhìn Trương Nhiên: “Anh chưa ăn cơm tối phải không?”

”Nên cô đến đây là nấu cho tôi à?” Trương Nhiên đặt túi hoa quả của cô lên bàn, “Lần sau không cần mang theo mấy thứ này.”

Lần sau...

An Lạc cúi đầu cười: “Nghe nói anh đau, tôi tới đây là thăm bệnh.”

”Ừ.” Trương Nhiên đáp.

”Nhưng mà giờ nhìn anh sao cứ thấy như... anh đau còn không nặng bằng tôi.” An Lạc đùa.

”Đến giờ cô uống thuốc rồi đấy...” Trương Nhiên đáp rất phối hợp.

Tính cách An Lạc khá tùy tiện, trước nay luôn quan hệ tốt với nam hơn là nữ, thích xưng anh gọi em với người khác, nhưng đến lượt Trương Nhiên, An Lạc cảm thấy cô không có cách nào đối đãi anh như anh em được, lại không giống như thầy giáo và học sinh, cảm xúc có chút tinh tế.

”Vậy anh muốn ăn gì? Nhưng nói trước, khả năng nấu nướng của tôi hơi tệ.” An Lạc ngại ngùng nói.

”Tùy đi, cô làm được gì thì cứ làm.” Trương Nhiên cười.

An Lạc vào phòng bếp xem nguyên liệu nấu ăn, không ngờ mọi thứ đầy đủ thế này. Người bệnh thì nên ăn gì nhỉ? Hẳn là chế độ dinh dưỡng cân đối nhỉ?

An Lạc bẻ ngón tay, trong lòng âm thầm định làm một bàn thức ăn Trung Quốc, nên đẩy Trương Nhiên vừa đi vào ra: “Huấn luyện viên Trương, anh ở ngoài chờ đi, hãy tin tôi!”

”Đừng phá phòng ăn của tôi.” Trương Nhiên nhẹ nhàng nhắc.

Trình độ nấu ăn của An Lạc đều theo chân mẹ học, tuy không tiếp thu được hết tinh hoa, nhưng vẫn biết chút da lông bên ngoài. Cô đóng cửa phòng bếp lại, thuận tiện liếc nhìn Cookie góc ghếch với Trương Nhiên.

Đầu tiên là cá chiên dầm đường, cá không nhất thiết phải tươi lắm, tạm là đủ rồi, An Lạc tập trung cẩn thận nêm nếm gia vị, thái gừng thành sợi vừa dài vừa nhỏ, biểu hiện kỹ năng bếp núc của mình.

Hầm một bát cháo thịt bò rong biển, bí quyết là nấu lửa nhỏ chín tới, cần khuấy đúng lúc, phải để gạo nước dung hòa.

Sau đó xào mấy món đồ ăn, An Lạc quên bật máy hút mùi nhà bếp, vẫn là do Trương Nhiên ngửi thấy mùi khói dầu mới đến nhắc cô, cô nheo mắt tránh đi mùi khói dầu, trông có vẻ như nàng dâu nhỏ, Trương Nhiên dựa vào cửa bếp nhìn cô.

An Lạc bị nhìn đến ngại ngùng: “Bộ anh chưa từng thấy người khác nấu ăn à?”

”Mẹ tôi ít khi tự mình xuống bếp.”

Động tác xào rau của An Lạc chậm lại, “Thích thế, đỡ phải biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng từ sớm, bố anh hẳn rất thương mẹ anh nhỉ.”

”Ý của cô là... không để con gái xuống bếp chính là thương cô ấy?” Trương Nhiên nửa cười.

”Đúng thế đó.”

”Vậy tôi có nên để cô xào rau nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đáy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

”Ý cô là... không để con gái xuống bếp chính là thương cô ấy?” Trương Nhiên nửa cười.

”Đúng thế.”

”Vậy tôi có nên để cô xào rau tiếp không nhỉ?”

Chỉ là một câu bông đùa không ý tứ, nhưng nhảy mắt An Lạc rộn ràng, rồi lập tức cười dài: “Ha ha tôi là nữ hán tử đấy...”

Trương Nhiên không nói gì, An Lạc lặng lẽ nhìn anh một cái, vừa khéo mắt đối mắt, không khí chợt trở nên kì lạ.

Trong không khí dường như có thứ gì đó đang lắng lắng lên men, An Lạc chậm rãi bình ổn lại, gạt mấy lọn tóc rơi xuống ra sau tai, bỗng Trương Nhiên mở miệng: “Sao cô lại đến thành phố này?”

An Lạc nêm một thìa muối, suy nghĩ chốc lát: “Vì muốn trốn tránh vài thứ.”

”Khiến cô khổ sở ư?”

”Ừm thì... là thế.” An Lạc múc đồ ăn ra tô, ngẩng đầu nhìn Trương Nhiên, “Nhưng tôi thấy bây giờ mình khá lắm rồi.”

Mấy món đồ ăn đã được nấu xong, cô múc cháo mời Trương Nhiên: “Tôi quen rất nhiều người bạn không tệ, như Trà Trà hay là anh đó, tôi thấy mình nên biết ơn.”

Hai người ngồi xuống, Trương Nhiên ném thìa cháo, An Lạc chống má ngồi bên cạnh nhìn anh: “Thế nào?”

Anh từ từ ngẩng đầu, chột nở nụ cười.

Tìm An Lạc đập khê một nhịp, cũng mỉm cười.

Ở nhà nên Trương Nhiên ăn mặc vô cùng tùy ý, hôm nay là áo len sọc ngang đen trắng, mái tóc bông bênh, nhìn qua thực mềm mại, chột An Lạc thật muốn nhào nặn quá, nhưng im lặng cố đè nén tâm ý xuống, Cookie ở một bên đi tới ngồi xổm dưới chân An Lạc.

”Nếu anh đi rồi, thì Cookie phải làm sao?” Cô nhìn về mặt ngơ ngạc nhiên của Cookie, hỏi.

”Bạn nuôi, vốn Cookie là do cậu ta mua.” Trương Nhiên cũng theo An Lạc nhìn Cookie.

Chẳng hiểu sao đề tài này lại luôn khiến không khí trở nên có chút nghiêm túc, về chuyện sớm hay muộn gì anh cũng phải đi.

”Không khí ở Úc tốt hơn nhiều so với trong nước chứ?” An Lạc kháng khái hỏi.

”Cũng khá.”

”Mấy hôm nay anh không đến trung tâm, e sắp một tháng rồi tôi chưa gặp anh... Cũng sắp phải ăn Tết rồi, tôi phải về Bắc Kinh nửa tháng lận.” Cô từ tốn nói.

Nói xong An Lạc liền hối hận, nói mấy thứ này làm gì? Cái gì mà “sắp một tháng rồi chưa gặp anh” chứ, cũng đâu phải người yêu đâu, không gặp cũng là điều bình thường...

”Ý tôi là... Gặp lại lần nữa đã sang năm mới, cảm giác thật kì lạ!” Cô cố chỉnh lại câu nói.

Trương Nhiên cười không nói gì, lòng An Lạc chìm xuống, nhận không được nhìn đồng hồ: “Sắp tám giờ rồi, tôi về nhà đã.”

”Tối nay có chuyện gì à?” Trương Nhiên lạnh nhạt hỏi.

”Không có, chỉ là cũng nên về rồi.” An Lạc nói rồi vội quét nhanh thức ăn trên bàn: “Thế anh từ từ mà ăn nhé, đừng cô phụ tay nghề của tôi!”

Nói xong cầm túi xách đứng lên, bỗng Trương Nhiên chụp lấy cổ tay cô.

Ngoài dự đoán.

An Lạc sửng sốt, nhìn anh: “Còn... chuyện gì nữa à?”

”Ồ lại đi, tôi đưa cô đến nơi này.” Mặt anh thản nhiên, giống như đang nói về chuyện rất bình thường.

”Vậy rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu?” An Lạc đi xuống lầu theo Trương Nhiên.

”Đi rồi cô sẽ biết.” Trương Nhiên lộ ra nụ cười nhạt, từ góc độ của An Lạc mà nhìn, mang theo khí chất tuổi trẻ, trong sáng thoải mái.

”Con nít quá đi, ôi...” An Lạc không nhận được cười, đưa mắt nhìn anh, “Tôi nhớ hồi trước mình cũng không muốn làm mấy thứ thần bí thế này.”

”Nói cho cùng thì chính là trưởng thành hơn so với cô trước đây thôi.” Trương Nhiên cười nói.

”Lúc nhỏ tôi còn đánh nhau với bạn nam lớp bên cạnh, ép cậu ta phải quen chị tôi đấy!” Dứt lời hai mắt An Lạc mông lung, như thật sự nhớ lại chuyện trước đây.

”Nhìn không ra đấy!”

”Ồ không tin à... Trước kia tôi mạnh lắm đấy...”

Trương Nhiên không kìm được bật cười hai tiếng, An Lạc tức giận: “Anh cười nhạo tôi đấy à?”

”Khụ, đầu có.” Trương Nhiên nghiêm mặt, nhưng nắm tay lại đặt bên miệng che dấu ý cười.

An Lạc giận mà cười, khẽ đẩy cánh tay anh: “Còn giả vờ!”

Rất nhanh, An Lạc đã biết Trương Nhiên muốn dẫn cô đến nơi nào --

Là công viên nước.

Nhìn thấy ngoài cửa công viên nước về một tấm áp phích đại dương cỡ lớn, An Lạc hoảng sợ nhìn Trương Nhiên: “Anh cố ý phải không?”

Biết rõ cô mắc hội chứng sợ biển.

”Ừ đây.” Trương Nhiên trả lời rất tỉnh.

Sau khi lên đại học An Lạc chưa từng đến công viên nước, hồi cấp ba có đi một lần, đã để lại bóng ma in sâu trong cô, suýt chút nữa cô đã đứng òa khóc trong đường hầm thủy tinh dưới nước ở thủy cung, sau đó phải nhờ đến bạn học đưa cô ra ngoài.

”Không, tôi không đi!” An Lạc nhớ lại kí ức đáng sợ đấy, bước lùi về sau hai bước.

”Có gì mà sợ thế chứ?” Trương Nhiên bắt đầu đi.

”Có!”

”Chỉ cần đừng dọa mình là được, cứ thử một lần thôi, cô sẽ thấy thật ra chẳng có gì cả.” Trương Nhiên bình tĩnh an ủi cô.

”Tôi thật sự không dám...”

”Nên cái gì cũng chọn cách trốn tránh ư?” Trương Nhiên nhìn thẳng vào mắt cô.

An Lạc nhìn anh, nơi hẻo lánh nào đó trong lòng chợt vô thanh vô tức có một khe sáng, làm ánh nắng theo gió rót vào, mang theo sự ấm áp cổ vũ. Đúng thế, cô hình như chỉ biết trốn tránh, bắt kẻ là sợ hãi hay khổ sở.

Nhìn nhau trong chốc lát, cô chậm rãi gật đầu.

Lúc đến công viên nước không có nhiều người lắm, đa số đều là người yêu hoặc người đến tự sướng.

Chỉ là năm màu sắc sỡ, dừng trong ánh mắt, An Lạc vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy đôi con ngươi lấp lánh như thế.

Hai người vẫn duy trì khoảng cách nhất định, An Lạc lơ đãng nhìn tay anh, đốt ngón tay cong rõ ràng.

Bất tri bất giác An Lạc xấu hổ, phát hiện khoảng cách giữa mình và anh tựa như phải nắm tay mới có thể tiêu tan...

Sau khi có suy nghĩ này, cô cảm thấy mình càng ngày càng không bình thường, có khoảng cách mới là bình thường chứ, nắm tay với Trương Nhiên làm quái gì? Cũng đâu phải người yêu với nhau đâu, đúng là điên rồi...

Đi trên làn đường dành cho người đi bộ, phía trước có trò “chiếc búa khổng lồ”*, hai mắt An Lạc sáng rực lên: “Trương Nhiên, anh có muốn chơi trò đó không?”

(*Trương tự trò thuyền lắc.)

Trương Nhiên nhìn vòng quay lớn trống không, cùng lúc đó nghe được tiếng hét chói tai trên không trung.

“... Cô muốn chơi à?”

”Anh đi với tôi đi mà, một mình tôi không dám.” An Lạc chớp chớp mắt giả vờ đáng thương.

”Rốt cuộc là ai con nít đây?” Trương Nhiên nhàu mày nhìn cô.

”Đó đâu phải con nít, anh xem có đứa nhỏ nào dám chơi trò đó không?”

”Cô không hay chơi à?”

”Đúng thế đúng thế, anh hãy thương tôi đi mà...” An Lạc tiếp tục nháy mắt giả vờ tội nghiệp.

Lúc xếp hàng đợi chơi chiếc búa khổng lồ, khi biết được độ cao cao nhất là 70 mét thì An Lạc nuốt nước bọt: “Tôi nhớ búa khổng lồ đâu có cao đến thế.”

”Đây là nơi cao nhất ở thành phố S.” Trương Nhiên giải thích.

Nhìn đầu quay quay 360 độ điên cuồng, An Lạc lại nuốt nước bọt: “Tôi nhớ bữa không lẽ cũng không có chuyển động cong như thế, không được, tôi không muốn xếp hàng nữa, chúng ta vẫn nên đi thôi...”

Trương Nhiên bất động, kéo tay cô về: “Sắp đến lượt chúng ta rồi, đi đâu nữa?”

”Không không không...”

Đã xong một vòng, du khách tóc tai rối loạn đi xuống, mặt mũi kinh hồn khiếp đảm, An Lạc bị Trương Nhiên kéo vào.

”Huấn luyện viên Trương, tôi hối hận rồi, trò này khiếp quá...” An Lạc ngồi vào chỗ, tay run lên.

Trương Nhiên thất dây an toàn hộ cô: “Cô yên tâm, tôi cũng là lần đầu tiên ngồi chơi.”

...

Còn sợ hơn đây biết không?

Đây xà an toàn xuống, An Lạc nắm chặt hai ống thép trước ngực, không ngừng hét “a a a”, một giây lại nói: “Trương Nhiên, tôi sợ quá, làm sao bây giờ, tôi sao chịu được chứ á...”

”Đừng sợ.” Trương Nhiên thấy buồn cười.

Cây búa chợt nhẹ lắc một cái, An Lạc hoảng sợ, vươn tay ra: “Kéo tôi với kéo tôi với...”

Trương Nhiên cầm tay cô, đầu ngón tay cô đã lạnh buốt.

”Trương Nhiên, lên trên nhớ đừng buông tay, trăm lần đừng buông đây!”

”Ừ, không buông.”

Cây búa bắt đầu nhích lên, tim An Lạc cũng theo đó mà nhảy lên, tiết tấu không nhanh, An Lạc hơi thở ra: “Trương Nhiên, anh có sợ không?”

”Cô sợ à?”

”Ừ.”

”Có tôi ở cạnh cô, không việc gì phải sợ.” Giọng của Trương Nhiên bị gió phăng phát đưa đẩy.

Ngay lập tức trong lòng dâng lên niềm cảm động không bút nào tả xiết, nhưng lời còn chưa nói ra đã biến thành “Aaaa...”

Tốc độ nhanh hơn, độ cao cũng gia tăng.

Cảm giác mất trọng lượng trong nháy mắt còn nhanh hơn adrenalin phân bố, An Lạc như thấy trái tim bị hút ra khỏi cơ thể, cả người treo giữa không trung, cô đưa mắt nhìn, chỉ thấy trên mặt đất là bóng người với cây cối như những chấm nhỏ, cô không dám mở mắt ra thêm lần nào nữa, áp lực khó chịu của cơ thể chỉ có thể phát tiết bằng những tiếng hét chói tai.

Theo bản năng cô nắm chặt tay Trương Nhiên, Trương Nhiên cũng nắm lại, cô muốn cảm giác an toàn, anh đều cho cô tất.

Lên đến đoạn vuông góc, không biết vì sao đột nhiên cô hét lên: “Trương Nhiên... A... Tôi muốn chết...”

Trương Nhiên bật cười, cô chưa từng nghe thấy anh cười vui vẻ sáng khoảng đến nhường đó, suýt nữa đã khóc: “Vậy mà anh còn cười...”

Xong một chuyến, toàn bộ sức lực An Lạc mất tất, giọng cũng run run, Trương Nhiên cởi dây an toàn ra, nhìn mái tóc rối loạn như ổ gà của An Lạc với cả vẻ mặt khó chịu của cô, lại không kiềm được mà bắt đầu cười.

An Lạc liếc nhìn anh: “Anh còn cười nữa hả!”

Cả thành phố được ánh đèn nhuộm hồng, An Lạc bước đi trên vỉa hè một lúc mới thấy lạnh, vừa nẩy ở trên cao mấy chục mét bị gió thổi mạnh làm tê liệt mặt và chân, bây giờ mới bắt đầu lấy lại tri giác.

Cô rung mình một cái, trông thấy ở đằng trước có quán nhỏ bán đồ uống nóng, bèn kêu lên: “Trương Nhiên, tôi muốn uống đồ nóng”

Trương Nhiên cúi đầu quét mắt nhìn cô: “Cô lạnh à?”

An Lạc gật đầu, đã lạnh đến lúc nói không nên lời.

”Uống đồ nóng chỉ lạnh hơn.” Trương Nhiên nói thế đấy.

An Lạc học máu: “Vậy ý anh là tôi phải mua nước đá, lấy độc trị độc à?”

Trương Nhiên không nói gì, chậm rãi tháo khăn quàng cổ nhưng xám xanh xuống, An Lạc đã lạnh đến mức không còn hơi sức đâu để ý chuyện nữ nhi thường tình nữa, nói một tiếng “cảm ơn” rồi nhanh chóng quần lên cổ.

Trương Nhiên mặc ấm hơn so với cô, áo khoác ngoài màu đen tô đậm vóc dáng, An Lạc nhìn anh phôi đồ: “Anh cũng có mắt nghệ thuật đấy chứ.”

Trương Nhiên: ...

“... Cảm ơn.”

Tới thủy cung, lập tức phải vào đường hầm thủy tinh dưới nước, An Lạc dừng chân: “Không đi được không?”

Trương Nhiên đang bước đi cũng dừng lại, xoay người nhìn cô: “Vậy mục đích cô đến đây là gì?”

An Lạc cúi thấp đầu, bịch bịch chạy đến bên anh: “Vậy đi thôi.”

Dưới nước im lặng quá, vừa bước vào chỉ có vài cá cảnh nhiệt đới và cá nhỏ, hai bên là hồ nước, An Lạc thấp thòm, lần này đến lượt Trương Nhiên chủ động giữ chặt tay cô, An Lạc kinh ngạc nhìn anh, thần thái anh khá tự nhiên, không nhìn cô.

Bàn tay anh thật ấm áp, rõ nét hơn so với tay An Lạc.

Cảm động còn chưa được bao lâu, Trương Nhiên đã dắt tay An Lạc vào túi áo khoác mình, lặng lẽ buông cô ra, rồi rút tay mình về.

... Thế này thì coi là gì đây?!

An Lạc toát mồ hôi, liệu trong mắt người qua đường có nghĩ cô là kẻ móc túi, đang trộm của anh không?

Tay An Lạc vẫn còn ở trong túi áo anh, đang lúc xoắn bện thì Trương Nhiên chậm rãi đưa ra đáp án: “Năm tay cô giống cầm cục đá lạnh vậy.”

An Lạc tức gần chết, cũng đâu phải “tay nhỏ kéo tay nhỏ, nào cùng đi du xuân”, không lôi kéo tôi là được rồi, còn vũ nhục người ta...

An Lạc rút tay ra, “Anh chờ đấy!”

Dứt lời cô xoay người chạy ra khỏi thủy cung, một phút sau, Trương Nhiên thấy An Lạc cầm hai ly cà phê vui vẻ chạy đến, đứng ở nơi cách anh không xa giờ một tay cầm ly cà phê lên, trên mặt có ý cười tự đắc.

Khóe miệng Trương Nhiên cong lên, chợ trong đầu hiện lên hình ảnh cô nhào vào lòng anh.

An Lạc chạy đến trước mặt anh, có chút thờ dốt, chớp mũi ửng hồng, đưa cho Trương Nhiên một ly cà phê nâu đậm: “Nóng đấy, miễn anh phải cầm cục đá trong tay.”

Trương Nhiên nhìn cô, vẻ mặt khó dò.

Một lúc sau, tay An Lạc cầm ly nước giờ đã có nhiệt độ, cô dương dương tự đắc nắm lấy tay Trương Nhiên rồi buông ra lại: “Nóng đúng không? Ha, tôi đây không cho anh kéo đi nữa...”

Trương Nhiên: “...”

Anh hơi nhú mày, rồi lại nở nụ cười, đưa tay ra với lấy tay cô: “Tôi đây càng muốn nắm.”

An Lạc hoảng sợ, “Tôi nói đùa thôi mà.”

Trương Nhiên hơi nghiêng đầu nhìn cô: “Nhưng tôi không nói đùa.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đáy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Nghe nói nếu bạn thích một người, thì khi ở bên cạnh người đó nhiệt độ cơ thể của bạn sẽ tăng lên 0,2 độ. Ngay lúc này An Lạc đã cảm nhận rõ, nhiệt độ cơ thể cô nhanh chóng tăng lên gấp mười lần 0,2 độ luôn rồi, tay nổi với tim, mặt cũng bắt đầu nóng lên.

Trương Nhiên thấy vẻ mặt không biết phải làm sao của cô, liền từ từ dời mắt nhìn về phía trước, rảo bước đi nhanh.

An Lạc cúi đầu nhìn bàn tay được anh nắm lấy, đi theo sau.

Bốn phía dần trở nên im lặng, biến thành thế giới bị phong bế dưới nước, phóng mắt ra xa cũng chỉ một màn xanh thẳm, dưới làn nước trong suốt, những chú cá hiền ngang bơi lội.

An Lạc rũ mắt không dám nhìn, bước chân chậm dần.

Bên cạnh có tụi trẻ đang trầm trồ trước đàn cá xinh xắn, Trương Nhiên cảm giác hình như cô đang chậm dần, bèn dừng lại: “Sợ à?”

“Ừ.”

Trương Nhiên đưa cô đến gần tường thủy tinh, chìa một tay ra dán lên bức tường, rồi quay đầu nhìn An Lạc: “Những con cá này cũng giống chúng ta, chỉ là điều kiện sống khác hẳn nhau mà thôi, cũng như chúng sợ đất liền, còn chúng ta sợ đại dương, nhưng nỗi sợ này không ảnh hưởng gì đến việc chúng ta thường thức nó cả.”

An Lạc không nói gì, chỉ chậm rãi giương mắt, nhìn vùng nước trước mắt, hít sâu một hơi rồi lập tức cúi đầu xuống, vô ý thức xiết chặt tay Trương Nhiên.

“Trước kia tôi từng nghe thấy một chuyện thế này, trên thế giới này có một chú cá voi rất cô đơn, nó chỉ có thể phát ra tần số 52Hz mà những con cá voi khác không nhận được, nên nó không hề có lấy một người bạn, chỉ một mình sống tại biển sâu...” Trương Nhiên vẫn chưa nói xong, An Lạc đã mở miệng: “Tôi cũng có nghe rồi, cảm thấy chuyện này đáng sợ quá.”

“Vậy cô thì sao?”

“Hả?” An Lạc khó hiểu.

“Vi sao cô lại sợ biển?” Trương Nhiên nhìn thẳng vào mắt cô.

Cô đối diện với anh một hồi lâu, không nói gì.

“Sẽ không có ai vì sợ chết sớm hay muộn mà né tránh sinh tồn cả, nên cô không cần phải vì sợ những thứ không biết mà ép mình nhốt chặt bản thân, không dám đối mặt.” Giọng của Trương Nhiên nhẹ nhàng thanh mát, hòa với tiếng sóng nước.

Tất cả nỗi sợ đều có lý do của nó, đáng quý nhất chính là, có người nguyện ý hiểu cảm giác khốn đốn ấy của bạn, có lẽ người đó thật sự không hiểu hết, nhưng chí ít cũng đã dịu dàng đối xử với bạn.

An Lạc ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt anh chỉ có một màu xanh dương dịu dàng trầm tĩnh, sâu không thấy đáy lại vô cùng sạch sẽ.

Trên đầu có một con mập bơi qua, hình thể lớn hơn những con khác, An Lạc nhắm mắt, giang tay ôm lấy Trương Nhiên, tay xuyên qua eo anh ôm chặt lấy tấm lưng.

Trên quần áo có mùi chanh của bột giặt, nhiệt độ ấm áp, trao một cái ôm vững chãi.

“Cám ơn... Trương Nhiên...” Mặt An Lạc chôn trong áo khoác anh.

Thích một người có lẽ cũng như trò chơi xếp gỗ, cẩn thận đắp lên suốt cả thời gian dài, mang theo hoài nghi cùng chờ mong.

Giờ phút này, An Lạc cảm thấy mình đã buông thả tất cả mọi thứ ở sau, cô bây giờ như đã trông thấy được lối đi về phía trước.

Bước ra khỏi công viên nước thì đã là sẩm tối, sau khi An Lạc ra bên ngoài thủy cung thì vẫn ít nói, Trương Nhiên lại càng không nói lời nào. Tiễn An Lạc đến dưới lầu, hai người dừng bước.

Xoay người nhìn Trương Nhiên, An Lạc cười có chút thẹn thùng: “Thế, anh đi đường cẩn thận... Tạm biệt.”

Trương Nhiên vẫn lạnh nhạt như trước: “Ừ, tạm biệt.”

Mấy ngày tiếp theo đó, tâm tình của An Lạc cực tốt, ngay cả mọi người trong văn phòng cũng bị cô thu hút, hơn nữa còn từ miệng của Trà Trà ồn ào mà

biết đến nhân vật truyền kỳ “huấn luyện viên Trương”.

Nên niềm vui của bọn họ chính là chọc An Lạc.

Ví dụ như:

Hứa Tam Diệp: “Lạc Lạc, tôi vừa mới tìm được mấy tư liệu người mẫu na, chị Sa phải chọn một người làm người mẫu, chị đến xem giúp tôi.”

An Lạc ghé đầu qua nói: “Ừ, đều đẹp cả.”

“Vậy dáng người có đẹp như huấn luyện viên của chị không?”

“...”

Em gái thực tập: “Chị An Lạc, chị cảm thấy tiểu thục tươi Y hot hơn hay tiểu thục tươi W hot?”

“Đều đẹp cả, lâu rồi chị không theo đuổi idol.”

“Vậy chị theo đuổi huấn luyện viên của chị phải không?”

“...”

Mới đầu An Lạc còn có thể đỏ mặt mà nói một câu “đừng nói bậy”, nhưng càng về sau càng quen dần, có đôi khi còn uốn nắn lại: “Mùi của huấn luyện viên của tôi còn thơm hơn anh ta nhiều!” “Bắp thịt của huấn luyện viên của tôi không cuộn cuộn như thể, của anh ấy nhỏ mà dễ nhìn hơn!”

...

An Lạc đang ở trong bếp xào rau, điện thoại reo lên, Trà Trà cầm lấy, là của An Lạc.

An Lạc đưa muối cho Trà Trà, cầm điện thoại đi ra khỏi phòng bếp, nhẹ nhàng alo một tiếng.

“Lạc Lạc, bao giờ thì con về nhà thế, để bố mẹ chuẩn bị đặt mua sắm Tết.”

Là giọng của mẹ.

“Đợi con về rồi tính sau, hơn nửa tháng nữa con sẽ về.”

“Ừ, Lạc Lạc à... Mẹ có chuyện muốn hỏi con.”

An Lạc bỏ một trái táo khô đỏ vào miệng: “Mẹ nói đi.”

Mẹ An Lạc do dự: “Con... tìm được bạn trai rồi à?”

An Lạc chậm rãi nhả hạt táo ra, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Mẹ lại thế rồi, đừng thúc giục con có được không?”

“Mẹ cũng chỉ hỏi thế thôi, con xem con đi, đã hai năm tuổi rồi, cũng sắp đến đầu ba rồi đấy, con nói không muốn lấy việc kết hôn làm mục đích, nhưng yêu đương thì vẫn phải có chứ?”

Suýt chút nữa An Lạc phun táo ra, mới hai mươi lăm đã thành người đầu ba rồi? Không phải mẹ cô bỏ búa làm tròn lên năm đấy chứ?

“Vâng vâng vâng, để đấy con gái của mẹ tìm ngày dẫn một kẻ vừa lùn vừa xấu về cho mẹ hài lòng.”

“Con kêu bố con nghe điện thoại đi, con nói cái gì mà...”

“À à được rồi mẹ, con đi xào rau đã, bai bai!” An Lạc nhanh chóng tắt máy.

Nhìn điện thoại, An Lạc nhẹ nhàng thở ra, Trà Trà đã nấu ăn xong, bùng đồ ăn ra xấp lên bàn rồi cười nhìn An Lạc: “Ấy chà, cô gái đáng thương bị bố mẹ thúc giục yêu đương...”

“Bớt cười trên nỗi đau của người khác đi, không phải cô vẫn còn FA còn gì!” An Lạc trừng mắt với cô ấy.

“Chỉ ít thôi đây cũng không phải xử nữ già, nghe nói cô đã hai năm sắp đầu ba đến nơi rồi, còn ở một mình, cô còn mặt mũi mà tồn tại trên cõi đời này à?” Trà Trà nói xong đặt ly trà lên bàn, thờ dài ngao ngán.

Mặt An Lạc đỏ bừng: “Cô đừng có chèn ép tôi, cẩn thận tôi...”

“Đi qua đêm?” Trà Trà trách móc.

”Được lắm, còn nói nữa tôi sẽ đánh chết cô!”

Nói xong An Lạc chạy đến nhéo mặt Trà Trà, hai người cứ thế vòn với nhau.

Tiết học bơi cuối cùng, An Lạc vừa đi ra khỏi trung tâm thì nhìn thấy Trương Nhiên đang trò chuyện với tốp năm tốp ba huấn luyện viên khác.

Từ sau hôm ở công viên nước về, đã mấy ngày liền cô không gặp anh, bây giờ đột nhiên ngượng ngùng, chân chừ một lúc rồi đi đến: “Huấn luyện viên Trương!”

Mấy huấn luyện viên kia nhìn nhau cười rồi tránh ra chỗ khác, chỉ còn lại An Lạc với Trương Nhiên, Trương Nhiên nhìn cô: “Gần đây học thế nào rồi?”

”Cũng tạm tạm, cơ bản đã xong, chỉ là không thuần thục cho lắm.” An Lạc dứt lời liền phát hiện hình như anh có gầy đi, nhin không được bèn hỏi: “Dạo gần đây anh có ăn uống tốt không thế?”

Trương Nhiên hơi ngần ra: “... Có.”

Trả lời cũng khéo quá, An Lạc cười cười: “Giáng sinh anh có bận gì không?”

”Cô muốn hẹn hò với tôi à?” Trương Nhiên vạch nụ cười ấm áp.

An Lạc chỉ là thuận miệng hỏi, nghe được câu đáp lại mà giật mình, huấn luyện viên thật đúng là... càng ngày càng không đứng đắn..

”Vậy anh có hẹn chưa?” An Lạc tương kế tựu kế.

Ngẩng đầu nhìn anh, anh chỉ nửa cười nhìn về phía trước, hai người chậm rãi sóng vai bước đi.

”Phải xem tâm tình đã.” Anh thản nhiên đáp.

An Lạc: “...”

”Huấn luyện viên à, tên anh hẳn phải gọi là 'Trương Đông'* mới đúng.”

(*Đông có nghĩa là đông lạnh, đóng băng.)

”Vi sao?”

”Vi anh lạnh lùng chứ sao nữa!”

”Lạnh lùng...?”

”Đúng thế, cực kì luôn.” An Lạc nhìn thẳng anh, nhướn mày cười.

”Vậy làm thế nào mới không lạnh lùng?” Dáng vẻ Trương Nhiên nom rất nghiêm túc.

An Lạc bắt chéo tay sau lưng, nghiêng đầu nghĩ ngợi, linh quang lóe lên: “Vậy anh để tôi nhéo mặt chút đi.”

“... Cô nhéo đến được à?”

An Lạc nghe thế bèn nhìn anh, chẳng qua anh cũng chỉ cao hơn cô 20 centimet mà thôi, có gì mà với không thấu chứ?

Cô gơ tay lên, chọt Trương Nhiên lùi về sau mấy bước, né được.

”Không cho phép anh cử động!” An Lạc đuổi theo.

Anh cười cười, từng bước từng bước đi lui.

An Lạc bắt lấy cánh tay Trương Nhiên, lại bị anh kéo đi cùng, càng lúc càng nhanh, gần như là chạy.

An Lạc bị kéo ở sau, cười đến mức thở không ra hơi: “Tôi thua rồi, tôi không đuổi kịp anh nữa, đừng chạy nữa.”

Cuối cùng cũng dừng lại, An Lạc một tay chống eo, mở miệng thở gấp, từng làn khói trắng thở ra, cuộn cuộn trong đêm đen.

Mũ len xộc xệch, An Lạc vô tư không hay biết gì, Trương Nhiên đi đến, gơ tay nhẹ nhàng sửa lại mũ đội cho cô, An Lạc sững sốt, nhìn chú nai trên khăn quàng cổ của anh, rồi lại nhìn đến hai mắt anh.

Trương Nhiên rũ mắt, đôi mắt cô trong đêm tối ánh lên vàng sáng nhạt của đèn neon, sáng bóng óng ánh như nhò nước chảy ra, trong giây lát anh lại

luyện tiếc không nở dời mắt.

Không khí bị phóng đại, con rét được hòa tan, tiếng động âm ỉ xung quanh dần trở nên mờ ảo.

Trong nháy mắt nào đó, An Lạc cố lấy hết dũng khí, nhẹ nhàng nhón chân, chìa một tay ra như muốn ôm lấy cổ anh, nghiêng người về phía trước.

Cứ như thế, Trương Nhiên hơi cúi đầu, ánh mắt dịu dàng, chờ đợi...

Khoảnh khắc bàn tay kia chạm đến vai anh, bỗng nhiên cong đi, nắm lấy mặt anh, lập tức nhéo lấy.

Trương Nhiên: "..."

An Lạc buông tay, đứng thẳng người, cười một cách rạng rỡ: "Yeah, tôi đã nhéo được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Trương Nhiên cứng người, lập tức ngẩng đầu, nhìn sang bên cạnh như không có việc gì, khề ho một tiếng.

"Ha ha ha ha anh cũng chẳng ngăn tôi lại, vừa nãy anh đang nghĩ gì thế?" An Lạc còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng khi nhéo được mặt Trương Nhiên, cười đến mức đuôi mắt cong lên.

Trương Nhiên: "... Lạnh lắm đấy, đi thôi."

"Đừng có đánh trống lảng, tôi phát hiện thấy mặt anh mềm thật đấy nhé, rất có xúc cảm..."

"Im miệng!"

"Ôi kìa tôi đang khen anh kia mà! Thật muốn nhéo nữa quá..."

"... Cô dám."

An Lạc nhìn về mặt u ám của anh, trong lòng cười thả cửa, phản ứng có cần phải đáng yêu đến thế không..

"Trương Nhiên!" An Lạc nhẹ nhàng kéo tay áo anh.

"Làm sao?"

"Sẽ không giận đấy chứ?"

"... Không biết."

"Vậy mời tôi ăn dâu tây đi!" An Lạc chỉ vào cửa hàng hoa quả ở bên đường, đang bày biện một dãy sô cô la dâu tây đóng hộp tinh xảo, từng viên tròn đỏ thắm.

Trương Nhiên nhìn lướt qua dâu tây, rồi lại nhìn ánh mắt tràn ngập "van xin" của cô, vẻ mặt lạnh lùng suyt chút nữa không thể đóng băng được, "Được rồi."

Một chiêu "mắt lấp lánh" này của An Lạc là chân truyền từ Trà Trà, đúng là lần nào xài cũng hữu dụng.

Di bán hoa quả nghe thấy hai người nói chuyện, liền cầm một túi to đầy dâu tây đưa cho An Lạc, "Bạn trai cháu đối với cháu tốt quá đấy!"

An Lạc nhận dâu tây, trong lòng khê rung động, nhưng cũng chỉ cười cười.

Lần thứ hai bị nói Trương Nhiên là bạn trai của cô, An Lạc cũng không còn xấu hổ như lần đầu, chỉ cười mà thôi, trước kia lúc còn ở bên Giang Việt, cũng có rất nhiều người cho rằng bọn họ là một cặp tình nhân.

Lúc băng qua đường thì Trương Nhiên có cuộc gọi đến, An Lạc phải kéo góc áo anh kéo sự anh bị đụng xe, rồi im lặng lắng nghe.

"Tôi đang ở bên ngoài... không cần... không cần đến tìm tôi đâu... Alo?" Trương Nhiên tắt máy nhìn điện thoại, nhíu mày: "Tôi có một người bạn đang ở gần đây, có thể cậu ấy sẽ đến tìm tôi."

Bạn? An Lạc biết điều gật đầu: “VẬt tôi về nhà trước.”

”Không cần.” Trương Nhiên thân nhiên đáp, “Có lẽ cậu ấy cũng rất muốn gặp cô.”

”Hả?!” An Lạc ngạc nhiên nhìn anh: “Vì sao?”

”Không vì sao cả, cô không cần để ý.”

An Lạc vừa sợ lại vừa nghi, vì sao bạn của Trương Nhiên lại muốn gặp cô chứ? Không lẽ anh đã nói gì với bạn mình?

Đứng ở đầu phố, nhanh chóng chờ được người bạn kia.

Là một chàng trai khá là khôi ngô, tuy vóc người hơi béo, nhưng nhìn qua vẫn rất nhã nhặn.

”Đã hơn nửa đêm rồi cậu còn đi dạo ở ngoài làm gì? Xe của tôi tìm mãi không thấy chỗ đậu, cũng phải đi gần nửa ngày...” Anh béo nói kháy bước đến, lúc nhìn thấy bên cạnh Trương Nhiên còn có cô em gái đáng yêu thì lập tức thay đổi vẻ mặt, “Em này là?”

An Lạc lễ phép cười, tự giới thiệu: “Xin chào, cứ gọi tôi là An Lạc.”

Anh béo thu lại ánh mắt hồ nghi nhìn lướt qua Trương Nhiên, rồi cười nói: “Tôi là Đỗ Phong, người trong giang hồ gọi là Đản gia, chính là 'đản' trong 'đầu trướng’...”

Đỗ Phong còn chưa nói xong, Trương Nhiên đã đẩy mạnh anh ta một cái: “Được rồi đấy.”

”Fuck, ông đây chỉ mới nói có câu... Được rồi! An Lạc em cứ nhìn đức hạnh này của Trương Nhiên đi...”

An Lạc không nhịn được cười, có thể thấy quan hệ giữa Đỗ Phong với Trương Nhiên rất tốt.

Đi với nhau một đoạn, Đỗ Phong ngửa ngáy đi đến: “Nói thật đi, em gái này là ai?”

”Bạn thôi.” Trương Nhiên cười.

”Ý là cậu vẫn chưa theo đuổi cô ấy?”

”Không theo đuổi.”

Đỗ Phong khẽ cười, ôm lấy bả vai anh: “Cậu không thử chủ động một chút thì sẽ chết đấy à? Có muốn anh đây truyền lại cho cậu mấy chiêu không?”

”Cậu cứ giữ đấy mà để theo đuổi mấy em gái của cậu đi.” Trương Nhiên liếc anh.

”Không phải cậu có hứng thú với em gái thiết kế của hội chúng ta à? Tên gì ấy nhỉ, Lạc Lạc?”

”An Lạc.”

“...”

Mấy giây sau, An Lạc nghe thấy tràng cười sung sướng của Đỗ Phong. . .

Hai người đàn ông này còn thăm thì thủ thi... Thật đúng là, tò mò quá...

Lại đi một lúc, vẫn không có ai để ý đến An Lạc, trong lòng sinh ra chút mùi vị không phải, người ta là “trọng sắc khinh bạn”, còn anh thì là gì đây?

”Này, Lạc lạc, em đang làm gì thế?” Rốt cuộc Đỗ Phong cũng quay sang, nở nụ cười sáng lạn.

”Thiết kế.” An Lạc tức giận.

”Làm nghệ thuật ư? Vậy em thích đàn ông kiểu gì, có từng thích... chúng tôi không...” Đỗ Phong vẫn cười, nhìn thoáng qua Trương Nhiên, người đột nhiên xoay người cản Đỗ Phong lại, từ góc độ của An Lạc mà nhìn thì hai người này...

Trương Nhiên sẽ không... thích... đàn ông chứ?

”Ồi thằng này, cậu chán cái gì mà chán hả, ngại đấy à?” Giọng của Đỗ Phong rất lớn, đẩy Trương Nhiên sang một bên.

Ngại...?!

Mặt An Lạc hiện đầy dấu chấm hỏi nhìn hai người này.

”Cậu còn hỏi nữa...” Là giọng của Trương Nhiên.

”Cậu tránh ra cho tôi, cậu làm gì thế hả... Đâu má a a a cậu dám hạ thủ đấy à a a...” Là tiếng gào thét của Đỗ Phong.

Bóng lưng của Trương Nhiên đã chặn lại tình cảnh, An Lạc chỉ lặng lẽ lên tiếng: “Cái đó... đã xảy ra chuyện gì thế?”

Vừa dứt lời, Trương Nhiên xoay người lại, còn ngũ quan của Đỗ Phong thì vắn vẹo, giả vờ trung ra dáng vẻ gió êm sóng lặng: “Không có chuyện gì đâu, chỉ là Trương Nhiên đùa giỡn với tôi thôi.”

”Quan hệ giữa hai người tốt thật đấy!” An Lạc cảm thán một câu.

Đỗ Phong cười, rồi nhìn sang Trương Nhiên đưa mắt ra hiệu, ý là: em gái này có biết cậu là Walker không?

Trương Nhiên khẽ lắc đầu. Đỗ Phong mở to hai mắt: Vậy làm sao mà hai người cấu kết được với nhau?

An Lạc thu hết vào mắt cảnh liếc mắt đưa tình của hai người họ, trong lòng dần dần dâng lên từng đợt hoảng sợ: Trời ơi! Không phải Trương Nhiên thật sự thích đàn ông đấy chứ?

Nếu Trương Nhiên là công, thì ít nhất hẳn cũng nên tìm kiểu thụ nhỏ nhắn khả ái chứ? Cho dù là Hứa Tam Diệp lắm chuyện kia cũng được, nhưng sao lại là...

Nghĩ tới nghĩ lui, cô càng nghĩ càng không yên, nếu quả thật Trương Nhiên là gay thì phải làm sao đây, cô làm sao tiếp nhận nổi!?

”Huấn luyện viên Trương này...” Cô thật sự nhịn không được mà lên tiếng.

”Hả?”

”Thật ra tôi rất thích đạo diễn Lý An.” An Lạc liếm môi nói.

Trương Nhiên bỗng dừng lại, không hiểu vì sao đột nhiên cô lại nhắc đến chuyện phim ảnh, Đỗ Phong nhanh chóng phối hợp: “Tôi cũng rất thích ông ấy lắm, quay phim quá tuyệt vời!”

Trong lòng An Lạc “lộp bộp” rơi xuống, rồi lại chậm rãi thử dò hỏi: “Tôi thích nhất là “Chuyện tình sau núi*” của ông ấy, tôi cảm thấy bộ phim này quay quá đẹp...”

(*Brokeback Mountain là bộ phim Mỹ do Lý An làm đạo diễn, xoay quanh tình cảm của hai chàng cao bồi Jack Twist và Ennis Del Mar.)

Trương Nhiên: “...”

Đỗ Phong: “...”

”Bộ đó cũng không tệ lắm... nhỉ, ha ha ha...” Đỗ Phong cười vè miễn cưỡng.

”Nên là, thật ra tôi rất ủng hộ chuyện đồng tính, tôi cảm thấy rằng...” An Lạc còn đang khổ sở nói, thì Trương Nhiên đã lạnh lùng cắt ngang: “Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

Ôi..

An Lạc khẽ ngẩng đầu nhìn anh, rồi lại như chịu phận bất hạnh: “Hai người bọn anh...”

”Nhỏ vào, em gái em động não ghê gớm thật đấy!” Đỗ Phong nói xong nhìn Trương Nhiên, đột nhiên cười to.

Mặt Trương Nhiên không chút thay đổi: “... Cô nghĩ nhiều rồi.” Nói xong còn lờm Đỗ Phong đang cười không ra hơi.

An Lạc sững sốt, không hiểu sao lại cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, nhìn Trương Nhiên, rồi cũng bật cười theo Đỗ Phong: “Ồ ha ha là hiểu lắm...”

Về lại nhà Trương Nhiên.

”Cái kiểu cười ấy của cậu vẫn chưa thôi đi à?” Trương Nhiên nhìn Đỗ Phong vẫn còn đang cười.

Đỗ Phong vừa chỉ vào anh vừa cười: “Cậu hẳn nhịn được lắm đấy, theo đuổi con gái người ta đến tận bây giờ, kết quả lại khiến cô ấy tưởng cậu là đồng tính, Oa Gia cậu còn khó chịu nữa không?”

Trương Nhiên cầm lấy ly nước bình tĩnh uống, từ tốn nói: “Có quan hệ gì với cậu không?”

”Sao lại không chứ? Tôi còn bị liên lụy trở thành gay...”

”Cút!”

Buổi tối đang ở nhà xem bộ phim cung đấu cổ trang hoành tráng, chợt An Lạc nghe thấy tiếng cười vô cùng man rợ của Trà Trà truyền ra từ trong nhà vệ sinh.

”Cô điên rồi à?” An Lạc bị dọa không ít.

”An Lạc này, giáng sinh có kinh hi đấy...” Trà Trà cao giọng nói, rồi lại bật cười.

”Sao thế?”

”Giáng sinh là có thể gặp Oa Gia đấy ha ha ha...”

Bất thành linh, trái tim An Lạc nhảy dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Rất lâu về trước, An Lạc vẫn cho rằng chỉ có đêm thất tịch và ngày tình nhân mới là ngày ngược FA, nhưng sau đó dần dần phát hiện chỉ cần là ngày nghỉ thì đều thành ngày ngược FA hết.

Giáng sinh sắp đến, trên phố xá mọi người tấp nập, cộng thêm mấy lời bộc bạch thê thảm của Trà Trà, An Lạc thấy chỉ cần ra ngoài một giây thôi cũng là dây vò lắm rồi.

”Ôi trời, mùa đông chính là mùa ôm bạn trai suối ấm mà, tôi đây thì tính là gì chứ, An Lạc cô có đồng ý để cho tôi ôm không?”

Vừa ra khỏi tiểu khu, quả nhiên Trà Trà lại đến nữa.

”Tránh ra!” An Lạc mặc kệ cô ấy.

”An Lạc, chị có chờ mong không?” Trà Trà vẫn mặt dày bám lấy tay An Lạc.

”Chờ mong cái gì?” An Lạc chọn mấy vi sữa chua trong cửa hàng tiện lợi, lười biếng nói.

”Thì Oa Gia đó!”

”Cũng tạm... Ừ tạm tạm.”

”Bình tĩnh thế sao?!”

”Vi càng hi vọng nhiều thì càng dễ thất vọng.”

”Mặc kệ cô, ai chứ tôi thì vô cùng mong ngóng vô cùng hồi hộp...” Nói xong Trà Trà lại cười khẽ mấy tiếng, đúng chuẩn mê trai.

An Lạc nhìn tủ lạnh, chợt lặng người đi, chính xác là cô không mong đợi cho lắm, lúc trước chỉ coi Oa Gia là nam thần, còn từng YY trong lòng rất nhiều lần chuyện tình cầu huyết...

Nhưng nếu nói là thích thì...

Không thể nén lại, chợt trong đầu An Lạc hiện lên bóng dáng của Trương Nhiên, đứng trước cửa thủy tinh của thủy cung, trên đầu là từng cảnh sắc xanh lam hấp dẫn, vẻ mặt anh bình tĩnh, trong mắt còn mang theo ý cười như có như không...

Sữa chua trong tay rơi xuống đất, An Lạc mới sực tỉnh, Trà Trà nhìn cô vẻ khó hiểu: “Sao thế?”

Không kịp nhặt sữa chua lên, đột nhiên An Lạc trừng mắt hỏi Trà Trà: “Làm sao bây giờ? Hình như tôi thích huấn luyện viên của tôi rồi!”

Trà Trà nhìn vẻ âu lo của An Lạc, bật cười một tiếng: “Về mặt kiểu gì thế kia chứ, mình thích thì mình theo thôi.”

”Nhưng mà...”

”Không nhưng nhị gì hết, chỉ vì cô lo lắng nhiều quá nên mới thành ra như thế, nghe tôi, chắc chắn anh ta cũng có ý với cô.” Trà Trà mỉm môi gật đầu với An Lạc.

An Lạc từ từ ngồi xuống nhặt sữa chua lên, trong đầu hiện lên từng chi tiết giữa cô với Trương Nhiên, quả thật anh đối với cô rất tốt, nhiều khi khiến An Lạc cũng sinh ra cảm giác được anh thích.

An Lạc nghĩ tới nghĩ lui mà loạn cả lên.

Trong sự chờ đợi của Trà Trà, lễ giáng sinh cuối cùng cũng đến.

Mới sáng sớm An Lạc đã bị Trà Trà túm ra ngoài đi mua quà, mấy ngày nay An Lạc đang sầu lòng, lại nghĩ có nên mua quà cho Trương Nhiên không, thì trong lòng càng loạn hơn.

”An Lạc, chị cảm thấy Oa Gia sẽ thích thứ gì đây?” Hai người vừa đi vào trung tâm mua sắm liền mất phương hướng.

”Không biết, kẹo thông cổ?” An Lạc không để tâm trả lời.

”Ha? Chị cảm thấy lần đầu gặp mặt tôi sẽ tặng anh ấy mấy hộp kẹo ngọt, thì thích hợp ư?” Trà Trà cười nói.

An Lạc không nói gì, chỉ nhìn thoáng qua, đột nhiên trông thấy bên quầy cây cô bày biện mấy trái cầu thủy tinh trong cây cảnh mini ở bên trong.

Thiết kế tinh xảo đáng yêu, An Lạc hơi rung động.

Đứng giữa cây sen đá là một hình người nhỏ mặc áo mưa, ngồi bên chân là chú chó lông vàng nho nhỏ.

Đương nhiên liên tưởng ngay đến Cookie của Trương Nhiên.

Thật muốn tặng nó cho anh quá...

Lúc này ra suy nghĩ này, An Lạc cũng đồng thời nghĩ người, bắt đầu từ khi nào, bất cứ lúc nào, chỉ cần một chút liên quan đến, cô đều nghĩ về anh?

”Cô muốn mua à?” Trà Trà cúi người nhìn một loạt bồn hoa này.

”Tôi... muốn tặng cho huấn luyện viên.” An Lạc nói.

Trà Trà ngừng phát đầu cười xấu xa nhìn An Lạc, rồi khẽ ngâm nga: “Tình yêu đến quá nhanh tựa như cơn lốc*...”

(*Lời bài hát Long Quyển Phong của Châu Kiệt Luân.)

Trong tiếng hát của cô ấy, An Lạc lại chậm rãi đỏ mặt, cuối cùng không kìm được bật cười, đẩy cô ấy một cái: “Cô cút đi cho tôi!”

Mua xong quà thì đã đến chiều, hai người lại dạo quanh hơn nửa cửa hàng quần áo trong trung tâm, đều tự mua cho mình một bộ quần áo.

Lúc ngồi trong Starbucks nghỉ chân, An Lạc có cảm giác chân mình như muốn lìa đi, ngồi trên sofa khẽ xoa nắn đôi chân, chỉ vừa nâng mắt đã bắt gặp một đôi tình nhân ngồi bên cạnh, ngọt ngào đến chết.

Nếu cô với Trương Nhiên ở bên nhau tuyệt đối sẽ không giống như thế, có lẽ phần lớn thời gian là cô trêu chọc anh ấy nhỉ?

Nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng An Lạc bắt giác toát lên ý cười, chợt nghe thấy “tách” một tiếng.

Trà Trà chụp ảnh cô!

”Trà Trà, mau xóa đi!” An Lạc nói xong liền túm lấy điện thoại mà Trà Trà đang giơ ra trước mặt cô.

Trà Trà tránh đi: “Về mặt đại trai ấy của cô không chụp lại chẳng phải đáng tiếc lắm sao, tôi muốn gửi lên group bạn bè, tiêu đề chính là 'mùa đông đã đến, mùa xuân còn xa không' ha ha ha ha...”

”Quý nhà cô...”

An Lạc đang định nhào qua, thì bỗng nhiên điện thoại vang lên, chợt cô nghĩ đến gì đó, nhanh chóng rút điện thoại ra nhìn, màn hình hiển thị một dãy số lạ, cô thất vọng ngồi xuống, trượt nút nghe máy.

”Alo, xin hỏi ai đó...” An Lạc còn chưa nói xong.

”Lạc Lạc?” Một giọng nam cuốn hút.

Thời gian như đóng băng lại trong chớp mắt, rồi lập tức điên cuồng quay về, ngược dòng quá khứ, là âm thanh bốn năm trước đã câu hồn phá mộng cô, ngay đến âm điệu cũng không thay đổi.

Lạc Lạc.

Sừng sốt qua đi, An Lạc từ từ nói: “Giang Việt?”

”Nghe ra được ư?” Anh ta khẽ cười.

Ngay đến Trà Trà cũng phát giác thân sắc bất thường của An Lạc, cô từng nghe An Lạc kể về Giang Việt, trong nhận thức của cô, Giang Việt chính là hồng nhan họa thủy, đã làm lỡ An Lạc nhiều năm.

”Có chuyện gì à?” An Lạc dần tỉnh táo lại, thần nhiên hỏi.

”Có việc mới có thể gọi cho cậu ư?” Giang Việt bình tĩnh nói.

An Lạc không biết phải đáp thế nào, khẽ dừng lại: “Ngại quá, bây giờ tôi bận việc lắm, không có việc gì thì cúp máy trước đây.”

Nói xong nhanh chóng tắt máy.

Trà Trà uống sữa lắc: “Anh ta... Giang Việt nghĩ sao mà gọi cho cô vậy?”

An Lạc cầm điện thoại vẫn còn ngầy ngời, nghe hỏi thế thì nháp một ngụm cà phê: “Có lẽ gần đây anh ta không được tốt lắm.”

Người nếu sống tốt sẽ không nhớ đến bạn.

”Lúc cô tắt máy trông óch lăm...” Trà Trà cảm thấy không khí hơi quái dị, bèn mở lời.

An Lạc cúi đầu uống cà phê, tóc mái che đi ánh mắt, nhìn không rõ vẻ mặt.

”Này tôi cảm thấy bộ trang phục lúc này cô mua kawaii lắm đấy, cô nói xem đêm nay gặp Oa Gia Đan Thúc, liệu có bị cô mê đảo không?” Trà Trà liêu mạng gắng điều chỉnh lại bầu không khí.

Đáng tiếc An Lạc không biết phối hợp, ngẩng đầu cầm lấy túi xách: “Về nhà trước đi, muộn rồi.”

Nếu nói không còn chút cảm giác gì với Giang Việt, nhất định là giả, nhưng cảm giác này rốt cuộc còn được gọi là thích không? Cũng như mỗi người lúc nhắc đến mối tình đầu thì trong lòng luôn mềm đi, nhưng không có nghĩa là còn yêu người ấy, cũng lắm chỉ có thể coi là một hồi ức, hoài niệm với thanh xuân đã mất đi, hoài niệm với nỗi si tình của mình...

Anh là sự trói buộc trong đáy lòng cô, không còn đơn giản là thích nữa.

Thì ra buông tay một người mình đã từng thích, cũng không hề khó khăn như lúc trước, chỉ là sau một thời gian dài không gặp chợt nhớ đến, thì chỉ cảm thán một câu rằng: thì ra mình từng thích anh ấy như thế.

Sau khi về đến nhà, hai người bắt đầu nghiên cứu trang điểm sắc đỏ mùa đông ấm áp gần đây, thời gian Đan Thúc sắp xếp là tám giờ tối, tại nhà hàng phong cách nào đó ở đường vòng số Hai.

Trang điểm rồi ra ngoài, cuối cùng An Lạc cũng có cảm giác hồi hộp mong chờ, tay nắm tay Trà Trà bước đi trong tiểu khu rợp bóng cây dạt dào sức sống.

”Lạc Lạc, cô xem có phải son môi dính trên mặt tôi không?” Đi được mấy bước, bỗng Trà Trà quay đầu lại.

An Lạc ghé mặt sát vào nhìn, lau giúp cô ấy vết son bị nhòe: “Bây giờ ổn rồi!”

An Lạc ngẩng đầu thì trông thấy Trà Trà đang nhìn chằm chằm vào sau lưng mình, hoảng sợ: “Cô làm gì thế?”

”Phía sau cô có một anh đẹp trai chân dài, ăn mặc hợp mốt, giống người mẫu tạp chí quá! Đang đi về phía chúng ta này.” Trà Trà nhỏ giọng nói.

An Lạc lơ cô ấy, “Đi thôi đi thôi, mau đi gặp Oa Gia của cô thôi, ở đó mà nhìn anh nào nữa?” Nói xong dắt tay cô ấy đi ra ngoài.

”Tôi đã gặp đầu đó rồi ấy, hình như là người mẫu tạp chí thật...” Trà Trà vẫn nhìn về hướng ấy.

An Lạc không nhìn được nữa, quay đầu lại, hình ảnh lập tức như đóng băng.

Giang Việt.

Anh khẽ mỉm cười,

”An Lạc à!”

Trà Trà buồn bực ngồi trên xe taxi, sau đó gửi tin nhắn thoại vào nhóm “Báo cáo mọi người, hôm nay Lạc Lạc Thanh Hoan không đến được.”

”Ồ, vì sao thế?” Nhanh chóng Đan Thúc đáp lại.

”Nói ra thì ngược câu quá, nam thần trước đây của cô ấy lặn lội từ Bắc Kinh tìm đến, có lẽ định tỏ tình trong đêm giáng sinh, chắc chắc...” Trà Trà nói xong liền xem danh sách online, không ngờ có cả Oa Gia!

”Fuck, đúng hay sai vậy?” Đan Thúc đáp lại rất nhanh, rõ ràng là kinh ngạc.

”Em tận mắt nhìn thấy mà, không thể nào giả được.”

”Fuck... Thế Wal... Đúng là đáng tiếc.” Đan Thúc nói được nửa thì lại sửa miệng.

”Không sao, vẫn còn cơ hội gặp mặt mà.” Trà Trà an ủi.

Đan Thúc đã sốt ruột gần chết rồi, vội vàng chat riêng với Trương Nhiên, nhưng qua một lúc lâu vẫn không thấy trả lời, không cần anh ta đoán cũng biết lúc này tâm tình Trương Nhiên nhất định rất phức tạp...

Đan Thúc lại gọi điện đến, vang lên ba tiếng, sau khi nói mấy lại chẳng nghe thấy giọng Trương Nhiên đâu.

”Haiz, này... Thật ra thì... Tôi cảm thấy...” Đan Thúc do dự hồi lâu, còn chưa nói xong, Trương Nhiên đã thân nhiên ngắt lời: “Không việc gì thì cúp máy đây.”

Đề lại trong “alo alo” của Đan Thúc là âm thanh “tút tut”.

Có một loại trống vắng, chính là khi bạn còn chưa nói xong thì người khác đã cúp máy trước bạn.

Trà Trà đến nhà hàng vừa đúng tám giờ, cô không yên tâm bấm gọi điện cho Đan Thúc.

”Đan Thúc à em đến rồi, mấy anh ở tầng hai hả? Hà... Cái gì?!! Oa Gia không tới?!!!”

Lúc Trà Trà nhận được điện thoại của An Lạc, thì cuộc gặp mặt đã sắp kết thúc, cô vội đám người Đan Thúc Hoa Sênh đi ra ngoài, cầm điện thoại hạ giọng nói: “Bây giờ sắp về rồi... Hôm nay Oa Gia có việc không đến...”

Cúp điện thoại, Trà Trà chào tạm biệt mọi người trong xã đoàn, rồi giờ tay vẫy một chiếc taxi.

Lên xe, An Lạc lại gọi đến: “Trà Trà, bây giờ tôi muốn đi gặp Trương Nhiên, có thể về muộn một chút.”

”Đợi đã, cô nói chuyện gì với Giang Việt thế?”

”Không có gì, tôi vào thang máy đây, bye...”

Nói xong nhanh chóng cúp máy, để lại Trà Trà với vẻ mặt ngơ ngác.

Rốt cuộc Giang Việt đã nói gì với cô ấy, mà khiến cô ấy gấp rút muốn gặp huấn luyện viên vậy?

Cầm chiếc hộp nhỏ đựng bồn cảnh bên trong, An Lạc nhanh chóng đi đến dưới nhà Trương Nhiên, cửa đã khóa, An Lạc đứng dưới lầu cất cao giọng gọi tên anh.

Giọng nói truyền khắp tiểu khu, An Lạc không hề cử động.

Một giờ trước:

”Cậu tìm tôi?” An Lạc nhìn Trà Trà đang dần đi xa, rồi quay sang nhìn Giang Việt.

Giang Việt đã thay đổi rất nhiều, gương mặt thêm phần chín chắn, tóc mái xéo bầy ba kiểu Hàn Quốc, nhưng vẫn là khuôn mặt sạch sẽ tuấn đạt ấy, chỉ là thiếu đi vẻ ôn tồn trong trí nhớ của An Lạc.

Có đôi khi cần phải tận mắt nhìn thấy, bạn mới biết được thì ra mình đã thật sự hết hi vọng.

Chính bản thân cô cũng kinh ngạc, sau khi gặp Giang Việt, cô lại có thể bình tĩnh đến lạnh lùng như vậy.

”Minh muốn gặp cậu.” Ngữ khí của Giang Việt vẫn điềm đạm như trước.

An Lạc sững sờ, dời tầm mắt: “Vây bây giờ cậu gặp được rồi đây.”

Im lặng, Giang Việt từng bước đến gần: “Vây phải như thế nào, cậu mới có thể tha thứ cho mình?”

Bốn năm bất vô âm tín, bốn năm dày vò, chỉ đổi một câu “phải thế nào mới có thể tha thứ cho mình” nhẹ như lông hồng?

An Lạc chậm rãi giương mắt nhìn anh: “Đã không còn gì nữa cả rồi, Giang Việt à, giữa chúng ta đã không tồn tại tha thứ hay không tha thứ, thời gian quá lâu, đối với người chỉ sống trong trí nhớ, cậu không cần tôi phải tha thứ, mà ngược lại...”

Tôi hẳn nên cảm ơn cậu, bởi vì cậu đi rồi, nên tôi mới gặp được người tốt.”

An Lạc gần từng chữ nói rất rõ ràng. Thần sắc Giang Việt âm đạm đi trông thấy.

Nếu trước kia còn chần chừ thì vào lúc này An Lạc cảm nhận rõ ràng, từ rất lâu cô đã không còn cảm giác như ngày xưa với Giang Việt, thay vào đó, cô lại nghĩ đến một người khác, người đưa cô về nhà, người cùng đi thủy cung với cô, người ôm lấy cô khi cô chìm xuống đáy...

Cô thích Trương Nhiên, là vô tri vô giác mà thích, là từng giọt tích thành tình cảm.

Một khắc xoay người đi, bốn phía đèn đuốc rực rỡ.

Cô đi vài bước, bỗng dừng chân, quay người lại:

”Giang Việt...Tạm biệt!”

Dưới nhà huấn luyện viên.

”Trương... Nhiên!” An Lạc lớn tiếng hô, cảm giác một nơi hẻo lánh nào đó trong đáy lòng đang sục sôi, cô hơi sốt ruột, lại mang theo kích động hồi hộp, đứng tại chỗ hét to.

”Cô định để mọi người trong tiểu khu đều biết tôi đây à?” Giọng nói âm trầm vang lên.

An Lạc chậm chạp đứng thẳng lại, quay đầu nhìn.

Trương Nhiên đứng ở kia, hai tay nhàn nhã đút vào trong túi áo khoác, thản nhiên nhìn cô.

Trên tán cây rực sáng, một nửa gương mặt anh chìm trong bóng đêm, nửa kia được ánh sáng mờ hồ chiếu đến, đôi mắt nóng lạnh.

An Lạc rũ mắt, bật cười: “Giáng sinh vui vẻ.”

Trương Nhiên không nói gì, vẫn chỉ nhìn cô.

”Tôi sợ muộn quá thì không kịp, nên đứng dưới lầu gọi anh.” Nói xong An Lạc đưa chiếc hộp ra, “Có quà nè!”

Trương Nhiên cúi đầu nhìn, nhận lấy: “Cảm ơn.”

Anh vừa từ bên ngoài về thì nghe thấy giọng nói quen thuộc, truyền khắp tiểu khu, một lần lại một lần gọi tên mình, kiên nhẫn, lại chờ mong.

Dù ngờ vực bao nhiêu thì ở một khắc này cũng trở nên nhỏ bé.

”Quà của tôi đâu?” An Lạc chớp mắt, nghiêng người, tay vất chéo sau lưng, hỏi một cách vô liêm sỉ.

Trương Nhiên dường như hơi cười: “Cô muốn thứ gì?”

”Chính là món quà mà tặng cho người khác không thích hợp, chỉ có tặng tôi mới hợp nhất ấy.” An Lạc cười càng đậm hơn.

”Cụ thể chút đi.”

”Là món quà xa tít chân trời, gần ngay trước mắt đây, có sẵn.” An Lạc tiếp tục vô liêm sỉ.

Trương Nhiên khẽ nhú mày, neho mắt nhìn cô.

”Haiz, anh không nghĩ ra thì thôi vậy...” An Lạc nói xong xoay sang chỗ khác, nhìn trời, nhưng trong lòng cứ lên lên xuống xuống, những chuyện cần nói

cô đều đã nói rồi, là không hiểu thật hay giả vờ?

”An Lạc...”

Giọng anh không mang theo gợn sóng nào.

An Lạc xoay lại, thấy Trương Nhiên từ từ giang hai tay ra.

An Lạc dờ ra, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, nhìn nụ cười dần sâu của anh.

”Không muốn à? Vậy thì...”

”Em muốn!” An Lạc lao vào chiếc ôm anh chưa kịp thu về.

Là món quà mà tặng cho người khác không thích hợp, chỉ có tặng em mới hợp nhất.

Vậy anh tặng mình cho em có được không?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Trong đêm giáng sinh sắp sửa bước sang năm mới, An Lạc mất ngủ.

Mọi thứ trong hôm nay cứ như một giấc mơ, bất kể là Trương Nhiên hay Giang Việt, bất kể là chấm dứt hay bắt đầu.

Lần đầu tiên trong mấy năm qua, cô cảm thấy thân thể cứ liên tiếp bị đả thông, những hồi ức trở nên thông suốt, giống như “vết thương hóa hoa hồng” mà mọi người thường nói. Thì ra thật sự sẽ có một lúc như thế, bạn sẽ học được cách buông tay với bản thân của quá khứ; Thì ra thật sự có một người như thế, sẽ khiến bạn ngập tràn mong chờ với mọi thứ trên đời này.

Sáng sớm hôm sau, bầu trời bắt đầu có tuyết rơi, lần đầu tiên An Lạc thấy tuyết ở thành phố S, không giống tuyết ở phương Bắc, nơi đây càng thêm dịu dàng, lại mang theo lưu luyến.

Cô lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Trương Nhiên: “Vui quá, bên ngoài có tuyết rơi rồi, anh đã ăn sáng chưa?”

Ra khỏi phòng, Trà Trà đang uống sữa nóng, đang định để An Lạc bung vào phòng thì trông thấy nụ cười tủm tỉm say đắm trên mặt An Lạc, kinh ngạc nói: “Mới sáng sớm cô cười dọa người thế làm gì?”

An Lạc sờ mặt, “Nào có cười chứ?”

Trà Trà đã nghe An Lạc kể chuyện ngày hôm qua của cô ấy với Trương Nhiên, lúc này đột nhiên đã rõ nguyên nhân cô ấy cười, “Chắc chắc” nói: “Người sa vào ái tình đều có dáng vẻ này cả...”

An Lạc le lưỡi cười, nhận lấy ly nước.

Lúc ăn sáng mới nhận được tin nhắn của Trương Nhiên: Đang ăn.

Nếu trả lời: “Thật khéo quá em cũng đang ăn” thì liệu có trông ngốc quá không? An Lạc suy nghĩ:

Đợi một lát em đến chơi với Cookie~~

Lúc đến nhà Trương Nhiên thì An Lạc không thấy Cookie đâu, sau khi Trương Nhiên mở cửa thì quay về an vị trên sofa, thành thói quen lướt điện thoại.

An Lạc: ...

Lúc này chỉ mới bắt đầu qua lại, anh cứ lạnh lùng như thế, vậy về sau phải làm sao chứ?!

”Trương Nhiên, anh không để ý đến em à?” An Lạc thật sự không nuốt trôi cục tức này.

Trương Nhiên thân nhiên quét mắt nhìn cô: “Hả? Không phải em đến tìm Cookie à? Nó đến nhà bạn rồi.”

... Người đàn ông keo kiệt này...

”Cũng thuận tiện tìm anh chơi luôn, được rồi chứ?” An Lạc ngồi xuống cạnh anh, nhìn điện thoại trong tay anh, lại nhìn anh một cái, rồi lại nhìn điện thoại...

Trương Nhiên nhắm mắt làm ngơ, “Chán lắm hả? Trong tủ lạnh có đồ ăn vặt.” Nói xong cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ vào tivi: “Có thể nói với máy chơi game cầm tay.”

An Lạc: “... Em không biết chơi game, cũng không có người chịu dạy em.”

Nguy ý rất rõ ràng -- Vậy anh dạy em chơi đi!

Không ngờ Trương Nhiên vẫn làm ngơ: “Ừ, vậy em vẽ tranh đi, trong phòng anh có Ipad Pro.”

An Lạc đang phẫn nộ, nhưng lại nghĩ đến vào phòng anh cũng không tệ, thế là im lặng đứng lên đi vào phòng ngủ.

Phòng của Trương Nhiên rất sạch, bài trí khác hẳn so với bên ngoài, phong cách hiện đại đơn giản, giường rất lớn, An Lạc không kiềm chế được ấn xuống giường, độ cứng thích hợp.

Chợt cô nghĩ đến, chiếc giường trong phòng ngủ kia mà lần trước mình ngủ lại nhà Trương Nhiên, cũng lớn lắm, rõ ràng là giường đôi.

Một người đàn ông độc thân, làm gì mà phòng ngủ nào cũng đặt giường đôi vậy?

Không lẽ là để tiện cho bất cứ lúc nào cũng có cơ hội sao...

Có đôi khi trí nhớ tốt với óc tưởng tượng phong phú cũng rất phiền hà...

Tiếp theo đó trông thấy bàn sách của anh, không gọn gàng cho lắm, để lộ mấy phần tính cách bừa bộn, sách anh đọc cô không biết, văn học Nhật Bản khá là nhiều, cô chỉ nhận ra Soseki Natsume.

Xem ra cũng không phải trạch nam ngày ngày chỉ biết chơi game đâu nhì!

Đợi chút, đây là gì?

An Lạc cầm lấy garage kit trong hộp thủy tinh, là một chàng trai chibi dễ thương, đeo tai nghe con ếch xanh.

Trương Nhiên lại thích những thứ kawaii này sao?

Hắn là con gái tặng nhì?

Cô cẩn thận đặt xuống, rồi cầm Ipad đi ra.

Ngồi cạnh Trương Nhiên, cô xếp bằng cúi đầu vẽ tranh, phác họa sườn mặt anh.

Mới dựng hình được nửa, Trương Nhiên đã xáp đến gần, An Lạc ôm lấy Ipad, ngăn lại: “Đợi lát nữa cho anh xem...”

”Được rồi...”

Lại vẽ thêm vài nét, An Lạc nhìn không được: “Sao trong phòng anh có nhiều búp bê garage kit vậy?” “Đó chưa phải tất cả đâu, ở phòng khác còn có nhiều nữa.” Trương Nhiên nhàn nhạt đáp.

”Không ngờ anh lại có sở thích ấy...” An Lạc bất ngờ bật cười.

”Đều do fans tặng cả.” Trương Nhiên đáp một cách dĩ nhiên.

Hoạt bút trong tay An Lạc trượt một đường dài, kính hôn chưa định: “Fans?! Có bao nhiêu người?”

”Không biết.”

Dạo này... tiểu thị tươi đi đâu cũng đều nổi tiếng hết!

Vậy cô nên có cảm giác bị đe dọa ư? Sao lại có cảm giác khủng bố “con sói tình địch ủa đến” vậy? Nhưng vì sao anh lại có fans chứ? Chẳng lẽ anh gửi ảnh đi bơi của mình lên mạng à...

An Lạc không khỏi nghĩ đến cảnh hot “weibo” này ngày ngày chụp mặt chụp cơ thể...

Nếu không phải vừa hẹn hò với Trương Nhiên, còn không quá quen, thì theo tính An Lạc, cô đã sớm nhảy vọt đến trước mặt Trương Nhiên nắm lấy cổ áo anh, gào thét, “Tên đàn ông mặt lạnh này, mau mau chia sẻ một ít cho bà đây đi!!”

Hít sâu một hơi, cô đè nén tâm tình kích động trong người, cố vạch ra nụ cười: “Fans đối với anh tốt thật đấy.”

Trương Nhiên nhìn nụ cười cứng ngắc của An Lạc.

Cô không hề liên hệ anh với Walker một chút nào...

Vốn định trong ngày Giáng Sinh đó gặp mặt trực tiếp sẽ thẳng thắn, không ngờ việc lại lộn xộn như thế.

Nếu bây giờ mà nói ra thì...

Có khi cô ấy tan nát mất...

Cuối cùng, anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng xoa tóc cô.

Ánh mắt An Lạc lóe lên một cái, đầu tóc dựng lên thành ổ gà, gần hơn một chút, rồi lại gần hơn chút.

Tự dưng ảm áp thế làm gì chứ, thật muốn ôm anh quá...

Trương Nhiên cảm giác cô đang gần kề sát đến, thế là sửa lại mái tóc giúp cô, nhưng bỗng cô vòng tay ôm lấy eo anh, vùi đầu vào áo anh.

”Trương Nhiên à, mùi anh dễ chịu quá...”

Nhất định ăn cũng rất ngon...

Cũng sắp đến ngày ăn Tết, An Lạc bắt đầu vội vàng đặt vé máy bay về Bắc Kinh, trong lòng lại nhớ đến Trương Nhiên, hình như người nhà anh ở Úc sẽ bay về.

Tuy luôn cố gắng né tránh chuyện sớm muộn gì anh cũng rời khỏi thành phố S, nhưng suy cho cùng không thể không suy nghĩ, nếu anh muốn sang Úc đoàn tụ với gia đình, còn An Lạc lại chỉ muốn ở trong nước, thì bọn họ phải làm thế nào bây giờ?

Hôm nay, An Lạc thật sự không chịu nổi Trà Trà cứ ngày ngày nhắc đi nhắc lại, cuối cùng nhịn không được mà gọi cô ấy cùng đi gặp Trương Nhiên.

”Trà Trà, tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám tọc mạch chuyện của tôi trước mặt Trương Nhiên, hay nói mấy chuyện không nên nói thì, cô đừng hòng nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa!”

An Lạc cắn دندان.

”Cô cho tôi là ai chứ? Tôi là người có nguyên tắc với bạn bè, không bao giờ đâm dao trước mặt người ngoài, tuyệt đối sẽ không động tâm với người trong lòng của bạn, những điều này tôi đều biết đấy biết không hả?”

Nghe đến câu “tuyệt đối sẽ không động tâm với người trong lòng của bạn”, mắt An Lạc mờ đi chút, Trà Trà biết cô lại ít nhiều nhớ đến Phó Nhiêu, thế là néo mặt An Lạc để điều chỉnh không khí: “Hôm nay tôi đi gặp mặt tình địch của tôi, để xem Trương Nhiên kia rốt cuộc đã dụ dỗ vợ cả của tôi thế nào.”

An Lạc phì cười.

Bên ngoài có tuyết rơi, từ đằng xa đã trông thấy Trương Nhiên, nổi bật bắt mắt giữa phố xá đông người.

”Vóc dáng không tệ!” Trà Trà đánh giá.

An Lạc phát giác anh không mang theo ô, lúc đi vào, trên đầu anh còn mấy bông tuyết.

”Xin chào, tôi là bạn tốt của An Lạc, Trà Trà!”

Trương Nhiên chưa dừng chân, Trà Trà đã nhiệt tình tự giới thiệu.

anh cười: “Chào cô.”

Trà Trà giật mình, giọng này nghe quả thật...

”Giọng anh dễ nghe quá, có từng nghĩ sẽ làm bên mảng âm nhạc không, tôi...” Hai mắt Trà Trà tỏa sáng, chắc chắn là lại bắt đầu chào hàng cho xã đoàn của mình rồi.

Nhưng không thành, bị An Lạc chặn lại: “Đủ rồi đấy! Trương Nhiên anh đừng để ý đến cô ấy, lúc mới gặp em cô ấy cũng vậy đó, gần đây còn bảo em tham gia xã đoàn gì đó, thật giống tà giáo quá.”

Trương Nhiên mỉm cười không nói, Trà Trà lại không nhịn được: “Anh thử hát mấy câu...”

”Trà Trà, cô muốn chết hả, có đi hay không?” An Lạc túm lấy cô ấy đi lên phía trước, rồi lại xoay người mỉm cười nhìn Trương Nhiên: “Đi thôi!”

Trương Nhiên thuộc dạng “có thể không nói thì sẽ im lặng”, còn Trà Trà lại là kiểu “không thể nói chuyện cũng muốn nói”, An Lạc bị kẹp ở giữa cảm thấy vô cùng mâu thuẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

An Lạc vẫn còn muốn ngâm mình nữa, cô thật sự muốn kéo Trương Nhiên xuống nước theo.

Cảm giác chỉ có hai người thông thả trong bể bơi rộng 25 mét thật đúng là...

”Tư thế của em sai rồi.” Trương Nhiên lại lặp lại những lời này lần nữa.

An Lạc: “Em không tham gia thi đấu, anh có thể yêu cầu thấp chút được không?”

”Nhìn quá xấu.”

An Lạc: “...”

Bạn trai khó ở thì làm sao bây giờ?

”Vậy anh không nhìn không phải là được rồi ư?” An Lạc tức giận.

Trương Nhiên nhìn cô bơi chới phần nộ bơi ra xa, cười một tiếng, bơi đuổi theo.

Tốc độ của An Lạc rất chậm, còn Trương Nhiên lại cực nhanh, anh nhanh chóng đuổi kịp, lặn xuống nước, nắm lấy bờ eo cô.

Eo là nơi nhạy cảm nhất của An Lạc, cảm giác có vật lạ khổng chế, cô theo bản năng cong người lại mất thăng bằng, đầu vừa chúi xuống nước liền trông thấy Trương Nhiên ở dưới nước nhìn cô.

Có ai không, dưới nước có biến thái!

Cô sợ đến mức uống một ngụm nước, lại bị Trương Nhiên ôm đỡ ngang, Trương Nhiên bắt đầu cười, còn cười rất sáng khoái.

Từ từ bình tĩnh lại, An Lạc trưng ra gương mặt thê thảm: “Em không chơi nữa, anh chỉ giỏi bắt nạt người ta!”

”Anh bắt nạt người thế nào?” Ý cười bên khóe môi Trương Nhiên vẫn còn sót lại.

”Anh xuống nước nhìn trộm em!” An Lạc mặt dày nói.

”Em thì có gì đáng để nhìn trộm? Còn nữa, không phải em nói anh không bằng cảm thú sao? Chút ấy thì tính cái gì?” Trương Nhiên vẫn chưa thôi cười nhìn cô.

Nói anh không bằng cảm thú lúc nào chứ? Cô có can đảm đó sao?

Thôi kệ, dù sao huấn luyện viên đã thay đổi rồi, huấn luyện viên Trương cấm dục thuần khiết đâu rồi?

”Anh còn sờ eo em!” An Lạc tiếp tục lên án.

Trương Nhiên nhú mày, gật đầu: “Ừ, cho nên là?”

”Em cảm giác mình bị xâm phạm...” An Lạc còn thật sự nghiêm túc.

Trương Nhiên sờ cằm: “Cho nên?”

”Nên em muốn sờ lại.” Vẫn là gương mặt nghiêm túc.

”Này, rốt cuộc là ai xâm phạm ai chứ?”

Đi ra khỏi trung tâm, sắc trời đã ngả tối, An Lạc tự nhiên nắm lấy tay Trương Nhiên, nhin không được hỏi ra nghi ngờ trong lòng: “Trương Nhiên, sau này anh thật sự muốn định cư ở Úc sao?”

”Lúc trước là định như thế, nhưng giờ... không rõ nữa.” Trương Nhiên miễn cưỡng nói.

An Lạc biết rõ còn cố hỏi: “Vì sao không rõ?”

”Vi đồ ăn ở Úc không ngon bằng trong nước đây.” Anh học theo ngữ khí của cô.

An Lạc im lặng buông tay anh ra, biết anh đang nói đùa nhưng vẫn có chút bực mình.

Trương Nhiên nhìn dáng vẻ này của cô, có hơi vui vẻ, chạm tay cô nói: “Không khen anh sao?”

”Có bày đặt dễ thương cũng vô dụng thôi!” An Lạc lạnh lùng nhìn anh, “Đừng rồi, ở Úc cũng có con gái biết làm món Trung Quốc đây, anh cứ tìm một người là được rồi!”

”Không có em làm sao ăn ngon chứ?” Trương Nhiên thối cười.

An Lạc chợt dừng lại, dời mắt điều chỉnh lại về mặt, giọng dịu dàng hẳn đi: “Em bé lai thì sao? Cũng không sinh à?”

”Anh thích thuần huyết hơn.” Trương Nhiên nói tiếp.

An Lạc cúi đầu cười, lại kéo tay anh lần nữa, nắm lấy: “Thật không công bằng, vì sao lúc nào tay anh cũng ấm hơn so với tay em thế?”

”Bù trừ nhau.”

”Ha ha ha Trương Nhiên à càng ngày em càng thích anh rồi làm sao bây giờ!”

Rất nhanh đã đến ngày về Bắc Kinh, nghỉ ngơi trên máy bay, trên mặt An Lạc dần hiện lên ý cười.

Lúc đến vẫn bay qua khoảng trời này, nhưng tâm tình bây giờ lại khác trước.

Thì ra điều tốt đẹp nhất chính là tìm được trong lúc lơ đãng.

Nhìn phong cảnh quen thuộc ở hai bên đường, nhin không được lại nhớ đến thời cấp hai.

Vào buổi sáng đến trường, cô luôn muốn ngủ nướng, lúc rời giường mới bắt đầu chạy như điên, một tay đạp xe đạp, tay kia nhét bánh nướng ốp la vào miệng, lúc đến trường thì tóc bị gió thổi thành quả đầu ổ gà, bị cậu nam sinh mình crush cười nhạo...

Cô nhin không được bật cười thành tiếng, lúc đó chỉ thích đem những chuyện nhỏ nhặt xé to ra, bây giờ nhìn lại, tuy ngây thơ nhưng cũng thật quý giá.

Vì muốn để người nhà ngạc nhiên, An Lạc không nói cho bố mẹ biết ngày cô về, cho đến lúc đứng dưới nhà mới bắt đầu gọi điện: “Alo mẹ à, mẹ đoán xem con đang ở đâu?” Cô ngẩng đầu nhìn nhà mình.

”Đi shopping?” Có thể nghe thấy tiếng mẹ đang xào rau.

Thậm chí An Lạc có thể hình dung được dáng vẻ dùng bả vai kẹp điện thoại xào rau của mẹ, không kìm được mím môi cười: “Con đang ở dưới nhà đây, mẹ có tin không?”

Đầu dây im lặng một lúc: “Cái con bé này... Sao về nhà lại không nói trước một tiếng? Thật là, mẹ lập tức xuống nhà mua rau trộn đây..”

”Ấy mẹ, đừng thế mà, con muốn ăn đồ mẹ nấu mà, mẹ cứ chờ đó, con lập tức quay về.” Nói xong cô lập tức tắt máy, chuẩn bị đi thang máy lên tầng.

Vẫn là căn nhà thân thuộc ấy, An Lạc cảm thấy toàn tâm từ từ thả lỏng ra, đặt những thứ mua về lên ghế rồi vọt vào phòng bếp.

”Sao con lại gầy thế này?” Mẹ An Lạc vừa quay đầu lại liền trông thấy An Lạc cười hì hì, gương mặt gầy đi không ít.

An Lạc véo thịt trên mặt: “Hehe, vẫn còn béo đây mà.”

”Ra ngoài phải chăm sóc kĩ bản thân chứ, không được phép giảm cân, nếu mệ thì ai chăm sóc con đây?: Nói xong mẹ An Lạc đồ thức ăn ra đĩa.

”O, bố đâu rồi ạ?” An Lạc trực tiếp nhón tay lấy một cái bánh chèo, thổi phồng rồi nhét vào miệng.

”Xế chiều bị người ta kéo đi tập kịch nói rồi, con nói xem ông ấy đã ở tuổi đó rồi mà chẳng chịu ổn định tí nào, đợi lát nữa đi, có thể còn mười mấy phút nữa.”

An Lạc lười biếng ra phòng khách xem tivi, mẹ An Lạc lại ở trong bếp lải nhải: “Cũng không biết Giang Việt có ăn Tết hay không, nghe nói mẹ thằng bé tái giá rồi, bây giờ cậu ta một mình ở Bắc Kinh, hẳn phải cô đơn lắm!”

Động tác ăn táo của An Lạc dừng lại: “Cái gì? Mẹ cậu ta tái giá?”

Bố Giang Việt qua đời sớm, trước nay luôn là mẹ anh ta chăm sóc gia đình, sau đó lên đại học thì không lo anh ta nữa, không ngờ qua mấy năm lại có thể tái giá rồi.

Với tính cách đó của Giang Việt, không thể nào ăn Tết ở gia đình xa lạ đó được...

Nhưng không phải anh ta còn có Phó Nhiêu sao?

Đã nhiều năm thế rồi, có lẽ hai người họ cũng đã yên ổn rồi!

“Giang Việt đúng là đứa trẻ tốt, trước kia mẹ và bố con còn nghĩ...” Nói xong mẹ An Lạc dừng lại, An Lạc nhanh chóng biết câu tiếp theo bà ấy sẽ nói gì, hơi rủi rỏ, lại sáng khoái nói: “Con với anh ta không thể.”

Không khí lắng lại.

Bố An Lạc nhanh chóng quay về, thấy An Lạc thì ngạc nhiên nói không nên lời, cho đến lúc An Lạc đi lên ôm ông một cái.

Ra ngoài lẩn lộn, mới biết hơi ấm tình nhà quý giá biết bao.

Buổi tối, An Lạc nằm trên chiếc giường thêu thiếu nữ của mình, lật giờ nhật kí trước đây.

Ngày thơ lúc đó quả thật buồn cười, cô đọc đến một ngày:

Hôm nay Bọ Hung lại cố ý kéo tóc mình, nhất định ngày mai mình sẽ nói với thầy chủ nhiệm!

Cô bật cười mất năm phút, Bọ Hung là nam sinh ngồi bàn sau hồi cấp hai của cô, tên là “Sử Khả Lăng”, bị cả lớp thân thiết gọi là “Bọ Hung”*.

(*Sử Khả Lăng phát âm là shikělǎng, phát âm gần giống với Bọ Hung là shikelàng.)

Vào ngày tốt nghiệp từ bạn bè cô mới biết Bọ Hung thích cô đã lâu...

Đúng là đáng yêu quá đi, bản thân lúc đó, bọn họ lúc đó...

Cô không nhận được chụp mấy tấm hình của cuốn nhật kí vì điệu ấy gửi cho Trương Nhiên, caption: nhìn xem nhật kí thiếu nữ của em này.

Nằm đầu giường, An Lạc đắp mặt nạ nhìn điện thoại chăm chú, ngay cả mẹ đi vào cũng không biết, cho đến lúc mẹ An Lạc đặt đĩa hoa quả lên đầu giường, trách An Lạc: “Đừng có nằm trên giường nghịch điện thoại nữa, còn muốn giữ mắt không đầy?”

An Lạc đáp hai tiếng cho qua, cầm một quả dâu nhét vào miệng, nhận được reply của Trương Nhiên:

Ngốc từ nhỏ đến lớn, đúng là không dễ dàng gì.

Cái gì? Không biết cô như thế là đáng yêu sao?

Cô trực tiếp gọi sang, An Lạc nói thẳng: “Ai ngốc?”

“Ừ, em không ngốc.” Giọng Trương Nhiên thật nặng, nhưng An Lạc lại có thể nghe ra chút tia mỉa mai hoặc trong đó.

Cãi nhau với âm thanh đó, ai có thể cãi nhau được nữa?

“Anh đang làm gì thế?” An Lạc vờ về tóc trước ngực.

“Vừa từ ngoài về.” Nghe tiếng động bên anh đúng là đang đi đường.

Lại đi chơi nữa rồi! Có lẽ đi gặp bạn, cũng không biết là ai...

An Lạc dừng lại: “Lúc không có em ở đó, anh nhớ phải lạnh lùng vào!”

Đầu kia cười khẽ một tiếng: “Tại sao?”

Miễn anh hái hoa ngắt cỏ chứ sao! Nhưng An Lạc không dám nói vậy, nhẹ giọng nói: “Không có gì, ngoan ngoãn chờ em về!”

Một đêm ngủ sáng khoái, An Lạc vừa mở mắt ra đã thấy mảng tường sáng rờ, men theo chùm sáng nhìn lại, mặt trời ngoài cửa sổ đã ló dạng sau rặng cây hòa, để lộ bộ râu tia nắng chói mắt, ánh mây xa xa được bình minh nhuộm dần một sắc vàng, quét lên biển trời xanh nhạt.

An Lạc mặc đồ ngủ ló đầu ra ngoài cửa sổ, dưới lầu có những người già đang đánh thái cực, tiếng chim thanh thót, là sự im lặng trước khi thành phố thức tỉnh.

Căn phòng bị ánh mặt trời chiếm cứ, cô neho mắt, như nhìn thấy trong phòng từng cảnh tượng thực hư xuất hiện, là mỗi bản thân ở từng năm tháng, thoáng hiện từng cảnh từng cảnh trong hồi ức.

Tất cả đã trôi qua, đều được tháng năm điểm tô màu sắc, thế giới kéo theo trang sử không lờ, thay đổi càng lúc càng rực rỡ.

Giọng ca dịu ngọt vang lên từ điện thoại:

You would find

You're all I have

All I have

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Cứ về nhà là An Lạc lại khôi phục “trạng thái trách nữ”, ngày nào nếu có thể không ra cửa thì không cần rửa mặt, chuẩn bị sẵn những bộ phim một năm qua chưa kịp xem, đồ ăn vặt không rời tay, mới vài ngày ngắn ngủi đã tăng hơn ba cân.

Cô gửi cho Trà Trà một tấm hình.

Trà Trà: “Trời đất quý thần ơi, người ta là ‘Tết ta tăng ba cân’, lấy tốc độ này của cô thì tăng ba mươi cân cũng còn kịp đấy nhỉ?”

An Lạc bị đã kích, đem hơn nửa đồ ăn vặt cho cậu em béo nhà hàng xóm.

Hôm nay lúc cô đang ở nhà nhảy dây giảm béo thì nhận được điện thoại của Hứa Tâm Dao - bạn cùng phòng đại học của cô, bảo ngày mai họp bạn bè, hỏi An Lạc liệu có tham gia hay không.

An Lạc vốn do dự, hỏi đại học cô với Giang Việt Phó Nhiều quan hệ qua lại với họ rất thân, sau khi hai người họ ra nước ngoài thì không hề liên lạc với bọn họ nữa, gặp mặt khó tránh khỏi xấu hổ, huống gì nếu Phó Nhiều Giang Việt có đến...

“Cậu nói mà xem, bọn mình cũng đã hai năm không gặp nhau, nghe nói Quý Nam đã lên chức bố rồi, năm đó cậu ta vẫn còn là nam sinh ngây thơ nhất trong lớp chúng ta, đúng là thế sự vô thường...”

Nghe Hứa Tâm Dao kể xong tình hình của các bạn học, trong lòng An Lạc hốt hoảng, nhớ lại hình ảnh những năm ấy.

Nếu chỉ vì nguyên nhân là Giang Việt với Phó Nhiều mà không tham gia lần họp lớp này thì thật quá kinh hãi, cô suy nghĩ một lúc, rồi sáng khoái nhận lời.

Hôm sau, An Lạc sửa soạn đến trưa, hỏi ý kiến người nhà rồi mới thay áo khoác nỉ màu đỏ hồng, bốt đế xuồng màu đen đơn giản, tóc uốn xoắn nhẹ nhàng, trang điểm đậm chất thực nữ.

Lúc cô hẹn với Trương Nhiên cũng chưa ra sức ăn mặc thế này.

Nở nụ cười theo tiêu chuẩn tiếp viên hàng không với tấm gương, cô liền xách túi ra ngoài.

Nơi họp mặt là một quán KTV, từ xa An Lạc đã trông thấy trường phòng kí túc xá, cười vẩy tay với cô.

“Má ơi, An Lạc này, cậu mới đi thẩm mỹ về đó hả?”

Trường phòng đánh giá An Lạc.

“Đây là cậu đang khen hay mắng mình đấy?” An Lạc cười, cùng cô ấy nắm tay vào thang máy.

“Đương nhiên là khen cậu đẹp rồi, hôm nay nhiều người đến lắm, mình nói cậu biết, con trai của Quý Nam đã bốn tháng rồi, bây giờ không nhìn ra dáng vẻ non nớt hồi xưa đâu, còn cả Thụ Thụ nữa, tìm một cậu bạn trai người Đức, đẹp trai lắm...”

An Lạc nghe mà cảm thấy kinh ngạc liên tục, quả nhiên thế sự vô thường, vật đổi sao dời.

”Nhưng mà có bản lĩnh nhất vẫn là Giang nam thần của chúng ta, trực tiếp lên làm nhà thiết kế thời trang hàng đầu trong nước, mấy hôm trước mình còn thấy cậu ta trên tạp chí, mẹ kiếp vẫn đẹp trai như trước, cậu nói xem thế giới này đúng là quá bất công mà... Aiz, cậu còn liên lạc với cậu ấy không? Trước kia không phải là anh em tốt sao?” Trưởng phòng vẫn nhắc đến Giang Việt.

An Lạc cười: “Cắt đứt liên lạc từ lâu rồi, nam thần chính là chỉ dùng để ngắm thôi.”

”Đúng thế, không chạm vào được... Nghe nói cậu ấy cặp đôi với Phó Nhiều phải không? A đúng rồi, sao cậu với Phó Nhiều lại thành ra thế, cậu ấy vừa xuất ngoại liền không nghe thấy cậu nhắc đến cậu ấy nữa.”

Quả nhiên trưởng phòng có trí nhớ kinh người, An Lạc cười miễn cưỡng, khoát tay: “Chuyện qua rồi, cãi nhau chút mâu thuẫn, haiz, đòi người dễ chia mà.”

Nghe An Lạc nói thế, cuối cùng trưởng phòng cũng không nhắc đến hai người đó nữa, chỉ nhắc chuyện trong nhà.

Vào phòng, tất cả mọi người bắt đầu đứng dậy trò chuyện, tâm tình của An Lạc khá tốt, cùng tám chuyện với các cô gái.

Giang Việt và Phó Nhiều vẫn chưa đến.

Lý Phách Vương không đợi người đến đông đủ mà đã bắt đầu chiếm lấy micro hát, một bài “Xin hỏi đường ở phương nào” chọc cả đám người cười vỗ tay âm ỉ.

”Rót cuộc hôm nay Giang Việt có đến không? Nghe nói giờ cậu ấy đẹp trai chết đi được, mình có đồng nghiệp nghe nói cậu ấy là bạn học của mình còn bảo mình chụp ảnh về cho các cô ấy, mà nghe bảo cậu ấy có bạn gái rồi, hẳn có nhiều năng đau lòng lắm đây.” Lý Ly nói xong cũng thờ dài.

”Cậu oán thán cái gì chứ? Năm đó cũng không phải là không thông báo, cũng không phải không đau lòng, giống An Lạc đã nói ấy, nam thần chỉ dùng để ngắm thôi.” Không hiểu sao trưởng phòng lại nhắc đến An Lạc.

Sâu trong lòng An Lạc thở dài, ngoài mặt lại cười cười, thầm cầu nguyện: Đừng nhớ đến việc giữa tôi với Giang Việt mà, xin đấy...

”An Lạc? An Lạc người không có tư cách nói những lời này nhất đấy ư? Năm đó nhiều bạn nữ trong lớp hâm mộ cậu lắm đấy, ngày nào cũng đi cùng Giang Việt, bọn mình còn tưởng hai người cậu yêu nhau chứ...” Bạn nữ nào đó kín đáo nói.

Rất nhiều ánh mắt đổ dồn lên người An Lạc, nụ cười An Lạc đã có vẻ cứng nhắc, cầm lấy ly uống một ngụm: “Hồi đó đâu có khái niệm giới tính chứ ha ha ha...”

Nói dối cũng đúng là...

”Cậu ấy với Phó Nhiều đâu xứng chứ? Phó Nhiều tính tình cứng rắn, Giang Việt lại dịu dàng đến vậy, sao hai người họ lại thành đôi được?”

”Đúng thế, năm đó có mấy người không thích tính cách đó của Phó Nhiều đâu, An Lạc tốt như thế mà cũng bị cô ta làm tổn thương khổ sở, cậu nói xem lúc cô ta đi cũng nên nói một tiếng chứ nhỉ? Ấy vậy một câu cũng không thêm để lại, chặc chặc...”

An Lạc uống nước trái cây, ngẩng đầu ngắt lời cô ấy: “Đã qua lâu thế rồi, có nói nhiều cũng vô ích.”

Tuy không còn liên quan gì nữa, nhưng nghe thấy có người nói xấu sau lưng Phó Nhiều, trong lòng cô vẫn rất bài xích.

”Mấy cậu nói gì thế?” Ngô Tiểu Mãnh – tâm giao của phái nữ tiến đến gần.

”Nói về kim đồng ngọc nữ - Giang nam thần và Phó nữ thần ấy.”

”Cái gì, không phải trước đó hai người họ chia tay rồi à?” Ngô Tiểu Mãnh nói xong liền chen vào ngồi giữa đám con gái.

Bàn tay cầm ly nước của An Lạc run lên, trưởng phòng còn muốn hỏi nữa nhưng đột nhiên vang lên tiếng cửa mở.

Là Phó Nhiều.

Tóc mái vuốt ra sau để lộ chiếc trán nhăn bóng, áo choàng không tay mùa đông của Chanel, quần dài Houndstooth, chân mang đôi giày cao gót Hentian màu xanh.

Là Phó Nhiều xinh đẹp kiều ngạo trong trí nhớ của An Lạc, chỉ ánh mắt là không giống.

Cô ấy quét xung quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trên người An Lạc.

An Lạc đối diện với cô ấy trong một khắc, rồi dời tầm mắt sang trò chuyện với trưởng phòng ngồi bên cạnh.

”Wow wow, nữ thần nè ~” Có nam sinh cười hi hi trên ghẹo.

Bên khu nữ sinh không còn chỗ trống, cô ấy liền đi thẳng vào giữa các cậu trai mà ngồi xuống, lấy điện thoại ra bắt đầu chơi.

Không trò chuyện với bất kì ai.

”Nhìn đi... Người này sao khó gần vậy chứ...” Lỵ Lỵ bĩu môi, thấp giọng nói.

Cô ấy khó gần thế nào, chỉ có An Lạc biết. Phó Nhiêu từng lặng lẽ hỏi cô: “Có phải tớ rất không được người khác thích không? Mấy cô gái này nhìn tớ cứ như bị tớ cướp bạn trai không chừng.”

”Cậu đừng nghĩ nhiều.” An Lạc an ủi cô ấy.

Qua một lúc lâu, cô ấy mới nói: “Từ nhỏ tớ đã không có người bạn nào thật lòng cả, bên ngoài thì vui vẻ với tớ, sau lưng lại nói xấu tớ với bạn nữ khác, chẳng qua tớ chỉ có tiền thôi mà, mẹ kiếp tớ đổi đồng hồ mà cũng bị nói, An Lạc, cậu nói xem thế giới này chính là như vậy ư?”

Vì sợ bị tổn thương, nên cứ dứt khoát không cần lấy.

An Lạc nhìn màn hình tivi, lại không thể nào tập trung vào nội dung đó được.

Giang Việt vẫn đến, lúc An Lạc đi vệ sinh về, vừa mở cửa vào đã trông thấy gb.

Hình ảnh của mấy ngày trước vẫn còn rõ trước mắt, An Lạc không biết nên nói gì, đi đến ngồi xuống chỗ cũ, rút điện thoại ra nghịch có ý muốn phân tán lực chú ý.

”Giang nam thần cũng ra về quá, muộn vậy mới đến sao?” Trưởng phòng ngồi cạnh An Lạc thật đúng là chỗ nào cũng nhúng tay vào.

”Không phải các cậu đều biết Bắc Kinh có bao nhiêu đường cấm à.” Giang Việt cười.

Giang Việt ngồi cạnh trưởng phòng, chỉ cách An Lạc mười mấy cm, khoe mắt cô còn thấy cánh tay và nửa bên mặt anh.

”Tiểu tử cậu đấy, ra nước ngoài một chuyến đã mất hết nhân tính rồi đúng không?” Bàn Tử vỗ vào vai Giang Việt.

Một cú vỗ này có lẽ nặng tay, Giang Việt bị đau cũng vỗ lại: “Bớt động tay động chân với tôi đi!”

”Cậu không biết cậu đi rồi có bao nhiêu cô gái vỗ tim vì cậu đâu, đúng không An Lạc?” Thụ Thụ nói xong còn cười giảo hoạt với An Lạc.

An Lạc u mê, sao lại kéo cô vào? Các bạn học ơi, bớt tám chuyện một chút sẽ chết ư?!

An Lạc không biết phải đáp thế nào, trong lúc vô tình cùng Giang Việt nhìn nhau mấy giây, đôi mắt anh hơi tối, lập tức mỉm cười với cô.

Anh và Phó Nhiêu không hề nói gì, tất cả mọi người đều tò mò, chẳng lẽ thật sự giống Ngô Tiểu Mãnh nói, cậu ta và Phó Nhiêu đã chia tay rồi?

Đối với đông đảo các bạn nữ đang FA, tin này không khác gì một tin tốt.

Nhưng tất cả không ai dám mở miệng nói, cũng không hề nhắc đến chuyện giữa Phó Nhiêu và Giang Việt.

An Lạc bị đẩy ra hát bài “Mãi Luôn Lặng Lẽ”:

Em trao anh mối tình thâm lặng

Chỉ mong đôi lấy sự quan tâm ngẫu nhiên ở anh

Rõ ràng là bộ phim của ba người

Nhưng em luôn là người không có tên trong đó

Mối tình em trao anh mãi luôn lặng lẽ

Ngay từ lúc bắt đầu em đã hạ quyết tâm

Cứ cho rằng bản thân đã có được điều mình muốn

Bất chợt nhận ra tình yêu nhất định phải có câu trả lời

Cô của quá khứ đối với Giang Việt không phải là như thế sao, lặng lẽ thích một người, cuối cùng lại phát hiện chẳng qua cô chỉ đang đóng một bộ phim không có tên mình.

Chơi đến mức thỏa thích, mấy chàng trai bắt đầu uống bia, từng thùng bia uống cạn, lại có thể ngáy thò chơi trò oẳn tù tì phạt bia.

”Chơi thế này chẳng hay gì cả, hay chúng ta chơi Nói Thật Hay Mạo Hiểm đi?” Một nam sinh đề nghị.

Tất cả mọi người xôn xao đồng ý, An Lạc không hề muốn tham gia chút nào lại bị trưởng phòng kéo vào.

Dùng chai bia rồng quay theo chiều kim đồng hồ, người đầu tiên bị chọn là một nữ sinh năm đó khá xấu hổ, bây giờ đã dạn dĩ hơn nhiều.

Cô ấy chọn nói thật, người hỏi chính là Ngô Tiểu Mãnh.

”Khụ khụ, xin hỏi, lần đầu tiên của cậu, khụ, chính là đêm đầu tiên, là lúc nào?”

Nữ sinh ấy cười ha ha: “Lần đầu của bà đây vẫn còn.”

Một đám con gái bắt đầu trêu chọc nhau, nữ sinh kia không chịu nổi đỏ mặt, “Tiếp đi tiếp đi!”

Quay mấy vòng vẫn đều là con gái, có người chọn nói thật, có người lựa mạo hiểm, tất cả hoặc là liếm cùi chỏ nhảy điệu chân chó, An Lạc bị chọc cười đến mức không thở nổi.

Chai bia lại bắt đầu quay, tốc độ dần chậm lại, cuối cùng miệng chai chỉ vào... Giang Việt.

Giang Việt cười, “Chọn nói thật, các cậu nhẹ tay một chút.”

”Đúng là nhất định, nhất định phải nhẹ tay!” Trưởng phòng cười xấu xa.

Các cô gái bắt đầu thảo luận câu hỏi để hỏi anh, chỉ có An Lạc im lặng không nói câu nào.

Cuối cùng trưởng phòng đứng lên: “Trải qua một hồi nhất trí thảo luận, bọn mình muốn hỏi là: tại lúc này đây, trừ Phó Nhiều ra, cậu còn thích ai nữa?”

Ngực An Lạc đập mạnh, lập tức bắt đầu thuyết phục bản thân: mày lo lắng cái quái gì chứ, có liên quan gì với mày đâu?

”Có thể không nói tên sao?” Giang Việt từ tốn mở miệng.

”Ồ ồ ồ! Vậy là có ý đó sao? Nói đi nói đi!” Trưởng phòng không tha.

”Mình nghĩ các cậu cũng biết.” Cuối cùng Giang Việt chỉ đưa ra gợi ý này.

Mọi người rầm rì suy đoán, An Lạc siết chặt ly trong tay, không dám nhìn Giang Việt.

”Ấy, không phải là An Lạc đấy chứ? Năm đó quan hệ của hai người họ thân thiết thế kia mà!” Đột nhiên Thụ Thụ nói.

An Lạc bật thốt: “Chính vì quan hệ thân thiết nên mới không thể nào!”

Giang Việt nhìn cô, cô không kịp né tránh, chỉ đành cười cười, cúi đầu nhấp một ngụm trái cây xoa dịu căng thẳng. Lại phát hiện cách đó không xa, Phó Nhiều cong khóe môi lên.

Trò chơi vẫn tiếp tục, An Lạc có chút chột dạ, lặng lẽ chuyển vị trí, không ngờ kim đồng hồ dừng lại, chỉ về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Vào lúc An Lạc hóa đá, trưởng phòng đã bắt đầu cười điên dại.

”Nói thật hay mạo hiểm đây?” Ngô Tiểu Mãnh hỏi.

Cô đâu dám chọn mạo hiểm, nhưng khi biết câu hỏi là do trưởng phòng đặt thì lập tức chần chừ.

”Thế này đi, mình sẽ nhẹ nhàng với cậu, phải trả lời câu hỏi giống Giang Việt ban nãy là được.” Trưởng phòng nhìn gương mặt chực khóc của An Lạc, xoa đầu cô.

Câu hỏi vừa nãy Giang Việt trả lời?

Trong số người đang ở đây, có thích ai không.

Cái này... phải trả lời thế nào đây?

"Ngô Tiểu Mãnh!" Cô nhanh trí trả lời.

ntm là nam khuê mật của các chị em, trả lời là cậu ta là an toàn nhất, cũng không gây ra hiểu lầm trên chộc nào.

"Cắt! Ai mà tin chứ!" Mọi người ồn ào tỏ vẻ không tin. Ngay cả ntm cũng không tin.

Trong lòng An Lạc thấp thỏm, nghĩ một lúc: "Không có!"

"Nói dối..." Bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ nhẹ nhàng.

An Lạc nhìn sang, là Phó Nhiều.

Sao cô ta lại nhảy ra làm gì?

An Lạc ngẩng đầu nhìn cô ấy, hai người nhìn nhau một hồi rồi Phó Nhiều từ từ nhìn sang Giang Việt, An Lạc muốn ngăn lại nhưng đã muộn rồi.

"Giang Việt, hai người các cậu có ý thế chứ?" Cô ấy thân nhiên lên tiếng.

Mọi người đột nhiên im lặng, tất cả đều nín thở nhìn Giang Việt và Phó Nhiều, nhân tiện lén nhìn An Lạc.

Bầu không khí quý dị đến chết, An Lạc lên tiếng: "Phó Nhiều, cậu đang nói gì thế?"

"Đúng là buồn cười, rõ ràng hai người đều thích đối phương lại giả vờ gì chứ, như thế vui lắm sao?"

Khóe miệng Phó Nhiều thoáng nhếch lên độ cong đầy mỉa mai.

Trong không khí chỉ còn lại tiếng mọi người hít thở, An Lạc sắp ngất đến nơi rồi.

Phó Nhiều đang nói gì? Giang Việt thích cô?

"Phó Nhiều, cậu đừng có quá phận!" Giang Việt bình tĩnh nhìn cô ấy, trong giọng lại trầm đi rất nhiều.

Chợt Phó Nhiều bật cười: "Hà, Giang Việt, tôi quá phận ư? Mấy năm qua lại với tôi, trong lòng anh có người khác, liệu tôi có nên nói là anh quá phận không?"

"Cậu hẳn phải biết là ngay từ đầu tôi không thích cậu..." Giang Việt nói xong liền dừng lại, ở đây nhiều người như thế, anh không muốn khiến Phó Nhiều khó xử.

Phó Nhiều cười lạnh, mắt nhìn sang An Lạc: "Lạc Lạc, thấy chưa? Tôi cướp Giang Việt của cậu, kết quả tình yêu tình bạn mất sạch, đó chính là nhân quả báo ứng của tôi!"

An Lạc nắm chặt tay, nhìn nụ cười không chịu nổi của Phó Nhiều, trong lòng như bị ai quất vào.

Cô chưa từng thực sự ghét Phó Nhiều bao giờ, cho dù cô cũng không muốn như thế, nhưng những lúc cô đơn, hay những khi có tin tốt muốn chia sẻ với người khác, cô lại không tự chủ được nhớ đến Phó Nhiều.

Trong lòng An Lạc, Phó Nhiều là quá khứ tốt đẹp của cô, sắm một vai có thể so với người yêu trong những năm tháng đã qua.

"Phó Nhiều, không tồn tại cái gì gọi là báo ứng cả, đây đều là do tự cậu chọn, thật ra con người ích kỷ... không có gì là không tốt." Giọng An Lạc run run, im lặng nhìn Phó Nhiều.

"... Xin lỗi..." Phó Nhiều từ từ ôm trán, cúi đầu, hai tay che mắt.

Phó Nhiều đang khóc, cô ấy chưa bao giờ khóc trước mặt người ngoài.

Hai mắt An Lạc cay cay, thời gian bốn năm vắt ngang giữa hai người, đến một câu cô cũng không nói nên lời.

Các bạn học nhìn mà thấy xúc động, trưởng phòng đi đến ôm lấy Phó Nhiều: "Phó Nhiều, mỗi người đều có quyền được tha thứ một lần, đừng khóc nữa."

An Lạc nhìn Giang Việt, anh cup mắt, không nhìn ra vẻ mặt gì.

Trong lòng không nói nên lời, An Lạc chỉ cảm thấy đại não hỗn loạn.

Bạn biết không? Phong cảnh đã bỏ lỡ, cho dù rất lâu sau đó đã tìm thấy được, nhưng lại không tìm được phong cảnh đẹp nhất mà năm đó từng ngắm.

Giang Việt như có linh tính, quay đầu đối mặt với An Lạc.

Thời gian im lặng rút lui.

Trên thế gian này, đôi mắt anh là nơi tôi từng muốn dừng lại nhất, bên cạnh anh là nơi tôi từng muốn đến nhất.

Đáng tiếc không có nếu.

An Lạc từ từ cup mắt.

Giang Việt, nếu anh biết tôi từng thích anh, thì hãy thông cảm cho tôi lúc này.

Lúc ra về, An Lạc chào tạm biệt mọi người, Phó Nhiêu ôm cô, An Lạc không biết phải phản ứng thế nào, có chút cứng ngắc.

Phó Nhiêu thấp giọng nói bên tai cô: “Ồ bên Giang Việt, cậu sẽ không tìm được người yêu cậu hơn đâu.”

An Lạc sững sờ.

Nói là rời đi không bằng nói là chạy trốn, căn bản An Lạc không dám nhìn Giang Việt.

Cô thật sự không tin Giang Việt thích cô, cho đến mấy hôm trước anh tới tìm cô, cô cũng chỉ cho là anh nhớ đến cố nhân, cảm thấy lòng áy náy mới làm như vậy.

Nhưng dù cho anh có thích cô, vậy lúc trước sao dứt khoát rời đi như thế?

Cô không muốn nghĩ nữa.

Còn ba ngày là đến đêm ba mươi.

An Lạc đang co quắp nằm trên ghế xem show truyền hình, bỗng nghe thấy mẹ đang nói chuyện điện thoại nhắc đến hai chữ “Giang Việt”.

Trong lòng cô hốt hoảng, rón rén đến cạnh nghe lén.

“... Đúng vậy cô chú vẫn khỏe, cháu cũng phải bảo trọng đấy, đừng để gầy quá...”

An Lạc nghe giọng điệu này của mẹ là biết Giang Việt gọi điện đến.

Có lẽ là chúc tết.

“Đúng rồi, cháu sang đây chơi đi, đúng lúc dạo này An Lạc cũng về nhà, hai đứa lâu rồi chưa gặp nhau đúng không?” Mẹ nhiệt tình nói.

An Lạc suýt nữa bị ngạt thở chết.

“Có gì đâu chứ? Chắc chắn An Lạc cũng muốn gặp cháu đấy... Không biết nữa, để thăm hỏi giúp cháu...” Vừa dứt lời, mẹ An Lạc quay đầu lại liền bắt gặp An Lạc đảo dác nghe lén, An Lạc không kịp xoay người đi, bắt chột mẹ An Lạc mỉm cười: “Trời, làm mẹ sợ hết hồn, Giang Việt cháu không biết là An Lạc đang đứng cạnh thím nghe lén đâu, chắc chắn con bé cũng rất mong cháu đến đấy...”

An Lạc bắt lực ôm trán, quả nhiên là mẹ ruột!

“Mẹ, không có việc gì mẹ gọi Giang Việt về nhà làm gì chứ?”

Chờ mẹ An cúp máy, An Lạc không nhịn được hỏi.

“Con thì biết gì mà nói? Đứa trẻ hiểu thuận như Giang Việt, trước kia mẹ với ba con còn xem cậu ấy là con nuôi, haiz nói gì nữa chứ, chuyện quá khứ không phải đều là quá khứ sao?” Rõ ràng mẹ An nghiêng về Giang Việt.

An Lạc lườm cái nhau với bà, nhanh chóng đặt đồ ăn vặt xuống đi gọi đầu, vừa nghĩ đến việc lát nữa đối mặt với Giang Việt, trong lòng cô lại...

Sau khi dọn dẹp rồi xem tivi chừng mười phút, ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

An Lạc căng thẳng trong lòng.

“Đến đây đến đây, Giang Việt mau vào đi, mang theo mấy thứ này làm gì chứ, khách khí quá rồi...” Là giọng của mẹ An.

Sau đó lại nhìn An Lạc: “Lạc Lạc, con nghĩ ra đó làm gì, mau ra đây xách giúp đồ nào.”

Nhìn lướt qua, quả Giang Việt tặng đều là thứ đắt tiền, An Lạc mắt tự nhiên, thoáng nhìn Giang Việt: “Không cần tặng đâu, ba mẹ tôi không cần, tôi cũng không cần.”

Giang Việt mỉm cười: “Chỉ là tấm lòng thôi.”

Bước vào nhà, ba mẹ nhiệt tình đãi khách khiến không khí cả gia đình đều thay đổi.

Mẹ An: “Giang Việt cháu có lạnh không? Nhìn cháu xem này, ở nước ngoài mấy năm đã gầy như thế rồi sao?”

Ba An: “Tôi lại thấy Giang Việt ngày càng tuấn tú lịch sự, không giống An Lạc, cả ngày chỉ biết cười đùa phát phơ...”

An Lạc nằm không cũng trúng đạn, bất mãn nói: “Đừng có kéo con vào mà.”

Một câu này của An Lạc thành công khiến mẹ An tìm được cơ hội dùng hồi ức giết người.

”Hồi trước hề được nghỉ là An Lạc cả ngày quần lầy cháu ra ngoài chơi, sau khi cháu đi An Lạc lại bắt đầu ở nhà làm tổ, mấy ngày nay hai đứa cũng tìm thời gian ra ngoài chơi đi, còn trẻ mà cả ngày nằm dài trên sofa xem tivi thì ra thể thống gì chứ?”

Vừa dứt lời, sắc mặt An Lạc tối đi, mẹ ruột mang thai chín tháng mười ngày sinh ra cô, đến ngay cả thần giao cách cảm cũng không có sao?

Vì sao phải nói mấy chuyện này với Giang Việt? Bảo hai người bọn cô ra ngoài chơi cái quý gì? Cô là người đã có bạn trai rồi đấy?!

A! Đúng rồi! Vẫn chưa nói cho mẹ biết cô có bạn trai.

Vậy là mẹ muốn làm mối cho bọn cô à?

An Lạc đang muốn bảo mẹ đừng nói nữa thì Giang Việt đã cười đáp lại: “Chỉ cần cô ấy đồng ý thì bất cứ lúc nào cháu cũng có mặt.”

Đại não An Lạc thiếu oxy, lời này thành công chặn những câu cô sắp thốt ra.

Giữa trưa Giang Việt ở lại nhà ăn cơm, An Lạc phụ trách xào rau, cô có chút không yên, xào đồ xong xoay người lấy chén đĩa, thấy Giang Việt đứng sau lưng thì cô giật mình nhảy dựng lên, chén đĩa suýt nữa rơi bẻ.

”Minh dọa cậu sao?” Giang Việt cười hỏi.

Chủ yếu là do cô chột dạ, bèn cười miễn cưỡng.

Bữa cơm này, An Lạc ăn mà không biết vị, nhìn Giang Việt khéo léo đối đáp ba mẹ cô, quả thật cô muốn bật ngón cái lên với anh.

An Lạc để ý đến từng chi tiết nhỏ ở anh, đã nhiều năm trôi qua nhưng anh vẫn không thay đổi, anh cảm thấy khá xa, từng bị An Lạc cười nhạo, anh còn giải thích nói đây là dựa vào nguyên lý đòn bẩy chỉ cần dùng ít sức, tương ăn của anh rất nhả nhặn, lúc cười khoe mắt cũng cong cong, lúc nghe người khác nói chuyện thì luôn nhìn thẳng vào mắt đối phương..

Trong nháy mắt đột nhiên An Lạc có chút xúc động, chàng thiếu niên khề mỉm cười với cô trong trí nhớ chính là anh.

Cô phát hiện cảm xúc mình có chút thất thường, bèn cúi đầu ăn cơm che giấu.

Cơm nước xong xuôi, An Lạc bị ép đi mua sắm đồ Tết với mẹ, Giang Việt ôn hòa hỏi có cần anh giúp không.

Có lẽ cũng chỉ là một câu khách sáo, nhưng mẹ lập tức đồng ý: “Được được được, có cháu đi thì thím không đi nữa, cháu với An Lạc cứ từ từ đi dạo.”

An Lạc hóa đá.

Đây nhất định không phải là một buổi chiều gió êm sóng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đáy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Đi mua sắm với Giang Việt, đối với An Lạc mấy năm trước mà nói, đây là một chuyện xa xôi biết nhường nào. Nhưng vào lúc này, An Lạc đi vào bách hóa Tesco, đứng bên cạnh chính là Giang Việt hàng thật giá thật.

Cô cảm giác cả lưng mình đã cứng đờ mất rồi.

Nhìn thấy danh sách mua hàng, An Lạc đi vào thang máy chuẩn bị lên tầng hai, lại sợ mình đi nhanh quá Giang Việt không theo kịp, nhịn không được quay đầu lại nhìn anh, ấy vậy mà thấy anh đang nhìn socola.

Bên cạnh còn có mấy cô học trò dùng điện thoại chụp hình anh, An Lạc do dự bước đến: “Cậu muốn ăn socola?”

Giang Việt cầm lấy một hộp Ferrero: “Mình nhớ trước kia cậu từng ước một ngày được, rằng hi vọng có người tặng cậu một bó hoa gắn đầy Ferrero.”

Bản thân An Lạc không còn nhớ rõ, lúc ấy cô nói “có người” có lẽ là nói Giang Việt.

“Ồ, thật thế à? Trước kia tôi không có ai theo đuổi đến thế kia à?” An Lạc không cho anh mặt mũi nào.

Giang Việt không nói gì: “Vậy giờ cậu có muốn không?”

An Lạc ngẩn người, dòi mắt sang chỗ khác: “Ăn thứ đó dễ béo.”

Đề tài chấm dứt, An Lạc cách anh khoảng cách nửa người, tiếp tục đi về phía trước.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà An Lạc lại nhớ lại đoạn hội thoại giữa cô với Trà Trà:

“Đi mua sắm với bạn trai là một chuyện hạnh phúc.”

Nghĩ đến đây, cô lập tức phủ nhận, đầu óc lộn xộn nghĩ lung tung gì thế chứ?

Bạn trai của cô là Trương Nhiên kia mà!

Cô mặc niệm trong lòng: Trương Nhiên! Trương Nhiên! Trương Nhiên...

Đột nhiên điện thoại vang lên, lấy ra nhìn, quả đúng là Trương Nhiên.

“Alo?” An Lạc nhanh chóng bắt máy.

“Ừ, em đang làm gì thế?” Ở bên kia Trương Nhiên có chút ồn ào.

An Lạc nhìn thoáng qua Giang Việt, hơi chột dạ nói: “Em đang đi mua sắm.”

“Với ai?” Anh hỏi tiếp.

An Lạc nghĩ ngợi, quyết định nói dối đầy thiện ý: “Đi một mình!”

“Ở đâu?”

An Lạc lại nhìn thoáng qua Giang Việt, bỗng lúc này anh cũng quay đầu nhìn cô, vừa vặn tầm mắt chạm nhau.

Trong lòng An Lạc hoang mang rối loạn, muốn về nhà gọi điện lại cho anh, vậy là nói gấp: “Là bách hóa Tesco dưới nhà em, chỗ em hơi ồn, cúp máy trước đây.”

Cúp điện thoại, An Lạc quả thực điên đến nơi rồi. Cảm giác chột dạ như yêu đương vụng trộm này là thế nào vậy?

Đến khu xì dầu, An Lạc không với tới được chỗ xì dầu trên cao, Giang Việt giơ tay lấy giúp cô, tay An Lạc khẽ chạm vào anh, đột nhiên cảm thấy thẹn thùng.

Sao lại có cảm giác như đang đóng một phần cảnh vi diệu trong phim thần tượng cầu huyết thế này?

Không khí im lặng quá mức, Giang Việt vội mở miệng trước: “Mấy năm nay cậu thay đổi nhiều quá.”

An Lạc cười: “Trở nên già ư?”

“Trở nên trưởng thành, đẹp hơn.”

Trưởng thành? Mấy ngày trước Trương Nhiên còn nói cô ngây thơ...

An Lạc không biết phải đáp thế nào: “Cũng đúng thôi, ai rồi cũng trưởng thành.”

”Nhưng có nhiều thứ vẫn không thay đổi.” Giang Việt thản nhiên.

An Lạc nhìn anh: “Ví dụ như?”

”Cảm giác khi cậu ở cạnh mình.” Giang Việt dịu dàng nhìn cô.

An Lạc cúi đầu, không thể nào, cô nghĩ.

Cô của quá khứ sẽ nhảy lên ôm anh, sẽ kể chuyện cười cho anh, sẽ nói: “Giang Việt, cậu đừng có nhìn mình dịu dàng như thế, mình sợ không nhận được sẽ hôn cậu mất.”

Không đâu, không bao giờ có.

”Giang Việt, cậu cũng biết đấy, có nhiều thứ thật sự không thể quay lại được nữa.” Cô bình tĩnh nói cho anh biết.

”Mình biết...” Giang Việt đáp lại, rồi dừng một lúc: “Nếu cậu không hi vọng mình thích cậu, thì chúng ta vẫn là bạn bè.”

Cần phải lùi đi bao nhiêu bước, mới có thể nói ra câu như vậy.

An Lạc từ từ dừng bước, ngẩng đầu nhìn anh: “Giang Việt, tôi hi vọng cậu có thể tìm được người tốt hơn.”

Giang Việt nhàn nhạt mỉm cười, người tốt hơn? Mấy năm qua anh cũng nghĩ sẽ có thể tìm được người tốt hơn, nhưng ngoài cô ra, ở đâu còn có người tốt hơn chứ?”

”An Lạc, rốt cuộc cậu không thích mình sao?” Nhìn không ra vẻ đau thương khổ sở trên mặt anh.

An Lạc chỉ cảm thấy từng câu từng chữ đều nói thật khó khăn, cô tìm nhiều năm như thế, cuối cùng không thích anh.

Cô muốn nói ra lời giấu kín trong lòng, trả lời chúc phúc một cách khuôn phép, nhưng khi nhìn đến nụ cười của anh, cô không cách nào thốt lên nổi, lỗ hổng thời gian còn ngay trước mặt, phải như thế nào mới có thể tiến về phía anh không chút để ý?

Thay lòng đổi dạ là chuyện riêng, nhưng anh lại đột nhiên xuất hiện nên đã biến thành chuyện của hai người, biến cô thành kẻ tàn nhẫn.

An Lạc im lặng, Giang Việt không đợi câu trả lời của cô, mở miệng nói: “Vậy cậu có thể đối xử như một người bạn với mình không?” Anh xoa nhẹ đầu cô, “Cậu từng là bạn tốt nhất của mình mà, không phải sao?”

An Lạc hít sâu một hơi, trong lòng mơ hồ nhói đau, bỗng cô muốn khóc quá.

Đúng thế, bạn tốt nhất.

Cô đè nén nghẹn ngào xuống, cười nói: “Đừng xoa nữa, nếu không không cao lên được.”

”Vậy mình tưới nước cho cậu cao lên nhé?” Giang Việt nhìn cô, trước sau vẫn dịu dàng.

An Lạc cười phì một tiếng.

Lúc tỉnh tiền, An Lạc lại nhận được điện thoại của Trương Nhiên, cô với Giang Việt một người cầm một túi hàng đi ra ngoài, Giang Việt cầm túi to giúp cô, cô rút tay ra nghe điện thoại.

”Hôm nay trời Bắc Kinh đẹp thật.” Câu mở đầu của Trương Nhiên chẳng đâu vào đâu cả.

Cách cửa ra còn mấy bước, An Lạc không để tâm lắng vào câu của anh, tùy tiện đáp: “Đúng thế, thời tiết ở thành phố S cũng không tệ đấy chứ?”

”Em ra ngoài mua sắm rồi?” Trong giọng Trương Nhiên dường như mang theo ý cười.

”Không phải hôm nay anh ở nhà đến chán rồi đấy chứ?” An Lạc cảm thấy anh thật sự có chỗ khác thường.

”Anh không ở nhà.” Trương Nhiên thấp giọng.

Nghe thấy giọng anh, An Lạc cảm thấy yên tâm, mỉm cười: “Hửm? Vậy anh ở đâu?”

”Anh đang đợi em.”

An Lạc ngần ngừ, vậy mà anh cũng có thể nói lời ngon tiếng ngọt thế này, quả thật được chiều mà sợ: “Em cảm động muốn khóc rồi, mặt này đáng yêu quá, anh phải duy trì cho tốt đấy.”

Nụ cười của cô rất rõ ràng, trong mắt Giang Việt nhuộm một màu buồn bã.

Cúp điện thoại ra ngoài, quả nhiên thời tiết rất đẹp, lúc này An Lạc mới nhận ra mình đã để Giang Việt xách hết đồ, có chút quá phận rồi. Cô đưa tay ra nhận lấy, cười nhẹ rằng với Giang Việt.

”Đừng cười như thế.” Giang Việt nhẹ nói.

”Vì sao?”

”Trên răng cậu mắc rau kia.” Giang Việt nghiêm túc.

An Lạc hoảng hồn biến sắc, Giang Việt bật cười, An Lạc một hồi sợ bóng sợ gió liền đánh anh: “Không phải chán quá rồi đấy chứ? Lại đùa trò kém cỏi như vậy...”

Hai người cười nói băng qua đường, Giang Việt nắm cổ tay An Lạc, đứng bên trái cô, vừa nói vừa trông xe.

Thật ra, chỉ cần An Lạc nhìn sang phải, nhất định sẽ trông thấy Trương Nhiên đứng ở cửa bách hóa.

Chỉ vì toàn bộ lực chú ý của cô đều đặt vào Giang Việt, nên không hề liếc nhìn lấy một cái.

Sau khi về đến nhà, việc đầu tiên là An Lạc gọi điện cho Trương Nhiên.

Không ai bắt máy?!

An Lạc nhìn Giang Việt chơi cờ với bố, tiếp tục gọi lại cho Trương Nhiên, nhưng vẫn không ai bắt máy.

Thấy cuộc gọi nhớ không phải nên gọi lại sao? Tại sao lâu như vậy mà không xem điện thoại?

Cho đến lúc chập tối Giang Việt rời đi, An Lạc vẫn không nhận được cuộc gọi nào của Trương Nhiên.

An Lạc bắt đầu thấy lo, lúc anh gọi cô nghe rõ tiếng động ồn ào ở ngoài, không phải đã xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ?

Thật hối hận lúc đó không lưu số điện thoại của bạn anh...

Lúc ăn tối An Lạc cũng không có tâm trạng nào ăn, chờ lâu vậy mà không có ai gọi, lúc gọi lại thì đã biến thành máy bận.

Suy nghĩ nửa ngày, cô quyết định liên lạc với Trà Trà trước, ít nhất cô ấy cũng ở thành phố S, nhà Trà Trà cách nhà Trương Nhiên khá gần.

”Cái gì? Cô bảo tôi đến nhà Trương Nhiên xem sao? Bộ tôi rảnh quá chắc?” Trà Trà tỏ vẻ không muốn.

Lòng An Lạc nóng như lửa đốt: “Cả trưa đến chiều anh ấy không gọi lại cho tôi, sắp mười một giờ rồi, nhất định là có nguyên nhân.”

”Một người đàn ông trưởng thành thì có thể có chuyện gì chứ? Cô lo thừa rồi.” Trà Trà an ủi.

”Nhờ anh ấy xảy ra tai nạn giao thông, nói thật đấy Trà Trà, tôi thật sự lo lắng...” An Lạc nói xong bắt đầu sụt sịt, dọa Trà Trà hết hồn: “Được rồi được rồi cô đừng có khóc, tôi đền đó là được.”

An Lạc cầm điện thoại chờ cuộc gọi của Trà Trà, đột nhiên phát hiện trên Wechat có người gọi cô, là ba ngày trước, cô mãi không để ý.

Không ngờ lại là Oa Gia.

Ba ngày trước Oa Gia chia sẻ với cô một file âm thanh?

Cô tò mò mở lên, trên màn hình màu đen có phụ đề:

Âm thanh của chú cá heo 52 Hz phát ra.

Không nghĩ ngợi gì, cô đeo tai phone vào, nghe thấy tiếng nước biển mơ hồ, rồi nhanh chóng nghe được tiếng kêu dịu êm, là tiếng ca của cá heo.

Phụ đề từ từ hiện ra:

Cá heo phát ra âm thanh như thế là để tìm kiếm đồng bạn, nhưng những chú cá heo khác không nghe được tần số 52 Hz, âm thanh của nó nằm ngoài tần suất của cá heo bình thường, ngược lại bị giam hãm trong tần số 52 Hz sai lầm.

Nhưng chỉ có nó mới biết, đó không phải là một tần số sai lầm, mà là một tần số đặc biệt, vì trong thế giới huyền ảo âm ĩ này, tìm được một người đặc biệt, có cùng tần số với chúng ta.

Trong thế giới đơn điệu này, sự tồn tại của nó, có lẽ chỉ là vì thay đổi thế giới màu xám này mà thôi, tần số 52 Hz, đây là điều thật đặc biệt.

An Lạc thấy trong lòng ảm áp, hốc mắt hơi ướt, gõ từng chữ trả lời:

”Cám ơn anh, tôi rất thích file âm thanh này, người tôi thích cũng đã kể câu chuyện này cho tôi.”

Đột nhiên lúc này Trà Trà gọi đến.

Cô ấy thờ phỉ phò nói: “Lạc Lạc, anh ta không có ở nhà.”

Trái tim An Lạc rơi xuống: “Làm phiền cô rồi Trà Trà.”

”Lạc Lạc cô đừng nghĩ nhiều, có lẽ anh ta làm rớt điện thoại ở ngoài, tóm lại là đừng sốt ruột!”

An Lạc đáp lại rồi cúp máy.

Màn hình điện thoại vẫn còn dừng lại ở câu: “Nhưng chỉ có nó mới biết, đó không phải là một tần số sai lầm, mà là một tần số đặc biệt, vì trong thế giới huyền ảo âm ỉ này, tìm được một người đặc biệt, có cùng tần số với chúng ta.”

Lòng An Lạc từ từ bình ổn lại, cô nghĩ, nhất định ngày mai Trương Nhiên sẽ liên lạc lại với cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Ôm theo tâm trạng nào đi ngủ thì đó sẽ là việc đầu tiên nhớ đến trong sáng hôm sau, An Lạc vừa mở mắt ra đã cầm điện thoại xem.

Không có cuộc gọi nào!!!

Cô còn không kịp sửa sang lại tóc, trực tiếp gọi cho Trương Nhiên, cuối cùng cũng không còn bận máy nữa, trong lòng An Lạc mãi luôn thấp thỏm.

Tiếng dòng điện nhỏ được kết nối, An Lạc hít sâu một hơi.

”Trương Nhiên hôm qua anh đã đi đâu thế?”

Trương Nhiên vừa bắt máy đã nghe thấy con giận của cô.

”Điện thoại có vấn đề.” Anh bình thản đáp.

An Lạc tức muốn chết: “Vậy anh không biết mượn điện thoại người khác gọi cho em sao? Anh có biết em lo lắng lắm không? Anh mấy tuổi rồi hả?”

”Em lo cái gì?”

Còn lo cái gì?

”Em lo anh bị người ta cưỡng hiếp, bị lừa bắt đi.” An Lạc tức giận.

Trương Nhiên không phối hợp trò đùa của cô, chỉ im lặng.

An Lạc dần bình tĩnh lại, phát hiện ra điều gì đó không thích hợp: “Rốt cuộc anh đã đi đâu thế?”

”Anh ở Bắc Kinh.” Giọng anh vô cùng bình tĩnh.

Trong nháy mắt An Lạc biến sắc, sợ đến mức suýt nữa cắn trúng lưỡi: “Anh, anh đến đây lúc nào?”

Trương Nhiên im lặng một lúc: “Rất trễ, đến Bắc Kinh thì đã sắp sáng, anh sợ làm phiền em nên không liên lạc với em.”

Câu nói dối của cô bị vạch trần, lại cần anh nói dối vá lại.

An Lạc không nghĩ nhiều, trong lòng tràn ngập ngạc nhiên cảm động, “A a a anh đang ở đâu đấy? Em lập tức đến tìm anh!”

Lúc An Lạc trông thấy Trương Nhiên thì vui mừng đến nỗi nhào vào người anh, ôm chặt lấy.

Trương Nhiên bình thần cười, An Lạc ôm cổ anh, thân mật nhìn anh

Về mặt cô như chú cún nhìn chủ nhân vật, Trương Nhiên buông cô ra, “Sao lại nhanh thế? Không ăn sáng à?”

“Đúng thế, em chạy đến đây.” An Lạc kéo tay anh.

Hai người vào tiệm cùng ăn sáng, dọc đường An Lạc vô cùng hoạt bát, chính là “cô gái ngọc ngà trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt” viết trong ngọc kếp.

Suốt quá trình đều là Trương Nhiên nhìn cô ăn, cô phát hiện hôm nay Trương Nhiên không còn lạnh nhạt nữa, mà lại dịu dàng đến mức quái dị, cô nhìn không được đưa tay véo anh: “Sao hôm nay lại dịu dàng thế này?”

“Vì hôm nay em nhìn trông khá ngốc.” Trương Nhiên trả lời, mặt không đổi sắc.

An Lạc tiếp tục húp cháo, yên tâm nói: “Quả nhiên là em quá lo lắng rồi.”

Trương Nhiên cười một tiếng, xoa đầu cô, cô bật thốt lên: “Vì sao mấy người đều thích sờ đầu em thế?”

Mấy người..

Trương Nhiên chậm rãi thôi cười: “Còn có ai à?”

“Bạn thôi...” Không biết vì sao về mặt An Lạc có chút cứng ngắc, cô bèn đưa tay sửa tóc mái lại: “Hư mất kiểu tóc rồi.”

Cô không muốn nói thì cũng không cần phải hỏi.

Trương Nhiên không nghĩ nhiều nữa, rút một tờ giấy ra đưa cho cô lau miệng.

“Trương Nhiên, anh tới Bắc Kinh là để tìm em à?” An Lạc cùng anh dạo phố trong buổi sớm.

“Bằng không thì vì gì nữa?” Trương Nhiên hỏi lại.

“Không phải nói người nhà anh sẽ về sao?” An Lạc hỏi tiếp.

“Mai anh sẽ về.”

Anh thật sự chỉ là vì đến gặp cô...

An Lạc cảm động muốn chết: “Không được, em phải viết chuyện này vào ‘top mười sự kiện cảm động nhất trong cuộc đời em’ mới được.”

Cô nói chuyện đều quái gở chọc người khác cười, Trương Nhiên cũng cười theo.

“VẬY... Hôm nay anh có muốn gặp bố mẹ em không?” An Lạc cẩn thận dò hỏi.

Trương Nhiên nghĩ: “Bây giờ?”

“Tùy anh thôi!” An Lạc sợ anh cảm thấy tiến độ quá nhanh.

“Trong nhà chỉ có bố mẹ em?” Đột nhiên anh quay đầu sang nhìn cô.

“Đúng thế, em là con một.” An Lạc trả lời.

Chợt anh nhớ lại người đàn ông đi cùng cô vào hôm qua...

“Bố mẹ em biết anh chứ?” Anh hỏi tiếp.

An Lạc ngậm miệng, vốn hôm qua tính nói cho họ biết, kết quả Giang Việt đến đã ngắt lời.

Trương Nhiên nhìn về phía trước, về mặt không cảm xúc: “Đội họ biết anh đã rồi anh đến thăm cũng được.”

Trong lòng An Lạc hơi bất an: “Không sao đâu, bố mẹ em rất tốt, sau khi gặp anh nhất định sẽ rất vui... Nhưng nếu anh cảm thấy bây giờ không phải lúc thì nói sau vậy.”

Phút chốc trở nên im lặng.

”Trương Nhiên, sau này anh sẽ dẫn em đến Nhật Bản chơi chứ?” An Lạc cười nói.

”Ừ.”

”Ngắm hoa anh đào nữa!”

”Được.”

”Còn cả hươu ở Nara nữa.”

“... Ừ.”

”Thêm cả Kumamoto...”

”Được được được, đều dẫn em đi hết.” Trương Nhiên không nhịn được ngắt lời cô.

Hôm nay có tuyết rơi ở Bắc Kinh, An Lạc dẫn Trương Nhiên đến trường học cũ của mình, đi chơi đến tận tối, Trương Nhiên ở khách sạn, An Lạc tiễn anh đến tận cửa. Trương Nhiên bảo cô về, nhưng cô lại lưu luyến không nổi rồi.

”Không lẽ muốn tiễn vào tận phòng sao?” Trương Nhiên nói.

”Được đấy, em tiễn anh đi lên, anh đưa em xuống dưới.” An Lạc cười đùa nói.

”Lên rồi sẽ không thả cho em xuống đâu.” Đột nhiên Trương Nhiên bật cười.

Lập tức mặt An Lạc đỏ bừng, bước chân dừng lại.

Trương Nhiên cười khẽ vuốt tóc cô: “Em về đi, trên đường nhớ cẩn thận đấy.”

”Ừm... Mai trước khi lên máy bay nhớ gọi cho em, em đợi điện thoại.”

”Không cần, qua mấy ngày nữa là lại gặp nhau rồi.”

An Lạc không phản đối, ngẩng đầu chớp mắt nhìn anh: “Hug~”

Trương Nhiên có vài phần bất đắc dĩ, giang tay ôm lấy cô, hơi thờ lợ dang phả vào bên tai cô, An Lạc đang còn thoải mái thì anh đã buông cô ra.

Trên đường về nhà, An Lạc cũng bắt đầu nhớ anh, đi mấy phút lại không nhịn được, quay đầu lại.

Trương Nhiên đang định đi tắm thì chợt nghe thấy tiếng gõ cửa.

Có lẽ là nhân viên khách sạn, anh mở cửa ra, nhưng trong chớp mắt đó lại sững sốt.

”Sao em lại quay lại?” Trương Nhiên nhìn An Lạc đang cười tít cả mặt.

”Thì nhớ anh mà.” An Lạc nói xong liền đi vào, “Ở một căn phòng xa hoa thế này một mình thì thật lãng phí!”

Trương Nhiên vẫn đứng ở cửa, sau khi nghe rõ lời của cô thì từ từ mỉm cười, đóng cửa lại: “Vậy nên tối nay em sẽ không về nhà?”

”Nếu em không về thì anh đuổi em à?” An Lạc ngồi xuống ghế, tháo khăn quàng cổ ra.

”Nói với bố mẹ em thế nào?”

”Qua đêm nhà bạn.” Cô cười đầy gian trá, nói xong lại thấy ngượng, bèn nhìn bức tranh treo trên tường.

”Nhưng chỉ có một giường, làm thế nào bây giờ?” Anh biết rõ mà còn cố hỏi.

An Lạc chịu không nổi nữa, che mặt bắt đầu khúc khích.

Trương Nhiên không trêu cô nữa, cầm lấy áo tắm trên giường: “Anh đi tắm trước.”

Đợi khi cửa phòng tắm đóng lại, An Lạc mới từ từ buông tay che mặt xuống.

Hồi hộp quá hồi hộp quá...

An Lạc cảm nhận được trái tim đã nhảy lên đến tận cổ, cô đứng dậy đi rót một ly nước uống, trong phòng hơi tối, cô tiện tay bật một ngọn đèn, nhưng lại là bóng đèn màu tím, nếu cô đoán không lầm... đây hẳn là đèn tình dục nhỉ?

Cái quỷ gì thế này? An Lạc “tách tách” bật toàn bộ đèn lên, rồi lại luống cuống chân tay tắt chiếc đèn tình dục kia đi.

Không được, cần phải nghĩ xem đợi Trương Nhiên tắm xong thì cô phải nói gì nhỉ?

”Đến lượt em tắm”

A a a thật dung tục!

An Lạc vừa thấp thỏm vừa vắn về tóc mình, hay là... Gọi điện cho Trà Trà xin giúp đỡ?

Nghĩ đến đó, cô liền bật điện thoại lên, bấm gọi Trà Trà.

”Trà Trà, cô nghe tôi nói này, cô nhất định phải bình tĩnh, bây giờ tôi có vấn đề quan trọng muốn hỏi cô.”

Hiển nhiên Trà Trà chẳng hiểu gì cả: “Hả?”

”Bây giờ tôi đang ở khách sạn...” An Lạc còn chưa nói xong, Trà Trà đã chen vào: “Không phải cô ở Bắc Kinh à? Ở khách sạn làm gì?”

”Cô nghe tôi nói xong đã! Tôi ở khách sạn... cùng với Trương Nhiên.”

”Ha ha ha ha ha...” Lập tức Trà Trà bật cười.

An Lạc: “...”

”Giờ Trương Nhiên đang tắm, cô nói xem tôi nên làm gì đây?”

”Ha ha ha cái gì là làm gì? Anh ta tắm xong thì cô tắm, hoặc giờ cô vào tắm chung với anh ta cũng được...”

Quả thật An Lạc sắp mất bình tĩnh đến nơi rồi: “Nghiêm túc đi, tôi cũng không biết nên nói với anh ấy thế nào, cô mau nghĩ cách giúp tôi đi.”

”Ừ để tôi nghĩ xem, cô có thể nói...” Giọng Trà Trà rất nghiêm túc, An Lạc nín thở chờ đợi.

”Là lần đầu tiên của người ta, anh nhớ dịu dàng chút nha, huấn luyện viên sama~” Trà Trà cố ý nũng nịu nói.

Trong nháy mắt mặt An Lạc đỏ bừng, con quỷ Trà Trà này...

”Nữ sinh Nhật Bản người ta đều thế mà, cô xem đi trong AV cũng toàn thế...”

”Cô cút đi, ai xem thứ đó chứ? Bye bye bye bye, tuyệt giao đi Trà Trà!” An Lạc dừ dừ cúp điện thoại.

Tức chết rồi..

Cái gì mà “huấn luyện viên sama” chứ, cô nhìn nhiều lần lắm rồi!

Cúp máy, An Lạc xoay người định đặt điện thoại xuống, bỗng thấy Trương Nhiên đứng dựa vào cửa phòng tắm, mặc áo tắm màu trắng trên người.

Cô sợ đến m điện thoại trong tay suýt rơi xuống đất, anh đứng đó bao lâu rồi?

Người phía sau nén cười nhìn cô: “Cần anh nói cho em biết phải làm gì bây giờ không?”

...

...

An Lạc: “Mấy người đều bắt nạt em!”

Tắm rửa xong, An Lạc mặc áo tắm cùng kiểu với huấn luyện viên, đứng trước gương sấy tóc, vừa kiểm tra trên mặt mình có mụn hay không, vừa ra ám hiệu tâm lý, ép bản thân phải tỉnh táo lại.

Tóc nhanh chóng sấy khô, phát ra mùi hoa lài thơm ngát, An Lạc vỗ toner lên mặt, cổ lấy đũa khuấy kem dưỡng da.

Lại lưỡng lự nữa rồi, cô xoắn xuýt đến mức sắp thành bánh chèo đến nơi rồi, thầm thuyết phục trong lòng: không chừng chỉ đơn giản là ngủ cùng một giường thôi, nghĩ nhiều thế làm gì?

”Là lần đầu tiên của người ta, anh phải dịu dàng chút đó nha... Huấn luyện viên đại nhân...”

Câu nói của Trà Trà đột nhiên xuất hiện trong đầu An Lạc.

A a a điên rồi, vì sao lại nghĩ đến cái này?!!

Từ từ đẩy cửa ra, An Lạc ngẩng đầu lên nhìn, như một cảnh quay chậm, nhìn Trương Nhiên nửa nằm nửa ngồi trên giường dựa vào đầu giường xem điện thoại, khăn trải giường màu trắng, áo tắm cũng màu trắng, cả người anh sạch sẽ như chàng thiếu niên tuần tú trong sáng mười bảy mười tám tuổi.

An Lạc khẽ cúi đầu, Trương Nhiên ngược mắt nhìn cô, bỗng dừng mỉm cười, vỗ vào phía bên cạnh: “Lạc Lạc, đến đây...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Xác thực bình tĩnh chính là, dù trong lòng có thâm chửi ngàn lần, nhưng bên ngoài vẫn phải ngoan ngoãn mỉm cười.

An Lạc cảm giác mình đã làm được điều đó.

Cô ngoan ngoãn đi đến, từ từ ngồi xuống giường, nhìn tivi đặt ở đầu kia, show truyền hình đang được chiếu, vậy mà vẻ mặt của cô như đang xem thời sự vật.

Cẩn thận tính toán khoảng cách với Trương Nhiên, còn khoảng ba mươi cm nữa, vì sao anh không nhúc nhích gì?

Vì sao cô lại cảm thấy mất mát?

”Anh đang xem gì thế?” An Lạc quyết định chủ động nói chuyện.

Trương Nhiên vẫn nhìn điện thoại: “Xem tin nhắn weibo?”

Ai nhắn tin với anh? An Lạc tò mò đến gần, trong chớp mắt quên mất mình và Trương Nhiên đang ở cùng một giường, mái tóc lo đang rơi xuống màn hình điện thoại.

Hương hoa lải sạch sẽ thuần khiết, phảng phất như có như không.

An Lạc phát hiện có gì đó không đúng, chậm rãi dời đi, mái tóc che nửa bên mặt.

Nên nói gì đây?

Trăng đêm nay tròn thật! (Câu thoại nữ chính tiêu bạch hay xài.)

Muốn em ư? (Câu thoại nữ chính truyện sex hay xài.)

Muốn em làm gì cũng được hết nha! (Câu thoại nữ chính truyện tranh hentai hay xài.)

An Lạc mày làm sao vậy hả An Lạc? Đầu óc mày thối nát đến mức đó rồi sao? Đang nghĩ cái gì đấy?

Tóc cô từ từ được vén lên, Trương Nhiên nhìn vẻ mặt cứng ngắc của An Lạc: “Không thoải mái à?”

”Không có!”

Phản ứng của cô hơi thái quá, Trương Nhiên có vẻ ngờ vực, lại nghĩ tới điều gì đó mà bật cười, bàn tay dừng trên tóc cô từ từ trượt xuống, chạm vào người cô.

An Lạc tránh đi, nhưng không biết như vậy còn kêu gọi hơn, đáng vẻ nửa xấu hổ đấy chính là liều thuốc kích thích tốt nhất với đàn ông.

Hầu kết anh khẽ nhúc nhích, An Lạc cắn môi dưới, từ từ đến gần.

Trương Nhiên vén tóc trước trán cô lên, đẩy ra sau tai, khoảng cách càng gần hơn.

Cuối cùng An Lạc cũng ngẩng đầu nhìn anh, không biết là do vừa tắm xong hay do e lệ mà trên mặt cô nhuộm sắc hồng, làn da mịn màng như có thể vắt ra nước, cùng cánh môi tròn bóng.

Đôi mắt đen láy như chú nai con bất an lo sợ.

Hơi thở của anh càng lúc càng gần, An Lạc cảm thấy trên mặt ngứa ngáy, đột nhiên phì cười một tiếng.

...

Trương Nhiên dừng lại, nín cười nhìn An Lạc: "... Cười cái gì?"

"Em cũng không biết... Ha ha ha..." Rốt cuộc An Lạc cũng không nhịn được mà cười thành tiếng.

Trương Nhiên buông cô ra, xoay người ngồi lại, An Lạc cũng cảm thấy mình đã phá hỏng không khí, bèn giữ chặt lấy tay anh lắc lắc: "Lần nữa lần nữa đi."

Trương Nhiên nhìn cô không nói gì, An Lạc chớp mắt, rồi nhắm mắt chờ được hôn.

Được rồi...

Trương Nhiên lại gần lần nữa, lúc lông mi anh chạm vào hai má An Lạc, đột nhiên cô lại run lên, Trương Nhiên mở to mắt, trông thấy người nào đó nín cười đến mức khổ sở...

"Em cứ từ từ mà cười, anh ngủ trước." Nói xong anh thật sự nằm xuống.

An Lạc vừa cười vừa kéo anh: "Ha ha ha, anh không được phép ngủ... Đừng ngủ mà, hôn em đi!"

Trương Nhiên phớt lờ cô, An Lạc thấy thế vội đứng dậy ngồi trên đùi anh, kéo anh lại gần: "Em thế lần này tuyệt đối không cười!"

Sau một giây từ nàng dâu nhỏ biến thành người đàn bà đánh đá, lần này đến Trương Nhiên cũng không nhịn được mà bật cười, nhưng tư thế này của cô...

Khỏe môi Trương Nhiên cong lên, nhìn cô đầy ý tứ, lúc này An Lạc mới kịp phản ứng mình ngồi trên người anh là tư thế gì, đang tính đứng dậy thì bị anh nhìn ra ý định, nhẹ nhàng giữ chặt lấy tay cô, kéo người lại gần.

An Lạc nhìn gương mặt gần trong gang tấc của anh, nháy mắt mặt đỏ bừng, còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên trên môi được phủ kín bởi làn hơi lạnh lạnh.

Tay cô chậm rãi đặt lên vai anh, từ bị động biến thành chủ động.

Cơ thể như được châm lửa, ngọn lửa dọc theo ngón tay anh lướt qua da thịt cô dần lan rộng ra, An Lạc không nhịn được đè tay anh lại: "Em sợ ngứa..."

Anh ngẩng đầu nhìn cô, con ngươi chìm trong màu đen, lại nhuộm vài sắc thái khác thường: "Em thật sự thích anh?"

Âm sắc như tiếng đàn violon véo von, dưới tình cảnh như thế lại nhiễm không khí màu hồng khó nhận thấy, đầu An Lạc ơ ơ, thuận theo đó mà gật đầu: "Ừm, thích."

An Lạc chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh dội xuống đầu, cô ngồi bật dậy, trong mắt tràn ngập kinh ngạc.

Thấy phản ứng của cô, Trương Nhiên từ từ buông cô ra, cười nửa thật nửa giả: "Lần trước em uống say, có nhắc đến anh ta."

An Lạc không biết phải giải thích thế nào mới ổn, kéo áo tằm bị nói lỏng lại lên vai, thấp giọng nói: "Em không thích anh ta."

"Ừ." Anh kéo chân đắp lên đôi chân để trần của cô, rồi sửa sang lại áo mình.

"Vậy vì sao anh..." Cô chỉ nói một nửa.

Anh không nhìn cô, chỉ thấp giọng nói: "Cũng không phải bây giờ."

... Lời này nên là do bên nữ nói mới đúng chứ? An Lạc có chút không cam lòng, "Có phải anh không tin em?"

"Không phải không tin." Anh dựa vào đầu giường nói.

An Lạc từ từ bình tĩnh lại, anh làm như thể không phải là không có nguyên do, dù gì hai người họ cũng chỉ mới quen nhau mấy tháng ngắn ngủi, nếu là một người đàn ông không chịu trách nhiệm thì cũng không cần để ý đến vậy, cho dù biết đây là lần đầu tiên của cô.

Nhưng anh không giống vậy.

Không khí dần yên tĩnh, nhưng trong lòng An Lạc lại rối loạn.

Thời gian trôi qua từng lúc, sau khi cái tên Giang Việt xuất hiện, cả anh và cô đều không nói gì.

Ngọn đèn cuối cùng cũng tắt, hai người im lặng nằm hai bên giường.

An Lạc dịch sát vào, do dự dựa vào cạnh anh, “Em thích Giang Việt là chuyện của trước kia, sau đó giữa em và anh ta đã cách nhau bốn năm, mọi thứ thay đổi rồi.”

Trong ban đêm im lặng, âm thanh phiêu lãng trong không khí, nghe thật khô khốc.

“Ừ...” Anh chỉ bình tĩnh đáp lại.

“Anh không muốn nói gì à?” An Lạc ngẩng đầu, từ góc độ này chỉ có thể thấy phần gương mặt khuất trong bóng tối cùng ánh mắt sáng lên trong đêm của anh.

“Anh muốn nghe em nói.” Giọng của anh trầm mà lại thanh thoát, khiến người ta cảm thấy yên tâm.

An Lạc nghiêng người, đưa tay ôm lấy anh: “Không có gì để nói cả, giờ em chỉ muốn ngủ.”

Cô dựa sát vào người, ấm áp mềm mại, một tay anh nắm lấy vai cô: “Vây ngủ đi.”

Chỉ là một chiếc ôm thuần túy, không pha lẫn tạp niệm.

Nghe thấy nhịp tim anh đập, thế giới yên ả này lại trở nên tuyệt vời.

Đối với An Lạc, Tết âm lịch không phải dịp gì đáng để phấn khích, vì cô đã quá lứa tuổi nhận tiền lì xì rồi, mà đã đến thời kì phải mừng tuổi cho những đứa trẻ khác.

Nhìn con gái chị họ vừa bôi nước mũi lên áo quần chị ấy vừa khóc thét, An Lạc cảm thấy đau cả đầu.

Nếu sau này mình phải sinh một đứa trẻ khủng bố như thế, quả thật cô không dám nghĩ...

Nhắc đến sinh con...

“Sinh con chắc đau lắm nhỉ?” An Lạc không nhịn được chị họ.

Nét mặt của chị họ tỏ vẻ “dùng nhắc nữa”: “Không thể dùng từ ‘đau’ để hình dung được, quả thật đúng là đòi mạng mà!”

“Thật không vậy? Anh rể hần đau lòng muốn chết lắm?” An Lạc nhiu mày.

Chị họ thích nhất là nhắc đến chồng mình với người khác, đặc biệt là trước mặt phái nữ, chồng cô ấy là bác sĩ khoa ngoại, trong nhà rất có tiền, An Lạc đã gặp qua, mặc đồng phục bác sĩ coi như cũng dễ nhìn, chính là “cao phú soái” mà xã hội bây giờ hay gọi.

“Chồng chị là bác sĩ mà, rất thương chị cũng rất hiểu chị... Ôi An Lạc, em nói xem em có thể tìm được người đàn ông nào giống anh rể em không? Diện mạo tuấn tú, lại rất biết cách chăm sóc, chị cảm thấy sau khi gả cho anh ấy, cả cuộc đời đều thăng hoa.”

Miệng An Lạc giật giật vài cái, cuống chồng thì cũng thôi đi, còn kéo cô vào làm gì...

Nghĩ đến đó, trong lòng cô không phục, chồng chị có đẹp trai bằng huấn luyện viên nhà em không?

Nghĩ vậy, An Lạc nói với mẹ: “Mẹ này, quên nói cho mẹ biết, con có bạn trai rồi nhé.”

Mẹ An cứ ngỡ An Lạc nói đùa: “Con có người theo đuổi là được rồi.”

Chị họ cười một tiếng: “Bạn trai em trông như thế nào? Có ảnh không?”

An Lạc mở điện thoại lên, là tấm ảnh chụp khi hai người đến trường cũ của An Lạc ở Bắc Kinh, Trương Nhiên không thích cô chụp ảnh nên chỉ đành chụp lén, tuy mà không dễ tâm nhưng vì đẹp trai nên ảnh cũng rất đẹp.

“Chụp hơi xấu, người thật còn đẹp hơn nữa!” An Lạc nói xong lấy điện thoại đưa cho chị họ.

Chị họ ngây ra một lúc, rồi lập tức cười: “Đây là bạn trai của em hả? Sao nhìn thế nào cũng không ảnh của thần tượng trên mạng vậy, An Lạc em đang đùa đấy à?”

Mẹ An cũng đến gần, “Ồ, thật thế à? Dáng vẻ của chàng trai này không tệ đâu!”

Chị họ không phản bác, một lúc sau mới nói: “Vẫn là phải nhìn người thật mới biết nhân phẩm thế nào, mấy anh chàng trẻ tuổi, đặc biệt là bộ dạng được nhiều người thích thế này thì rất dễ trắng hoa liễu.”

An Lạc gật đầu: “Qua năm sẽ dẫn anh ấy về nhà, lúc đó chị họ nhất định phải tới nhé, giúp em kiểm định!”

Nói xong An Lạc còn chớp mắt ra vẻ “bạn tốt” với chị họ.

Chị họ không nhịn được nữa, chỉ miễn cưỡng duy trì nụ cười: “Nhất định nhất định!”

Lúc rửa chén, mẹ An kéo An Lạc vào bếp thăm vấn: “Con quen bạn trai vì sao không nói cho bố mẹ biết?”

“Mấy ngày trước mới xác nhận quan hệ thôi, đâu kịp chứ?” An Lạc cắn một quả táo.

“Vậy con với Giang Việt là sao?” Mẹ An tiếp tục thăm vấn.

An Lạc mặt mày đặt táo xuống, sao gần đây chuyện gì cũng có thể dính đến Giang Việt thế?

“Không phải, con với Giang Việt thì sao?” An Lạc nổi giận, tại sao ai cũng nghi ngờ quan hệ giữa cô với Giang Việt thế?

“Giang Việt không thích con sao? Không phải con cũng thích Giang Việt sao?” Mẹ An buông tay.

“Ai nói với mẹ Giang Việt thích con? Còn nữa, con thích Giang Việt là chuyện từ lâu lắm rồi được chứ?” An Lạc không bình tĩnh nổi.

Mẹ An im lặng một lúc: “Chính bản thân cậu ấy nói cho mẹ biết, tiểu tử đó thích con sáu năm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Pháo hoa cô đơn, cho dù có sáng rực rỡ cũng chỉ trong một chớp mắt, nở rộ trong đêm đen, rồi nhanh chóng tiêu tan.

An Lạc nhìn pháo hoa đầy trời, khó đề nén được khó chịu trong lòng, nếu vào lúc này lại chỉ có một mình, vậy có bao nhiêu cô đơn đây?

Cô nhớ đến Giang Việt.

Đó là cái tên mà bốn năm qua cô liều mạng muốn trốn tránh.

Nhưng rồi cô vẫn gọi điện đến.

“An Lạc?” Giọng ở đầu dây ngạc nhiên thấy rõ.

“Ừm.” An Lạc cúi đầu nhìn móng tay, “Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới.” Giọng anh đọng đầy ôn hòa.

Im lặng một hồi, bỗng Giang Việt nói: “Cậu đang xem chương trình cuối năm à?”

An Lạc cười: “Từ lâu mình đã không xem chương trình đó nữa rồi, sau khi Triệu Bản Sơn ra sau cánh gà thì mẹ mình cũng không xem nữa.”

Giang Việt bật cười vài tiếng, “Vậy cậu đang xem pháo hoa?”

Những đợt pháo hoa rực rỡ bùng nổ giữa không trung, sắc sỡ đến chói mắt.

“Ừm, cậu thì sao?”

“Mình cũng thế.”

Tâm tình thoáng lạnh dần ngào ngạt, “Giang Việt...”

Muốn nói lại thôi.

Giang Việt không nói gì, cô lại từ tốn: “Sao lúc ấy phải đi?”

Nếu thích tôi, vì sao phải đi?

”Vi An Lạc nói mình biết, cô ấy không muốn gặp mình nữa.” Giọng anh bình tĩnh như đang nói về chuyện không liên quan gì đến mình.

An Lạc không nói nên lời, tâm tư thiếu nữ đó mà! Nói không thích thì chính là thích, bảo cậu đi thì nghĩa là đừng đi.

”Chỉ là lâu lắm rồi...” An Lạc thì thào.

Chiến tranh lạnh kéo dài bốn năm, còn ai có thể nhớ mãi không quên?

”Xin lỗi.” Giọng anh khàn khàn.

”Giang Việt, tôi có người mình thích rồi.” Cuối cùng cô cũng mở miệng.

Trong điện thoại chỉ có tiếng điện phát ra, một giây đồng hồ cũng rất dài.

”Anh ta thích cậu sao?” Qua một lúc lâu, anh hỏi lại.

”Ừ.”

”Vậy chúc cậu hạnh phúc.”

Tìm An Lạc như rơi xuống, mắt có phần chua xót.

Sân bóng rổ đại học, một buổi chiều đầu hạ, An Lạc đến mua nước chanh, trông thấy bóng người cao lớn xa xa, anh đứng ngược sáng đợi cô, mặt trời lớn treo trên đầu, phủ lên tóc anh một màu nắng, cũng nhuộm bộ váy trắng cô sang sắc vàng, cô từ từ chạy đến gần.

Thế giới này nhiều người như thế, chỉ có cậu là phương hướng duy nhất mình chạy đến.

Giang Việt à, cậu đã chờ lâu quá rồi.

Vừa sang năm mới An Lạc đã lên kế hoạch về thành phố S, lập tức bị mẹ mắng một trận: “Vất vả lắm mới về nhà mấy hôm, có bạn trai rồi liền quên bố mẹ.”

An Lạc cười ngốc nghếch, thật ra nhìn bố mẹ có vẻ rất vui, liền đồng ý với họ qua một thời gian nữa sẽ dẫn Trương Nhiên về ra mắt.

Trước khi đi, An Lạc được Phó Nhiều mời đến một nhà hàng năm sao dùng bữa.

Dù nói hiềm khích lúc trước đã tiêu tan, nhưng khoảng cách bốn năm đó vẫn còn tồn tại.

Lúc An Lạc đến nhà hàng thì Phó Nhiều đã đến trước đợi cô, cô mỉm cười.

”Hiếm khi tôi chờ cậu một lần, tôi nhớ trước kia toàn là cậu chờ tôi.”

An Lạc ngồi xuống, Phó Nhiều cười nói.

An Lạc nhớ lại ngày trước, cảm thấy thân mật hơn: “Trước kia cậu là nữ vương, ai dám để cậu chờ?”

”Giang Việt dám đẩy thôi.” Cô ấy cúi đầu uống nước trái cây.

Cô ấy thẳng thắn như thế khiến An Lạc ngây ra, rồi sau đó cười: “Giang Việt là nam thần, nhớ năm đó nữ sinh thích cậu ta đủ để xếp hai vòng quanh ký túc xá nam.”

Ngày trước cô hay thích cùng với Phó Nhiều giễu cợt chuyện “GPA” của Giang Việt, nhưng lần này Phó Nhiều không cười, chỉ ngẩng đầu nhìn An Lạc: “Vậy là, cậu với anh ấy ở bên nhau rồi?”

An Lạc cúi đầu uống cappuccino mà Phó Nhiều đã gọi cho cô, lắc đầu: “Tôi có bạn trai rồi.”

Phó Nhiều sững sờ, lập tức bật cười: “Thì ra là thế.”

An Lạc nắm lấy cốc không nói gì, cô ấy cho là mình còn thích Giang Việt ư? Nếu còn thích anh, làm sao cô có thể còn đối mặt nói chuyện như thế này với Phó Nhiều được nữa?

”An Lạc, đến cuối cùng, nhân quả luân hồi, cũng chỉ có cậu là tốt nhất.” Bất chợt Phó Nhiều lạnh nhạt nói.

An Lạc nhìn ra ngoài cửa sổ cười nhạt, nếu Phó Nhiều biết mấy năm qua cô sống thế nào, liệu còn nói câu đó được không?

”Chỉ là tôi gặp được người rất tốt.” Cuối cùng, cô chốt một câu như thế.

Không cần phải lời những hồi ức không hay của ngày xưa ra găm nhăm nữa, khiến trong lòng người khác phải áy náy, vừa hại người vừa hại mình.

”Giang Việt rất thích cậu, hay nói đúng là, anh ấy rất yêu cậu.” Bỗng Phó Nhiều từ tốn thốt lời, cặp mắt nhìn mép cốc.

Ngực An Lạc hồi hộp: “Phó Nhiều, nếu cậu ta thật sự thích tôi, vì sao lâu như vậy không nói tôi biết? Cậu sai rồi, thật ra...”

”VẬY CÒN CẬU?” Phó Nhiều giương mắt, vẫn là ánh mắt lạnh lùng mà xinh đẹp quen thuộc như trước.

An Lạc sững sờ: “Cái gì?”

”VẬY CẬU THÍCH GIANG VIỆT LÂU NHƯ THẾ, KHÔNG PHẢI CŨNG KHÔNG NÓI RA ĐƯỢC ĐÂY SAO... Hai người quá giống nhau, thời gian thích đối phương càng lâu càng khó mở lời, vì suy tính hơn thua nên mới có đề dọa, đầu gi cả hai cũng từng...”

An Lạc siết chặt tay, ngắt lời cô ấy: “Bây giờ nói điều này thì còn ý nghĩa gì? Lúc cô với cậu ta ra đi, các người có từng nghĩ đến cảm nhận của tôi không?”

”An Lạc, nếu Giang Việt gọi điện bảo cậu cắt, bảo rằng mãi mãi không muốn gặp cậu nữa, cậu sẽ làm thế nào?” Phó Nhiều mím môi.

Bàn tay nắm chặt dần buông, An Lạc không nói câu nào.

”Tôi thừa nhận, ngay từ đầu tôi đã thích Giang Việt, nhưng cậu cũng thích anh ấy, nên tôi chỉ có thể sắm vai người bên đường, đứng từ xa nhìn hai người, nghe cậu nói cậu với Giang Việt thế nào, nhìn quan hệ giữa cậu với Giang Việt càng lúc càng tốt... Tôi rất ích kỉ, là tôi mắc nợ cậu, nhưng những lời cậu nói với Giang Việt đã đủ để anh ấy rời xa cậu, anh ấy không nợ gì cậu cả.”

Nên vì thế là có thể rời đi trong im lặng ư?

An Lạc cười khổ, đè nén chua xót trong mắt, ngẩng đầu nhìn Phó Nhiều: “Cám ơn cậu đã nói cho tôi biết chuyện này, nhưng thật đáng tiếc, tôi đã không quay về được nữa rồi.”

Người bạn tốt nhất không còn là Phó Nhiều cậu, người thích nhất cũng không còn là Giang Việt.

Phó Nhiều vẫn còn nó: “Anh ấy đều nhớ rõ sinh nhật mỗi năm của cậu, hề nhìn thấy bóng lưng người nào giống cậu thì đều...”

”ĐỪNG RỒI PHÓ NHIỀU, CHUYỆN ĐÃ QUA, SAO KHÔNG THỂ ĐỂ NÓ CỨ VẬY TRÔI QUA?” An Lạc chống tay đỡ trán, nhắm mắt lại.

Không thể nghe tiếp nữa, cô đã không thể quay về.

Phó Nhiều im lặng nhìn cô, cuối cùng rũ mắt: “VẬY CHÚC CẬU HẠNH PHÚC.”

Chúc cậu hạnh phúc.

Giang Việt cũng nói đúng những chữ này với cô

Cô cười như tự giễu.

Không thanh xuân của người nào có thể viên mãn, tại sao không thể như thế, mang theo những hồi ức không gạt đi được, nếu không thể quay về thì đừng có gọi nhớ nữa.

Người là vết thương của tôi, tôi là dấu chu sa của người. Cả hai không ai nợ gì nhau.

Lại ngồi máy bay đến thành phố S, An Lạc mang theo bốn lạng thịt béo lên cùng với một túi đồ ăn bố mẹ ép cô cầm theo quay về nhà Trà Trà.

Trà Trà vẫn còn ở nhà với bố mẹ, trong nhà chỉ có một mình cô.

Cô mệt nhọc xách đồ lên tầng, lại dọn dẹp nhà cửa, mệt đến mức ngồi phịch xuống sofa, gọi điện cho Trương Nhiên.

Nghe điện thoại là một cô gái.

Lập tức An Lạc quên mất lưng đau chân mỏi, suýt nữa nhảy dựng lên: “Tôi tìm Trương Nhiên, anh ấy đâu?”

”Ồ, Trương Nhiên đang ở phòng thu âm, đợi lát nữa tôi bảo cậu ấy gọi lại cho cô được không?” Giọng cô gái rất êm tai.

Phòng thu âm? Trương Nhiên đến phòng thu làm gì?

”Anh ấy đang làm gì?” Giọng An Lạc có vẻ hoài nghi.

”Ghi âm đó, chờ chút, cậu ấy đến đây...” Nói xong cô gái đó gọi Trương Nhiên một tiếng, nhưng không phải gọi tên anh, cái gì Gia vậy?

An Lạc một đầu đầy dấu chấm hỏi, đợi lúc nghe thấy Trương Nhiên “àlo”, An Lạc mới ho khụ: “Anh đang làm gì thế?”

”Đợi lát nữa nói với em sau, em có chuyện gì không?” Trương Nhiên có vẻ vội.

”Không có gì, em mới về thành phố S, báo cho anh một tiếng.” An Lạc vẫn cảm thấy kì quái, cô gái đó rốt cuộc là ai? Vì sao điện thoại của Trương Nhiên mà cô ấy có thể nhận?

Nhưng nếu hỏi ra liệu có khiến Trương Nhiên cảm thấy phiền chán không?

An Lạc nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn không hỏi.

”Ừ, buổi tối còn có việc, mai gặp.” Trương Nhiên nói xong nhanh chóng cúp máy.

An Lạc nhìn lịch sử cuộc gọi không đến một phút đồng hồ, tức giận ném điện thoại lên ghế, cái gì chứ? Buổi tối có thể có chuyện gì?

Mặc kệ anh, tốt nhất là lấp đầy bụng trước đã.

An Lạc xuống lầu ăn một bát vằn thắn, đang ăn đến mức trán đổ đầy mồ hôi thì chợt nhớ đến lời cô gái kia nói, cô ấy nói Trương Nhiên ở phòng thu âm.

Trương Nhiên không có việc gì chạy đến phòng thu làm gì? Ghi âm? Ban nhạc?

Trong nhà anh còn có nhiều thiết bị thu âm như vậy, xem ra rất chuyên nghiệp, nhưng vì sao anh chưa bao giờ nói cho cô biết?

Càng nghĩ càng cảm thấy uẩn khúc, An Lạc buồn chán bật điện thoại lên, có tin nhắn mới.

[Oa Gia]: Nhớ ăn cơm.

Cái quái gì thế? Điện thoại Oa Gia động kinh hay điện thoại cô động kinh?

Có lẽ gửi nhầm, cô vô tâm tắt tin nhắn đi, tìm nhạc trong máy nghe.

Lâu rồi Oa Gia không gửi bài mới, lần thứ n An Lạc lướt nhạc của anh, tuy không hiểu tiếng Nhật nhưng âm sắc đẹp đến mức muốn khóc, khoan đã, vì sao giọng này giống người kia thế?

Người kia không phải là... giọng của Trương Nhiên sao?

Đúng thế! Vì sao giọng của Oa Gia lại giống giọng của huấn luyện viên nhà cô vậy?

An Lạc nghĩ mà toát mồ hôi lạnh...

hẳng lẽ, vì giọng của Trương Nhiên giống nam thần của cô nên cô mới thích anh ư?

Không phải chứ?!

Sao lại có cảm giác áy náy có lỗi với Trương Nhiên thế này?

Cảm giác này thật là lạ...

Nhất định là hỏng đầu rồi, nghĩ đến đó, An Lạc ngã mình xuống giường, ngủ đi ngủ đi, ngày mai quên hết đi.

An Lạc mơ thấy mình đang vượt nóc băng tường, chợt nghe tiếng động đinh tai nhức óc, đập vào màng nhĩ cô.

Cô sợ đến mức ngã lăn xuống đất, mắt nhắm máy mở ra.

Là chuông điện thoại.

Trước khi ngủ cô quên để điện thoại ra xa mà đặt ngay bên gối, may mà không bị dọa đến mức mắc bệnh tim.

Là ai thiếu đạo đức thế, đã hơn nửa đêm rồi gọi điện quấy rầy làm gì?

Cô nhìn màn hình.

Trương Nhiên?

”Trề thế này rồi có chuyện gì?” An Lạc tức giận.

”Em ngủ chưa?” Trương Nhiên không có vẻ nào muốn xin lỗi.

An Lạc nhìn đồng hồ, đã hơn mười hai giờ, không nên được lừa gạt: “Anh cảm thấy em ngủ chưa?”

”Cũng không sao, dù sao giờ em cũng tỉnh rồi, xuống nhà ăn bữa khuya đi.” Trương Nhiên tiếp tục thản nhiên nói.

An Lạc: “...”

Sau khi xuống lầu, sắc mặt An Lạc không tốt lắm, tóc rối xù, bên ngoài lại lạnh, hơn nữa còn bị người ta đánh thức, quả thật ôm một bụng tức giận.

”Sao trông em như vừa ở bãi nổ về vậy?” Sau khi thấy cô, huấn luyện viên mở miệng nói câu đầu tiên.

An Lạc tròn mắt với anh: “Em đang ngủ ngon giấc, bị anh đánh thức, anh không cảm thấy có lỗi à?”

”Anh ở ngoài chờ em lâu như thế, em không thấy cảm động ư?” Trương Nhiên trả đũa.

An Lạc tròn mắt mà không nhận được cười: “Mời em ăn lẩu tokbokki đi !” Nói xong khoác lấy tay anh, “Lâu rồi không gặp Cookie, chừng nào anh đón nó về?”

”Mai đi.”

An Lạc: “Đúng rồi, mấy hôm nay Trà Trà đi vắng, em sẽ thường xuyên đến tìm anh ăn cơm đó nhé!”

Trương Nhiên hỏi: “Em ở nhà cô ấy?”

”Đúng thế.”

”Nhà cô ấy không còn ai khác?”

”Đúng thế, một mình em chán lắm.”

”Vậy chuyển đến chỗ anh.”

Anh dùng câu khẳng định.

An Lạc cười: “Để mẹ em biết là em tiêu luôn đó.”

”Anh sẽ nói với mẹ em.” Trương Nhiên vẫn bình tĩnh.

”Thật sao?” An Lạc nghiêng đầu nhìn anh.

”Thật.”

”Được được!” An Lạc vốn có ý định đó, nghe anh nói thế mà ngập tràn hưng phấn.

Ở chung với huấn luyện viên à, nghĩ thế nào cũng thấy rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Chuyện ở chung với Trương Nhiên vốn bị mẹ An Lạc biết được thì phản đối, nhưng sau khi Trương Nhiên gọi điện đến, mẹ An Lạc lại có thể tỏ vẻ ủng hộ An Lạc, còn nói gì mà hai đứa phải chăm sóc cho tốt.

Nháy mắt An Lạc sùng bái huấn luyện viên thêm mấy cấp bậc, “Huấn luyện viên sao anh làm được thế? Quả thật em nể anh quá.”

Trương Nhiên cười mà không nói, An Lạc hớn hờ cũng không hỏi nữa, dọn dẹp hành lý ở nhà Trà Trà chuyển sang, chính thức bước vào thời kỳ sống chung với huấn luyện viên.

Trà Trà nghe tin này mà thôn thức không thôi, còn An Lạc chỉ cười, tỏ vẻ rất kích động.

Kế hoạch ngày đầu tiên sống chung là: Cùng huấn luyện viên đến nhà bạn tốt của anh đón Cookie.

Trước đó An Lạc chỉ nhìn thấy huấn luyện viên đi xe đạp, không ngờ anh cũng biết lái xe, An Lạc ngồi bên ghế phụ, mê mẩn không thôi.

”An Lạc, mắt em có thể nhìn về phía trước được không?” Đuôi mắt Trương Nhiên luôn cảm thấy cô đang lén nhìn mình.

An Lạc bị bắt trộm nhìn lén cũng không hề bí rối, rốt cuộc tìm được cơ hội quang minh chính đại nhìn anh, làm vẻ hoảng sợ: “Trương Nhiên anh thấy được mắt em sao, nó không nghe theo sai khiến của em!”

Trương Nhiên cười đến mức suýt nữa đạp phanh.

Người này là đồng đội trong đội bơi trước kia với Trương Nhiên, cũng là một soái ca chân dài, An Lạc cảm thấy hai người bọn họ đứng cạnh nhau quả thật đẹp như tranh, lại cảm giác mình quá hủ rỗi, ngay cả bạn trai mình mà cũng không tha.

Cookie hình như béo lên, lúc đầu không nhớ rõ An Lạc, sau đó hít hà chạy đến, phe phẩy đuôi.

An Lạc ngồi xuống chơi với nó, soái ca chân dài ở bên cạnh cười: “An Lạc thích động vật nhỏ à? Vậy cũng thích các bạn nhỏ nhỉ?”

An Lạc kịch liệt lắc đầu: “Chó con với trẻ con hoàn toàn không giống nhau!”

Đặc biệt là đám trẻ mà Trương Nhiên dạy.

”Trương Nhiên thì rất thích trẻ con.” Soái ca chân dài nói.

An Lạc nhớ quan hệ giữa anh với đám nhóc kia quả thật rất tốt, bèn chọc chọc Trương Nhiên: “Có phải lúc học bơi anh không hề có gì để nói với em không?”

”Thì ra em cũng biết?” Trương Nhiên nhú mày.

Cho chút mặt mũi thì sẽ chết sao! An Lạc cắn răng, cười đầy giả dối: “Thật là oan ức cho anh rồi.”

Đưa Cookie về nhà, An Lạc chơi với chó trông rất vui vẻ, ngó lơ Trương Nhiên, đến lúc An Lạc đi tìm anh thì lại phát hiện Trương Nhiên đã giúp cô trải sẵn giường.

Quá cảm động!

An Lạc bước lên ôm cổ anh: “Huấn luyện viên, nếu có thể cưới được người hiền lương thực đức như anh thì đó chính là phúc phần của em.”

Trương Nhiên xoa đầu cô: “Ừ, anh giúp em trải giường chiếu, vậy em đi nấu cơm đi, thuận tiện rửa chén luôn.”

Cái gì gọi là thuận tiện rửa chén? Không hề thuận tiện chút nào đâu nhé?

Huấn luyện viên người này quá mưu mô, An Lạc nhớ kỹ.

Dù sao An Lạc cũng FA nhiều năm, đột nhiên sống chung với một người đàn ông vẫn cảm thấy khá ngại ngùng, đặc biệt như chuyện tắm rửa chẳng hạn, bình thường cô tắm xong đều không mặc áo lót mà trực tiếp khoác áo ngủ nằm trên sofa xem tivi, bây giờ có huấn luyện viên bên cạnh tuyệt đối không thể nào làm chuyện đó được.

Nhất là trong thời điểm nhạy cảm, nếu không cẩn thận lau súng phát hỏa thì rất phiền toái.

Trong buổi tối sống chung đầu tiên, hoàn toàn không hề không khí màu hồng mà An Lạc muốn, cô và Trương Nhiên đang rơi vào cục diện bế tắc “xem show truyền hình hay xem bóng đá”.

”Thế em dùng máy tính xem show không được sao?” Trương Nhiên hoàn toàn không có ý định thỏa hiệp.

”Máy tính không có, chỉ có thể đợi đến mai xem bán up lại, hơn nữa show cũng hay lắm mà, hai chúng ta cùng xem không phải càng hài hòa sao?” An Lạc hoa chân múa tay thuyết phục anh.

”Của anh là trực tiếp, quan trọng hơn.”

”Bọn họ sút gôn anh cũng đâu phần khởi chứ, trực tiếp với không trực tiếp thì liên quan gì?” An Lạc tức giận.

“...” Trương Nhiên im lặng một lúc, An Lạc ngỡ là anh giận nên có chút hối hận, lại sĩ diện không thỏa hiệp, đương lúc do dự thì đột nhiên Trương Nhiên ngoác tay nhìn cô: “Vậy chi bằng làm chút chuyện thú vị hơn so với xem tivi nhé?”

An Lạc: “...”

Một phút sau, An Lạc im lặng xem bóng đá cùng anh, nội tâm kêu gào: “Đồ lưu manh! Đồ vô lại!”

An Lạc thấy mí mắt càng lúc càng nặng, cuối cùng đầu ngã vào lòng Trương Nhiên.

An Lạc bị Trương Nhiên đánh thức, trời vừa sáng, An Lạc xoay lưng về phía anh: “Em muốn ngủ nữa.”

“Anh xuống nhà chạy bộ đây.” Trương Nhiên nhẹ nói.

An Lạc đang định ừ cho qua, đột nhiên nhớ đến cái gì đó, liền ép bản thân tỉnh táo: “Vậy anh dẫn em cùng chạy bộ đi.”

“Anh chờ em mười lăm phút.” Trương Nhiên nói.

An Lạc lười biếng ngồi dậy: “Chỉ mười lăm phút, em...”

“Còn mười phút nữa.” Trương Nhiên không hề nể tình ngắt lời.

An Lạc khiếp sợ nhìn anh: “Anh xấu quá!”

“Còn bảy phút nữa.” Trương Nhiên bình thản nhìn cô.

Lại là gương mặt chuẩn thương hiệu huấn luyện viên này, tuy trong lòng rất phẫn nộ nhưng An Lạc vẫn nhanh chóng xuống giường.

Sáng sớm chạy bộ với huấn luyện viên mà nói là chuyện vô cùng ngọt ngào, đặc biệt là nhìn bộ đồ thể dục bó sát người huấn luyện viên, vóc người nhìn không sót chút nào.

An Lạc vô cùng vui vẻ, cùng Trương Nhiên vừa cười vừa nói chạy về phía trước.

Không đến năm phút, An Lạc không kiên trì nổi nữa, tốc độ của huấn luyện viên không phải là nhanh, nhưng đầu gối An Lạc cũng rèn luyện quá ít, nhanh chóng bị lộ nguyên hình.

“A một chết đi được, chúng ta nghỉ ngơi một chút được không?” An Lạc chống hông thở hồng hộc.

Trương Nhiên xoay người lại: “Không thể vừa chạy vừa nghỉ được, như thế không tốt cho cơ thể.”

“Nhưng nếu chạy nữa thì em một chết mất...” An Lạc cúi gập nửa người.

Trương Nhiên chạy chậm lại lùi về bên cạnh An Lạc, “Vẫn chưa tới tám trăm mét mà em không chạy nổi sao? Thi thể dục ở trường em làm sao qua nổi thể?”

“Lúc đó còn trẻ mà, hơn nữa lúc đó em cũng không đạt yêu cầu, đừng nói là già như bây giờ...” An Lạc nói xong liền khoát tay.

Trương Nhiên không khuyên nữa, trực tiếp kéo cô bắt đầu chạy.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay anh rơi xuống tay An Lạc, đột nhiên cô thêm kiên quyết.

“Nếu lúc ấy đi học gặp anh thì tốt rồi, em nhất định có thể thi qua.” An Lạc hỏn hển cười.

Nghĩ rồi cô lại cảm thấy không đúng, nếu trung học đã gặp, có khi Trương Nhiên không hề thích cô.

Chạy qua một phòng hồ nước trong công viên, cuối cùng Trương Nhiên cũng tha cho cô, An Lạc mệt đến mức nằm vật ra, đang tính ngồi xuống băng ghế nghỉ ngơi một lát thì Trương Nhiên giữ cô lại: “Vừa vận động xong đừng ngồi xuống.”

An Lạc thuận thế nằm lên tay anh: “Hôm nay em tuyệt đối phải gầy hơn!”

“Cơ thể sẽ đau đấy.” Trương Nhiên nói.

An Lạc nhìn anh không hề thờ ơ gập thì vô cùng phẫn uất, tay vừa vịn khoát lên cánh tay anh, bèn nhân tiện nhéo cơ hai đầu của anh, anh không dùng sức nên bắp thịt cũng săn chắc, nhưng co dãn thì có đó, rất có cảm xúc.

Trương Nhiên nhìn cô gái nào đó không ngừng sờ bậy trên tay anh: “...”

“Anh đúng là phong phú!” An Lạc vẫn không quên khen.

Phong phú...

Từ này không phải để chỉ đồ ăn sao?

Lối suy nghĩ của bạn gái thật sự không bình thường...

Sau khi vận động lại bị Trương Nhiên ép đi bộ một vòng quanh công viên, lúc này An Lạc mới ngồi xuống nghỉ ngơi được, trời cũng dần sáng lên, Trương Nhiên đứng trước mặt An Lạc uống nước.

Dưới tia nắng ngược sáng, bóng dáng anh chợt trở nên rõ ràng hơn, dáng vẻ uống nước hầu kết lên xuống lại khiến An Lạc nhìn mà muốn phun máu mũi.

Không thể mê trai rõ thế được, An Lạc thu lại hai mắt lấp lánh của mình, tùy tiện nói với Trương Nhiên: “Em muốn ăn bánh bao hấp!”

Trương Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay: “Đi thêm mười phút nữa đã.”

Theo anh theo anh theo anh hết, trong lòng An Lạc yên lặng nở hoa.

Mấy ngày nay An Lạc quả thật choáng váng quá, ngay cả Oa Gia phát bài mới mà cũng không biết, tìm không thấy tai phone, An Lạc trực tiếp nghe trên máy tính.

Ngồi trên ghế sofa, Trương Nhiên ở bên kia nghe thấy tiếng nhạc thì chậm rãi nhìn An Lạc : “Đổi bài!”

Ồ kia, sao huấn luyện viên lại quản cả chuyện này thế?

An Lạc nghe lời anh, đổi một bài khác, nhưng vẫn là của Oa Gia.

Trương Nhiên không kiên nhẫn: “Đừng nghe anh ta hát nữa, đổi người khác.”

Nghe chính bài mình hát luôn có cảm giác là lạ.

”Anh đừng nói nữa được không? Em nghe Oa Gia hát ngại anh cái gì?” An Lạc nhú mày.

Có đấy! Người thật ngay trước mắt, còn nghe tiếng trong máy tính làm gì, lần thứ hai Trương Nhiên hoài nghi đầu óc An Lạc có vấn đề.

Nếu không phải chính miệng nói cho cô biết, có phải cả đời này cô đều không đoán ra bạn trai chính là thần tượng đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Bước sang năm mới, ngay cả công ty cũng sửa sang lại, người trong công ty vừa treo ảnh nghệ thuật lên tường vừa trò chuyện với nhau.

Dưới sự truyền bá của Trà Trà, mọi người đều biết chuyện An Lạc có bạn trai, vậy là nhao nhao đòi cô khao, An Lạc sáng khoái đồng ý.

Sau khi tan tầm, sáu bảy đồng nghiệp cùng đến quán thịt nướng mới mở dưới lầu, Trà Trà bắt đầu cường điệu hóa Trương Nhiên: “Bạn trai của Lạc Lạc đẹp trai vô cùng luôn...”

”Thật sao? Chùng nào Lạc Lạc mới dẫn bạn trai đến ra mắt đây?” Đồng nghiệp nào đó đã kết hôn nói.

Dẫn cái gì chứ, đi trên đường trong mắt người khác đều là anh dẫn cô đi...

An Lạc ngại ngùng, nhưng vẫn gật đầu cười.

Quán thịt nướng này trang trí rất đáng yêu, rất nhiều cặp đôi đến đây, An Lạc âm thầm ghi nhớ nơi này, lần sau sẽ dẫn huấn luyện viên đến ăn.

”Lạc Lạc, thật ra tôi cảm thấy với trình độ của chị mà sống ở đây đúng là quá oan ức rồi, không phải trước kia chị là nhà thiết kế sao? Bây giờ làm trợ lý làm gì?” Hứa Tam Diệp hỏi ra nghi ngờ lâu nay của mình.

An Lạc dừng lại, nhìn thoáng qua mọi người: “Trước đây lúc bị chị Sa Sa mắng đúng là cảm thấy không đáng, sau đó ở chung với mọi người rồi lại không muốn đi.”

”Từ khi Sa Sa ly hôn, tính tình của cô ấy tệ đến mức không có nhiều người chịu được.” Đồng nghiệp Tiểu Lý lặng lẽ nói.

Nữ đồng nghiệp đã kết hôn cười: “Phụ nữ thiếu tình yêu giờ nhiều lắm”

Nói câu này có vẻ tàn nhẫn, tất cả mọi người không đáp, trong lòng An Lạc bắt đầu thấy khó chịu.

Ngay từ đầu đúng là cô không thích Từ Sa Sa, cảm thấy chị ta không có tài cán gì mà với ai cũng khoa tay múa chân. Sau đó dần dần chị ta với cô ở phương diện nào đó khá là giống nhau, tự trọng cao cố chấp lại thích cãi bướng, nhưng thật ra không hề có ý xấu.

Bây giờ biết được chuyện tình cảm của chị ta, trong lòng An Lạc nảy sinh vài phần đồng tình.

Lúc chưa biết rõ chuyện của một người mà đã định nghĩa người ta ra sao, điều đó chỉ có thể chứng minh mình nông cạn.

“Vậy giờ chị Sa Sa ở một mình à?” An Lạc hỏi.

“Cô ấy có con trai, giờ chắc cũng bốn năm tuổi rồi, ở nội trú trong nhà trẻ, nhắc mà thấy thương, cô ấy còn mô cô cha mẹ.” Tiểu Lý nói xong, tất cả mọi người im lặng nhìn nhau.

“Có đôi khi, đàn ông đúng không phải thứ ra gì.” Nữ đồng nghiệp đã kết hôn thở dài.

Người đàn ông duy nhất ở đây là Hứa Tam Diệp có chút quýnh quýnh: “Tôi sẽ không giống bọn họ.”

Trà Trà cầm đĩa chỉ vào cậu ta: “Cậu ngay đến các mặt khác cũng không giống họ đâu biết chưa?”

Đồng nghiệp cười ha ha, Hứa Tam Diệp lập tức phô ra vẻ xem thường: “Các mặt khác? Tôi phải chứng minh cho chị xem thế nào đây?”

“Thế này đi! Cậu coi trần chạy ra ngoài một vòng, không những chứng minh cho tôi xem mà có thể còn được lên tivi, chứng minh cho nhân dân cả nước cậu là một người đàn ông.” Trà Trà nín cười, nghiêm túc nói.

Hứa Tam Diệp mặc kệ cô ấy, An Lạc ở bên cạnh nhìn hai người họ cười cười: “Mấy năm qua hai người này nào cũng cãi nhau, có thể so với vợ chồng đã kết hôn hai mươi năm đấy nhì?”

“Đéo nhé! Vợ chồng cái khi gì?” Trà Trà đang ăn thịt bò, nghe thấy An Lạc nói thế lập tức ngừng đầu văng tục.

Hứa Tam Diệp lại bắt đầu giờ chiêu bài xem thường của cậu ta ra: “Tôi không hề muốn nói chuyện với Dư Đồ chút nào, ngày nào chị ấy cũng đến làm phiền tôi, đúng là ưa ăn mắng!”

Trà Trà cười lạnh một tiếng: “Hứa Tam Diệp, cậu nói cho rõ ràng vào, là ai hở một tí ôm tay tôi xuống lầu giúp cậu ta mua cà phê?”

“Hai người ở với nhau đi!” Tiểu Lý không nhịn được.

“Cộng một!” An Lạc tỏ vẻ tán đồng.

“Hứa Tam Diệp thích con trai! Chẳng lẽ mấy người không biết?” Trà Trà làm ra vẻ mặt không thể tin nổi.

“Dư Đồ, chị còn tiếp tục đồn bậy thì cẩn thận tôi kiện chị tội phỉ báng!” Hứa Tam Diệp đặt đĩa xuống.

An Lạc không nhịn được nữa: “Bữa ăn này là của tôi, không phải là lúc để hai người biểu diễn tương thanh, mau lại đây, ăn thịt ăn thịt đi!” Nói xong gấp cho hai người vài miếng thịt gần.

Trà Trà cúi đầu ăn thịt, nhưng mắt vẫn trừng Hứa Tam Diệp, dưới bàn bắt đầu đá cậu ta.

An Lạc không nhịn được cười, hai người họ thật sự rất xứng đôi.

Hứa Tam Diệp coi như là một tiểu thịt tươi thanh thú, Trà Trà ấy là, là nữ hán tử loli.

Cái cảm giác này...

Trên đường về nhà, đột nhiên Trà Trà kéo lấy tay An Lạc: “Lạc Lạc, gần đây không có cô ở nhà tôi chỉ có một mình, chán vô cùng, hôm nay cô theo tôi về ở một đêm có được không?”

An Lạc nhìn đồng hồ: “Chuyện này...”

“Một đêm thôi có gì đâu, sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống kia của cô với huấn luyện viên đâu.” Trà Trà nói xong ho khẽ.

An Lạc: “Tôi không có cuộc sống kia gì hết được chưa?”

“Vậy là được rồi, ở với tôi một đêm, chúng ta tâm sự một chút.”

An Lạc nghĩ ngợi: “Được rồi, để tôi nhắn tin cho huấn luyện viên.”

Quả thật đã nhiều rồi chưa đến nhà Trà Trà, ngồi đâu thật nhớ quá.

”Trà Trà, nhà cô bao lâu rồi chưa dọn dẹp hả?” An Lạc sờ bàn, nhìn bụi dính đầy tay.

”Cô đi rồi tôi chỉ có một mình nào còn tâm tình mà quét dọn?” Trà Trà dứt lời, rót ly trà táo cho An Lạc.

An Lạc chớp mắt, đi đến ôm lấy tay Trà Trà: “Ồi chà, ý lại tôi thế kia à?”

”Haiz, khuê mật gả ra ngoài như bát nước hắt đi, trọng sắc khinh bạn vô lương tâm tôi cũng quen rồi.” Trà Trà thờ dãi.

An Lạc cười nheo đuôi cô ấy: “Ai vô lương tâm?”

Trà Trà hoảng hốt nhảy dựng lên, cười to trốn ra sau: “Không phải cô! Á! Không phải cô mà! Mau buông tay đi!”

Hai người hi hi ha ha náo loạn một trận, rồi lại bắt đầu xem chương trình hài mà bình thường hay cùng nhau xem nhất, vừa xem vừa cười điên cuồng.

An Lạc cười đến mức lau nước mắt, đột nhiên nhận được tin nhắn, sau khi thấy rõ người gửi thì nhanh chóng kéo Trà Trà: “Đản Thúc tìm tôi!”

Trà Trà lại gần, đọc tin nhắn:

”Tôi nay đám Oa Gia với Nha Nha vừa ghi âm xong, có thời gian tụ tập không?”

An Lạc còn đang do dự thì Trà Trà “trời ơi” một tiếng, nắm lấy điện thoại của An Lạc, nhanh chóng trả lời:

Có chứ có chứ!!!

An Lạc nhìn bàn tay trống không của mình, vẫn giữ tư thế cũ: “Trà Trà, cô có thể sửa tật xấu này được không?”

Trà Trà nhe răng cười: “Không thể!”

”Lạc Lạc cô có háo hức không?” Trà Trà đã nhảy lên múa máy rồi.

”Cũng tạm!” So với Trà Trà, An Lạc có vẻ vô cùng bình thường, “Vi cũng có thể giống lần trước, không được vui lắm.”

”Chủ nghĩa bi quan chết tiệt!” Trà Trà nói xong đã bắt đầu trang điểm chọn quần áo, “Cô cứ tóc tai rồi bôi thế mà đi gặp nam thần đi!”

An Lạc ngẫm nghĩ, nếu thật sự Oa Gia đến thì đáng về lúc này của mình thật sự mất thể diện, vậy là cũng đi làm tóc.

Ở với Trà Trà thật sự rất dễ biến thành mê trai giống cô ấy, An Lạc thấu hiểu rất rõ.

Hai người xuống lầu, nơi gặp mặt cách chỗ này không xa, đột nhiên An Lạc nhận được điện thoại của Trương Nhiên.

”Em ra ngoài à?”

Vì sao câu mở đầu của anh càng ngày càng bất thường thế?

An Lạc nghĩ ngợi: “Em đang ở ngoài, sao anh biết?”

”Ừ, anh thấy em, đợi chút anh đi với em.” Anh vừa nói xong, An Lạc liền dừng lại nhìn quanh bốn phía, trông thấy anh ở bên phố đối diện thì vui vẻ vẫy tay.

”Trời ạ, cô muốn dẫn theo bạn trai đi cùng?” Trà Trà ngạc nhiên nhìn Trương Nhiên đi đến.

An Lạc bước sang: “Tình cờ thôi, bây giờ bọn em đi gặp nam... nam thần của Trà Trà, anh có muốn đi không?”

Trương Nhiên nhanh chóng đồng ý, nếu anh không đi, các cô còn gặp nam thần gì chứ!

An Lạc đi đến gần: “Sao lại trùng hợp thế chứ?”

”Hắn là thần giao cách cảm rồi.” Trương Nhiên cười đùa.

Trà Trà ở bên cạnh ôm tim: “Ngược FA xin tránh ra!”

”Thật ra em muốn gặp người kia... Em rất thích người chuyên cover bài hát kia.”

An Lạc quyết định thẳng thắn.

"Ừ, anh biết." Trương Nhiên buồn cười.

"Anh ấy là nam đó, anh đừng để ý!" An Lạc nói xong nhéo tay anh.

"Ừ." Anh nhin không được cười một tiếng.

Hình ảnh tiếp theo, thật sự rất đáng chờ mong!

Tối quán cà phê văn nghệ đã hẹn kia, đẩy cửa đi vào. Người đầu tiên nghênh đón là Hoa Sênh, một cậu nam sinh mi thanh mục tú, sau khi thấy Trương Nhiên liền nhìn sang An Lạc, trong mắt có ngạc nhiên.

"Hoa Gia! Còn nhớ tôi không?" Trà Trà nghiêng đầu cười.

"Sao lại không nhớ chứ? Bọn họ đều ở trên lầu, đi thôi!"

Hoa Sênh nghe Đan Thúc nói bạn gái của Oa Gia là em gái chuyên thiết kế trong xã đoàn, có lẽ chính là người này.

Nếu là bạn gái của vương bài Oa Gia, xem ra cần phải lo lót cho tốt, thế là Hoa Sênh chậm bước đi đến cạnh An Lạc: "Cô là Lạc Lạc Thanh Hoan?"

An Lạc không ngờ Hoa Sênh sẽ chủ động đến chào hỏi, có chút kì lạ: "Đúng thế, chào cậu Hoa Sênh!"

Thấy Hoa Sênh một mực nhìn Trương Nhiên, An Lạc giới thiệu: "À, đây là bạn trai tôi An Lạc, đi theo tôi chơi."

Hoa Sênh: "..."

Ngữ khí này sao nghe lạ thế?!

Cậu ta đang định mở miệng nói chuyện với Trương Nhiên thì bị ánh mắt của Trương Nhiên liếc qua, đem những lời muốn nói ra nuốt vào lại.

Bước lên lầu trên, tất cả mọi người đều ngồi với nhau, An Lạc nhìn sang, chợt trông thấy... Đỗ Phong?!

Anh anh anh anh ta không phải là bạn tốt của Trương Nhiên sao? Sao lại xuất hiện trong xã đoàn?

"Áy, người không tới sao?" Trà Trà nói câu đầu tiên.

An Lạc chậm rãi bình tĩnh nhìn mọi người, ánh mắt đảo quanh một vòng, cuối cùng cũng mở miệng: "Hôm nay Oa Gia không tới sao?"

...

Không khí quý dị đến mức có thể có hai con quạ bay qua...

Ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng nhìn An Lạc, rồi nhìn sang Trương Nhiên bên cạnh cô.

Vừa hỏi xong, vì sao tất cả mọi người đều im lặng thế, còn nhìn cô như vậy nữa?

An Lạc khẽ nhú mày, có chút không biết phải làm sao: "Mấy người... Sao lại nhìn tôi như thế?"

Không biết là ai bật cười 'phì' trước, Nha Nha mở miệng: "Em gái này, em đang đùa chúng tôi đấy à?"

Rốt cuộc... là có ý gì?

Cô nhìn Đỗ Phong: "Anh..."

"Tôi là Đan Thúc!" Đỗ Phong trả lời, trên mặt là vẻ ngồi chờ xem cuộc vui.

An Lạc chỉ cảm thấy hốt hoảng, anh ta nói anh ta là Đan Thúc? Vậy Trương Nhiên...

"Mãi quên nói cho em biết, tên tiếng Anh của anh là Walker." Trương Nhiên cười nhạt, cúi đầu đón nhận tầm mắt từ từ quay sang như máy của cô.

...

Ai tới đánh cô tỉnh phát đi, nói cho cô biết đây chỉ là mơ?

Bị ép tiếp nạp nhiều tin tức không thực tế, nhất thời cô không có cách nào tiêu hóa kịp, đầu không đủ dùng...

"Em gái, người bên cạnh em không phải là Oa Gia đó sao? Em không biết ư?" Quả thật Nha Nha không dám tin.

Những lời này "ầm" một tiếng, đánh An Lạc tỉnh lại, cô không phải nằm mơ!

Trong đầu tự động xây dựng đẳng thức:

Nam thần = Oa Gia = Walker = Trương Nhiên = huấn luyện viên = bạn trai.

Nên là, bạn trai của cô chính là nam thần từ trước đến nay của cô, còn cô, mãi không biết?!

Chuyện này quá hoang đường!!!

Mà Trà Trà ở bên cạnh đã rạn nứt rồi...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

An Lạc đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, tất cả mọi người đều vui vẻ xem kịch, Đản Thúc nhanh chóng giải thích: “Là thế này, tên Trương Nhiên thiếu tâm nhãn này không nói cho cô bạn gái nhỏ biết cậu ta chính là Oa Gia, có thể là muốn tạo bất ngờ, mọi người không cần phải có phản ứng như thế, làm cho em gái Lạc Lạc ngại ngùng.”

Vừa dứt lời, người có phản ứng dữ dội nhất không phải là An Lạc mà là Trà Trà bên cạnh, cô ấy nhìn như muốn ăn thịt người ta, nhướn một bên mày, vô cùng kinh ngạc: “Trương Nhiên, chúng ta không nói đùa nhé, anh thật sự là Oa Gia?”

Trên mặt Trương Nhiên xuất hiện nụ cười như có như không: “Giọng của tôi mà hai người mãi không nhận ra à?”

Trà Trà nghe vậy mà biến sắc, tỉnh ngộ: “Khó trách, lần đầu nghe giọng anh tôi cảm thấy quen lắm, trời ơi sao lại... Vậy An Lạc cô ấy...”

Nói xong ánh mắt của mọi người chậm rãi dời sang An Lạc, cô đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cười với mọi người: “Vậy hôm nay tất cả mọi người đều đến à...”

Trà Trà nghi ngờ véo cô ấy: “Cô không có chuyện gì đấy chứ?”

An Lạc cười cứng nhắc với cô ấy: “Tôi ổn mà.”

“Oa Gia chính là người có sở thích như thế sao? Nhiều năm rồi mà chưa phát hiện ra đấy!” Hoa Sênh trêu chọc.

“Vậy hai người quen nhau thế nào?” Nha Nha tò mò hỏi.

“Quen ở hồ bơi.” Trương Nhiên nói xong kéo ghế ra giúp An Lạc, An Lạc lặng đi, từ từ ngồi xuống.

“Thật đấy, Oa Gia so với tưởng tượng của mấy người còn thú vị hơn, các cậu chưa đào đến kỹ năng khác của cậu ta đâu.” Đản Thúc nói xong hất cằm với Trương Nhiên: “Có phải không, Oa Gia?”

“Có muốn đào đến kỹ năng đánh cậu không?” Trương Nhiên lạnh lùng quét mắt nhìn anh ta một cái.

Đản Thúc cười hi hi, Trà Trà bắt đầu lên tiếng: “Trương... Oa Gia, sao tôi cảm thấy bây giờ vô cùng không chân thực, ngay từ đầu anh đã biết người nói chuyện trên mạng với anh là An Lạc sao?”

“Đúng thế.” Trương Nhiên nói xong, hơi nhìn sang An Lạc đang ngây người.

“Vậy sao anh cố ý giấu em?” An Lạc ngẩng đầu nhìn Trương Nhiên, nắm chặt ngón tay.

Về mặt của cô rất nghiêm túc, ý cười của Trương Nhiên dần nhạt đi: “Anh cố ý giấu em lúc nào?”

An Lạc đang định phản bác, nhưng lại phát hiện không có lời nào để nói.

Thiết bị ghi âm trong nhà anh chỉ dùng để hát, anh không giấu cô; chó của anh là Cookie, anh không giấu cô; anh từng nói búp bê garage kit trong nhà là do fans tặng, cũng không giấu cô...

“Vậy vì sao anh không nói cho em biết... anh chính là Oa Gia?” An Lạc hỏi lần nữa.

“Vì cho đến bây giờ em chưa từng hỏi anh điều đó.” Trương Nhiên nói rồi đẩy cappuccino đến trước mặt cô.

An Lạc á khẩu không trả lời được, có nhiều thông tin ám chỉ Trương Nhiên chính là Oa Gia, nếu cô thông minh một chút hoàn toàn có thể đoán được, thế nên, ý của anh là cô rất ngốc?

Quả thật An Lạc không biết phải phản ứng lại thế nào, đột nhiên cảm thấy cảm giác mà Trương Nhiên đưa lại cho cô trong nháy mắt thật xa lạ, cô chưa từng nghĩ đến việc bạn trai mình sẽ được nhiều người thích như thế, lại càng không ngờ bạn trai mình là Oa Gia.

”An Lạc, tổ tiên của cô chắc chắn đã cứu cả hệ ngân hà rồi, bây giờ tôi dám chắc chắn!” Trà Trà ở bên cạnh ôm đầu cười khở.

An Lạc uống một ngụm cà phê, không nói gì.

”Nếu Oa Gia không quen bạn gái, tôi còn thật sự nghi ngờ giới tính của anh ấy đấy!” Hoa Sênh nói xong ho khụ một tiếng, Đản Thúc cười nói:”Trước đây chúng ta đã nói với fans rằng, nếu Oa Gia có người yêu thì phải bắt cậu ta hát bài “Hatsune Miku biến mất...”

”Đúng thế đúng thế! Oa Gia cậu chuẩn bị bao giờ thì hát hả?” Nha Nha vỗ bàn.

Trà Trà ngạc nhiên bịt miệng: “Thật hay giả thế?”

”Hatsune Miku biến mất” được cho là bài hát tiếng Nhật khó hát nhất, tốc độ quá nhanh, quả thật không phải ai cũng có thể hát được bài này, được đồng đạo em gái coi là lĩnh vực của thần...

”Không được! Quá đáng sợ, làm sao có thể?” Trà Trà theo bản năng bảo vệ nam thân.

Trương Nhiên nhướn mày: “Hát xong ai nhật xác?”

”Thế này đi, bài này quả thật quá khó, vậy giảm độ khó xuống vậy, “Senbon zakura” cũng được.” Đản Thúc đề nghị.

”Có thể có thể...”

Từ đầu đến cuối, An Lạc không nói câu gì, chỉ có Trương Nhiên phát hiện cô có vẻ không thích hợp.

Chấm dứt cuộc gặp mặt, An Lạc Trà Trà và Trương Nhiên đi cùng nhau, dọc đường đi Trà Trà cứ mãi miết trò chuyện với Trương Nhiên, ngược lại An Lạc chỉ im lặng không nói.

Đi đến ngã tư, An Lạc dừng bước, cố ý né tránh ánh mắt Trương Nhiên, do dự nói: “Hôm nay em đến ở nhà Trà Trà, anh về trước đi.”

Trương Nhiên bỗng dừng lại, tùy tiện đáp lại một câu, cô nhanh chóng giữ chặt Trà Trà xoay người rời đi.

Đến gần tiểu khu, Trà Trà mới nói: “An Lạc, nói thật đi, có phải cảm thấy còn vui sướng hơn so với nằm giữa năm trăm vạn không?”

An Lạc ngẩng đầu nhìn bầu trời, lắc đầu: “Tôi không biết.”

”Là có ý gì?” Trà Trà sờ trán cô, “Sao cô lại bình tĩnh thế? Không bị bệnh đấy chứ?”

”Anh ấy là bạn trai tôi, tôi không cách nào nhất thời tiếp nhận được chuyện này.” An Lạc nói xong cũng ôm đầu, “Giờ tôi cảm thấy... có chút khó đối mặt với anh ấy.”

Hai người trầm mặc một hồi, Trà Trà “ừ” một tiếng: “Tôi cũng biết giống như nằm mơ vậy.”

Về đến nhà, hai người không còn sức đâu mà xem tivi, sau khi tắm rửa liền chuẩn bị đi ngủ.

Trà Trà ngủ thẳng đến nửa đêm, bỗng nghe thấy tiếng bước chân bèn vội ngồi dậy nhìn, là An Lạc cầm gối đến.

”Trà Trà, hôm nay muốn ngủ với cô.” An Lạc nói xong bò lên giường.

Trà Trà giúp cô đặt gối: “Ừ, tâm sự chút đi.”

Sau khi tắt đèn, tâm sự tựa như những hạt cái lơ lửng trên không trung, người cũng dễ dàng trở nên yếu đuối.

Hai người lặng đi một lúc, Trà Trà mở miệng trước: “Lạc Lạc, tôi thật sự rất vui thay cô, cô nói xem mình đã tích được bao nhiêu đức mới có thể gặp được bạn trai tốt như vậy?”

An Lạc nghe mà thấy lòng càng nặng thêm: “Vậy cô cảm thấy tôi với anh ấy, xứng ư?”

Trà Trà nghiêng người sang: “Tôi nói cô biết, một trong những cảm giác yêu một người chính là cảm thấy mình không xứng với đối phương, điều này chỉ có thể chứng minh cô thật sự thích anh ấy.”

An Lạc: “Cái gì chứ? Ý của cô là tôi không xứng với anh ấy?”

”Nào có! Tôi vẫn cảm thấy người có thể xứng với cô chỉ có tôi, bây giờ tôi lại cảm thấy còn có thêm Oa Gia nữa.” Trà Trà nói xong ôm lấy cánh tay cô.

An Lạc nghe mà bật cười: “Trà Trà, cô cô thật tốt!”

Đã đến thứ sáu, đến chiều tất cả mọi người lên kế hoạch cuối tuần đi đâu đó chơi, không hề có tâm tư làm việc.

”Chúng ta đi leo núi đi, gần đây tuyệt động đã bắt đầu tan, núi nhìn đẹp lắm” Tiểu Lý nói rồi rút điện thoại ra đưa cho bọn họ xem ảnh chụp.

An Lạc đang tính xáp lại gần xem, Trà Trà lập tức kéo cô về.

”Này! Cô...” An Lạc mới lên tiếng một nửa thì chợt trông thấy Từ Sa Sa đang đến gần, lúc này mới phát hiện tất cả mọi người bắt đầu nhìn máy tính giả vờ làm việc.

”Hi! Chị Sa Sa!” An Lạc kiên trì cười.

”Bây giờ là giờ làm việc, ok?” Từ Sa Sa nhìn xung quanh một vòng.

”Ok ok!” An Lạc đáp rồi cũng xoay người sang chỗ khác nhìn máy tính.

Đội Từ Sa Sa đi mất, mọi người mới bắt đầu cười khẽ.

Buổi chiều đến giờ tan làm, An Lạc xử lý một ít tài liệu nên về muộn hơn so với mọi người, vừa bước ra khỏi văn phòng liền trông thấy Từ Sa Sa đứng trước cửa sổ, đang ngắm cảnh sắc bên ngoài.

Bóng lưng chị ta có vẻ có chút cô đơn, An Lạc nhớ lại các đồng nghiệp từng nói qua về chuyện tình của Từ Sa Sa, chị ấy lại còn là một người mồ côi cha mẹ...

Nhất định đã phải trải qua rất nhiều chuyện, nên tính cách mới có thể cứng rắn như thế.

”Chị Sa Sa, sao chị vẫn chưa về?” An Lạc gọi chị ta.

Từ Sa Sa quay người lại, thấy là An Lạc thì thản nhiên nói: “Trước giờ tôi luôn về muộn so với các cô, sao hôm nay cô còn chưa đi?”

”Em xử lý vài tài liệu... Không bằng xuống lầu uống cà phê đi?” An Lạc do dự một lúc, cười cười mời.

Rõ ràng Từ Sa Sa ngần ra một lúc, về mặt dịu đi: “Hôm nay cũng rảnh, đi thôi.”

Hai người cùng vào quán Starbucks dưới lầu, đang chờ cà phê thì đột nhiên Từ Sa Sa mở miệng: “Có bạn trai rồi?”

”Hả?” An Lạc hơi bất ngờ, “Chị cũng biết ư?”

”Ngày nào cũng nghe văn phòng các cô bàn tán về bạn trai cô, ai mà không biết chứ.” Từ Sa Sa cười, An Lạc thấy, hình như mắt chị ta đã có vẻ dịu dàng hơn bình thường rất nhiều.

An Lạc ngại ngừng cười, đột nhiên không biết nói thế nào nữa, cô không dám hỏi chuyện tình cảm của Từ Sa Sa.

”Chị Sa Sa, em rất thích xu thế lưu hành năm nay, em cảm thấy mấy bộ chị thiết kế lúc trước rất có cảm giác.” An Lạc tìm một chủ đề an toàn.

”Cũng tạm được, tôi nhớ cô cũng đâu thích tác phẩm của tôi.” Từ Sa Sa nhận lấy cà phê, cùng An Lạc tìm một chỗ ngồi xuống.

An Lạc biết cô ấy ám chỉ lần cãi nhau trước đây của hai người, cô nói những lời này với Từ Sa Sa, nhất thời có chút thẹn thùng: “Lúc em tức giận nói chuyện đều không suy nghĩ kỹ, chị Sa Sa đừng xem là thật!”

”Nếu xem là thật thì tôi còn có thể cho cô tiếp tục ở lại văn phòng của tôi sao?” Nói xong, Từ Sa Sa mỉm cười: “Tôi khá thích cô, ngay thẳng, không ra vẻ.”

Đây là lần đầu tiên Từ Sa Sa khen cô, An Lạc cảm động: “Chị Sa Sa, em cũng rất thích chị.”

Từ Sa Sa nhìn ra ngoài cửa sổ: “Trước kia tôi khá giống cô, bây giờ ngẫm lại, thật sự hoài niệm.”

”Trước đây em trải qua rất nhiều chuyện, bây giờ ngẫm lại, làm người đôi khi có một vài chuyện cũ cũng tốt.” Cảm xúc của An Lạc bị chị ta lây nhiễm, cũng bình thản nói.

”Cô thì có thể trải qua chuyện gì chứ?” Từ Sa Sa nhún mày, nghi ngờ nhìn cô.

An Lạc khuấy cốc: “Bạn tốt nhất bỏ trốn với bạn trai, bốn năm không về.”

Từ Sa Sa nghe xong im lặng, cuối cùng thốt ra một câu: “Hai người này thật đúng là nên đi tìm chết đi.”

An Lạc cười khổ một tiếng: “Kết cục cũng là vậy, hai người họ chia tay, về nước, bên trai nói thích em sáu năm, bên gái hào phóng tặng bạn trai cho em.”

Từ Sa Sa nhấp một ngụm cà phê, một nụ cười xuất hiện bên khóe miệng: “Vậy cô nghĩ thế nào?”

“Em còn có thể nghĩ thế nào được nữa? Không quay về được chính là không quay về được nữa, không bàn gì nữa.” Trong lòng An Lạc dần dần nguội lạnh.

“Cô còn thích cậu kia không?” Từ Sa Sa lại hỏi.

An Lạc ngẩn người, lắc đầu: “Em đã có bạn trai.”

“Cô đã có bạn trai với việc cô còn thích cậu ta hay không, hoàn toàn không có xung đột gì đặc biệt cả.” Từ Sa Sa nói với vẻ đương nhiên.

An Lạc bị ý kiến của chị ta làm cho mù mờ: “Là có ý gì?”

“Đồ ngốc, cô xem đi, gặp lại người cô từng thích thì sẽ có cảm giác gì?”

Bốn chữ “không có cảm giác” đã đến bên miệng, bỗng An Lạc lại không nói nên lời, lắc đầu: “Em không biết.”

Từ Sa Sa cười: “Vận mệnh phải nắm chắc trong tay mình.”

“Chị Sa Sa, con chị có ngoan không?” An Lạc muốn nói sang chuyện khác.

Chị ta nhìn ra ngoài cửa sổ: “Rất ngoan.”

“Tất cả rồi cũng sẽ tốt hơn.”

Cuối cùng An Lạc khẽ nói, là nói cho chị ta biết, mà cũng giống nói với bản thân.

“An Lạc, lúc có thể yêu thì hãy yêu hết mình, cuộc đời vô thường, cô mãi mãi không biết liệu một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì đâu.”

An Lạc nghe vậy liền im lặng một lúc, rồi mới từ từ nói: “Chị Sa Sa, chồng trước của chị...”

“Anh ấy qua đời rồi, vì bệnh tim.” Từ Sa Sa tiếp lời cô, giọng điệu bình tĩnh.

An Lạc im miệng không nói, trước đó còn tưởng chị Sa Sa là ly hôn bình thường, không ngờ chị ta lại trải qua chuyện như thế, những năm gần đây gánh lấy nỗi đau chồng mất, còn phải chăm sóc con rồi lại nghề nghiệp, có thể biết điều này với một người phụ nữ mà nói thì có bao nhiêu vất vả.

Hốc mắt An Lạc chưa xót, Từ Sa Sa nhìn cô, bỗng nở nụ cười: “Đừng bày ra vẻ mặt kia chứ, tôi không cần ánh mắt thông cảm của cô.”

An Lạc dụi mắt: “Em không thông cảm chị, là em kính trọng.”

Trên đường về nhà Trương Nhiên, vướng mắc trong lòng An Lạc chợt trở nên thoải mái.

Giống như Từ Sa Sa nói, lúc có thể yêu thì hãy yêu hết mình, đứng trước sinh li tử biệt, tất cả đều trở nên nhỏ nhoi.

Vận mệnh phải do mình nắm chắc, không thể để lại tiếc nuối, bởi vì bạn mãi mãi không biết được liệu một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

An Lạc mang theo tâm trạng thấp thỏm về nhà, không ngờ Trương Nhiên lại đi vắng, chỉ có Cookie chạy đến dụi vào cô.

Huấn luyện viên lại chạy đi đâu chơi rồi? An Lạc gọi điện nhưng cũng không có ai bắt máy, buồn bực chụp Cookie đến chất vấn, rồi lại đi đến tủ lạnh định lấy nước ra uống thì phát hiện ngoài tủ lạnh dán một tờ ghi chú.

- Anh đến trường dạy bơi, về muộn một chút.

Đột nhiên An Lạc cảm thấy Trương Nhiên thật đáng yêu, còn đáng trên tú lạnh nữa, anh đúng là biết rõ hoạt động sau khi cô về nhà mà.

Cầm tờ ghi chú đi tới đi lui, trong lòng An Lạc như có một dòng nước ầm rột vào, loại chuyện thần tượng là bạn trai này khắp thiên hạ có bao nhiêu người gặp trùng chứ?

Tuy lúc này cô không biết phải đối mặt với Trương Nhiên như thế nào, nhưng ngẫm nghĩ lại cẩn thận, lại cảm thấy gặp được Trương Nhiên thật sự quá hạnh phúc!

Không xong rồi, giờ cô muốn phát điên quá, nhất định phải gặp bằng được Trương Nhiên!!

Dắt theo Cookie, quàng khăn quàng cổ, An Lạc vui vẻ đi tìm Trương Nhiên.

Lúc đến bể bơi thì Trương Nhiên vẫn còn tập ở trong, An Lạc để Cookie ở lại bên ngoài, còn mình thì đi vào trong.

Trong hồ bơi khảm đá màu xanh to như thế chỉ có mình anh, An Lạc ngồi trên ghế ở bên cạnh, một tay chống cằm, ý cười đầy mặt nhìn bóng người trong nước.

Bơi được mấy vòng, cuối cùng Trương Nhiên cũng tháo kính lặn xuống, chuẩn bị lên bờ.

An Lạc đứng dậy, bất ngờ lớn tiếng nói: “Oa Gia thúc thúc đẹp trai quá!”

Trương Nhiên hơi giật mình, ngược mặt lên thì trông thấy An Lạc đang cười hi hi, vẫy tay khoa trương với anh.

Anh cúi đầu cười, An Lạc vội đưa khăn tắm cho anh.

”Sao em lại đến đây? Muốn bơi à?” Trương Nhiên lau tóc.

Vốn còn tự nhiên, nhưng vừa nghĩ đến là Oa Gia đứng trước mặt thì chợt An Lạc có chút mắc cỡ: “Em dẫn Cookie đến đón anh.” Dứt lời, An Lạc thật sự không chịu được anh tra tấn tóc mình như thế, bèn kéo lấy khăn từ trong tay anh lại: “Đợi anh mặc áo vào rồi để em giúp anh lau tóc.”

”Chăm sóc vậy kia à?” Trương Nhiên dùng tay, cười cười.

An Lạc chớp mắt: “Em luôn như vậy mà.”

Đến phòng nghỉ, An Lạc đẩy Trương Nhiên ngồi xuống ghế, bật máy sấy treo trên vách tường lên, vừa xoa tóc vừa sấy cho anh.

Trong không gian chật hẹp chỉ có tiếng máy vù vù, An Lạc vô cùng chuyên nghiệp giúp anh sấy, vừa thâm nghĩ tóc anh đúng là mềm mượt thoải mái.

Tóc ngắn lợi ở chỗ là sấy một hồi là khô, An Lạc tắt máy sấy, vỗ vai anh: “Được rồi.”

Không ngờ vừa đi được mấy bước thì bỗng dưng Trương Nhiên ôm lấy cô từ phía sau, tấm lưng cô dán lên người anh, cơ thể sau khi vận động luôn có nhiệt độ đầy sức sống, cách một lớp áo sơ mi mỏng truyền đến da thịt cô, khiến cô đỏ mặt trong nháy mắt.

Giọng của anh gần kề bên tai, “Sao hôm nay lại ngoan thế?”

Hơi thở ấm áp vờn quanh lấy tai, giọng anh hơi nặng.

Khoảng cách rất gần, thậm chí An Lạc còn nhạy cảm cảm giác được chấn động nhỏ bé của lồng ngực khi anh nói.

An Lạc đã mềm nhũn nửa người ra rồi, nhưng vẫn kiên cường đứng vững: “Em vẫn luôn ngoan vậy mà.”

Đặt máy sấy xuống, An Lạc xoay người đưa áo khoác cho anh: “Mau mặc quần áo tử tế đi!”

”Trước kia không phải em hi vọng anh không mặc áo sao?” Trương Nhiên nhận lấy áo khoác, nhìn cô một cái, khóe môi cong lên.

Vậy mà anh lại nhớ kỹ chuyện đó, An Lạc đỏ mặt phân bua: “Vì lúc đó anh không chịu xuống nước dạy tụi em nên em mới nói thế, hơn nữa căn bản em không có ý như thế!”

”Vậy là có ý gì?” Trương Nhiên không tha cho cô.

An Lạc lại rơi vào cảnh càng giải thích càng loạn, tức đến mức bật cười: “Aiz, anh thật là!”

Cùng nhau về nhà, An Lạc vẫn cảm thấy Trương Nhiên mặc quá ít, bèn lấy khăn quàng cổ xuống đưa cho anh: “Anh quàng vào đi!”

Trương Nhiên nhìn khăn quàng cổ màu vàng lông gà trên tay cô mà bật cười: “Anh quàng? Không phải quá điệu đấy chứ?”

An Lạc: “Em không chê thì anh sợ cái gì?”

Trương Nhiên vẫn không thỏa hiệp, cầm lấy khăn quàng lại trên cổ cô, hai tay vẫn còn cầm hai đầu khăn quàng, không đợi An Lạc kịp phản ứng, anh kéo khăn quàng cổ về phía trước, An Lạc bị ép phải ngẩng đầu đón nhận nụ hôn của anh.

...

Lúc anh buông ra, An Lạc từ từ trợn mắt, trên mặt đỏ bừng, vừa cười vừa đánh anh: “Làm gì mà đột nhiên đánh úp thế chứ?”

“Nếu nói cho em biết trước thì tám chín phần là không thành công.” Trương Nhiên nắm chặt tay cô, bình tĩnh nói.

An Lạc nghi ngờ: “Vì sao?”

Trương Nhiên từ từ nói: “Vì em chỉ lo cười.”

An Lạc sững sốt hai giây, rồi lập tức không nhịn được mà cười phá lên: “Ai nói chứ? Lần trước chỉ là ngoại lệ thôi.”

Định nói cô là cùi mực chắt?

Trương Nhiên dừng bước nhìn cô: “Được rồi, vậy chúng ta làm lại lần nữa, thử xem em còn có thể cười không.”

An Lạc thề thốt: “Được!”

Kết quả một giây sau An Lạc lập tức hối hận, sau khi nói vậy càng muốn cười hơn!

Trương Nhiên mới vừa đến gần là cô suýt nữa không nhịn được, hai tay nắm chặt, dùng hết định lực cả đời để nén cười, trong đầu lướt qua một lần nội dung “phim ảnh tiểu thuyết vô cùng ngược tâm”, nhưng cuối cùng khi chỉ còn cách mấy centimet thì lại cười phá lên.

“Phụt ha ha ha... Em thua rồi ha ha ha...”

Trương Nhiên không nói gì, im lặng nhìn An Lạc cười sung sướng, đột nhiên cảm thấy tương lai có một vài chuyện có thể sẽ là “gánh nặng đường xa”.

Sau khi bình tĩnh lại, An Lạc bắt đầu lo lắng, dọc đường nhắc đi nhắc lại “lấy cái gì đến cứu anh đây, em không ngừng cười được.”

Về đến nhà, đột nhiên An Lạc nhớ bạn trai mình chính là Oa Gia, mà bản thân lại chưa từng nghe anh hát trực tiếp lúc nào, đây không phải đáng tiếc sao?

Thế là cô lấy hết dũng khí: “Trương Nhiên, em muốn nghe anh hát!”

“Trong mp3 của em không phải có một đồng đó sao? Tự mình nghe đi.” Trương Nhiên không đoái hoài gì đến cô.

An Lạc giận: “Em muốn là anh đấy chứ?”

Trương Nhiên từ từ dời mắt khỏi màn hình máy tính, nhìn An Lạc: “Muốn anh?”

Dường như có dự cảm không tốt, nhưng vẫn thẳng lưng nói: “Đúng thế, thì sao?”

“Đến đây, anh cho em biết muốn anh là thế nào.” Trương Nhiên điềm đạm ngoắc tay với cô.

An Lạc chột dạ đi đến, anh xoay người kéo cô vào lòng, lực mạnh khiến An Lạc không phản kháng được, lưng quay về phía Trương Nhiên ngồi trên đùi anh.

Môi anh kề sát vành tai cô, hơi lạnh bạc hà quanh quẩn trên người anh.

“Muốn biết hả?”

Hơi thở như có như không phả vào tai, giọng anh trầm thấp quyến rũ, lại phối với tư thế xấu hổ này, An Lạc cảm giác mình sắp tan ra, lại cố chấp chống đỡ: “Bi ời!”

“Baby*?” Anh cố ý xuyên tạc lời cô, giọng nhẹ nhàng hẳn.

(*Bi ời phát âm là bēibī.)

An Lạc đỏ mặt đến tận mang tai, dùng cùi chỏ đánh anh, “Buông tay!”

Anh chẳng những không nghe mà hai tay còn vòng lên eo cô, ôm chặt một chút, “Không buông thì em có thể làm gì?”

An Lạc bắc đầu giãy dụa, không dùng tay được thì dùng chân đá: “Không buông thì em sẽ quyết đấu với anh!”

Trương Nhiên cười phả lên, bỗng đứng dậy ôm bổng cô lên, An Lạc “à” một tiếng hoảng hốt, lập tức được anh ôm đi đến phòng ngủ.

Bị ném lên giường, An Lạc hoa mắt choáng đầu, lại nhìn người nào đó đứng bên giường nhíu mày thị uy với cô, lập tức ý chí chiến đấu được khơi mào ra, nhảy dựng lên kéo anh cùng ngã xuống giường, rồi nhanh chóng xoay người ngồi trên người anh: “Không cho phép dậy!”

“Em tính mưu sát chồng à?” Trương Nhiên bị cô tóm lấy hai tay, cô còn ngồi trên hông anh.

An Lạc cười không nhận được: “Ha ha ha cho anh đùa giỡn lưu manh này, bây giờ thiếu nữ xinh đẹp chính nghĩa sẽ trừng phạt anh.”

Trương Nhiên còn làm ra vẻ chờ mong: “Có cần che mắt trước không?”

An Lạc tròn mắt với anh: “Anh nghĩ đi đâu thế hả?”

“Được rồi, em nói đi!” Trương Nhiên cười.

“Khụ khụ, đầu tiên hát một bài dân gian cho gia* nghe chút đi.” An Lạc nhướn mày.

(*cách gọi những người có địa vị thời xưa.)

“Em đề anh như thế anh hát thế nào?” Trương Nhiên nói xong giãy dụa hai tay bị cô không chế.

“Em thả anh ra, anh không được phép đùa em, phải hát thật cho em!” An Lạc dùng ánh mắt cảnh cáo anh.

“Được.”

An Lạc vừa buông tay ra, đột nhiên anh ngồi bật dậy khiến An Lạc trượt về phía sau, vừa đúng lúc cọ sát vào vị trí xấu hổ ấy của anh, thậm chí cô còn cảm nhận được thay đổi nhỏ ở vị trí kia.

Quá xấu hổ...

An Lạc nhảy xuống giường, hoảng hốt nhìn anh: “Em không cố ý!”

Nghe nhạc từ từ đã, thủ thân quan trọng hơn!

Trương Nhiên ngồi trên giường, con người tối đen trong suốt khác thường: “Ừ, không phải em cố ý.”

Thái độ quá khả nghi, An Lạc nghi ngờ nhìn anh.

“Đi xa như thế làm gì? Không phải muốn nghe anh hát sao?” Trương Nhiên nhíu mày.

An Lạc kiên trì đi đến, anh vỗ xuống giường: “Ngồi xuống.”

An Lạc kiên trì ngồi xuống, “Cái đó... Tạm thời hôm nay không hát cũng không sao.”

Vẫn là câu kia, thủ thân quan trọng hơn!

“Em muốn nghe bài gì?” Anh hỏi tiếp.

An Lạc nghĩ ngợi một lúc, đến khi hiểu ra thì mặt đỏ bừng, không có việc gì anh thích hát nhạc hentai làm gì? Bây giờ trong đầu cô tất cả đều ngập tràn Uy Phong Đường Đường mang hơi thở gấp gáp...

Trong tình hình này mà nghe anh hát nhạc mát mẻ như thế, không phải là tự đào hố cho mình nhảy sa?

Trương Nhiên con người này quá có tâm cơ!

An Lạc ho một tiếng: “Không bằng hát “ngôi sao nhỏ” đi!”

Ngôi... Ngôi sao nhỏ...

“Vậy quên đi.” Trương Nhiên không chịu.

An Lạc nghĩ ngợi, cảm thấy hình như mình có lòng dạ tiểu nhân, có lẽ anh cũng không làm gì nữa, hơn nữa nếu thật sự muốn làm gì thì sẽ trực tiếp làm trước... Bản thân mình căng thẳng như thế làm gì?

Thế là lại lao vào ngực anh, “Hát đi hát đi!”

“Không hát.” Trương Nhiên rất kiên quyết.

Hai người ẩm ỉ một hồi, An Lạc cũng không ép anh nữa, say sưa đùa giỡn.

Mãi đến khi tắm rửa xong đi ngủ, An Lạc nằm trên giường, chỉ có thể nghe giọng của bạn trai trong mp3.

Bi ai làm sao...

Đến khi sắp chìm vào giấc ngủ, đột nhiên An Lạc cảm thấy phần giường bên cạnh trũng xuống, cô hết hồn bật dậy, nhìn thấy Trương Nhiên mặc đồ ngủ rộng thùng thình đang vén chăn cô lên nằm vào.

”Này này này, làm gì thế?” An Lạc vuốt tóc, hồ nghi nhìn anh.

”Ngủ.” Trương Nhiên nói xong liền nhắm mắt lại.

An Lạc sững sờ, rồi tắt đèn từ từ nằm xuống, kết quả trong nháy mắt bị anh ôm vào lòng, dùng cả tay cả chân quăn lấy cô.

An Lạc không chỉ có máu buồn mà còn rất sợ nhột, bị anh động tay chân khiến co rúm người lại: “Hôm nay không được đâu!”

”Em nghĩ nhiều rồi.” Trương Nhiên hờ hững đáp lại.

Có ý gì chứ?

An Lạc “hề” một tiếng: “Em nghĩ nhiều? Vậy anh ôm em làm gì? Buông ra đi!”

Anh dừng một lúc rồi mở miệng: “Chỉ vì gần đây em béo lên, ôm em thoải mái nên anh mới sang ngủ với em.”

Câu này sao nghe khó chịu thế?

An Lạc vừa tức vừa ngượng, lại ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, từ từ nhắm mắt.

Đêm chưa khuya, trong không khí chỉ còn lại yên tĩnh.

An Lạc đang mơ màng trong mộng lại loáng thoáng nghe thấy âm thanh êm tai quyến rũ, bài “ngôi sao nhỏ” từ từ cất lên như khúc hát ru:

Twinkle, twinkle, little star.

How I wonder what you are

...

Ôm chặt người trước mặt, cô nờ nụ cười đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Cuộc sống của Trương Nhiên rất đơn giản, bể bơi, nhà, phòng thu, ba điểm nằm trên một đường thẳng.

An Lạc vô cùng hâm mộ anh, làm chuyện mình thích, từng lĩnh vực lại có thể xuất sắc đến thế.

Đến cuối tuần, hai người ngồi vào bàn ăn, An Lạc làm com pizza, đột nhiên An Lạc nhớ đến tai nạn giao thông trước kia của Trương Nhiên, không nhịn được bèn hỏi: “Lúc đó anh bị tai nạn thế nào vậy?”

Trương Nhiên không nghĩ nhiều, tùy tiện đáp: “Tải xế xe bên cạnh uống rượu nên đâm vào xe anh.”

”Hắn lúc đó nguy hiểm lắm?” An Lạc cẩn thận hỏi.

”Dù sao vẫn còn sống.”

Nghĩ đến lúc đó mình chưa quen anh, không thể ở bên cạnh chăm sóc Trương Nhiên, lòng có chút xót xa: “Nếu anh đổ bệnh mà em ở cạnh anh thì thật tốt..”

Trương Nhiên nghe thế, ngay ra một lúc rồi ngẩng đầu cười: “Bây giờ không phải là ở bên cạnh đó sao?”

”Ừ, tất cả đều tốt hẳn rồi.” An Lạc cười tươi rói, “Em muốn xem anh thi đấu, sau đó em sẽ nói với mọi người trong khán phòng anh là bạn trai em ha ha ha...”

Trương Nhiên nhìn cô bắt đắc dĩ: “Mê trai, còn cười ngây ngô thế làm gì nữa, cơm nguội cả rồi.”

An Lạc ăn một thìa cơm, tưởng tượng ra hình ảnh đó mà không nhận được: “Nhất định em sẽ là người đầu tiên lao đến ôm anh khi anh lên bờ.”

”Sẽ bị bảo vệ chặn lại đấy, sau đó kéo em ra ngoài.” Trương Nhiên không chút lưu tình ngắt lời cô.

An Lạc bĩu môi: “Chẳng lẽ anh chịu nhìn bọn họ đưa em đi à?”

”Đương nhiên sẽ không giúp em, anh không có bạn gái thần kinh như thế.” Trương Nhiên bình tĩnh nói.

An Lạc hừ một tiếng: “Mặc kệ, em nhất định sẽ lao đến, cùng lắm thì để anh chờ.”

Trương Nhiên nghĩ rồi cười: “Được, vậy anh chờ.”

An Lạc nghĩ đi nghĩ lại mà kích động, bạn trai cô vẫn là nam thần trong lòng đồng đảo fans hâm mộ - Oa Gia đó!

”Trương Nhiên, vì sao em lại có cảm giác mình có được hai bạn trai siêu việt thế!”

Trương Nhiên khó hiểu nhìn cô, “Hai cái gì?”

”Một là huấn luyện viên, một là Oa Gia thúc thúc.” An Lạc vừa ăn vừa cười.

”Ngốc đấy hả? Im miệng ăn cơm đi!”

Cô đúng là nói nhảm quá nhiều.

Gần đây An Lạc có sở thích mới - khoe bạn trai trên weibo.

Cũng không nhiều gì, chỉ là thỉnh thoảng chụp tay hay nửa người Trương Nhiên, vốn cô thích post ảnh vẽ của mình lên weibo, trước đó có không ít fans, điều này khiến những fans theo dõi An Lạc bắt đầu lú lú, khen ngợi bạn trai dễ nhìn.

An Lạc có ý định post ảnh của Trương Nhiên lên, nhưng lại sợ anh không đồng ý (dĩ nhiên rồi), nên chỉ có thể thổi phồng bạn trai rất đẹp trai, thuận tiện thu được không ít gạch đá từ FA.

Nhưng tất cả mọi chuyện đã thay đổi vào một ngày, Oa Gia post bài hát mới của mình là “Senbon Zakura”, cũng không phải bài này dễ nghe đến đâu, mà là vì anh gắn thẻ một cô gái - “Một chú thỏ tên là Lạc Lạc.”

Trong vòng hai giờ đồng hồ ngắn ngủn, trong khung bình luận xôn xao ầm ĩ, tất cả weibo trước đó của An Lạc đều bị chụp màn hình lại, tấm ảnh khoe khoang bạn trai còn chưa kịp xóa đã bị cư dân mạng đào lên làm thành một đồng lớn nhãn dán như “Scandal bạn gái của Oa Gia” “diện mạo thật ngoài đời của Oa Gia”.

Lúc đó An Lạc đang đi làm, nhìn thấy mà trở mắt cứng lưỡi, khiến cô bị Từ Sa Sa bắt tội chơi điện thoại trong giờ làm việc..

Sau đó người theo dõi của mình cũng bắt đầu phát điên, không ngừng đòi ảnh chụp, cô còn nhận liên tục các tin nhắn riêng, có mắng chửi cũng có nghi ngờ, nhưng phần nhiều là chúc mừng.

Trương Nhiên người này cũng thật là...

Làm chuyện như thế mà không thèm nói trước một tiếng cho cô biết...

An Lạc tìm rộng, những tin nhắn ác ý ghen tị này cô đều tỏ vẻ thấu hiểu, dù sao trước kia mình cũng là loại fan nào tàn như thế, nhưng lần đầu tiên cảm nhận được sự chú ý lớn như thế, khó mà nhất thời quên đi được.

Số người theo dõi của cô cũng từ từ tăng lên, cô không dám xóa weibo lại càng không dám post ảnh lung tung nào lên, chỉ có thể chờ Trương Nhiên về nhà nói một câu.

Kết quả mấy phút sau, Oa Gia lên weibo lên tiếng: “Tất cả đều ổn, đừng nghĩ nhiều cũng đừng làm phiền.”

Oa Gia lạnh lùng là thế mà lại có thể chủ động đăng weibo thừa nhận quan hệ với đối phương, còn nóng lòng bảo vệ vợ không muốn bị người khác làm phiền, mọi người lại bắt đầu bàn tán, chẳng qua là bớt đi thành phần anti, An Lạc nhận được rất nhiều lời chúc mừng, nhờ cô chăm sóc tốt Oa Gia, đọc những tin đó khiến cô cảm động không thôi.

Lượn một hồi weibo của Oa Gia, Trà Trà bắt đầu loạt ném bom mới:

”An Lạc, mau đi mua áo chống đạn đi, cô sẽ nhanh chóng bị làm thịt đấy!”

An Lạc liếc nhìn cô ấy một cái: “Sao cô có thể biến lòng người ta thành hiểm ác như vậy chứ? Fans thích Oa Gia đều rất tuyệt!”

”An Lạc à, từ khi quan hệ của cô với Oa Gia càng ngày càng tốt, tôi phát hiện chỉ số IQ của cô càng ngày càng thấp!” Trà Trà nghiêm túc nhìn cô, vừa nói vừa uống trà.

An Lạc cười không nói lời nào, về mặt đó thật đúng muốn ăn đòn.

Trà Trà quay lại với máy tính: “Haiz, những người yêu đương đều có dáng vẻ như thế...”

Hứa Tam Diệp ở xa xa hát đối: “Haiz, gái một mình nhiều năm đều có giọng điệu như thế...”

Thế là An Lạc nhanh chóng đeo tai phone vào, tách mình khỏi đại chiến thế kỷ của hai người họ.

Về đến nhà, An Lạc lặng lẽ mở cửa đi vào, thấy Trương Nhiên ngồi trên sofa thì ho một tiếng.

”Về rồi à?” Trương Nhiên bình thản nhìn cô.

An Lạc cất túi xách rồi đi đến: “Em nói này, lần sau anh có thể để em chuẩn bị tâm lý trước được không?”

”Không coi là ngạc nhiên sao?” Trương Nhiên có vẻ rất nghi hoặc.

An Lạc đỡ trán: “Được rồi, nhưng cũng nhận được khiếp sợ!”

”Sẽ quen thôi.” Trương Nhiên tỏ vẻ thấu hiểu.

An Lạc cũng không nói năng gì trước thái độ đó của anh, đi vào bếp gọt hoa quả, bày ra trên đĩa rồi bung ra, không ngờ Trương Nhiên lại nằm ườn ra đó không động tay lấy hoa quả, mà chỉ vào đĩa trái cây rồi chỉ vào mình, ý bảo An Lạc dứt cho anh.

Đúng là nhạt nhẽo, An Lạc nhìn anh đầy khinh bỉ, nhưng cũng dùng xiên xiên hoa quả dứt đến bên miệng anh, không thể tưởng tượng nổi người này đã được lợi còn khoe mẽ, vừa ăn vừa khen ngợi xoa đầu An Lạc, ánh mắt yêu mến đó quả thật giống y chang khi nhìn Cookie.

An Lạc hừ một tiếng, “Có tay có chân tự lực cánh sinh đi, em không dứt nữa.”

Nói xong bật máy tính lên ngồi cạnh anh xem tài liệu, vừa xem vừa ăn.

Lại chẳng ngờ Trương Nhiên không chịu động đậy, An Lạc thật sự không nhịn nổi nữa: “Em nói anh đấy, em không dứt thì anh sẽ không chủ động ăn phải không?”

Trương Nhiên gật đầu.

An Lạc tàn nhẫn nhét một quả cà chua vào miệng mình: “Đừng hòng dụ dỗ được em, anh không ăn thì để... Ừm ừm...”

Trương Nhiên dám cướp cà chua trong miệng cô!!!

Đồ biến thái!! Đồ vô lại!!!

”Anh trả lại em Oa Gia thuần khiết đi! Anh trả lại em huấn luyện viên đẹp trai lạnh lùng đi!” An Lạc khóc lóc nói.

”Trả lại em?” Ý là, em... muốn anh?” Trương Nhiên nghiêm túc nghĩ ngợi, nhướn mày hỏi.

An Lạc ôm trán: “Xin anh đừng có tự ý chuyển đề tài như thế nữa.”

Gần đây Trương Nhiên thường xuyên đi bơi, An Lạc rảnh rỗi là lại đi với anh, huấn luyện viên trước kia của anh cũng đến, xem ra là cần bắt đầu luyện tập chính thức rồi.

Trương Nhiên bơi ở dưới, An Lạc và huấn luyện viên của Trương Nhiên ngồi với nhau.

”Huấn luyện viên Hoàng, tai nạn trước đó của Trương Nhiên liệu có ảnh hưởng đến luyện tập bây giờ của anh ấy không?” An Lạc hỏi tình hình của Trương Nhiên.

Huấn luyện viên Hoàng thở dài: “Đương nhiên sẽ ảnh hưởng, chỉ là lần này cậu ấy muốn tham gia thi đấu quốc gia nên giờ phải tập.”

An Lạc không hiểu lắm, nhớ trước kia anh nói sẽ không tham gia thi đấu quốc gia nữa, vì sao lần này lại vội vã bắt đầu tập luyện như thế?

“Cậu ta rất cố chấp, cũng không biết tại sao.” Huấn luyện viên Hoàng nói.

An Lạc không nói gì, nếu anh không muốn mất đi vinh quang thì cô sẽ luôn ở bên anh chờ đợi, đợi đến cái ngày cô thật sự có thể xông lên đài ôm lấy anh.

Lúc đó cô không phải nói đùa, hẳn là anh hiểu được.

Sau khi tập luyện xong, An Lạc đưa nước cho anh, “Đừng có liều mạng như vậy chứ, cơ thể quan trọng hơn!”

Trương Nhiên vẫn còn thở gấp, ngửa đầu uống một hớp nước, lại thấy An Lạc nhìn mình đầy lo âu, bèn cười rồi hôn lên môi cô.

Tuy An Lạc khá xấu hổ nhưng lại không thể che giấu hết ngọt ngào, cười nói: “Huấn luyện viên của anh còn ở bên cạnh đấy!”

Trương Nhiên vốn định xoa đầu cô, nhưng lại nghĩ đến tay mình dính nước liền nhịn xuống, nói với cô: “Ngoan ngoan đợi anh, lát nữa dẫn em đi ăn hải sản.”

An Lạc gật đầu, theo anh theo anh đều theo anh!

“Có thể thấy Trương Nhiên rất thích cô.” Trương Nhiên lại xuống nước, huấn luyện viên Hoàng đi đến cạnh An Lạc.

An Lạc ngại ngùng sờ cổ cười: “Đúng thế...”

“Sau này hai người cùng di cư qua Úc hay vẫn ở lại trong nước?” Dường như huấn luyện viên hỏi nhiều chuyện.

Kỳ thật chuyện này vẫn mãi luẩn quẩn trong lòng An Lạc, người nhà của anh đều ở bên đó, nếu chỉ vì mình mà giữ anh ở lại nước thì cô thấy áy náy, nhưng bản thân cô lại không muốn ra nước ngoài...

“Tôi nghe theo sắp xếp của anh ấy.” An Lạc nói.

“Tôi đây là nhìn Trương Nhiên lớn lên, từ nhỏ cậu ấy đã thích bơi lội, vốn ban đầu bố cậu ấy muốn cậu ấy học kinh tế, quản lý công ty ở Úc, nhưng cậu ấy lại muốn học máy tính, lại bị ông ấy coi không phải nghề gì chính đáng, sau đó lần đầu tiên tham gia thi đấu quốc gia, giành được thành tích không tệ, từ đó mới bắt đầu làm một vận động viên.”

Huấn luyện viên Hoàng nói xong liền cười: “Tên nhóc Trương Nhiên này cũng thích đối nghịch với bố cậu ấy, từ nhỏ đã thế.”

Lần đầu tiên An Lạc nghe được chuyện có liên quan đến Trương Nhiên của trước đây với người nhà, cảm thấy rất mới lạ, thì ra bố Trương Nhiên mở công ty ở Úc, có phải có nghĩa là sau này Trương Nhiên sẽ tiếp quản công ty của bố anh ấy không?

Hơn nữa vì sao học máy tính lại không phải nghề gì chính đáng? Oa Gia thúc thúc nhà cô không chỉ chơi nhạc rất giỏi mà đến chơi eSports cũng không tệ đâu!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đáy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Bất tri bất giác đã sống chung với Trương Nhiên gần một tháng, nhưng An Lạc chưa từng đi thu âm với anh lần nào, hôm nay cuối tuần rồi cuộc cũng có thời gian đi đến phòng thu với anh.

Hôm nay Đan Thúc dẫn một đám người đến gặp bạn gái của Oa Gia, An Lạc thật sự chịu không nổi: “Đan Thúc, lần nào anh cũng kéo cả một đám người đến gặp tôi, bộ tôi là sinh vật gì quý hiếm lắm hả?”

Đan Thúc đưa mắt ra hiệu với Trương Nhiên, cười: “Bạn gái của Oa Gia đương nhiên là quý hiếm.”

“Đến vườn bách thú xem động vật quý hiếm đều cần chi tiền, tôi cũng muốn thu phí!” An Lạc nói xong xòe tay ra.

Trương Nhiên kéo cô sang một bên: “Muốn thu phí? Em thực sự coi mình là động vật trong vườn bách thú à?”

An Lạc giật mình: “Ừ nhỉ!”

Trương Nhiên càng lúc càng phát hiện ra, chỉ số IQ của bạn gái thấp đến độ phải lo lắng...

"Sao lần nào cũng thấy Oa Gia dạy dỗ bạn gái thế? Lạc Lạc, có phải Oa Gia rất dữ không?" Cô gái nào đó cau mày hỏi.

An Lạc nghe thế không phục: "Cái gì chứ, chỉ cần ba giây tôi có thể chế ngự được anh ấy."

"Chế ngự thế nào?" Mọi người hứng thú.

"Thì tôi và anh ấy mà đùa giỡn nhau, lần nào anh ấy cũng không đánh lại tôi, bị tôi đè trên giường cầu xin tha thứ..." An Lạc mặt mày hớn hờ kễ, không để ý đến vẻ mặt mọi người đã thay đổi.

Tất cả đều bị cái câu "đề trên giường cầu xin tha thứ" kia gọi lên đủ tưởng tượng phong phú...

Trương Nhiên quả thực rất muốn ôm trán, đề cao giọng ngăn cô lại: "An Lạc, xin em thương tình, đừng nói nữa được không?"

Về nhà sẽ cho cô ấy uống Não Bạch Kim*.

(*Là loại thực phẩm chức năng có tác dụng điều tiết đồng hồ sinh học, chữa mất ngủ.)

An Lạc nhìn thoáng qua gương mặt giận tái của in, ngoan ngoãn im lặng.

"Áy, Oa Gia này, sao không để em gái nói hết? Đàn ông mà, thỉnh thoảng xấu hổ cũng rất đáng yêu." Cô gái nào đó nói xong liền che miệng bật cười.

An Lạc: "Ha ha ha chính là như thế, anh ấy vô cùng đáng yêu, hờ một chút là làm như con nít không bằng, muốn tôi ôm anh ấy..."

Trương Nhiên: "..."

"Mọi người cứ từ từ mà chơi, tôi đi trước."

An Lạc cũng không dám nói ra những chuyện giữa cô và Trương Nhiên nữa, trò chuyện với mọi người một hồi, còn Trương Nhiên ở bên trong ghi âm.

Dáng vẻ đeo tai nghe của Trương Nhiên thật sự rất đẹp trai, quả thật An Lạc rất muốn si mê liếm lấy anh cách qua một lớp cửa kính.

Kết quả là... Trương Nhiên ngại An Lạc đứng ngoài cửa kính làm phân tán sự tập trung của anh, nên muốn đuổi cô ra ngoài...

An Lạc không chịu, lấy khăn quàng cổ che mặt: "Không còn thấy gương mặt xinh đẹp của em nữa, vậy là anh có thể hát được rồi chứ?"

Riết rồi Trương Nhiên cũng quen với việc bó tay trước cô, không so đo nữa.

"Lạc Lạc, cô kích động thế làm gì? Chẳng lẽ ở nhà Oa Gia không hát cho cô nghe?" Đản Thúc ở bên cạnh hỏi.

An Lạc gật đầu, khóc lóc rầu rĩ: "Đúng thế, nói gì mà đáng về tôi nghe anh ấy hát thật đáng sợ! Em có ăn anh ấy đâu.

Trong lòng Đản Thúc nghĩ em gái này thật đáng yêu, bèn bật cười: "Đội cậu ta ra rồi chúng ta sẽ phê bình cậu ta."

Cuối cùng cũng xong việc, An Lạc kéo tay áo Đản Thúc, ý bảo cùng phê bình Trương Nhiên.

Đản Thúc nháy mắt một cái với An Lạc, ho một tiếng: "Oa Gia này, có chuyện này tôi phải nói với cậu."

Trương Nhiên đang mặc áo khoác, vừa nói vừa mặc: "Sửa đi."

"Cậu có hiểu tôn trọng người khác là thế nào không hả?" Đản Thúc phẫn nộ.

Trương Nhiên mất kiên nhẫn nhìn anh ta: "Nói đi!"

"Chính là thế này, Lạc Lạc nhà chúng ta..."

"Cái gì 'nhà chúng ta'?" Trương Nhiên nhú mày ngắt lời.

"Đậu má! Không cách nào trao đổi bình thường với Trương Nhiên được, nói thật đấy, An Lạc cô làm thế nào mà chịu được cậu ta vậy?" Đản Thúc tỏ vẻ phẫn nộ.

"Rốt cuộc cậu muốn nói gì?" Trương Nhiên nhú mày.

"Chỉ là tôi cảm thấy, cũng nên cho vợ nhà mình nhiều phúc lợi hơn, hát hai giọng cũng sẽ không sao đúng không?" Dứt lời, Đản Thúc vỗ vai An Lạc.

Trương Nhiên nhìn An Lạc, cô chìa tay ra về vô tội, tỏ vẻ không phải mình nói.

Đàn Thúc lại kéo Trương Nhiên sang: “Cậu không hát cho người ta, cẩn thận đến một vài thời điểm cần cô ấy lên tiếng thì cô ấy cũng không rên đâu, đến lúc đó ngạt chết cậu!”

Trương Nhiên: “...”

An Lạc: “...”

Này! Người đâu! Đem cái gã không có trung tiết này ném ra ngoài đi!

Trên đường về nhà, An Lạc nắm tay Trương Nhiên, vừa lắc vừa cười.

Nắm tay mà còn lắc qua lắc lại, đâu còn là trẻ nhỏ gì, Trương Nhiên vốn định ngăn cô lại nhưng lại bị cô lắc đến mức phải nhin.

”Tháng sau có đợt thi đấu, anh sẽ tham gia.” Bất chợt Trương Nhiên nói.

An Lạc ngẩng đầu nhìn anh: “Boi lội?”

”Ừ.”

”Thi đấu gì?” An Lạc mơ hồ nhưng lại rất chờ mong.

”Tranh giải mùa đông toàn quốc.” Trương Nhiên nói xong lại chèn thêm một câu: “Không phải em rất muốn xem sao?”

”Câu sau là có ý gì thế? Là vì em nên mới tham gia sao?” An Lạc chớp chớp mắt với anh.

Trương Nhiên im lặng, không muốn thừa nhận là cô nói đúng nên giả vờ lạnh nhạt nói: “Đương nhiên không phải?”

”Nói một chữ “đúng” thì sao ư?” An Lạc nói rồi cười cười, “Vậy là anh kỳ vọng em xông lên ôm anh hả?”

Trương Nhiên cười: “Thật ra cũng tạm.”

Trương Nhiên nói “thật ra cũng tạm”, điều đó chứng minh anh rất mong chờ, An Lạc đứng chặn đường trước mặt anh: “Đến lúc đó em nên ôm anh với tư thế gì đây?”

Nói xong vòng hai tay qua hông anh, dựa đầu vào ngực anh: “Là thế này?”

”Hay là thế này?” Cô nhảy lên, tay đặt lên vai anh.

Trương Nhiên không khẩu thị tâm phi đùa cô nữa, dùng chiêu ôm đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, giọng đầy sùng nịch: “Thế nào cũng tốt cả.”

Chỉ cần là em, chỉ cần có em ở đó.

Gần đây An Lạc bị huấn luyện viên nuôi đến phát phì, cả ngày ở nhà nằm ngáy ra với anh. Cả hai đều thuộc dạng trạch nam trạch nữ, có thể không ra ngoài là tuyệt đối ở ngay trong nhà.

”Anh nói đi, hai chúng ta như thế có phải đang bạc nhược quá không?” An Lạc nằm trên sô pha, nhìn Trương Nhiên đang chơi game bên kia.

”Vậy em muốn thế nào?” Trương Nhiên hờ hững hỏi lại.

”Chúng mình đi du lịch đi, đi đâu cũng được!” An Lạc trượt từ trên ghế xuống.

”Lúc nào?”

”Đợi sau khi anh thi đấu xong có được không?” An Lạc nghiêm túc.

”Ừ.”

Thế là sở thích gần đây của An Lạc biến thành nghiên cứu danh lam thắng cảnh và đồ ăn nổi tiếng thế giới.

”An Lạc, đi chơi với tôi trước bộ không vui à? Du lịch với Oa Gia đợi tuần trăng mật rồi tính sau!” Gần đây Trà Trà rất buồn chán.

”Tôi đã đồng ý với anh ấy rồi, đợi anh ấy thi xong sẽ đi.” An Lạc vừa ăn mì vừa xem điện thoại.

Trà Trà gầy mị thịt bò: “Tôi không dám đi xem anh ấy thi đấu với cô đâu.”

An Lạc ngẩng đầu lên: “Vì sao?”

Vì nhất định cô sẽ kích động đến chết, kéo tôi chạy lên bực ôm anh ấy.” Trà Trà nói.

An Lạc cười ha ha hai tiếng: “Sao lại biết tôi như thế hay vậy? Sao cô biết tôi muốn lên bực ôm anh ấy?”

”Cô thật sự muốn chạy lên đó?” Trà Trà ngạc nhiên nhìn cô.

”Đương nhiên rồi! Cô đừng hòng ngăn tôi lại!” An Lạc đắc ý nhướn mày.

”Tôi tuyệt đối không can cô đâu!”

Trà Trà bĩu môi.

Những lúc chờ đợi thì thời gian trôi thật chậm, nhưng ở bên Trương Nhiên, thậm chí An Lạc hi vọng có thể chậm nữa, mỗi một phút đều có thể được kéo dài ra.

Có đôi khi ngẫm lại, so với lúc vừa đến thành phố S thì bản thân đã thay đổi rất nhiều, cũng nhận được nhiều thứ, những đau khổ dằn vặt của mấy năm trước vào lúc này đều đã tan thành mây khói.

Gần đây Trương Nhiên thường xuyên ra ngoài tập luyện, An Lạc ở nhà xem tivi, đột nhiên nhận được cuộc gọi từ Bắc Kinh.

”An Lạc?” Đầu dây lên tiếng trước.

An Lạc nghe ra giọng của Giang Việt, điều chỉnh lại tư thế nằm trên ghế một chút: “Ừ, Giang Việt hả?”

”Gần đây có bận gì không?” Ở bên kia rất yên tĩnh.

”Mình bận gì chứ? Sao thế?” An Lạc lạnh nhạt nói.

Giang Việt hơi do dự: “Mấy hôm nữa mình đến thành phố S công tác, có tiện ăn bữa cơm không?”

An Lạc nghĩ rồi sáng khoái nhận lời: “Sao lại không tiện chứ? Đến lúc đó cậu đến đây sẽ mời cậu ăn một bữa đặc sắc.”

”Đến lúc đó mình lại liên hệ với cậu được chứ?”

An Lạc: “Ừ, bye bye!”

Tạm biệt xong, xem tivi một lúc lâu, An Lạc mới từ từ hoàn hồn, huấn luyện viện sẽ đồng ý đấy chứ?

Không nói cho anh cũng không sao nhỉ?

Nhưng giờ giữa cô với Giang Việt còn trắng hơn sữa, thanh giả tự thanh, cũng không có chuyện gì nào mập mờ.

Nghĩ đến đó, cô nhanh chóng ném chuyện này ra sau đầu.

Cùng đi tập luyện với Trương Nhiên, An Lạc cầm hai cốc trà chanh, ngồi trên ghế ngây ngô cười.

Huấn luyện viên Hoàng ở bên cạnh cười: “Trước kia khi Trương Nhiên tập, chị gái cậu ta cũng đi với cậu ta như thế.”

An Lạc nghe thế mà ngạc nhiên, anh có chị ư? Sao chưa nghe anh nhắc đến?

”Là chị họ?” An Lạc tò mò hỏi.

”Tôi cũng không rõ lắm, hình như lớn hơn cậu ấy.”

Trong lòng An Lạc như có gì đó đè nặng lên, chịu ảnh hưởng của đủ phim truyền hình trong nước, từ nhỏ cô đã cảm thấy khó mà qua ải của mẹ chồng cô đi bên nhà trai được, không ngờ bây giờ còn nhảy ra một chị gái...

Đội Trương Nhiên lập xong, An Lạc đưa nước đến cho anh, hỏi câu nghi ngờ: “Trong nhà anh có chị em gái gì không?”

Trương Nhiên cầm lấy nước ngửa đầu uống, rồi từ từ nói: “Có chị anh.”

An Lạc: “Tốt thế sao? Còn đi tập cùng anh?”

”Cho tôi giờ chị ấy chưa từng đi đâu với anh cả.” Trương Nhiên đáp.

”Nhưng vừa nãy huấn luyện viên Hoàng nói...”

An Lạc còn chưa nói xong, Trương Nhiên đã lạnh giọng ngắt lời: “Đó là bạn của chị anh.”

An Lạc: ?

Chị gái ruột không chăm sóc, nên bạn của chị thay thế?

Logic gì thế này?

Cô còn chưa hỏi thì anh đã trả lời:

”Là bạn gái trước của anh.”

Thế là An Lạc im lặng ngậm miệng, còn chơi cả tình chị em?!

Ngay cả bạn của chị gái cũng không tha?!

Khinh bỉ!

Người như thế... thì tự sảy tóc đi!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Ngày hôm thi đấu, An Lạc đi theo Trương Nhiên đến nhà thi đấu từ sớm, đến sớm như thế chỉ có huấn luyện viên đến xem tuyển thủ luyện tập với nhân viên.

An Lạc còn hơi hộp hơn cả Trương Nhiên, luôn khích lệ anh: “Anh chớ căng thẳng, thả lỏng đi nhất định phải thả lỏng...”

Trương Nhiên bật cười: “Vốn không sao cả, nhưng em vừa nói như thế, đúng là có chút căng thẳng.”

An Lạc tròn mắt với anh: “Nhiều chuyện thế? Có tình em đánh anh không!”

”Đến đây!” Trương Nhiên giang hai tay ra.

An Lạc tức đến mức bật cười.

Thời gian dần trôi, khoảng cách đến kì thi chính thức từ từ đến gần, An Lạc với tư cách người nhà đi lên khán đài ngồi xem.

Dần dà, phóng viên với nhiếp ảnh gia đã tề tựu, lúc này An Lạc mới biết rằng trận đấu lần này thật sự rất quan trọng.

Sân vận động rất lớn, lúc này người đến xem gần hai ngàn người, cả sân vận động ồn ào vô cùng.

Nhìn về phía bể bơi, cách An Lạc có mấy chục mét.

Lúc này hẳn Trương Nhiên đang chuẩn bị ở đằng sau, An Lạc không yên lòng, nắm chặt điện thoại.

”Tuyển thủ tổ thứ nhất hãy chuẩn bị sẵn sàng, năm phút sau kì thi đấu sẽ bắt đầu!”

Tiếng thông báo truyền đến từ loa phát thanh.

Trương Nhiên ở tổ ba, áp lực không lớn lắm, nhưng dáng vẻ lo lắng của An Lạc quá mức rõ ràng, một bác gái bên cạnh kéo áo cô: “Em gái, em là bạn thân của tuyển thủ à?”

”Không phải bạn thân, là bạn gái!” An Lạc miễn cưỡng cười.

”Thật thế sao, là ai thế?” Bác gái nói đặc sệt giọng địa phương.

Thật ra An Lạc cũng không muốn bắt chuyện với người khác trong lúc căng thẳng thế này, nhưng xuất phát từ lễ phép cũng đáp lại: “Số hai tổ ba.”

”Vậy bác cô vũ giúp cô!” Bác gái đúng là nhiệt tình.

An Lạc cười: “Cám ơn!”

Trận đấu nhanh chóng bắt đầu, trong sân im lặng lại, nhưng sau khi tiếng súng vang lên lại sôi trào lên, tiếng cổ lên cổ lên không ngừng vang lên bên tai.

Cho dù là xem trận đấu của người lạ thì An Lạc vẫn căng thẳng, chẳng ngờ đúng lúc này có cuộc gọi đến, là một dãy số lạ, An Lạc rất muốn cúp điện thoại, nhưng lại thấy tín hiệu hiển thị là ở cục công an nào đó.

Cảnh sát gọi cho cô làm gì?

An Lạc ngồi xổm xuống, che bớt ồn ào bên tai mới nhận điện thoại.

”Xin hỏi có phải là người nhà của... không?”

An Lạc nghe không hiểu: “Xin lỗi, chỗ này của tôi ồn quá, lát nữa tôi gọi lại cho anh được không?”

“... Nếu bây giờ cô không đến bệnh viện kí tên thì không cách nào phẫu thuật được.” Giọng ở đầu dây cũng đề cao lên, nhưng An Lạc vẫn không nghe rõ.

Phẫu thuật gì chứ?

Gọi nhầm số à?

”Xin lỗi, các anh gọi nhầm số rồi!” An Lạc dứt lời muốn tắt máy.

”Cô có quen Giang Việt đúng không?”

Trong nháy mắt âm thanh lại rõ ràng, An Lạc do dự: “Đúng thế, mà sao?”

Bên này trận đấu của tổ đầu tiên đã xong, vào thời gian nghỉ nên im lặng lại.

”Xế chiều hôm nay gần chợ trung tâm thành phố S xảy ra tai nạn giao thông, Giang Việt đã được đưa đến bệnh viện, lúc nhận được báo án, chúng tôi phát hiện trước khi anh ấy gặp chuyện thì đang gọi cho cô...”

Đại não An Lạc nhất thời trống rỗng, không không chế được giọng run rẩy: “Bây giờ anh ấy thế nào rồi?”

”Vẫn đang cấp cứu ở bệnh viện, vì lúc va chạm đã tổn thương đến đầu, khiến trong đầu ứ máu, tình hình bây giờ rất nguy cấp, bệnh viện đang đợi người nhà đến kí tên...”

Những lời phía sau một câu An Lạc cũng không nghe lọt, cô hít một hơi sâu ép mình bình tĩnh lại: “Bệnh viện nào?”

An Lạc chạy ra khỏi sân vận động, đứng bên đường đón xe, trong lòng như có kiến cắn, tay nắm chặt đến mức run lên.

”Tình hình bây giờ rất nguy hiểm..

“... Đang đợi chữ kí của cô...”

”Trước khi anh ấy gặp chuyện thì đang gọi cho cô...”

Cô không dám tưởng tượng, ngộ nhờ Giang Việt xảy ra chuyện gì...

Đón xe taxi, An Lạc ngồi vào ghế phụ: “Tài xế làm phiền anh nhanh lên, bạn tôi phải làm phẫu thuật ngay lập tức, đang đợi tôi đến kí tên, nếu chậm trễ thêm sẽ không kịp!”

”Được được được! Ấy em gái à đừng có khóc!” Tài xế thấy đáng vẻ hai hàng nước mắt của cô mà luống cuống.

An Lạc sờ má mới phát hiện ra đó là nước mắt.

”Sao người nhà không đến kí mà lại để cô đi kí?” Tài xế vừa lái vừa hỏi.

Người nhà...

An Lạc nhớ lại, anh không có người thân.

Khi anh còn nhỏ bố mẹ đã ly hôn, chưa từng biết đến tình thương của bố, mẹ thường xuyên không có nhà, nhiều khi phải đi làm thuê để nuôi mình, nhưng vẫn giữ được thành tích xuất sắc nhất.

Đối với anh mà nói, chữ người nhà này rất xa lạ.

Cô còn nhớ lần đầu tiên mình nghe Giang Việt kể về chuyện quá khứ của mình, cô khóc đến mức đau lòng, sau đó ôm anh: “Giang Việt, sau này cậu còn có tớ, tớ đồng ý làm bạn của cậu, làm người thân của cậu...”

Chỉ là không dám nói một câu... làm người yêu cậu nhất...

Cô đến nhà anh cùng anh đón giáng sinh, lại dẫn anh về nhà mình ăn tết.

Lần đầu tiên cô cảm thấy mình đến gần Giang Việt như vậy, lúc anh cười, cả bầu trời như sáng bừng lên.

Lúc ấy cô đã nghĩ, nhất định phải ở bên cạnh, ban đêm ôm anh thật chặt, ngày ngày nấu ba bữa ngon lành cùng anh ăn, du lịch khắp các nước, bù lại tình yêu anh đã thiếu sót.

”An Lạc, có đôi khi tớ rất yếu đuối, có nhiều lúc rất ghét thế giới này, nhưng có một người để tớ bắt đầu tin vào những điều tốt đẹp trên thế giới này...”

... Xin lỗi.

An Lạc không nhìn được nữa, che miệng khóc ra tiếng.

Nhanh chóng ký tên xong, An Lạc ngồi ngoài phòng phẫu thuật.

Cô không dám đi, cô sợ đi rồi sẽ không còn được gặp anh nữa.

Trong căn phòng khác ở ngoài phòng phẫu thuật, có một cụ ông tóc trắng xóa ngồi đấy, An Lạc thấy ông ấy len lén lau nước mắt.

Bên cạnh có bác sĩ đi đến, vỗ lưng ông cụ: “Sẽ không sao đâu.”

”Đã là lần phẫu thuật thứ ba rồi, thông báo bệnh khó qua khỏi cũng hai lần rồi, ông già tôi đây còn không chịu nổi, tôi biết... mấy ngày nay bà ấy ngày nào cũng nhắc đến việc về nhà, lần này phẫu thuật xong tôi sẽ đưa bà ấy về quê, sinh ở đâu thì chôn ở đó...”

Ngày ngày có nhiều ca sinh lão bệnh tử như thế, cuộc đời rất ngắn, hai tay nắm chặt cần có người buông tay trước.

Điều đáng trân trọng nhất, là nhân khi còn sống quý trọng lẫn nhau, khi người còn trẻ, tôi vẫn chưa già.

Không biết đã qua bao lâu, đèn ở phòng phẫu thuật mới tắt.

An Lạc đứng lên, lần đầu tiên cảm thấy bất lực như thế, lại khẩn cấp mang theo hi vọng đến vậy.

”Bác sĩ...”

”Phẫu thuật rất thành công, nhưng quan trọng nhất chính là những ngày kế tiếp đây, vì tai nạn đã đè lên thân kinh cậu ấy trong phạm vi rộng, cho dù rửa sạch máu ứ thì vẫn còn gặp nguy hiểm, phải thường xuyên trò chuyện với cậu ấy, bây giờ tuy cậu ấy chưa tỉnh nhưng vẫn có thể nghe thấy.”

An Lạc cắn môi cô dần lại nước mắt, “Cám ơn bác sĩ...”

”Chớ lo lắng quá, tâm tính người nhà rất quan trọng, chồng cô sẽ không sao đâu.” Bác sĩ tháo khẩu trang xuống.

An Lạc lặng đi một lúc, bác sĩ nói tiếp: “Đúng rồi, đồ của người bệnh đã đưa đến phòng bệnh, cô đi nhìn một chút xem có quên gì không, xe bị hư giờ đã được đưa đến cục công an rồi.”

An Lạc vâng vâng dạ dạ, nhanh chóng theo y tá đến phòng bệnh.

Trên đầu người nằm trên giường băng bó băng rất dày, sắc mặt tái nhợt, ngón tay thon dài khẽ cong, tĩnh mạch trên mu bàn tay như lồi mồn xanh biếc giữa tuyết trắng, cả người trở nên sạch sẽ, yếu ớt, lại như trong suốt.

An Lạc cẩn thận ngồi lên ghế bên cạnh giường, mặt trời ngoài cửa chói lóa, chiếu lên tấm chăn anh, trên mặt anh úp mặt nạ dưỡng khí trong suốt, có hơi nước li ti ngưng đọng bên trên, An Lạc không thấy rõ dáng vẻ của anh lắm.

”Giang Việt, mình là An Lạc, cậu phẫu thuật thành công rồi...” An Lạc nói xong lại dừng, cô nghẹn ngào, “Cậu yên tâm, mình sẽ ở bên cậu, đến khi cậu có thể mở mắt nhìn mình.”

”Mình vẫn không quên, mình là người thân của cậu, nên cậu không phải sợ, mình sẽ kiên nhẫn chờ cậu...”

An Lạc phát hiện điện thoại của anh trên đầu giường, từ mức độ màn hình vỡ vụn là có thể thấy tình hình nghiêm trọng lúc đó.

Mở khóa, là danh bạ điện thoại, An Lạc thấy dãy số đầu tiên trong danh bạ, là của cô.

Vì tên danh bạ của cô là: An.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

“Cô à, giờ cũng sắp tối rồi, bệnh viện có com hộp, cô có cần không?” Y tá đi đến hỏi An Lạc.

An Lạc ôm trán lắc đầu, y tá cầm lấy điều khiển tivi giảm âm lượng xuống.

An Lạc ngẩng đầu, tivi đang phát lại trận thi đấu bơi lội mùa đông hôm nay.

Cô chỉ thấy đầu càng đau hơn, chợt nghĩ đến điều gì đó, vội vàng lấy điện thoại ra, không ngờ điện thoại lại hết pin tắt nguồn.

”Ấy, anh chàng số hai kia đẹp trai quá!”

Bác gái nằm giường bên cạnh cười nói với y tá.

”Tên là... Trương Nhiên à, vận động viên bơi lội đều đẹp trai cả.” Y tá bật cười đáp lại.

An Lạc nghe thấy tên Trương Nhiên mà trong lòng chấn động, không dám ngẩng đầu nhìn anh trong tivi.

Trận đấu kết thúc, Trương Nhiên gỡ kính bơi xuống, loa trong sân vận động đang báo thành tích của anh.

An Lạc nhìn theo bóng anh không hề chớp mắt, anh đi đến chỗ nghỉ ngơi, huấn luyện viên ở bên cạnh đưa nước.

Anh lau tóc rồi nhìn quanh khán đài, dừng lại.

Anh không thấy cô.

Trong lòng An Lạc như có ai nhéo chặt phát đau, cho đến khi tổ cuối cùng thi đấu xong, anh đứng trên bục nhận giải thưởng, mang theo nụ cười lễ phép nhận lấy cúp.

Trong một giây thay đổi cảnh, anh quay đầu nhìn An Lạc ngồi trên khán đài, nụ cười lập tức biến mất.

Chỉ có An Lạc cảm thấy, trong một giây đó, anh vẫn đang tìm kiếm cô.

”Em sẽ lao đến ôm anh đó!”

”Thế anh có mong chờ không?”

Anh biết cô muốn xem anh thi đấu, cho nên mới mạo hiểm bắt đầu tập luyện!

Sao cô có thể không biết chứ?

Cuối cùng màn ảnh kéo ra xa, anh thản nhiên nhìn vào máy quay, đối diện với An Lạc trước màn hình.

Ánh mắt anh vẫn như trước, hồ hững không gợn sóng.

Anh là số một, nhưng anh thất vọng rồi.

An Lạc tắt tivi, bác gái bên cạnh đang bất mãn muốn nói gì đó, nhưng trông thấy An Lạc giàn dụa nước mắt thì lập tức đóng miệng.

”Cái đó... Em gái à, không phải bác sĩ nói rồi sao? Người yêu em sẽ không sao đâu, em đừng khóc!” Bác gái an ủi đôi ba câu.

An Lạc lắc đầu: “Anh ấy không phải.”

”Cái gì?”

”Anh ấy không phải người yêu tôi.” An Lạc dứt quãng nói.

Trong phòng bệnh không có tiếng động, chỉ có âm thanh nước nọ nhẹ nhàng của cô.

Đến đại sảnh bệnh viện dưới lầu, An Lạc bấm gọi số riêng nhà Trà Trà.

”Alo, Trà Trà à, tôi là An Lạc.” Cô bình tĩnh nói.

”Vừa nãy cô đi đâu thế? Trương Nhiên tìm cô khắp nơi, gọi điện cho cô không được, rốt cuộc cô không đi xem thi đấu à?” Trà Trà vừa nghe thấy giọng An Lạc thì bắt đầu hét lên.

”Giang Việt nhập viện rồi.” Cô hít sâu một hơi.

Bên kia im lặng vài giây, “An Lạc, đầu cô toàn rể thôi ư?”

An Lạc cũng không chịu được nữa, bật khóc nức nở: “Giang Việt nhập viện đợi tôi đến kí tên, bây giờ đã đỡ hơn rồi, tôi có lỗi với người này cũng có lỗi với người kia, cô nói tôi có thể làm gì?”

”Vây ít nhất cô cũng phải gọi lại cho Trương Nhiên chứ! Bây giờ đã qua mấy tiếng rồi hả, cô đang làm gì thế?”

Đột nhiên An Lạc không nói nổi, cô đã quên, chuyện quan trọng như thế mà cô thật sự quên mất.

”An Lạc, cô nghĩ cho kĩ được không? Nếu cô còn thích Giang Việt, thì chúng ta cắt đứt với Trương Nhiên, chứ cô như bây giờ, tất cả mọi người đều rất khó chịu...”

Sau một hồi lâu im lặng, cô lau nước mắt: “Có phải cô cảm thấy tôi không xứng với Trương Nhiên không?”

”Tôi cảm thấy nếu cô cứ do dự như thế chính là có lỗi với anh ấy.” Giọng Trà Trà cũng dần dịu lại, “Cô nghĩ cho kĩ đi, nếu cô quyết định muốn chăm sóc Giang Việt, vậy cô cảm thấy sau này giữa mình với Trương Nhiên có thể có thêm một tầng không hiểu nhau không?”

”Nhưng tôi không có cách nào bỏ mặc Giang Việt được.” Giọng An Lạc kiên quyết.

”Ở trong lòng cô, cô cảm thấy hai chuyện này chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ, tùy cô định đoạt.”

Tất máy, cô gái tiếp tân nhìn An Lạc hốt mắt đỏ lên: “Không sao chứ?”

An Lạc đỡ trán: “Không sao, xin lỗi, tôi muốn gọi một cuộc điện thoại nữa.”

Chậm rãi bấm số điện thoại Trương Nhiên, An Lạc vừa nghe thấy giọng anh thì nghẹn ngào không thốt nên lời.

Rõ ràng cô im lặng không nói, nhưng Trương Nhiên nhanh chóng nhận ra: “An Lạc?”

”Là em.” An Lạc hít một hơi sâu, ép giọng bản thân ổn định lại.

”Em ở đâu?” Ngữ khí anh bình thường, không nghe ra cảm xúc gì.

An Lạc hít mũi: “Bệnh viện.”

”Sao thế?” Giọng anh nôn nóng.

”Hôm nay Giang Việt đến tìm em, trên đường đi xảy ra sự cố, giờ vừa phẫu thuật xong...” An Lạc nói xong cũng không nhận được nữa, mũi đau xót, “Em không biết nên làm gì bây giờ...”

”Bệnh viện nào? Anh đến tìm em.” Anh im lặng hai giây rồi bình tĩnh nói.

Giọng của anh vững vàng dừng trong lòng An Lạc, một sự yên tâm bao phủ lấy cô.

Nhưng cho dù Trương Nhiên có giả vờ không để ý đến cô với Giang Việt, thì cô vẫn không thể ích kỉ làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, để anh đến tìm cô, đứng bên cạnh nhìn cô chăm sóc Giang Việt được.

”Em muốn chờ anh ấy tỉnh lại rồi mới đi.” An Lạc cúi đầu nói, “Anh ấy vì em mới thành ra như thế, bây giờ cạnh anh ấy chỉ có em, Trương Nhiên, Giang Việt giờ không có người thân nào cả, em không thể bỏ mặc cậu ấy được.”

Đầu dây im lặng một lúc lâu, An Lạc nắm chặt ống điện thoại, trong lòng nặng trĩu.

Cuối cùng, anh từ từ lên tiếng: “Đối với em mà nói, Giang Việt là ai?”

Cô chần chừ không đáp, Trương Nhiên mở miệng phá vỡ im lặng: “Nếu thấy khó khăn thì không cần trả lời, bây giờ anh có chút việc, cúp máy trước.”

An Lạc đặt ống nghe xuống, ngồi nghỉ trên ghế trong đại sảnh, cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều mỏi mệt.

Cô hiểu Trương Nhiên, anh không thích nghi ngờ cũng không thích làm quá chuyện lên, nhưng khi anh hỏi ra câu đó, đủ để chứng minh có lẽ anh thật sự... có đề ý.

Quay về phòng bệnh, Giang Việt vẫn im lặng nằm đấy, An Lạc ngồi bên cạnh vén rèm lên, trời đen đã giăng, đèn đuốc sáng như ngọc.

"Giang Việt, mình nhớ lúc đại học, hề sấm tối là mấy người chúng ta lại thường xuyên đến khu phố ở cửa nam ăn bát xiên gà cay*, thật ra mình không tài nào ăn nổi... Nếu tiệm đó vẫn còn mở, đợi cậu tỉnh lại, đến lúc đó chúng ta lại hẹn tại Bàn Tử đi ăn được không?"

"Bây giờ mình chỉ về bán thảo, có thể nắm giữ được tí lệ rồi, lần trước trên tạp chí mình bắt gặp bản nháp thiết kế của cậu, càng trừu tượng hơn so với trước kia nhiều..."

(*đây là món ăn cay bình dân truyền thống của Tứ Xuyên. Trong bát đựng gia vị cay là chính, hơn nữa dùng xương gà để khuấy trộn gia vị lại với nhau.)

"Giang Việt, cậu nhanh chóng tỉnh lại đi, nhìn mái đầu bóng lờng của cậu, mình nhớ trước kia cậu rất hay để ý đến kiểu tóc của mình, sau này không cần cần phải gánh theo gánh nặng thần tượng nữa rồi..."

An Lạc ngồi bên giường, như đang kể chuyện trước khi ngủ, kể từng câu chuyện nhỏ nhặt một.

"Hình như hôm nay Trương Nhiên giận mình rồi, mình chẳng biết phải đối mặt với anh ấy thế nào cả, mình biết anh ấy rất độ lượng rồi, là mình không xứng với anh ấy."

"Có nhiều lúc mình rất muốn hỏi anh ấy vì sao lại thích mình, mình chẳng giúp được anh ấy về mặt nào cả, anh ấy ưu tú như thế, chính là kiểu Từ ánh mắt đầu tiên là mình biết mình chẳng có chút liên quan nào với anh ấy rồi..."

Nói một hồi lâu, An Lạc nhìn gương mặt say ngủ của anh: "Cũng không biết cậu có nghe thấy mình nói không, có phải đang chê mình lải nhải nhiều chuyện không, nhưng dù thế nào đi nữa, cậu cũng nhanh tỉnh lại đi..."

Hôm sau, Trà Trà đến bệnh viện, An Lạc đang lau mặt cho Giang Việt, Trà Trà gõ cửa, nhìn sàn nhà: "Không làm phiền chứ?"

"Nè, cô tặng hoa bách hợp làm gì? Hôi quá đi mất." An Lạc nhận lấy bó hoa trong tay cô ấy, đặt gần cửa sổ, rồi nói với Giang Việt: "Trà Trà là bạn mình, may mà không ngốc đến mức tặng cậu hoa cẩm chướng."

Trà Trà cười một tiếng: "Cô là chăm sóc trẻ em hay chăm sóc bệnh nhân thế? Làm như mẹ không bằng!"

"Giang Việt nghe thấy đấy, nói chuyện để ý chút đi!" An Lạc trừng mắt với cô ấy.

Trà Trà thôi cười: "Cô đúng là không tim không phổi."

An Lạc khề ngậy người, cô hiểu ý của cô ấy.

"Oa Gia anh ấy..."

"Tôi không biết." Trà Trà ngắt lời.

An Lạc siết chặt tay: "Tôi không biết phải nói sao với anh ấy cả..."

"Tôi muốn là, Oa Gia xác định chia tay với cô." Trà Trà bóc một trái quýt, tách một múi bỏ vào miệng.

An Lạc lấy quýt trong tay Trà Trà xuống, đút liên tục mấy múi vào miệng cô ấy, rồi đẩy cô ấy ra ngoài phòng: "Ra ngoài rồi nói."

"Có cái gì không nói được à? Sao cô lại thánh mẫu thế chứ?" Trà Trà chau mày, xem ra sắp nổi giận rồi.

"Trà Trà, bây giờ tôi rất rối, cô đừng ép tôi nữa được không?" An Lạc đỡ trán.

Trà Trà im lặng, rồi chậm rãi nói: "Tôi không phát biểu ý kiến, bất kể thế nào, đây đều là chuyện của một mình cô."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đáy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Đạo gần đây thời tiết khá đẹp, những ngày đông đã qua, tiết trời ấm áp quay về.

An Lạc ngồi nghỉ bên giường bệnh, cảm thấy tóc nhẹ rung.

Động tác như vuốt ve con thú nhỏ nào đó, cảm giác quen thuộc, An Lạc khẽ nhúc nhích, vừa mở mắt liền trông thấy Giang Việt đã tỉnh.

Cô nhìn gương mặt tái nhợt mỉm cười của anh, véo mạnh mình một cái.

Không phải nằm mơ!

”Giang Việt! Cậu tỉnh rồi?” An Lạc kích động nắm chặt tay anh.

”Đã tỉnh từ lâu rồi.” Giọng anh điềm đạm.

”Thế sao cậu không gọi mình dậy?”

Anh vén tóc phủ trên mặt ra sau tai cô, “Vì cậu ngủ say quá, không nở nào.”

An Lạc vui vẻ đứng dậy bấm vào nút ở đầu giường, y tá nhanh chóng đi đến.

Kiểm tra một lần, sau khi xác định không có vấn đề gì, An Lạc mới dám để Giang Việt ăn cơm.

Vì ngủ lâu nên sắc mặt anh vẫn tái nhợt, ngay cả lúc nói chuyện cũng chẳng có hơi sức đâu, An Lạc nâng đầu giường lên, đút cơm cho anh.

”Cậu ngủ say quá đấy...” An Lạc cười tươi.

”Đôi lúc cũng có ý thức, nhưng không mở mắt nổi.” Anh nhẹ giọng đáp lại.

An Lạc thổi bát cháo nóng, múc một thìa: “Vậy cậu có nghe thấy mình nói chuyện với cậu không?”

Giang Việt rũ mắt cười, nhớ lại cô ngày nào cũng lải nhải liên tục không biết mệt, gật đầu: “Cậu ồn ào như thế, sao có thể không nghe thấy chứ?”

Hai người im lặng một lúc, Giang Việt giương mắt lên: “Cậu với Trương Nhiên... Giờ đã ổn rồi chứ?”

Bình thường cô hay lảm bảm kể một vài chuyện về Trương Nhiên, hẳn anh cũng biết.

An Lạc mỉm môi: “Không sao đâu, cậu không cần lo.”

”Cám ơn cậu, Lạc Lạc.” Anh nhìn vào mắt cô, từ từ nói.

An Lạc lắc đầu cười: “Đừng có nghiêm túc thế chứ.”

”Nếu bạn trai cậu có hiểu lầm gì, mình có thể giải thích với anh ấy.” Anh thu lại nụ cười khó thấy.

An Lạc cúi đầu, nhìn bát cháo trong tay: “Đã mấy ngày rồi mình không liên lạc gì với anh ấy, nhưng mình tin anh ấy sẽ hiểu.”

Giang Việt tựa vào đầu giường, thản nhiên nhìn An Lạc: “Cậu thật sự thích Trương Nhiên.”

Không phải anh đang hỏi cô, mà là khẳng định.

An Lạc ngây ra một lúc, cười cười không nói gì.

Sau khi Giang Việt tỉnh dậy, An Lạc cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, đợi sau khi anh ngủ thì mới xuống lầu, gọi điện cho Trương Nhiên.

Gọi liên tục ba cuộc nhưng không ai bắt máy, tìm An Lạc như có ai bóp, cô chán nản đặt điện thoại xuống, ngồi bên bồn hoa dưới bệnh viện.

Trương Nhiên vẫn còn giận sao? Nếu không vì sao mấy ngày qua không liên lạc với cô? Nếu không vì sao bây giờ cũng không nghe máy?

Cô buồn bực gãi đầu, buồn bực đến mức không thở nổi, vùi đầu vào giữa cánh tay, nước mắt tí tách rơi xuống.

Trời đã tối, dù cô có cố kiềm chế tiếng khóc đến đâu, nhưng vẫn quanh quẩn trong vườn hoa nhỏ, buồn thương chẳng vơi.

Chợt tiếng chuông điện thoại vang lên, An Lạc hít mũi, khi thấy tên người gọi thì lập tức bắt đầu hắng giọng.

Là Trương Nhiên.

Không thể để anh biết cô đang khóc được.

”Alo?”

”Lạc Lạc à?” Không ngờ lại là giọng của Đan Thúc.

An Lạc nhú mày: “Đan Thúc? Vì sao...”

”Tôi nay xã đoàn chúng ta có buổi gặp mặt, cái đó... Trương Nhiên cậu ta đi vệ sinh rồi, cô có chuyện gì không để tôi chuyển lời với cậu ấy.” Anh ta vội vàng nói.

An Lạc dừng lại: “Vậy anh bảo anh ấy lát nữa gọi lại cho tôi được không?”

”Cái đó...” Đan Thúc chần chừ, do dự một lúc mới thờ dãi: “Cậu ta uống hơi quá chén, mai rồi gọi điện cho cô có được không?”

Vì sao uống say còn muốn giấu cô?

An Lạc: “Uống quá chén? Máy người đang ở đâu? Tôi đến đón anh ấy.”

”Haiz... Thật ra không giấu gì cô, mấy ngày nay Oa Gia ở nhà tôi, cậu ta không về nhà.”

An Lạc nắm chặt điện thoại, chột chẳng biết nên nói gì, trong lòng không khỏi chua xót.

Đan Thúc nói tiếp: “Có phải hai ngày nay cô cãi nhau với cậu ta không?”

”Tôi... Thôi bỏ đi, nói qua điện thoại không rõ được, giờ mấy người ở đâu?” An Lạc đứng dậy.

Đến quán bar, bên trong ồn ào náo nhiệt, đèn neon lập lờ, mùi bia rượu nồng đậm phiêu du trong không trung.

An Lạc né tránh đám người nhảy nhót trên sàn, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

Đan Thúc đứng dậy vẫy tay với An Lạc, An Lạc rào bước nhanh hơn đi đến.

Đám Nha Nha cũng ở đây, An Lạc cười với bọn họ, rồi dời tầm mắt sang Trương Nhiên ngồi kế cửa sổ.

Anh chống trán không nhìn cô, cúi đầu, tóc che đi ánh mắt.

An Lạc bình ổn lại tâm tình: “Trương Nhiên?”

Anh không đáp lại, An Lạc cứng đờ đứng tại chỗ, Đan Thúc đi tới kéo An Lạc qua: “Cô ngồi trước đi đã, Trương Nhiên uống hơi nhiều, đầu óc không tỉnh táo!”

Hoa Sênh ở bên cạnh dùng cùi chỏ huých vào Trương Nhiên: “Oa Gia, vợ anh đến rồi kia!”

An Lạc rũ mắt nhìn ly rượu, Trương Nhiên hơi xoay đầu lại nhìn Hoa Sênh: “Con mẹ nó ai là vợ tôi?”

Anh không có chút biểu cảm nào, giống như rất lâu về trước, lần đầu tiên anh gặp cô, là lạnh lùng xa cách như thế.

Thậm chí còn không nhìn cô lấy một cái.

Không khí nhất thời im lặng, Hoa Sênh ngạc nhiên một lúc rồi lập tức cười với An Lạc: “Đã nói anh ấy say rồi mà, Lạc Lạc cô về trước đi, lát nữa chúng tôi đưa anh ấy về.”

An Lạc siết chặt tay, vạch ra một nụ cười: “Không sao, tôi chờ anh ấy.”

Mọi người bắt đầu liêu mạng hâm nóng bầu không khí.

”Sao dạo này thời tiết lạnh thế?”

”Rét tháng ba mà ha ha ha...”

”Tôi chỉ mới nghe nói 'nắng gắt cuối thu' thôi...”

An Lạc ngồi cạnh Hoa Sênh, Trương Nhiên cách cô chỉ mấy chục centimet.

Cô im lặng ngồi đó, ngực khó chịu vô cùng, hai mắt cay sè.

Anh vẫn còn uống rượu, An Lạc cũng không nhịn được nữa: “Trương Nhiên, anh đừng uống nữa.”

Anh không nghe, An Lạc cũng không nhịn được nữa: “Anh coi em là không khí thì có thể giải quyết được vấn đề sao?”

Bầu không khí không nóng nổi nữa, mọi người nhìn về phía Trương Nhiên, anh từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lên dưới ánh đèn yếu ớt.

Anh nhìn An Lạc, mặt không chút thay đổi: “Ồ, em đến rồi đấy à.”

An Lạc sững sờ nhìn anh, còn anh như bật cười: “Giờ đi được rồi chứ?”

Nhiệt độ cơ thể như bị rút dần đi, An Lạc cảm thấy mình như nằm trong hầm băng, lạnh từ đầu đến chân.

“Giang Việt tỉnh rồi.” Cuối cùng, cô nhàn nhạt nói ra một câu này.

Anh chậm rãi gật đầu, cười nói: “Muốn anh nói 'chúc mừng' à?”

“Anh biết em không phải có ý này!” Trái tim An Lạc như có ai đó cào vào, cô nâng giọng nói.

“Vậy em có ý gì?” Anh thôi cười, nhìn thẳng vào cô.

Không khí căng thẳng đến mức có thể nổi lửa, đám Nha Nha im lặng rồi bàn tránh khó xử, chỉ còn lại Đản Thúc với Hoa Sênh bị kẹp giữa hai người họ.

Giang Việt tỉnh rồi, em có thể không cần phải chăm sóc anh ấy nữa, em muốn nói xin lỗi với anh, em muốn ôm anh, em muốn...

“Anh muốn nghĩ thế nào thì cứ nghĩ thế đi!” An Lạc dôi mắt, “Xin lỗi, em muốn về trước.”

Dứt lời, cô đứng bật dậy, vội vàng rời khỏi quán bar.

Sợ nếu muộn một chút thôi, có lẽ đã bị anh bắt gặp cô đang khóc.

Đã là mười một giờ rưỡi tối, An Lạc không biết nên đi đâu.

Gió đêm thổi đến, nước đọng trên mặt cô dần dần bay hơi, rồi ngay sau đó cả cơ thể đều lạnh run.

Xe cộ trên đường qua lại như nước, người bước đi vội vàng.

Cô dừng bước, đứng trên cầu ngắm nhìn hai bờ sông, cánh tay chống trên lan can, không nhịn được bắt đầu nức nở.

Cô chưa từng thấy anh lạnh lùng như thế bao giờ, ngay cả dùng khí để đáp lời anh cô cũng không có.

Rõ ràng thích anh đến thế, rõ ràng đã chuẩn bị thẳng thắn với anh, vậy mà vì sao bản thân vẫn không thể đối mặt với dáng vẻ tức giận của anh, phải thông cảm xin lỗi thế nào mới được đây?

Nếu anh thật sự không muốn giảng hòa với cô, nếu anh tìm được người phù hợp với mình hơn, nếu anh dẫn một người khác đi đến những nơi mà anh đã đồng ý sẽ đi với cô...

Cô không dám nghĩ nữa.

Cô không muốn chia tay anh.

Nước mắt lăn dài, An Lạc lấy điện thoại ra, bấm gọi cho Trương Nhiên.

Cô muốn nói xin lỗi, xin anh thứ lỗi cho em đã bỏ qua trận đấu, thứ lỗi cho sự chần chừ hèn nhát của em, thứ lỗi cho sự tự ái cao ngạo của em..

Điện thoại vừa kết nối được hai tiếng thì bị anh bấm tắt.

An Lạc lại gọi lần nữa, nhưng vẫn bị ngắt máy.

Cô đứng ở đầu cầu, khóc đến mức khô sở, người đi đường đều đưa mắt nhìn cô.

Cô không cam lòng gọi tiếp, đột nhiên sau lưng truyền đến giọng nói quen thuộc khiến cô rơi lệ: “Không cần phải gọi cho anh nữa.”

Cô xoay người thật mạnh, hai tay bịt miệng, khóc thút tha thút thít.

Trương Nhiên đứng ở đây, gió đầu cầu thổi bay tóc anh, anh mặc áo khoác đen mà cô thích nhất, bình tĩnh dịu dàng nhìn cô.

Cô khóc trông rất xấu xí, không muốn để anh trông thấy đáng vẻ này của cô, bèn lấy hai tay che cả gương mặt.

Anh đến gần từng bước, hai tay kéo lấy cô ôm vào lòng: “Đừng khóc nữa, anh nhìn mà đau lòng, đau lắm...”

An Lạc dựa trong lòng anh thút thít, không nhịn được bật cười.

Nói một câu ngọt đến thế, quả nhiên anh uống say rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Từ từ về nhà thì cũng đến rạng sáng, suốt cả dọc đường An Lạc rất khổ sở, bởi vì...

Trương Nhiên đi được hai bước liền ôm cô, quả thật không giống bình thường chút nào.

“Oa Gia thúc thúc, anh mắc hội chứng “trẻ không lồ” sau khi say đây à?” An Lạc dờ khóc dờ cười.

“Đã nói rồi anh không say!” Anh lại giải thích lần nữa.

An Lạc vừa cười vừa gật đầu: “Được rồi được rồi, anh không say.”

Cuối cùng cũng vào thang máy, An Lạc thở nhẹ một hơi, vừa quay đầu lại nhìn Trương Nhiên thì phát hiện anh hơi nghiêng đầu chăm chú nhìn cô, hai mắt sáng bừng.

“Sao lại nhìn em như thế?” An Lạc sờ mặt.

“Lâu rồi không thấy em, muốn nhìn kĩ hơn.” Anh nghiêm túc nói.

An Lạc không nhịn được cười thành tiếng: “Anh đợi chút, em lấy điện thoại ghi âm lại, đợi khi anh tỉnh rượu rồi hãy nghe nhé ha ha ha!”

Thang máy kêu “ding” một tiếng, An Lạc thôi cười, giữ lấy anh đi ra ngoài.

Bước vào cửa, An Lạc như trút được gánh nặng, dẫn anh đến ngồi lên ghế sofa: “Em đi pha trà giải rượu cho anh.”

Trương Nhiên ngồi dựa vào ghế, giờ tay che khuất tầm nhìn, nhìn qua có vẻ mệt mỏi.

An Lạc đang nấu nước châm trà, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, toan quay đầu lại thì có hai cánh tay vòng chặt lấy eo, hơi rượu quanh quẩn trên mặt cô, khiến cô ngửa mặt một hồi.

Anh dựa vào vai cô: “Hôm nay em ở lại với anh được không?”

Lá trà trôi nổi trong nước sôi, trong lòng An Lạc như bị ai quất một roi: “Em không đi, mãi sẽ ở bên anh.”

Anh vui mặt cọ xát trong tóc cô, An Lạc sợ ngửa bèn rút đầu: “Em đang pha trà cho anh mà, anh ngoan ngoãn ra ngoài ngồi trước đã, em sẽ đến ngay, được không?”

Tâm tình An Lạc có chút phức tạp, sao có cảm giác như mình đang nói chuyện với trẻ nhỏ thế này?!

“Tóc em có mùi lá chanh.” Đột nhiên anh cất tiếng.

An Lạc cười gượng hai tiếng: “Ha ha ha Oa Gia thúc thúc đáp đúng rồi, gội lắm gội lắm, mau ra ngoài đi ngoan nào ~”

Đột nhiên cảm giác mình có tiềm năng làm giáo viên giữ trẻ!

Vừa dứt lời, bỗng cô cảm giác vành tai gặp phải thứ gì đó ẩm ướt mềm mại, toàn thân lập tức như bị điện giật kích thích.

An Lạc sợ đến mức không quan tâm đến trà giải rượu nữa: “Anh làm gì thế?”

Không ngờ cứ thế mà bị liếm!

Xong rồi, chẳng lẽ đây chính là say rượu làm loạn trong truyền thuyết ư!

”Anh mau buông em ra, nếu không em sẽ giận đấy!” An Lạc gỡ bàn tay ở eo ra.

Một chiều đó vẫn có tác dụng, may mà lúc này huấn luyện viên đang còn trong trạng thái ở nhà trẻ.

Anh nhanh chóng buông cô ra, từ từ lùi về phía sau: “Anh ở ngoài đợi em”

An Lạc ôm trán, hi vọng anh uống hết trà giải rượu rồi nhanh chóng đi ngủ đi.

Cầm ly trà ra ngoài phòng khách, Trương Nhiên nửa nằm trên ghế, thấy An Lạc đến bèn ngồi dậy.

An Lạc đưa ly cho anh: “Uống hết rồi ngủ một giấc đi, không mai lại đau đầu đấy.”

Anh nhanh chóng uống hết, An Lạc kéo anh đứng dậy đi vào phòng ngủ, nhìn thấy anh ngã xuống giường, An Lạc cảm thấy toàn thân mệt rã rời.

Người Trương Nhiên đầy mùi rượu, An Lạc cởi áo khoác anh ra, đắp chăn cho anh rồi mới ra khỏi phòng.

Cô cũng rất mệt, nhưng mùi rượu trên người thật sự khó mà chịu nổi, mới nghĩ hay là vào phòng tắm gội một phen.

Đang rửa bọt xà phòng thì đột nhiên An Lạc nghe thấy cửa phòng tắm bị đóng một cái, dọa cô nhảy dựng lên, nhanh chóng tắt vòi sen: “Khoan vào đã, em đang ở bên trong!”

Hình như anh không nghe thấy, nắm nắm bị vặn một cái, An Lạc giật mình không biết phải làm thế nào, vội vàng kéo khăn tắm xuống quần quanh.

Trong nháy mắt cửa mở ra, An Lạc mới biết rằng... huấn luyện viên có ý!

Anh nhanh chóng lột sạch đồ mình, nhìn An Lạc cười cười: “Anh cũng muốn tắm.”

”Đợi em tắm xong thì anh vào tắm là được mà! Mau đi ra!” An Lạc một tay bảo vệ khăn tắm trước ngực, tay kia thì vẫy vẫy bảo anh đi ra ngoài.

Tầm mắt không nhìn được quét một vòng trên người anh, An Lạc thật muốn nhắm chặt mắt lại, cô xấu hổ sắp chết đến nơi rồi..

Anh làm lơ từ từ đi đến, An Lạc sợ đến mức nhắm mắt lại hết lên, tay kia liên tục khoát đuôi anh: “Không được vào không được vào, anh là đồ lưu manh!”

Anh dễ dàng kéo cô đến trước mặt, nghiêng người rúc đầu vào dưới cổ cô, tỉ mỉ hôn lên.

Chạy dọc theo hơi thở của anh, cơ thể An Lạc như được ngâm nước đến vỡ vụn ra, đến mức đứng không vững, nhưng vẫn túm chặt thứ che đậy duy nhất trên người, tay kia đặt trên người anh, không đến nỗi trượt xuống.

”Trương Nhiên...” Cô hổn hển lên tiếng.

Trương Nhiên nghe thấy cô gọi tên anh, bèn dừng lại ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đen nhuốm một màu sắc khác hẳn ngày thường.

”Em không muốn ở đây...” Cô đỏ mặt, đứng dưới ánh đèn sáng rực, làn da sáng bóng đến động lòng người, đọng lại những giọt nước trong suốt.

Tươi mới, sung túc.

Nghe thấy thế, anh liền dừng lại, rồi đột nhiên ôm ngang lấy cô, An Lạc hoảng hốt hét lên một tiếng, cô được anh ôm ra khỏi phòng tắm.

Nhiệt độ bên ngoài hơi lạnh, An Lạc co rụt người lại khẽ run rẩy vì lạnh, động tác này dừng trong mắt Trương Nhiên lại khiến cho người ta không ngừng thêm yêu, vừa đi vừa cúi đầu in dấu hôn lên môi cô.

Bị ném lên giường, khăn tắm của cô đã trễ xuống hơn nửa, đôi chân dài mảnh khảnh để lộ ra ngoài, trên ra giường màu xanh đậm càng thêm trắng nõn.

Thứ che đậy cùng màu da kia thật là chướng mắt, Trương Nhiên cầm một góc khăn tắm của cô vén lên, theo bản năng An Lạc giữ chặt lại, ngồi bật dậy: “Anh còn chưa tỉnh rượu...”

Còn chưa nói xong câu, anh đã đến gần nuốt lấy những lời chưa nói của cô, cùng cô ngã xuống giường.

Mùi rượu nhàn nhạt quanh quần đầu mũi, An Lạc cảm giác như mình cũng say, ý thức chầm chậm trở nên mập mờ, bị anh đặt dưới người, tay cầm khăn tắm cũng dần dần buông ra.

Trước ngực thoáng lạnh, khăn bị kéo ra, cô đột nhiên tỉnh táo lại, mở to mắt, từng sợi lông mi của anh gần trong gang tấc, hơi thở nóng bỏng.

Trên người đã không còn thứ gì che đậy, cô thẹn thùng đỏ mặt đưa tay lên tính che, lại bị anh bắt lấy cổ tay, lưỡi cắn đau nhức.

Thân hình rắn chắc của anh lập tức phủ lên, che đi vị trí cô không muốn để lộ.

Cảm xúc độc đáo kích thích lên cơ thể, An Lạc cảm nhận rõ ràng có thứ thô ráp nào đó đụng vào bụng cô.

Nụ hôn của anh dần dần đi xuống, An Lạc không ngừng rên rỉ: “Tối nay anh say rồi, khoan đã... A...”

Anh nhẹ nhàng cắn nụ hoa một bên, ngược mắt nhìn cô, gương mặt anh tuần phủ lấy sắc thái đầy dụ hoặc, vô cùng gợi cảm.

Như không chịu nổi cảm giác điện giật này, khoe mắt cô uơn ướt, cả người chậm chậm thả lỏng mềm ra, tựa như chỉ cần ấn nhẹ một cái là có nước chảy ra từ làn da.

Bây giờ anh say, nếu sáng mai dậy không nhớ rõ thì làm sao bây giờ?

An Lạc bám víu vào chút lý trí còn lại, “Trương Nhiên, đêm nay không được, anh say rồi!”

”Anh không say.” Giọng anh trầm thấp lại có chút khàn, An Lạc giật mình, tay anh dần dần đi xuống, tìm đến nơi ướt át sâu thẳm.

An Lạc không nhịn được lùi về sau, khẽ rên một tiếng.

Âm thanh gợi cảm của anh ở kề bên tai: “Nhưng mà... Bây giờ lại như say rồi.”

Cho dù đã biết trước, nhưng lúc An Lạc dậy vẫn cảm thấy thất lưng đau nhức không chịu nổi.

Nhớ đến chuyện tối qua, trên mặt An Lạc nóng bừng, quả nhiên cần phải có khí thế đẩy anh ra, càng về sau anh giống như quên mất đó là lần đầu tiên của cô...

Cô nhúc nhích khiến người ôm cô cũng dần tỉnh, lim dim mở mắt ra.

An Lạc xoay người không nhìn anh, anh đổi tư thế ôm cô: “Em dậy rồi à?”

”Ừm...” Cô chỉ phát ra một âm tiết.

”Ngủ thêm chút nữa đi, anh vẫn chưa tỉnh.” Giọng anh thật lười.

An Lạc đập anh một cái: “Chưa tỉnh mà anh còn có thể nói chuyện à?”

”Sức lực thế này... Hình như sinh lực của em không tệ đâu nhỉ?” Anh quay người cô lại.

An Lạc vui đầu vào trong chăn, ồm ồm nói: “Anh còn có mặt mũi mà nói à!”

Anh cười một tiếng, kéo chăn xuống để lộ mặt cô ra, một tay ôm lấy hai má cô hôn xuống.

Mặt An Lạc bị ép phồng lên, không thể nói rõ thành tiếng, cô đánh anh một cái: “Còn chưa đánh răng!”

”Không sao, anh không chê em.” Anh cười một cách độ lượng.

An Lạc: ...

Trong chăn rất ấm, An Lạc cũng không muốn xuống giường, cô gối đầu lên lồng ngực anh: “Sau này không cho phép anh uống nhiều như thế nữa.”

”Ừ.”

”Không cho phép không quan tâm đến em.”

”Có khi nào anh không nhớ đến em chứ?”

”Không cho phép buồn bực một mình.”

“... Ừ.”

”Phải nói với em.” An Lạc nhẹ giọng nói.

”Cái gì?”

”Sau này có chuyện quan trọng gì em sẽ nói trước cho anh biết.”

“... Ừ.”

”Em thích anh nhất.”

”Ừ.”

An Lạc không chịu nổi nữa, “Sao cái gì anh cũng chỉ ‘ừ’ không thể?”

”Ừ.”

”Anh không sợ làm hư em à?”

”Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ngoại Truyện Giang Việt

Chia tay nhau gần xa chẳng biết

Tình thư xa cách mấy đại dương

Mùa hè đại học năm nhất, theo lời người lớn nói là mùa hè ve kêu râm ran nhiều nhất trong mười năm qua, ngồi trên xe buýt trường đại học, cả thế giới như chìm vào giấc ngủ.

Những nhánh cây rợp bóng bên đường quét qua trần xe buýt, vạt nắng bị cành lá cắt ngang lay động không ngừng, như cùng hoa lá nhảy múa trên mặt đất.

An Lạc mới quen Giang Việt, anh và cô ngồi cùng một chiếc xe, anh luôn ngồi ở vị trí thứ hai bên phải, hoặc là anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ, hoặc là ngủ.

Giống như bốn phía xung quanh không điều gì có thể làm phiền đến anh.

An Lạc thích ngồi sau anh, gần cửa sổ, lúc anh nhìn ra ngoài thì cô có thể trông thấy, đôi khi tóc của anh lộ ra sau ghế dựa, mái tóc mềm mại có chút vàng, khiến người ta thật muốn nắm lấy chơi đùa.

”Chào cậu, mình là An Lạc, là bạn cùng lớp với cậu, cậu biết mình chứ?”

”Cậu là Giang Việt à? Mình thường xuyên ngồi cùng một xe với cậu đấy...”

Mà sự thật là, cô không dám nói chuyện với anh, ngay đến lá gan để ngồi cạnh anh cũng chẳng có.

Khi thăm mếu một người thì sẽ càng lúc càng không có dũng khí đối mặt với người đó.

Vào một buổi chiều, An Lạc thấy bóng Giang Việt lên xe buýt, vội vã thở hồng hộc chạy đến mua vé lên xe.

Chỉ dám nhìn một cái, rồi cô đưa mắt sang chỗ khác đi qua bên cạnh anh.

”An Lạc...”

Âm thanh như tiếng gió thổi lá cây kêu xào xạc ngoài khung cửa, không rõ ràng lắm.

An Lạc cứng đờ ra.

Là Giang Việt đang gọi cô, vậy mà anh lại biết tên cô!

”Ồ?” An Lạc ngạc nhiên quay đầu lại.

Lần đầu tiên cô nhìn anh gần đến thế, lông mày của anh lớn hơn trong ấn tượng một chút, lúc cười khóe môi cũng cong hơn, nơi dưới mí mắt gần lông mi có hai nốt ruồi đen màu nhỏ, như vuốt cong lông mi lên...

”Cậu ngồi bên cạnh mình đúng không?” Anh cười cười, nụ cười như có nắng.

An Lạc không nhớ lúc ấy mình đã dùng vẻ mặt thế nào để đáp lời anh, cứng ngắc ngồi xuống, cô hồi hộp nhìn thẳng về phía trước.

”Cậu biết tên mình à?” An Lạc bắt đầu tìm đề tài.

”Chúng ta cùng lớp mà, cậu không biết mình à?” Anh nghiêng đầu hỏi.

”Giang Việt! Minh... mình biết.” Cô chột gọi tên anh, rồi dấy lòng đánh thạch một cái, cảm thấy như anh có thể biết được cô thích anh vậy, chột dạ lên nhìn anh.

Anh lễ phép cười: “Lúc đi xe thường xuyên gặp cậu.”

Trái tim An Lạc như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, thì ra anh có để ý...

Cô không hề biết rằng, trong lúc cô ngồi sau lưng nhìn tóc anh, nhìn dáng vẻ chóng má ngấm cánh của anh, thì xuyên qua hình ảnh trên cửa kính, chỉ cần anh quay đầu sang là có thể bắt gặp.

Trước đó ngồi cạnh anh luôn là nữ, luôn lên lấy điện thoại chụp anh, anh biết, mà cô cũng biết.

Nên anh mới có thể để mình ngồi bên cạnh anh, vì biết cô sẽ không giống với bọn họ.

Nên thích anh trở thành một bí mật, một khi phát giác, sợi dây nối giữa cô và anh liền hóa thành hư ảo.

Sau đó quan hệ dần tốt hơn, anh chơi bóng trong sân, cô ở bên cạnh nhìn. Người khác hỏi cô có phải là bạn gái anh hay không, không đợi Giang Việt trả lời, cô đã vội vàng phủ nhận, như vì để chứng minh điều gì đó.

Hai mắt Giang Việt tối sầm lại, lập tức lạnh lùng kéo An Lạc với mấy người bạn nữa đi ăn.

Cô thích ăn bánh sầu riêng ít bơ, thích gặm gà rán ở tiệm trước trường, thích cắn ống hút, thích ăn kem vào mùa đông...

Anh đều nhớ rõ.

Nếu không phải làm rõ thị phi mà mọi người hay hỏi thì tình bạn đó đã sắp sửa thành tình yêu rồi.

Mỗi cuối tuần cô đều về nhà, anh cùng cô ngồi xe buýt đi hơn một giờ, cô lắc lư dựa vào bả vai anh ngủ, anh đỡ lấy đầu cô, yên ổn cùng dựa vào cô mà ngủ.

Là bạn bè như thế đấy.

Lúc đón tết trong nhà anh chẳng có ai, cô dẫn anh về nhà ăn tết, cùng nhau đốt pháo hoa bên dưới lầu, cùng nhau xông đất, ôm nhau vào lúc không giờ, cùng treo lên mái nhà hét lên điều ước dành cho năm mới.

Là bạn bè như thế đấy.

Không phải tình yêu đều cần đến chứng minh, nhưng cũng chẳng phải tình yêu có thể chống lại nghi ngờ.

Tối hôm đó, cô uống rượu say rồi gọi cho anh.

Giọng của cô trong điện thoại đã hơi khàn.

”Giang Việt, vì sao cậu từ chối cơ hội ra nước ngoài?”

Anh im lặng một lát: “Cậu hi vọng mình ra nước ngoài sao?”

”Bây giờ mình mới biết, trong mắt người khác mình buồn cười đến mức nào, mình không xứng với cậu còn mặt dày dựa vào cậu, rõ ràng chẳng là gì của nhau mà còn đòi mập mờ với cậu, bây giờ cậu hỏi mình như thế là có ý gì? Nếu mình nói không hi vọng thì cậu sẽ ở lại sao? Mình là chướng ngại vật của cậu ư...”

Tranh cãi mấy câu, cô bảo anh cut đi, càng xa càng tốt.

Anh ném điện thoại ra xa, cũng ném luôn mối liên lạc với cô.

Phó Nhiêu cũng có tên trong danh sách ra nước ngoài, vốn anh không biết Phó Nhiêu thích anh, mãi về sau khi cô ấy thổ lộ với anh, tha hương ở một đất nước xa lạ chỉ có cô là niềm an ủi nhỏ bé.

Đi trên đường ngẫu nhiên gặp được người có bóng dáng tương tự An Lạc, trái tim anh như bị bóp chặt.

An Lạc là yếu điểm của anh, nên lần nào cô cũng có thể chính xác làm tổn thương anh.

Anh liều mạng muốn quên đi, học ở thư viện đến tận ba giờ sáng, ngày ngày ngoài bài vở ra còn nhận thêm việc; còn cô kéo anh vào danh sách đen, khiến anh không liên lạc được với cô.

Cứ ngỡ thời gian có thể khiến con người quên đi tất cả, nhưng tất cả đều vỡ òa trong lần gặp vô tình của bốn năm sau.

Cô đứng dưới tàng cây trong con hẻm anh đào quen thuộc, cô trở nên đẹp hơn, trưởng thành hơn, không còn là nụ cười tươi như hoa trong vô vàn lần tưởng tượng của anh.

Chỉ có lạnh lùng, hờ hững.

Trong mắt cô ngập đầy ghét bỏ và ai oán, anh chỉ nhìn một cái đã có thể trông thấy rõ.

”Cậu vẫn khỏe chứ?”

Itsuki Fujii trong “Bức Thư Tình” cũng từng hỏi một Itsuki Fujii khác câu hỏi như thế.

Là bỏ lỡ quá nhiều năm để hỏi thăm, là bỏ lỡ quá nhiều năm để tỏ tình.

Cô không trả lời, như một người xa lạ, nhìn nhau trong giây lát rồi đi lướt qua nhau.

Anh nhớ đến trước đây sau mỗi lần nói “tạm biệt”, cô đều luôn quay đầu lại nhiều lần nhìn anh.

Lần này anh xoay người dõi theo cô, bóng lưng lưu loát, thậm chí không có một tia do dự muốn quay đầu lại.

Anh bỗng nhiên hiểu ra, thời gian bốn năm, đã để anh vẽ lên một dấu chấm kết thúc không từ mà biệt.

”Xin chào, mình là An Lạc, là bạn cùng lớp với cậu, cậu biết mình chứ?”

”Mình là Giang Việt, mình biết cậu từ lâu rồi.”

”Cậu là Giang Việt à? Mình thường xuyên đi cùng xe với cậu đấy”

”Mình biết mà, mình biết cậu luôn ngồi sau lưng mình.”

Những lời em nói giấu sâu trong tim chưa dám nói ra, anh đều có thể trả lời từng câu một ở trong lòng.

Một chuyện hạnh phúc nhất chính là, lúc anh thích em cũng là lúc mà em thích anh.

Cuối cùng lại biến thành chuyện xót xa nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Gần đây An Lạc bắt đầu học lái xe lần nữa.

Bằng lái thi từ năm học đại học, tính ra cũng hai ba năm rồi cô không chạm đến vô lăng.

Mà giáo viên chỉ đạo của cô, đương nhiên là Trương Nhiên rồi.

Mới đầu Trương Nhiên còn từ chối, nhưng ngày nào An Lạc cũng mở miệng tẩy não gọi một tiếng “huấn luyện viên”, rốt cuộc anh cũng không chịu nổi mà đồng ý.

Nên cái từ “huấn luyện viên” này lại có thêm một lớp nghĩa, không riêng gì dạy bơi mà còn là lái xe.

Dạo này việc học của An Lạc đã có chiều hướng tốt lên, Trương Nhiên ngồi vào vị trí cạnh ghế tài xế, chịu trách nhiệm nhắc nhở điều khiển cô.

Bị kịch xảy ra vào buổi chiều thứ bảy nào đó.

An Lạc tràn ngập tin tưởng chủ động đưa ra ý kiến lái xe đi xem phim, xét thấy biểu hiện gần đây của cô quả thật không tệ, Trương Nhiên cũng không phản đối, ngồi lên ghế phụ.

Cả đường lái xe ổn định vững vàng, đến bãi đỗ xe ngoài rạp phim, An Lạc dừng xe lại.

Khi sắp dừng xe ổn thỏa, Trương Nhiên đã chuẩn bị tháo dây an toàn ra thì An Lạc hét lên một tiếng chói tai, xe đột ngột đâm vào vách tường phía trước, trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, mấy chiếc hộp ở đằng sau đèn văng lên ghế trên...

Tiếng toa xe đèn xe vỡ vụn vang lên trong bãi đỗ xe trống rỗng nghe sao chán động vô cùng.

"Xin lỗi, anh không sao chứ?" An Lạc vẫn chưa định thần lại, theo bản năng quay đầu sang nhìn Trương Nhiên.

Trương Nhiên sầm mặt, sắc mặt không được tốt lắm, anh nhú mày: "Em đang làm gì thế?"

"... Em cũng không biết." Về mặt An Lạc tràn đầy áy náy.

"Em không biết đâu là chân ga đâu là phanh à? Đầu óc gì thế hả?" Anh cao giọng, nhìn cô chất vấn.

An Lạc cúi đầu.

"Cũng may tông vào tường, chứ nếu đằng trước là xe hay ai đó thì phải làm sao hả!" Anh thấy cô không nói gì thì càng tức giận hơn.

Bước xuống xe, quả thật đầu xe thê thảm đến mức không nhìn nổi, vỏ xe phía trước rớt xuống, đèn xe vỡ rơi trên đất, vách tường bị húc lõm vào.

"Em xin lỗi..." An Lạc nén thấp giọng nói.

Trương Nhiên không trả lời, đi đến mở cửa ghế lái ra ngồi vào, hạ cửa xe xuống nói với An Lạc: "Vào đi."

"Bây giờ phải làm gì?" An Lạc ngồi vào ghế phụ.

"Quay về sửa xe, em còn muốn xem phim nữa à?" Trương Nhiên nói như không có việc gì, đánh tay lái quay xe.

An Lạc cúi đầu xem điện thoại, thỉnh thoảng lén nhìn Trương Nhiên, anh không đổi sắc nắm chặt tay lái, chột tâm tình bỗng kém hẳn đi.

Cũng không phải cố ý, sao phải quát ghê đến thế...

Trong xe lặng im chỉ còn lại tiếng động cơ, và cả tiếng xác xe vỡ cọ xát trên mặt đường...

Người qua đường thấy đầu xe thê thảm của họ đều sợ đến mức không dám vượt lên, có lẽ cho rằng vừa xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, chủ xe hung dữ này nọ.

Trương Nhiên nghiêng đầu nhìn An Lạc cúi gục mặt, mái tóc che mặt, trông có vẻ rất tệ.

Anh cũng biết ban nãy mình hơi quá, trong lòng cảm thấy có lỗi.

Để làm dịu đi bầu không khí, anh mở miệng trước: "Em xem đi, bây giờ cũng chẳng có xe nào dám vượt qua chúng ta."

Ai ngờ vừa nói ra, bà vai An Lạc bắt đầu run lên.

Trương Nhiên: "..."

"Có phải em vô dụng lắm hay không?" Cô khóc đứt quãng.

"Mới gặp có chút chuyện đã khóc, em mấy tuổi rồi thế?" Anh có chút bất đắc dĩ.

"Sau này em sẽ không bao giờ lái xe nữa." An Lạc cầm lấy giấy ăn lau mắt, hít sâu một hơi nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Không sao, coi như mua lấy một bài học, gia tăng ấn tượng." Trương Nhiên chậm rãi nói.

Đem xe đến tiệm sửa chữa, An Lạc đứng cách đó không xa, ôm vai đá hòn đá nhỏ dưới chân.

Thợ sửa vẫn còn đang xem xét mức độ nghiêm trọng, Trương Nhiên không nán lại lâu, đi đến gần cô.

"Nói sao?" An Lạc ngẩng đầu.

"Hai tuần sẽ sửa xong, không sao cả." Anh gãi tóc mái lại cho cô, "Đi xem phim nhé?"

An Lạc lắc đầu.

"Bị dọa sợ rồi à?" Anh kéo lấy vai cô đi lên phía trước.

”Là bị anh dọa...” An Lạc nói xong bèn nức nở, “Lúc ấy em đã tự trách đủ lắm rồi, anh còn mắng em...”

”Anh đâu có mắng em.”

”Anh nói em 'đầu óc gì thế!'” An Lạc ngẩng đầu nhìn anh.

”Đó đâu tính là mắng chứ!” Trương Nhiên bật cười.

”Không phải mắng em thì là gì chứ, chính anh nói em đầu óc kiểu gì còn gì?” An Lạc chỉ vào đầu mình, giận dữ nói.

Trương Nhiên đáp: “Đầu óc tốt.”

Lần này đến lượt An Lạc cười: “Sao nghe không có vẻ nào là khen thế?”

Trương Nhiên dừng lại, hôn lên trán cô một cái: “Đầu óc vợ anh là tốt nhất.”

An Lạc nheo hông anh cười: “Ai là vợ anh!”

”An Lạc.” Anh đáp trôi chảy.

”Nhưng sao em không biết là cô ấy đã có chồng vậy!” An Lạc nổi hứng đùa giỡn.

”Vậy giờ em biết rồi đấy.” Nhưng Trương Nhiên lại có thể nghiêm túc trả lời.

”Làm sao em biết không phải anh lừa em chứ?” An Lạc quyết định đấu với anh.

Trương Nhiên còn ra vẻ chân thành: “Anh lừa em làm gì? Anh cũng chẳng cần quan tâm đến em.”

Ha! Cái người này...

”Vậy anh quan tâm ai?” An Lạc trừng mắt với anh.

”Vợ anh.”

”Em chính là An Lạc vợ của anh.” Chợt An Lạc có chút nổi nóng.

”Em đâu có gọi anh là 'chồng'...” Anh nhún mày nhìn cô.

An Lạc bùng tỉnh, suýt nữa mình đã bị anh lừa vào hố rồi...

Con người này quá gian xảo!

Còn lâu cô mới mắc mưu: em không gọi đấy!

Tối hôm đó, An Lạc ngồi xếp bằng trên sofa ăn dâu tây xem phim, Trương Nhiên đi ra từ phòng thu, dựa vào cửa nhìn An Lạc, cô chỉ nhìn anh một cái rồi nghiêm túc xem tivi tiếp.

”Anh cũng muốn ăn dâu!” Anh không nhịn được đi đến.

An Lạc chọn một quả dâu căng mọng, nâng tay đút cho anh, không ngờ giờ cả nửa ngày mà chẳng thấy động tĩnh dâu.

Cuối cùng An Lạc quay đầu nhìn anh: “Không phải anh muốn ăn dâu à?”

Anh đột ngột cúi người ôm lấy cô: “Không phải ăn dâu như thế.”

An Lạc bị anh nhấc lên mới hiểu được ý trong lời anh...

”Á không được! Hôm nay phim tập cuối, em muốn xem hết!” Cô gào thét gãy dựa.

Trương Nhiên do dự một lúc rồi dừng lại: “Vậy không bằng ở luôn phòng khách... Em cũng có thể xem tivi tiếp...”

Mặt An Lạc đỏ bừng, ai còn tâm tư xem tivi vào lúc đó nữa!

Chắc chắn anh cố ý!

”Văn phòng em ngày mai sẽ thảo luận về nội dung phim, nếu em bỏ lỡ thì không có chủ đề tám với họ đâu...” An Lạc đau khổ cầu xin.

”Em có chung chủ đề với anh là đủ rồi.” Anh không hề lay động.

...

An Lạc vốn tưởng chuyện “gọi chồng” ngày hôm nay đã qua, ai ngờ đầu huấn luyện viên lại đề tiện như thế!

Cụ thể như sau:

Khi mà phim sắp chiếu hết mấy phút cuối cùng, An Lạc nằm trên giường bị anh trêu đùa không ngừng, nhưng có lẽ hôm nay anh quyết định muốn để cô hoàn toàn thuần phục, nên chỉ đùa giỡn chứ không có động tác tiếp theo nào.

An Lạc biết anh đang đợi cô mở miệng nói muốn, nếu không cũng chẳng làm như vậy đâu.

”Trương Nhiên...”

Giọng cô mềm nhũn, cả người như ngâm trong hồ nước, mệt mỏi nằm ngả ra, nơi nào đó trên cơ thể trống vắng đủ để đánh mất lý trí, cảm giác kia đã sắp bao trùm lấy cô, nhưng không thể nào tìm được một điểm đột phá...

”Ừ?” Anh từ từ ngồi dậy, nhưng không vội đi vào.

”Trương Nhiên...” Cô vẫn chỉ gọi tên anh, mắt hé hờ, mặt đỏ bừng lên.

Anh gần như không nhận được mà tiến lên, nhưng rồi chỉ xoa mặt cô, ngón cái lướt qua bờ môi cô.

Giọng nói u sầu, mang theo tia dụ hoặc làm cho người ta mê man tin vào: “Gọi chồng đi!”

Suýt nữa An Lạc đã buột miệng thốt ra, nhưng rồi vẫn không chịu mở lời, buồn bực mở mắt ra, thế nhưng anh chỉ vuốt một cái ở lõi vào, cô thốt lên một tiếng sợ hãi nho nhỏ, vào lúc thất vọng cũng mang theo khát vọng trong đêm khuya.

Anh thấy cô vẫn còn cố chấp, bèn cúi người nhẹ giọng bên tai cô: “Gọi chồng đi, rồi anh cho em...”

An Lạc như bị cời sạch đồ đặt trong lòng hấp, cơ thể nhanh chóng nóng lên, cuối cùng không nhận được nữa, khoát hai tay lên vai anh, mơ màng nói: “Chồng ơi...”

Và như mong muốn, anh ôm lấy cô, tiến thẳng vào trong.

...

Sau đó, để lại An Lạc nắm chặt tay tức giận cắn chặt.

Lại một lần nữa, cô hoàn toàn bị đánh bại.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Vào một buổi chiều đầu xuân ngày thứ bảy, tia nắng như chứa mật ngọt, là thời gian thích hợp nhất cùng vài ba người bạn tốt đi uống trà chiều, thế là An Lạc hẹn Trà Trà đi chơi.

Cũng không phải An Lạc cố ý nhắc đến Oa Gia, nhưng gần đây dù cô có làm gì nói gì cũng đều dính đến anh, nên rơi vào trong tai người khác dĩ nhiên biến thành mản ân ái.

”Chắc chắn, nếu bên nam không phải là Oa Gia thì tôi thật sự rất muốn đánh cô đấy!” Trà Trà đảo mắt.

”Ý cô là tôi may mà có anh ấy chứ gì? Cô là bạn của ai thế?” An Lạc nhấp một hớp Mân Côi Lộ, xích đến gần: “Gần đây bố mẹ tôi luôn ép tôi dẫn bạn trai về nhà, nhưng Oa Gia thúc thúc đến giờ vẫn chưa từng nhắc đến chuyện muốn về nhà với tôi, tôi không biết có nên nói với anh ấy hay không.”

”Vì sao không nói?”

”Ngộ nhờ anh ấy chưa chuẩn bị tốt thì sao? Gặp bố mẹ là chuyện áp lực lớn lắm đấy.” An Lạc cắn ống hút.

"Chưa chuẩn bị tốt? Vậy cô với anh ấy lên giường làm gì? Cô suy nghĩ nhiều làm gì nữa, nhanh lên đi!" Trà Trà cầm một quả thông nhét vào miệng, chất phác thẳng thắn.

An Lạc cầm một quả khác nhét vào miệng cô ấy: "Cô nhỏ giọng chút đi thì sẽ chết đấy à?"

Sau đó An Lạc nghe lời Trà Trà, vừa về nhà liền hỏi Trương Nhiên, hai người nhanh chóng sắp đặt ghế máy bay bay về Bắc Kinh.

Trương Nhiên thuộc kiểu chỉ cần nhìn mặt đã được người ta thích, giống như dự đoán, bố mẹ An Lạc rất thích anh, trái lại An Lạc biến thành người thường xuyên bị mắng.

"Trước đây An Lạc nó gian xảo lắm, hờ một chút là đánh nhau với con trai, hồi đó phụ huynh của cậu nhóc cùng bạn con bé còn gọi đến trường, nói con bọn họ về nhà là bắt đầu khóc, nói ngày nào An Lạc cũng bắt nạt nó!" Mẹ An Lạc lại bắt đầu nói chuyện xấu của cô vào giờ ăn.

An Lạc ôm trán: "Mẹ! Tất xấu này của mẹ bao giờ mới sửa được đây? Ai đến nhà chúng ta ăn, mẹ cũng đều kể về chuyện xấu trước đây của con thể!"

Mẹ An Lạc không thèm để ý đến cô, nhìn ang Trương Nhiên: "Con bé không bắt nạt cháu đó chứ?"

Trương Nhiên cười: "Không có ạ, trước mặt cháu cô ấy rất dịu dàng."

An Lạc kinh ngạc nhìn anh, nhanh chóng dùng vẻ mặt cổ vũ: Đồng đội tốt nhất Trung Quốc chính là anh!

"Vậy là được rồi! Nếu An Lạc khóc lóc với cháu, cháu cứ nói với cô, cô sẽ chinh nó!" Mẹ An cười trừng mắt nhìn An Lạc đang le lưỡi phía sau.

Không ngờ bố An Lạc cũng bắt đầu gia nhập "đội ngũ quở trách con gái ruột" trong bữa ăn.

"Lạc Lạc trước đây buồn cười lắm! Chỉ biết có ăn, thấy người trong nhà đang ăn gì đó, cũng chẳng thèm hỏi xem có còn hay không mà trực tiếp móc lấy đồ trong miệng người ta ra nhét vào miệng mình."

An Lạc: "..."

Trước kia con đã đắc tội với bố sao?

"Ha ha ha đúng thế! Cũng chẳng ngại buồn nôn!" Mẹ cô còn đâm thêm một nhát dao nữa.

Trương Nhiên bị chọc bật cười, An Lạc giải thích: "Đó là lúc em trước năm tuổi!"

"Vậy chuyện con lên chín vẫn còn tè trong quần chắc không nhớ nhầm đâu nhỉ?"

"Mười hai tuổi còn bị lạc đường, đến cục cảnh sát khóc nước mũi nước miếng văng lung tung..."

Ăn cơm xong, An Lạc mới như được giải thoát, vào phòng bếp rung rung ngâm ngùi rửa chén.

Bố mẹ ở ngoài phòng khách xem tivi với Trương Nhiên, An Lạc vô cùng sốt ruột, nếu bị Oa Gia biết được nhiều chuyện cười như thế, sau này nếu cãi nhau chắc chắn anh chiếm phần thắng nhiều hơn rồi...

Thật sự chỉ có mỗi bố mẹ nhà cô mới hướng về phía người ngoài thôi sao?

"Khụ khụ..."

Sau lưng truyền đến giọng của Trương Nhiên.

An Lạc không quay đầu lại, hừ một tiếng.

"Vừa nãy còn khen em dịu dàng mà, không biểu hiện tí à?" Trương Nhiên dựa vào tủ lạnh nhìn cô.

"Được đảng chân lân đảng đầu..." An Lạc nổi giận.

Trương Nhiên cầm một quả cà chua bi, "Có muốn không?"

An Lạc cầm bát hứng nước, gạt đầu.

Anh nhét vào miệng mình, đi đến gần: "Không phải em thích ăn đồ trong miệng người khác sao?"

An Lạc hét lên một tiếng, hất bát nước trong tay về phía anh, tức giận cười: "Em biết anh sẽ thế mà! Phiên muốn chết!"

Trương Nhiên cười cười: "Em hồi nhỏ đáng yêu hơn so với bây giờ."

”Anh độc mồm như thế, trước đây nếu em gặp anh, chắc chắn ngày nào cũng sẽ đuổi theo sau lưng đánh anh!” An Lạc hung dữ nói.

”Không phải bây giờ em cũng muốn đánh nhau đó sao?” Trương Nhiên bình tĩnh nói.

”Ha ha ha Oa Gia thúc thúc à, anh nói như thế em thật không nỡ với anh thật đấy! Chi bằng anh đánh em đi!” An Lạc chế nhạo.

”Không đánh.” Oa Gia thúc thúc kiên định lắc đầu.

”Đánh đi!” An Lạc không cần mặt mũi.

”Không đánh.”

”Đánh đi!”

Sau đó, đột nhiên An Lạc cảm thấy gáy bị người ta vỗ mạnh một cái, có hơi đau, nhưng phần lớn là chóng mặt, rồi cô suýt ngã đi.

Đậu?!!

Anh đánh thật ư?!!

Có còn là người không thể?!

“Đây là em ép anh!” Anh không những không áy náy mà còn tỏ ra rất oan ức.

An Lạc tức giận đặt bát xuống, đi về phía anh, “Trương Nhiên! Lương tâm của anh anh để đâu rồi?”

Dứt lời, vừa vỗ một cái vào tay anh, vừa hung dữ dạy bảo: “Anh thêm bạo lực gia đình phải không? Sau này muốn đánh nhau với vợ qua ngày à!”

Đúng lúc bị mẹ An Lạc vào bếp bắt gặp được, lập tức xông đến, kéo An Lạc ra: “Lại đang bắt nạt con rể mẹ đấy à?”

Khóe mắt cô trông thấy Trương Nhiên lộ ra ý cười vui sướng khi người ta gặp họa.

... An Lạc không muốn sống nữa!

Đến giờ đi ngủ, An Lạc bắt chéo chân vừa cắn hạt dưa vừa nói: “Bố mẹ cứ tùy tiện sắp đặt, dù sao con cũng ngủ một mình ở phòng con!”

”Cháu ngủ ở phòng khách là được rồi.” Trương Nhiên ra vẻ bé ngoan.

Chuyện như thế này cũng không hợp để nói gì, mẹ An đáp một tiếng, giúp Trương Nhiên dọn dẹp phòng cho khách.

An Lạc tắm xong nằm trên giường, từng mảng ký ức lướt qua trước mắt, từ khi còn trẻ cô đã ngủ trên chiếc giường này, tính ra cũng gần mười năm

Trước đây khi thi rớt, cô nằm trên giường trùm chăn che kín khóc lớn; đến tối mất ngủ, vẫn trên chiếc giường này, cô đeo tai nghe nghe nhạc đến rạng sáng...

Nghĩ đến đó, cô tìm một album trên giá sách, lật giở từng trang một.

Xem gần hết sách thì cũng đã là mười hai giờ tối, Trương Nhiên không đến tìm cô, cũng không gửi tin nhắn...

Không phải ngủ rồi đấy chứ?

Cô gọi điện cho Trương Nhiên, đúng là đã tắt máy rồi.

Đúng là tò mò...

An Lạc thầm trách mình phẩm chất quá kém, lặng lẽ đẩy cửa ra, trong phòng bố mẹ mơ hồ truyền đến tiếng ngáy, không cần đoán cô cũng biết là của bố cô.

Cô đề tay nắm phòng khách, trong phòng tối đen một mảnh.

”Oa Gia? Anh ngủ chưa?” Cô nhẹ nhàng lên tiếng.

Không ai đáp lại.

”Oa Gia thúc thúc?” Cô bật công tắc đèn sau cửa lên.

Trương Nhiên bị ánh đèn đánh thức, nhũu mày, neho mắt nhìn An Lạc: “Làm gì thế?”

Đúng là vừa nãy anh đang ngủ thật, bây giờ tóc tai rối loạn, đáng vẻ không kiên nhẫn lại có mấy phần đáng yêu.

An Lạc đóng cửa lại, đi đến bên giường: “Em không ngủ được!”

“Mấy giờ rồi? Anh mệt lắm.” Giọng của anh cũng có vẻ mất kiên nhẫn, lập tức xoay người nằm xuống, đưa lưng về phía An Lạc.

An Lạc không cam tâm, “Bình thường lúc này anh có mệt đâu, anh...”

“Hôm nay mệt.” Anh nhần tâm ngắt lời.

“Bây giờ em muốn kể anh nghe chuyện trước đây của em!”

“Mai hẵng nói.”

“Mai em không còn tâm trạng nữa!”

“Vậy quên đi.”

Lời của Trương Nhiên khiến người ta không còn ham muốn nào nữa, ý tứ rất rõ ràng: anh không muốn đề ý đến em!

Bỗng dưng An Lạc nổi hứng đùa dai: cô muốn để Trương Nhiên mất ngủ hửn!

“Hôm nay em ngồi dưới đất nhìn anh ngủ đấy! Trên nền mát thật đấy!” An Lạc chọt nói.

“...”

“Oa Gia anh đừng nhúc nhích! Trên đầu anh có tóc bạc kìa, để em nhổ cho anh!” Nói xong cô nhào liền nhào lên giường, làm ra vẻ như muốn nhổ tóc cho anh.

“...”

“An Lạc, em quậy ít thôi!”

Rốt cuộc anh cũng không nhịn được nữa, bật dậy, nhũu mày, đôi mắt đen lầy trong đêm khuya sáng lên một cách kì lạ, không chịu nổi nữa nhìn An Lạc.

Thấy bộ dạng tức giận của anh, An Lạc có chút áy náy, cười cười: “Anh nói chuyện với em một lát thôi mà!”

“Anh không muốn nói chuyện với em.” Anh lạnh lùng nói.

“Sao anh lại thế chứ?”

“Anh cứ vậy đấy.”

Lui tới mấy hồi, An Lạc thua.

“Chồng à ~” Cô uốn éo giọng, tung ra chiêu sát thủ.

Trương Nhiên sững sờ, có lẽ không nghĩ cô lại bất ngờ gọi anh như thế, lập tức quay mặt sang chỗ khác: “Bớt đi!”

Tuy giọng nói vẫn còn lạnh lùng, nhưng An Lạc đã thấy dịu đi rồi.

Cô bò lên giường: “Anh không cần đề ý đến em là được rồi mà!”

“Về phòng ngủ đi!” Anh nhắm mắt không nhìn cô, “Nếu không ngày mai bố mẹ em thấy em đi ra từ phòng anh thì lại mệt.”

“Vậy đến phòng em đi!” Cô cười hi hi không cần nặt mũi.

“Khác gì nhau?”

“Có chứ, đi ra từ phòng em, người chủ động chính là anh!”

Im lặng một lúc, dưới ánh mắt tha thiết của An Lạc, Trương Nhiên nhấc chân xuống giường, mất kiên nhẫn nói: “Anh đúng là rảnh quá mà!”

Thế là An Lạc kéo anh rón rén đi về phòng mình.

"Đây là chiếc giường nhỏ đã làm bạn với em gần mười năm rồi đấy!" An Lạc kéo anh lên giường, thuận tay cầm lấy cuốn album ảnh, "Để em cho anh xem em hồi trước!"

Con buồn ngủ của Trương Nhiên bị An Lạc xóa tan, buồn bực trong lòng chậm rãi biến mất theo từng tấm ảnh cô lật giở.

Hai người đắp chung một chiếc chăn hình hoa, trên giá sách bày đầy đồ trang trí và đồ chơi, bầu không khí ấm áp như quay trở lại những ngày thơ ấu.

"Đây là ai thế?" Trương Nhiên chỉ vào một cậu thủ số 6 trong tấm ảnh chụp thi đấu bóng đá, cậu ta là người cao nhất, Trương Nhiên khó có thể bỏ qua.

"Cậu ấy là hot boy của lớp." Ngón tay An Lạc lướt qua gương mặt của cậu chàng đẹp trai trong tấm ảnh, lau đi vết bụi bám.

"Em thích cậu ta?" Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra.

"Haiz, bị anh phát hiện rồi!" An Lạc cười, "Năm đó phần lớn nữ sinh trong lớp đều thích cậu ta, đẹp trai vậy mà, còn biết đá bóng nữa..."

"Trình độ của em đấy à?" Nói xong anh chỉ vào một tấm ảnh, hot boy đang cười, so với ảnh chụp hoa, bộ mặt hot boy trở nên vô cùng dữ dằn.

An Lạc cười: "Đáng ghét, toàn chọn ảnh người ta chụp xấu!"

Oa Gia thúc thúc ngáy thोर quá!

Cô còn muốn xem tiếp nữa, nhưng Trương Nhiên thì không.

"Vậy anh đi về đi!" An Lạc phúi tay tiễn khách.

"Anh muốn ngủ ở đây." Rõ ràng Trương Nhiên rất bất mãn với cô, nhưng lại cố gắng ôn hòa.

"Em muốn ngủ một mình với giường thân yêu của em!" An Lạc từ chối.

"Chính em gọi anh dậy đấy, đừng có qua quýt như thế!" Trương Nhiên nghiêm túc nói, còn mang theo khẩu khí uy hiếp.

Chiếc giường này cô ngủ từ nhỏ đến lớn, chứng kiến cô dần trưởng thành, như là chỗ dựa đơn thuần thân thiết, An Lạc nghĩ một rồi, chỉ cảm thấy có lỗi: "Không được, bố mẹ em ở bên cạnh."

"Em đừng phát ra tiếng là được."

An Lạc nghe thấy thế, mặt nóng lên: "Em nói thật."

Trương Nhiên cũng không kiên trì nữa, hai người nằm xuống, trong không khí tối đen chỉ có tiếng hít thở của hai bên.

An Lạc tiến vào lòng anh, trong nháy mắt ngập tràn yên tâm: "Anh ôm em một lúc rồi đi."

"Không đi." Anh dịu dàng nói.

"Ôm đơn thuần?"

"Ừ."

Vào lúc An Lạc bắt lực nhất, nằm trên chiếc giường này, cô cũng từng nghĩ đến có ai đó có thể ôm cô, nói với cô hai chữ "đừng sợ", bây giờ, người cô thích nhất ở ngay cạnh cô, ngay trong căn phòng ngập tràn kỉ niệm của cô.

Đột nhiên cô rơi vào cảm động.

An Lạc thở dài: "Nếu chỉ một cái chớp mắt mà có thể biến thành già với anh thì tốt quá!"

"Vì sao phải trong một cái chớp mắt?"

"Vì em sợ đường xa xa xôi, chúng ta không đi đến được điểm chung."

Anh im lặng một lúc: "Không đâu, anh sẽ mãi yêu em."

"Oa Gia thúc thúc tỏ tình với em đấy à! Em cũng yêu anh."

Cô chui ra từ trong ngực anh, hôn lên mặt anh, lên trán, lên mũi, lên miệng...

"Em quy củ chút đi!" Anh uy hiếp nói.

An Lạc ngoan ngoãn ôm anh, nhắm mắt bình thản đi vào giấc ngủ.

Chương 48

Lúc máy bay đáp xuống sân bay Melbourne thì đã là chiều tối ở Úc.

Trong mười tiếng nằm chán trên không trung, An Lạc ngủ hết chín tiếng rưỡi, hoàn toàn không bị tiếng gáy như sấm của cậu bé da trắng trong khoang làm ảnh hưởng, còn Trương Nhiên... dù có đeo tai nghe vẫn không thể tài nào thoát khỏi.

An Lạc kéo hành lý đi rất nhanh, quay đầu lại thúc giục Trương Nhiên một mẻ đang cúi đầu nhìn điện thoại: “Chân anh dài như thế để làm gì?”

Trương Nhiên nhìn cô một cái, “Đang nhắn tin với chị anh.” Nói xong bước mấy bước đuổi theo, cảnh cáo cô: “Em đi kiểu gì thế, lạc đường anh cũng mặc kệ em”

An Lạc nhìn bộ dạng lạnh như băng của anh, vỗ vào tay kéo xe hành lý, cảm giận nói: “Có phải chúng mình bị đối giới tính rồi không? Dựa vào đâu mà bắt em lo nhiều hành lý như thế, còn anh hai tay trông trơn giá vờ làm đại gia?”

”Anh lo em là đủ rồi.” Anh cũng không ngẩng đầu lên.

An Lạc: “...”

Phải đợi đến lúc cô xù lông lên mới ném cho viên đường, cô im lặng thầm khinh bỉ khí thế của mình, lại tiếp tục chịu một kéo hành lý.

Người đến sân bay đưa đón không hề ít, An Lạc nhìn xung quanh, nhanh chóng nghe thấy tiếng gọi tên cô.

Thấy một người đẹp chân dài đứng cách đó không xa vẫy tay với bọn họ, An Lạc vội kéo Trương Nhiên: “Chị anh biết tên em!”

Trương Nhiên vẫy tay từ xa rồi đi đến gần, An Lạc cười với Trương Nhã: “Chị Trương Nhã!”

Trương Nhã rất xinh, công nhân viên chức thuộc kiểu nger ty điển hình, trang điểm trang nhã, từ cái nhìn đầu tiên đã thấy rất đẹp, xưa nay An Lạc hoàn toàn không có sức chống cự trước người đẹp, cười cười đầy lạnh lợi.

Trương Nhiên cầm lấy vali, Trương Nhã xách vali giúp An Lạc: “Bay mười tiếng có mệt không?”

”Không mệt ạ.” An Lạc cười đáp.

”Bố mẹ có nhà không?” Trương Nhiên cầm lấy một chiếc vali khác, thờ ơ hỏi.

Bỗng hai tay An Lạc trống trơn, cô thấy không quen lắm, bèn kéo Trương Nhiên lại, thò tay vào khoang túi âm áp dễ chịu trên áo anh.

”Bố có cuộc họp, có thể tối mới về, mẹ đã bắt đầu chuẩn bị từ chiều, vẫn chờ hai đứa về.” Trương Nhã nói xong nhìn sang An Lạc, “Mẹ còn chuẩn bị quà cho Lạc Lạc rồi đấy.”

An Lạc ngạc nhiên che miệng lại, “Mẹ tốt quá!”

Trương Nhã sững sờ, lúc này An Lạc mới kịp phản ứng lại, sao mình cũng buột miệng gọi là mẹ theo chứ, lập tức sửa lời: “Bác gái tốt quá!”

”Em gọi bà ấy là mẹ, bà ấy còn vui vẻ hơn đó, không cần sửa đâu.” Trương Nhã mỉm cười.

An Lạc le lưỡi một cái, ngẩng đầu nhìn Trương Nhiên, anh ho một tiếng, khoe miệng có ý cười khó nhận thấy.

Ngồi trên xe Trương Nhã, An Lạc thoáng nắm lấy tay Trương Nhiên, cô rất căng thẳng, nghĩ xem khi gặp mẹ anh mình phải nói gì.

Trương Nhiên dời lực chú ý của cô sang chỗ khác, chỉ ra bên ngoài cửa: “Sông Yara.”

An Lạc nhìn sang, logo biển hiệu tiếng Anh của các quán bar ở hai bên bờ sông Yara về đêm sáng nhấp nháy, đèn đường sáng mờ, trên mặt sông đen nhánh lóe lên những vầng sáng màu vàng cam.

Những tòa nhà cao thấp xung quanh được bao bởi màn sương đêm dày đặc.

”Đợi thêm mấy ngày nữa, Trương Nhiên dẫn em dạo chơi Melbourne, ở đây không có cảm giác nhanh như Bắc Kinh đâu, đi chỗ nào dạo chơi cũng hợp

cả.” Trương Nhã vừa lái xe vừa nói.

An Lạc đáp vâng, nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc lâu mới quay đầu lại, thấy Trương Nhiên ngồi bên cạnh nhắm mắt như đang ngủ.

Tay chống lên cửa kính như vậy không sợ khó chịu sao, An Lạc đến gần, “Oa Gia thúc thúc, anh muốn ngủ thì dựa vào vai em ngủ này!”

Trương Nhiên nhủ mầy, không mở mắt ra: “Em thấp quá, dựa vào đâu cổ.”

An Lạc tức giận dịch ra xa, Trương Nhã ngồi trước cười nói: “Vậy em tìm bạn gái hai mét đi, dựa vào không đau cổ.”

An Lạc cũng không nhịn được bật cười, Trương Nhiên mắt kiên nhẫn thờ dài: “Bị chen lệch thời gian, em chỉ muốn chớp mắt một lúc, chị có thể tha cho em được hay không?”

Nhìn hai chị em này là biết chính là kiểu “từ nhỏ đến lớn toàn cãi nhau”, An Lạc tự giác đứng bên chiến tuyến của Trương Nhã, “Hoặc tìm một người có nửa thân trên vô cùng lớn.”

Hai cô gái cười không dừng được, Trương Nhiên ra vẻ lo âu, từ từ mở mắt: “Trương Nhã, chị mà còn cứ dạy cô ấy thế này nữa thì sau này cứ đối lập với em đi.”

Nhà Trương Nhiên là một căn biệt thự độc lập ở trong khu dân cư, nhà ở Melbourne cũng không xem là quá cao, bốn phía cây cối tốt tươi, trong không khí ngập tràn mùi cỏ non, hòa quyện với hương hoa hồng trong sân.

An Lạc đứng trước cánh cửa “oa” một tiếng: “Khung cảnh giống trong phim quá, thật lãng mạn!”

Cô đứng giữa sân tò mò nhìn ngó xung quanh như một đứa con nít, Trương Nhiên kéo vali đi vào, nhìn cô một cái: “Đi vào!”

Cô bước theo sau, kéo tay Trương Nhiên, “Có chút căng thẳng!”

“Không cần phải căng thẳng.” Giọng anh trầm thấp.

Chưa đi đến cửa thì cánh cửa lớn đã bật mở, một người không lồ mũi cao mắt nâu đi ra, An Lạc sững sờ, anh ta lập tức bước đến ôm: “!”

An Lạc ngây ra, một hồi lâu sau mới giật mình mỉm cười: “Thank you!”

“Anh rể của anh, anh ấy đùa với em đấy, tiếng Trung của anh ấy còn tốt hơn so với anh.” Trương Nhiên nói xong bước vào nhà.

“Cậu đúng là mất hứng quá!” Stephen nói tiếng phổ thông, vỗ vào lưng Trương Nhiên.

“Trình độ tiếng Anh của An Lạc không cao, anh đừng đùa cô ấy.” Rồi Trương Nhiên nghiêng người nhìn một cái: “Mẹ đâu rồi?”

Nhà rất rộng, nhìn một cái đã thấy vô cùng rộng rãi thoáng đãng, đơn giản mát mẻ, sắc màu ấm áp.

“Mẹ đang nấu canh.” Stephen nhận lấy vali trong tay Trương Nhã, hai người hôn nhau.

An Lạc hé miệng cười, so với các cặp tình nhân trong nước thì đúng là cởi mở hơn rất nhiều.

Đúng lúc này mẹ Trương Nhiên đi ra, theo bản năng An Lạc nắm chặt tay, thậm chí còn cúi gập người chín mươi độ: “Chào bác gái!”

“Ồ, An Lạc đây à? Lớn lên xinh đẹp quá!”

Bà ấy nói xong lập tức đi đến, kéo lấy tay An Lạc.

Mẹ anh có lẽ cũng đã hơn năm mươi, nhưng do chăm sóc tốt nên nhìn qua có vẻ còn trẻ, cười vô cùng dịu dàng: “Con gái học nghệ thuật đáng vẻ thường xinh xắn thế này, nói chuyện cũng ngoan ngoãn.”

An Lạc ngượng ngùng cười, đưa mắt ra hiệu cho Trương Nhiên: Đừng có bỏ lại em một mình!

Trương Nhiên cởi áo khoác ra đặt trên sofa, ngồi xuống khoát tay lên che mắt: “Không được, anh phải ngủ một lúc.”

“Bạn gái của em cũng chẳng kiêu ngạo như em!” Trương Nhã nói rồi rót nước cho An Lạc: “Lạc Lạc, em uống gì?”

“Sô cô la sữa Devondale, suốt cả đường chỉ đòi thứ đó.” Trương Nhiên mở tủ lạnh ra.

Đúng là An Lạc thích đồ ngọt, bị nói ra như thế cũng có chút ngại ngùng, “An Lạc đáng yêu quá, giống trẻ con!”

“Bù trừ cho tính cách kia của Trương Nhiên!” Trương Nhã ngồi bên cạnh vẫn không hề tha cho em trai.

An Lạc nhăn nhó mặt mày, nếu anh đi rồi thì cô phải chống đỡ với người nhà anh thế nào đây!

Trương Nhiên trông thấy vẻ mặt rối rắm cần khăn của An Lạc, làm như không có việc gì: “Con lên phòng đây.”

Oa Gia thúc thúc vô dụng!

Xi!

Cứ đi đi!

Còn lâu em mới để ý đến anh nữa!

Nội tâm An Lạc đấu tranh một lúc, Trương Nhã đi đến gần: “Đều là người một nhà cả, em đừng có khách khí!”

”Ấy, Lạc Lạc cháu tự đan áo len à?” Đột nhiên mẹ Trương hỏi cô.

An Lạc uống một hớp sữa rồi gật đầu: “Cháu theo mẹ học làm được chút.”

Chẳng biết mẹ anh làm thế nào mà như trình diễn ảo thuật, lôi ra một đồng áo len chưa đan xong, mấy que đan bằng trúc vẫn còn cắm bên trong: “Chiếc khăn cổ này bác tháo ra tháo vào mấy lần rồi mà vẫn chưa đan xong, cháu xem bản vẽ coi, có đan được không?”

Nhất thời An Lạc cảm thấy mẹ anh thật đáng yêu, cầm lấy bản vẽ xem một lúc, thử đan vài cái rồi đưa cho mẹ anh xem: “Dùng ngón út ôm lấy que đan như thế này...”

Qua một hai giờ, Trương Nhiên thay một chiếc áo len cao cổ màu trắng, vò đầu bước xuống, đúng lúc trông thấy An Lạc đang dạy mẹ mình đan len, dáng vẻ của cô nhìn qua còn có vẻ sốt ruột hơn cả cô.

Khoe miệng cong lên, anh đi đến, An Lạc nhìn anh hỏi: “Tắm rồi à?”

”Ừ, còn chưa ăn cơm à?” Anh ngồi cạnh An Lạc.

An Lạc ngửi được mùi thơm nhàn nhạt trên người anh, nhưng bỗng nhớ tới vừa rồi anh đã bỏ lại một mình cô mà đi lên lầu, thế là tiếp tục quay đầu lại nhìn mẹ Trương đan áo.

Trương Nhã đứng trong bếp đeo tai phone chơi điện thoại, Trương Nhiên huých An Lạc một cái: “Đi thôi, lên lầu dọn hành lý!”

”Không thấy em đang giúp bác gái đan khăn sao?” Cô tức giận.

”Em dùng mắt giúp à?” Anh phản bác.

An Lạc nói: “Em vừa xem vừa chỉ đạo!”

”Không sao đâu, hai đứa cứ lên đi.” Mẹ Trương vô cùng “tri kỷ”.

An Lạc đành phải theo anh đi lên lầu. Bước vào phòng, An Lạc nhìn quanh một vòng, phòng của anh rất ấm, có lẽ bình thường có mẹ giúp anh dọn dẹp.

Cô toan ngồi xuống đất dọn hành lý thì người đằng sau đột nhiên ôm lấy cô, thành thạo đè cô xuống giường: “Lại giận nữa à?”

”Anh thả ra!” Cô cố đẩy anh ra.

”Không thả thì sao?” Anh vén tóc cô ra sau tai.

An Lạc không hiểu được sao anh lại ân cần như thế, hai chân kẹp bên hông anh, xoay người một cái.

Oa Gia một mét tám ba cứ như vậy bị cô quật ngược lại, hai người còn đang âm ỉ thì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ: “Ra ngoài ăn cơm thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Từ trước đến nay An Lạc không phải là kiểu người nhanh chóng hòa đồng, nhưng ở nhà Trương Nhiên, chẳng ngờ cô lại thả lỏng một cách kì lạ, có

thể trong lúc vô tình đã cảm nhận được sự thân thiết của cái chữ “nhà” này.

Ngồi vào bàn ăn ơm, Trương Nhã nhắc đến chuyện con của đồng nghiệp.

”Bé con nhà cô ấy cứ như thiên thần vậy, lần đó đến nhà cô ấy chơi, thấy chồng cô ấy bình thường, cô ấy cũng bình thường, mà sao đứa con lại đáng yêu đến vậy chứ?”

”Di truyền cũng thật không đúng, con xem Trương Nhiên đi, tính khí của nó giống ai trong nhà này chứ?” Mẹ Trương nói chuyện lúc nào cũng kéo con trai vào.

”Con đã sớm nói là nhặt được nó từ ngoài về mà.” Trương Nhã cười nhìn Trương Nhiên.

Trương Nhiên đang gấp thức ăn, không ngờ đề tài đã nhanh chóng chuyển đến mình nhanh như thế, bèn nhướn mày nhìn thoáng qua Trương Nhã, ánh mắt không tốt lắm.

”Đừng nói nữa... An Lạc cháu biết không, hồi nhỏ hay nói đùa với Trương Nhiên là nhặt được thằng bé ở bên ngoài về, nó buồn hơn cả nửa ngày, im lặng lật giở album ảnh ra, trốn trong phòng khóc một mình, nói người khác đều có trắng tròn đi theo mà mình thì không có, còn cho là nó thực sự bị nhặt về...”

Mẹ Trương kể rất say sưa, An Lạc cười thầm trong bụng, rốt cuộc cũng đến lượt Trương Nhiên trải nghiệm “chuyện hồi còn ngoáy mũi bị tiết lộ” rồi...

Nhưng mọi người cũng có chút quá đáng, cái loại chuyện “được nhặt về” này thật đúng là dọa người, nếu là con của cô cô tuyệt đối sẽ không đùa như thế.

Nhắc đến con... Theo bản năng An Lạc liếc nhìn Trương Nhiên một cái, gen của anh tốt, gen của cô cũng không tệ, nếu như giống như ví dụ mà Trương Nhã mới nói, sinh ra đứa con trái ngược hoàn toàn với đặc điểm của bố mẹ thì liệu có thảm quá không?

Quay về phòng, An Lạc nói ra điều lo âu này với Trương Nhiên.

Lúc này Trương Nhiên đang khoanh chân ngồi trên giường chơi game, nghe thấy lời của cô bèn giễu cợt: “Người bạn kia của chị gái anh là 'hai lần phủ định thành khẳng định', nghe ý em nói là muốn 'hai lần khẳng định thành phủ định' sao?”

An Lạc nghĩ ngợi, lòng như được khai sáng, buông áo gối trong tay ra, xông lên giường ôm đùi: “Công tử nhà chúng ta sao lại thông minh thế chứ?”

Trương Nhiên xoa tóc tó, “Tiểu An Từ còn không đi tắm à?”

Tiểu An Từ buông anh ra, ôm áo gối đi vào phòng tắm, đứng ở cửa nói một câu: “Chờ em nhé!”

Nói xong còn liếm môi dưới.

Trương Nhiên: “...”

An Lạc thích vừa tắm vừa ca hát, hơn nữa bình thường hoàn toàn không ý thức được giọng hát của mình có hơi tó, hát bốn năm bài đi ra, thấy Trương Nhiên đang chơi “Rhythm Master”.

Ấy, từ khi nào mà anh cũng chơi trò chơi lành mạnh như thế này?

An Lạc vừa chải tóc vừa đi đến, nhất thời hai mắt thấy đom đóm.

Tại sao cô không thấy rõ ngón tay anh đâu mà chỉ có thể thấy bóng ngón tay di chuyển mà thôi, nhanh đến mức khiến cô ghen hờn nhìn trên trời...

”Má ơi! Oa Gia à anh đang tính chuẩn bị lập kỉ lục Guinness sao?” An Lạc ngồi bên cạnh anh.

”Anh đang tìm cảm giác âm nhạc.” Anh cúi đầu đáp, do tập trung quá mức nên giọng nói nghe có vẻ lơ đãng.

Quả thật An Lạc rất muốn vỗ tay bốp bốp: “Cảm giác âm nhạc của anh đã vượt trên mức thần rồi! Không cần tìm nữa!”

”Vừa nãy nghe em hát xong, anh cảm giác nhịp điệu của mình không đúng lắm.” Anh từ từ bổ sung.

An Lạc: “...”

Tức giận: “Sao anh không nói tam quan cũng lỗi luôn đi?”

”Có xu hướng này.”

Anh lại có thể trong lúc cấp bách nhìn anh một cái, khóe mắt mang theo ý cười.

An Lạc vừa tức vừa muốn cười: “Hát hay thì giỏi lắm à?”

Nghĩ một hồi, cô âm thầm trả lời trong lòng: đúng là giỏi lắm..

Rót sữa cho Trương Nhiên xong, hai người cùng ngồi trên giường, Trương Nhiên chơi game, An Lạc tìm mấy bộ phim điện ảnh mà vẫn không tìm được bộ nào để xem, quá nhàm chán nên đọc tiểu thuyết Mary Sue.

Câu chuyện nói về nữ chính xuyên không, bắt đầu tham gia vào trò chơi yêu đương với đủ kiểu nam thần..

Tuy câu chuyện khá cũ, nhưng An Lạc lại phát hiện ra rằng.. Tiêu chuẩn của tiểu thuyết lớn đến mức thần kỳ, vào lúc yêu nhau cũng đồng thời chơi trò nhay cảm, miêu tả phải gọi là cực kỳ nóng bỏng.

”Em đang xem gì thế?”

Giọng nói trầm trầm trong nháy mắt kéo cô về lại thực tại, điện thoại của cô vẫn còn dừng lại ở một trang toàn cảnh H, cô chợt dạ nhanh chóng nhấn nút tắt màn hình.

Trương Nhiên nhíu mày, “Căng thẳng thế làm gì?”

Mặt An Lạc hơi nóng: “Nào có căng thẳng?”

”Không phải đọc tiểu thuyết bậy bạ đấy chứ?” Anh hoài nghi nhìn cô.

Cái gì chứ? Sao lại đoán đúng vậy?

Xùy! Chú ý của cô không phải là muốn xem cảnh bậy bạ đâu nhé!

”Cái gì chứ? Mặc kệ anh, em ngủ đây...” Nói rồi cô đặt điện thoại sang một bên, kéo gối ngồi dựa xuống nằm lên.

”Ừ.”

Chỉ nhận được một chữ “ừ” ngắn ngủi vậy thôi?

An Lạc đưa lưng về phía anh, không cảm giác anh có động tĩnh gì, không nhìn được bèn quay người lại: “Anh vẫn còn đang chơi game đấy à?”

”Ừ.” Tùy tiện trả lời.

An Lạc cố gắng gạt đi chút thất vọng trong lòng, không đáp.

Qua một lúc lâu sau vẫn không có động tĩnh gì, An Lạc nhẹ nhàng lén lút xoay sang chỗ khác nhìn anh, không ngờ vừa lúc lại đối mắt với anh, anh chống một tay lên giường, nghiêng nửa người nhìn cô.

Mắt anh hàm chứa ý cười, có đôi phần trêu ghẹo, như đã sớm đoán được rằng cô sẽ quay đầu nhìn anh.

Bỗng anh mỉm cười: “Sao vẫn chưa ngủ?”

”Nhìn em ngủ làm gì? Anh không chán à?” An Lạc cố ra vẻ tự nhiên, nhưng thật ra là để che giấu sự xấu hổ khi lén nhìn anh.

”Em còn giả mồm...” Câu này của anh có ý khác.

An Lạc đương nhiên nghe hiểu, không thừa nhận mình “chưa thỏa mãn dục vọng”, kiên định nói: “Em chỉ là muốn xem anh ngủ chưa thôi.”

”Nếu anh ngủ rồi thì sao?” Anh càng lúc càng đến gần.

Lòng An Lạc thoáng xao động, giọng bị hơi thở của anh làm trở nên dồn dập: “Thì... đi ngủ thôi.”

”Nếu không ngủ?” Hơi thở của anh vờn quanh bên tai cô, giọng trầm thấp cuốn hút, giới hạn chỉ một mình cô nghe thấy.

An Lạc cắn môi dưới: “Không ngủ... thì...”

Lời còn chưa ra khỏi miệng, anh đã dùng hành động thay thế cô trả lời.

Hơi thở của cô bị anh quấy nhiễu dồn dập không theo quy luật, hai đôi mi mềm mại không có áo ngực bao phủ được anh dễ dàng nắm lấy cách lớp áo ngoài.

Cô bị hôn đến mức trời đất đảo điên, lúc mở mắt thì người trước mặt đã cởi áo ra, tầm mắt cô rơi xuống xương quai xanh của anh, rồi xuống dần cơ bụng, đến đường nhân ngư... chỉ liếc một cái, cô không dám nhìn nữa.

Ánh mắt phủ đầy hơi nước dòi lên mặt anh, vẫn là gương mặt mà cô quen thuộc, bộ dạng động tâm, lại vì nhuộm lấy sắc dục mà có vẻ gọi cảm tùy ý, là

một mặt mà bình thường không thể nào thấy được, là một mặt chỉ thuộc về mình cô.

Trái tim cô nhẹ nhàng run lên theo từng động tác cời áo của anh, làn da trắng nõn trơn bóng trong nháy mắt lộ ra giữa không khí, ngược lại lại ánh lên vẻ trơn mượt.

Gương mặt nóng bừng, cơ thể trần trụi lại bắt đầu cảm thấy mát lạnh, nhiệt độ trái ngược khiến cô khẽ run, không quan tâm đến điều gì mà dán lên người anh, nhận lấy ấm áp ở anh.

Vốn là có ý nên cô nhanh chóng ướt đầm, đủ để tiếp nhận anh.

Trong một khắc anh tiến vào trong, An Lạc cảm giác như mình là một chú bướm sắp cời bỏ lớp kén, mỗi một lần anh đâm vào trong đều từ từ giãn ra, cho đến lúc phóng thích.

Tiếng thờ dóc của cô theo tiết tấu ra vào của anh biến thành âm tiết đứt quãng, không đầy đủ.

Một con sóng tiếp nối một con sóng, cô nhắm hờ mắt, nhanh chóng chuẩn bị nghênh đón con sóng cực hàn, ai ngờ Trương Nhiên lại đột nhiên dừng lại, rút người ra.

Trông rộng to lớn trong nháy mắt bắt đầu kêu gào khắp thân thể, An Lạc khó chịu đến mức không biết phải làm sao, chỉ có thể bắt lực nhìn người bên trên, hai chân siết chặt hông anh hơn.

“Quên mạng bao...” Giọng của anh gấp gáp, nặng nề, mơ hồ có áp lực.

Trong lòng An Lạc dâng lên cảm động khó nhận ra, đắng chua cay ngọt như trộn lẫn vào nhau, khát vọng đồng thời xen lẫn yêu thương, ôm anh đứng dậy, ngồi giữa hai chân anh: “Không sao...” Mỗi cô ghé vào vành tai anh, “... Hai lần khẳng định được khẳng định.”

Khi tỉnh lại thì đã là trưa ngày hôm sau, An Lạc mở mắt ra, Trương Nhiên không có ở bên cạnh.

Cho đến lúc cô bắt đầu mặc quần áo vào, cửa mới chậm chậm được đẩy ra, Trương Nhiên cầm ly nước, mặc áo len trơn màu xanh ngọc, tinh thần sáng khoái, anh đi đến nhìn cô: “Anh còn tưởng em định ngủ đến chiều mới chịu dậy.”

An Lạc nhìn mặt trời treo giữa không trung ngoài cửa sổ, muốn khóc cũng không được: “Sao anh không gọi em?”

Ngày đầu tiên ở nhà anh mà ngủ dậy muộn như thế, bố mẹ anh sẽ nghĩ thế nào đây?

Trương Nhiên: “Mẹ nói để em ngủ thêm lát nữa, bị đảo ngược múi giờ.”

An Lạc lặng người đi, lập tức cảm động khóc ra nước mắt: “Mẹ anh tốt quá!”

“Mau dậy đi, hôm nay dẫn em đi ra ngoài dạo một vòng.” Anh cầm áo lót vắt trên ghế ném cho cô.

An Lạc có chút mong chờ: “Đi dạo chỗ nào?”

“Đi biển.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Lúc An Lạc dậy thì đã là buổi chiều, trong tầm mắt chỉ toàn là những khe sâu, đá ngầm lởm chởm, hai bên hang động cao cao là những ngọn cây cao vút, bọt sóng vỗ vào đá ngầm, đại dương trong xanh nổi lên từng đợt bọt trắng xóa.

Trên con đường vòng xe cộ thưa thớt, Trương Nhiên lái xe rất tốt, thế nên cô đã đến đây được hai tiếng mà vẫn chưa tỉnh lại.

Xuyên qua lớp cửa kính có thể trông thấy mặt trời treo trên biển, ánh nắng sáng mà không gắt, chiếc xe xuyên qua vòm cây, từng chùm nắng bị lá cây cắt ngang thay đổi rơi vào trong xe.

An Lạc hé mắt nhìn người bên cạnh.

-- Anh thản nhiên nhìn thẳng về phía trước, sườn mặt tuấn tú nổi bật rõ ràng dưới ánh mặt trời, hình như vì im lặng hơi lâu mà trên mặt anh mang theo vài

phần lạnh lùng.

Ở nam bán cầu vào tháng hai tháng ba trời vẫn còn ẩm áp, đột nhiên An Lạc muốn giữ thời gian lại trong một khắc này.

-- Gió thổi đến từ bờ biển, ánh nắng xuyên qua vòm cây, không khí như được rót thêm vị ngọt, và anh ngồi bên cạnh...

Cô không lên tiếng, chợt Trương Nhiên đưa mắt nhìn sang, thấy An Lạc mở mắt: “Dậy rồi à?”

“Ừm, mới dậy.” Cô lấp liếm nói dối.

“Sắp đến rồi, có muốn uống nước không?” Anh không nhìn cô, chỉ dùng một tay lấy bình nước nóng đưa cho cô.

An Lạc cầm lấy bình giữ nhiệt, cũng dùng tay nắm lấy anh.

Trương Nhiên nghiêng đầu sang nhìn cô: “Anh đang lái xe, em làm gì thế?”

“Sao anh không gọi em dậy?” Cô thông thả không muốn buông anh ra.

“Quên.”

An Lạc liếc nhìn một cái, khóe miệng bắt giác cong lên.

-- Để cho anh nói câu dễ nghe quả thật còn khó hơn cả lên trời, rõ ràng là không đành lòng đánh thức cô...

Trong bình là đường phen Sydney mà mẹ anh ngâm, uống vào bụng dễ chịu ẩm áp, trong khoang miệng thuần một vị ngọt.

Đột nhiên An Lạc tiến đến gần, môi chạm lên mặt anh, lướt qua sống mũi.

Trương Nhiên sững sờ: “... Anh đang lái xe, em nghiêm chỉnh lại đi!”

“Vừa nãy em mơ thấy thời gian vừa đến thành phố S, ở đó không có một người quen nào, trong lòng rất khó chịu...”

Giọng của cô có mấy phần khàn khàn vừa tỉnh ngủ.

“Sau đó thì sao?” Trương Nhiên thờ ơ hỏi.

“Tỉnh dậy mới phát hiện thì ra là mơ, cảm thấy thật tốt.” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, có hải âu bay qua mặt biển, sau khi sải cánh lại biến mất.

Thật tốt, thì ra thật sự được gặp anh, thì ra ở trên bán cầu kia, em và anh vẫn ở bên nhau.

Không phải là kỳ nghỉ, bên bờ biển không có quá nhiều người, có lẽ Trương Nhiên thường xuyên đến đây nên anh nhanh chóng tìm được nơi neo ca-nô.

Tiếng Anh của anh lưu loát, giọng hơi trầm, mang theo chất gây nghiện như cà phê, An Lạc ngồi bên cạnh say sưa hưởng thụ.

“... board.” Anh nói rồi kéo An Lạc từ phía sau đến, người đàn ông tóc vàng cao gầy nói chuyện với anh đánh giá An Lạc một lúc, cười nói: “Walker!”

An Lạc cười cười, Trương Nhiên buông cô ra: “Em đứng ở đây chờ anh, anh đi lấy thiết bị lặn.”

Anh đang định đi thì An Lạc giữ anh lại: “Còn em thì sao?”

“Ở trên thuyền chờ anh.” Anh trả lời như kiểu đương nhiên.

An Lạc: “... Em cũng muốn lặn!”

“Không phải em có hội chứng sợ biển sao?” Trương Nhiên nở nụ cười.

An Lạc lắc đầu: “Có anh ở bên em sẽ không sợ.”

“Anh lặn sâu hơn hai mươi mét dưới nước đấy, không phải gần đâu.”

Anh nhìn cô, thái độ nghiêm túc, ngữ khí mềm đi, khẽ nhún mày.

Người đàn ông vừa nãy nói chuyện với Trương Nhiên bước đến, nhìn hai người một lúc rồi dùng tiếng Anh hỏi: “Có vấn đề gì à?”

An Lạc cướp lời trước: “Tôi muốn lặn cùng với anh ấy, nhưng anh ấy không cho!”

Người đàn ông ngần ngừ, “Cô không có giấy chứng nhận lặn à?”

“... Đi lặn mà còn phải có giấy chứng nhận?” Ngờ ngác của An Lạc mang theo mắt mắt thấy rõ.

“Lặn sâu nhất định phải thi OW, người không có kinh nghiệm lặn xuống nước rất nguy hiểm.” Người đàn ông nói xong nhìn sang Trương Nhiên, “Chỉ bằng đưa bạn gái cậu đi bơi với ông thờ đi?”

An Lạc nhìn ra cách đó không xa, mấy đứa bé ở khu vực vãn dùng ống thờ để bơi lội...

Lại giống với con nít nữa rồi! Còn lâu mới cần!

“Vậy bỏ đi...” An Lạc thôi nhìn, bừa môi nói.

Trương Nhiên nghĩ một lúc rồi nói với người đàn ông: “Joe, tôi đưa cô ấy xuống nước, lần này cậu vì tôi, buddy...”

Do dự một lúc, “Được rồi...” Xong nhìn sang An Lạc, “Walker là thợ lặn rất có kinh nghiệm, tôi tin nhất định cô sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào, nhớ bỏ ra chút thời gian học mà thưởng thức, tôi đi lấy trang bị trước.”

Trương Nhiên đáp một tiếng, An Lạc hưng phấn nhảy lên ôm anh: “Em có thể lặn xuống nước thật sao? Không có giấy phép OW kia cũng được sao?”

“Dĩ nhiên là không được rồi, nhưng quản lý ở đây là Joe...” Trương Nhiên đáp, nhưng chỉ nói một nửa.

Thì ra là cho cô đi cửa sau, An Lạc được sủng mà lo: “Vui quá đi, người có hội chứng sợ biển lần đầu tiên xuống biển trong cuộc đời này!”

“Em chắc chắn sẽ không sao chứ? Ở dưới nước mất hẳn trọng lượng, áp suất khí rất lớn, nếu không điều chỉnh được trạng thái...”

“Dù sao cơ thể tính mạng của em đều ở trong tay anh cả.” An Lạc vỗ vào người Trương Nhiên, về mặt “anh có gánh nặng rồi đấy”.

Trương Nhiên nhìn bờ biển, cười nói: “Em đang tạo áp lực cho anh đấy à?”

“Có đâu, chẳng qua em đang đánh cuộc với mình thôi...” Nói xong, An Lạc đối mắt với ánh nhìn nhưu mày của Trương Nhiên, cười: “Cực xem em có thật sự tin anh một trăm phần trăm không.”

“Đem mình làm vật cược?” Trương Nhiên lạnh giọng nói.

An Lạc cười hai tiếng: “Đương nhiên chủ yếu là do em tò mò muốn chơi.”

Trương Nhiên không để ý đến cô nữa, đợi Joe cầm trang bị trang phục lặn đi ra, dạy từng bước một, chỗ nào là van thông gió BC, chỗ nào là van thông gió khàn cấp, An Lạc mắt một tiếng nghe anh giảng dạy, cảm thấy từ khi quen anh cho đến nay chưa từng thấy anh nói nhiều như vậy bao giờ.

“Được rồi, đi thay trang phục đi, đợi bơi đến vùng nước lặn thì tìm điểm lặn xuống.” Nói xong, anh giúp cô cầm những thiết bị nặng, đi đến phòng thay đồ.

Phòng thay đồ của nam nữ được chia ra, An Lạc cầm trang bị đi vào, Trương Nhiên đứng ngoài còn dặn: “Đồ lặn là từ...”

“Ây da em biết rồi mà!” An Lạc đoán chắc qua vài lời nữa có khi anh vào thẳng phòng thay đồ nữ giúp cô lắp thiết bị không chừng.

“Đừng mất kiên nhẫn, để anh giúp em, có vấn đề thì em không được lặn đâu đấy.” Trước khi đi anh còn để lại một câu uy hiếp.

An Lạc mặc đồ lặn vào, vừa bước ra ngoài đã thấy Trương Nhiên đi ra, trong nháy mắt bị vẻ đẹp trai của anh làm mờ mắt.

-- Bộ đồ lặn màu đen bó sát tôn lên đường cong cơ thể, thân là vận động viên bơi lội chuyên nghiệp, dáng người của Oa Gia thúc thúc đương nhiên không thể nào chê được, bộ đồ ăn kín đáo như vậy nhưng đến lượt anh lại có vẻ gọi cảm vô cùng.

Nhưng mà Trên du thuyền mấy cô gái nước ngoài cứ tìm đến anh bắt chuyện, có mấy người còn vừa cười vừa nói.

Thấy một cảnh này, An Lạc không thể phủ nhận trong lòng có khó chịu, nhưng chỉ đứng một bên thờ ơ, thật ra là chờ anh chú ý đến cô.

Quả nhiên, Trương Nhiên vừa xoay người đã thấy người nào đó ngây ngốc giả vờ ngắm biển, “Em đứng đó làm gì? Đến đây.”

“Ồ, anh trêu ghẹo xong rồi đấy à?” Cô giả vờ bình tĩnh nói.

Trương Nhiên: “... Anh trêu em là đủ rồi.”

An Lạc bước đến, Trương Nhiên giúp cô kiểm tra trang bị, nhanh chóng đeo mắt kính vào cho cô, điều chỉnh ống thờ. An Lạc mặc đầy đủ trang bị, đột nhiên trong lòng hoảng hốt, nhìn Trương Nhiên sau mắt kính, “A đột nhiên em thấy sợ!”

Giọng không thể truyền ra ngoài, Trương Nhiên “ừ” một tiếng: “Sao thế?”

“Em sợ!” Cô cao giọng nói.

Trương Nhiên nhủ thầm: “Nếu xuống nước cảm thấy không thoải mái thì ra dấu với anh.” Anh như chiều theo mong muốn của cô, ôm lấy cô, tay đặt trên gáy cô vỗ về, “Không sợ, có anh đây.”

An Lạc lưu luyến không buông anh, nhìn anh đeo kính vào, đột nhiên hỏi: “Vì sao anh đồng ý dẫn em đi lặn?”

“Không phải em đánh cuộc sao?” Anh giương mắt nhìn cô, “Anh cũng muốn biết kết quả.”

Liệu em có phải tin tưởng anh một trăm phần trăm không.

An Lạc im lặng mỉm cười, “Ngộ nhờ thua cuộc, em bị hù chết trong nước thì sao?”

“Thì vớt em lên, bảo bảo hiểm nhận tiền.” Anh bình tĩnh trả lời.

An Lạc: “...”

“Bây giờ em nhảy xuống là anh có thể đi nhận tiền sớm hơn đấy.”

Trương Nhiên cười không nói, An Lạc không cam tâm: “Em nói thật.”

Anh đang mang kính mắt, nghe vậy bèn cúi lại gần cô hơn, giọng nói khuếch đại bên tai, trầm thấp dễ nghe:

“Vậy anh sẽ tháo mặt nạ ra, cùng em.”

An Lạc sửng sốt, anh đeo mặt nạ vào, không nhìn rõ mặt, dùng tay ra hiệu cho Joe ở bên cạnh.

An Lạc vẫn còn chìm trong hòa hoãn vì câu nói kia của anh, Trương Nhiên kéo tay cô đi đến thang dây xuống nước, lại kiểm tra tầng hai của vò thở cho cô, xác định không có vấn đề gì mới trèo xuống.

Trương Nhiên là người đầu tiên lặn xuống, An Lạc ở giữa, sau chót là Joe.

Vốn đã chuẩn bị tâm lý tốt, nhưng vào khoảnh khắc nước ngập tràn quá đầu, An Lạc vẫn cảm nhận được sợ hãi, ngay sau đó cảm giác mất trọng lượng dưới nước khiến cả trái tim như bay lên.

Cô miễn cưỡng bơi vài cái, bên tai chỉ có tiếng sóng nước cùng với yên lặng đến từ biển sâu, ngăn cách tất cả tiếng động trong đó.

Sau khi miễn cưỡng thích ứng được, cô thấy mình bị Trương Nhiên kéo một cái, Joe ở đằng sau cũng xuống theo, Trương Nhiên dùng tay ra hiệu chỉ về phía dưới, lại chỉ vào máy móc của anh, ý bảo nhìn xuống mức độ lặn sâu.

Lúc này chỉ vừa đến dưới nước, chỉ cần đạp chân một cái là có thể trôi lên lại mặt nước, An Lạc nhìn xuống dưới, mảng nước tối đen hun hút, hoàn toàn không thể biết được điều gì.

Chợt cô thấy hoảng hốt, không muốn lặn xuống theo Trương Nhiên nữa, Joe ở đằng sau đụng vào đã nhắc nhở cô, cô hít mạnh mấy hơi, dõi theo bóng dáng Trương Nhiên, cảm giác an toàn lại xuất hiện.

Lặn xuống sáu mét, có thể cảm nhận rõ áp suất tăng lên, cô hơi ù tai, Trương Nhiên dùng tay ra hiệu dừng lại, đối mặt với An Lạc, An Lạc gật đầu, ý bảo không sao, thông thả hít thở sâu điều chỉnh lại áp suất bên tai.

Còn muốn lặn xuống nữa, không đợi An Lạc phản ứng, Trương Nhiên đã nắm tay cô cùng đi xuống, trong cảm giác trôi nổi mất trọng lượng này, anh như là trọng tâm duy nhất của cô.

Bên cạnh có đủ cả cảnh nhiệt đới mọi sắc màu bơi qua, những chú trong suốt nhỏ nhỏ né tránh bọn họ, trốn sau lưng san hô... Ở dưới mặt biển rực rỡ này, bỗng trong nháy mắt An Lạc cảm thấy thật vắng vẻ, như đã cách xa thế giới nguyên gốc của nó.

Những câu chuyện từ thời xa xưa đọng lại trong hồi ức, những nút chết từng đánh sâu vào nội tâm cô, đều dần tiêu tan theo từng hơi thở, phiêu đảng trong làn nước rộng mênh mông.

Trương Nhiên quay đầu lại nhìn cô, bị kính mắt che không thấy rõ mặt anh, đột nhiên cô muốn hôn anh.

-- Trong mực nước biển sâu ở bên kia bán cầu, tôi đã tìm được người tôi yêu, kể từ đó tôi chẳng cần phải trôi giạt khắp nơi, chẳng cần phải nương náu một mình.

Tại giây phút này, dưới biển không có chú cá voi 54 Hz, nhưng cô lại nghe thấy một tần số đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đây!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Hai ngày nay An Lạc phải đi công tác, trước khi xách vali rời đi, cô nhìn sang Trương Nhiên đang nằm trên sofa đội headphone chơi game.

An Lạc bĩu môi: “Oa Gia thức thức, em phải đi rồi đó!”

”Nhớ về sớm một chút.” Anh thần nhiên quét mắt nhìn cô một cái, quả đúng là lạnh lùng bỏ trong ngoặc kép!

Không ngờ vừa xuống sân bay Hàng Châu, bật điện thoại lên, An Lạc thấy liên tục mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của Oa Gia.

”Áo sơ mi có hoa trên vai của anh ở đâu rồi?” Anh không hề vòng vo chút nào, vừa nói máy đã hồi chuông.

An Lạc: “Ngăn thứ ba bên trái ở tủ quần áo, anh tìm xem.”

Lập tức điện thoại bị ngắt kết nối.

Nhìn thời gian cuộc gọi “00:16”, An Lạc như có thể nghe thấy tiếng “cót két” do hai răng nghiến lại vào nhau.

Vừa ngồi lên xe taxi, lại một cuộc gọi đến nữa.

”Dầu ô liu trong nhà để ở đâu?”

”Sâu bên trong ngăn tủ đặt xì dầu đấy, anh muốn xào rau à?” An Lạc hỏi.

”Không, trộn salad.” Nghe thấy tiếng động chạy vào bếp của anh.

”Vậy anh...” An Lạc còn chưa nói xong thì lại bị tắt máy trước.

An Lạc đến khách sạn công ty đã đặt, đang chuẩn bị thay quần áo.

”Đồ ăn của Cookie ở đâu sao không thấy?”

“... Trên bàn của cửa ở lối vào.”

Lui tới như thế mấy lần, thần kinh An Lạc nhanh chóng không chịu nổi, cứ hơn mười phút lại có một cuộc gọi đến, thời gian không quá ba mươi giây, An Lạc bắt đầu sinh ra ảo giác tiếng chuông điện thoại...

Cô dứt khoát mặc kệ tất cả, nằm lỳ trên giường đợi điện thoại của anh.

Quả nhiên, ba phút sau.

”Dầu xả để ở đâu?”

”Anh đừng gọi cho em nữa có được không? Lát nữa em còn đi đào tạo nghe giảng đấy!” Cô nghiêm túc.

Đầu kia im lặng mấy giây: “...Ồ.”

Tắt máy, An Lạc nhẹ nhàng thở ra, về sau cũng không nhận điện thoại của anh nữa.

Mãi cho đến tối quay về khách sạn, An Lạc tắm xong đang đắp mặt nạ thì nhận được điện thoại của anh.

An Lạc đã làm tốt công tác chuẩn bị trả lời câu hỏi “xx ở đâu” của anh, nhưng không ngờ anh chỉ im lặng.

An Lạc lo lắng: “Sao thế? Lại tìm không ra thứ gì sao?”

”Không, chỉ là Cookie chạy loạn ở nhà, không tìm thấy em.” Giọng anh nhàn nhạt bằng phẳng.

Ngón tay An Lạc vuốt nếp gấp mặt nạ, bất chợt thấy lòng chua xót.

”Nó rất nhớ em.” Anh nói rồi im lặng.

An Lạc chậm chậm đáp, “Ngày kia em về.”

Cũng không biết là ai lạnh lùng với cô trước khi đi, bây giờ rốt cuộc cũng biết nhớ cô! Còn giả vờ giả vịt nói là Cookie...

”Em cúp máy đã, phim down về còn chưa xem” Cô gỡ mặt nạ xuống ném vào thùng rác.

“... Ừ.”

Một ngày sau đó anh không gọi cho cô nữa.

Quay về thành phố S vào buổi tối trước ngày đã nói, An Lạc không gọi điện thông báo với Trương Nhiên, vừa xuống máy bay liền nhanh chóng lao về nhà, cô mở cửa trong chờ mong, nhưng lúc thấy rõ tình cảnh trước mắt thì sững sờ tại chỗ.

Một đồng lộn xộn! Trong nhà cứ như vừa bị trộm vậy.

Đồ trong ngăn tủ bị lôi ra vất tứ tung, đệm trên sofa nằm dưới đất, thức ăn cho chó rơi vãi từ tây sang đông căn phòng... Trong phòng bếp truyền đến một mùi khét..

Cô quay đầu nhìn vào bếp, Trương Nhiên đang nói chuyện với Cookie (...), ánh mắt cúi xuống chột xẹt qua bóng người An Lạc, rồi đột nhiên ngẩng đầu, sững sờ.

”Oa Gia thúc thúc!” Cô thấy anh ngậy người thì bỗng rất muốn cười.

Cookie chạy đến trước, lượn vòng quanh chân An Lạc, không ngừng vẫy đuôi.

Sau đó Trương Nhiên đi đến, tóc hơi rối, phôi vôi đáng yêu ngậy người hiếm thấy ở anh, siêu cấp... đáng yêu!!!

Cô vẫn còn cười, đột nhiên anh ôm chầm lấy cô, An Lạc bị cái ôm đột ngột này làm ngã ra sau, suýt nữa đứng không vững.

Đầu anh vùi vào tóc cô: “Em đã về rồi...”

Bao nhiêu nỗi niềm trên đường gần như tan biến vào một khắc này, mắt An Lạc cay cay, chột thấy trong bếp khói đen bốc lên...

”Cháy!!”

Bận rộn đến tận sáng hôm sau, An Lạc vẫn còn đang lau nhà, đau lưng ai oán: “Oa Gia hiền lương thực đức một mình gánh vác trước kia đâu rồi? Em nhớ anh ấy quá...”

Nói xong gạt đi giọt nước mắt không hề tồn tại, cắn giận tiếp tục chùi nhà.

”Thế à, là ai vậy...” Trương Nhiên ở bên cạnh cho chó ăn, không hề để ý đến lời cảm thán của cô chút nào.

”Đều tại em làm hư anh hết!” Cô nói xong trừng mắt Trương Nhiên một cái, nhìn một người một chó như cưỡi ngựa xem hoa.

Ánh đèn vàng ấm áp rơi trên người anh, anh ngẩng đầu nhìn An Lạc không ngừng cắn nhai, mắt đối mắt với An Lạc trong chốc lát.

Thì ra chúng ta đều chưa từng phát hiện, trong khe hở của thời gian, từ sớm đã có sự tồn tại của một người khác may mắn vào trong sinh mệnh của chúng ta, sở dĩ không cảm thấy là bởi vì người ấy chưa từng rời đi.

Còn chưa quét dọn xong, An Lạc đã bị người nào đó bắt vào phòng tắm cùng nhau tắm.

An Lạc rời nhà đi một ngày rồi đã cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là “tiểu biệt thắng tân hoan”...

2

Mấy hôm trước Trà Trà vừa tìm được bạn trai, là trai khoa học làm IT.

An Lạc may mắn được gặp qua một lần, dáng vẻ cũng không tệ, đeo kính mắt càng thêm phần hào hoa phong nhã, lúc cười lên nhìn giống trẻ con.

Nhưng An Lạc luôn ủng hộ Trà Trà với Hứa Tam Diệp ở bên nhau, dù không nói ra miệng nhưng kỳ thật trong lòng vẫn không làm thế nào thích nổi người này.

Cho đến một ngày, Trà Trà vừa đi làm đã có bộ dạng “tất cả đều nợ cô hơn trăm vạn”.

An Lạc và Hứa Tam Diệp đưa mắt nhìn nhau, nhún vai tỏ vẻ không biết.

Cuối cùng vẫn là An Lạc không nhịn được, mạo hiểm đến hỏi: “Sao vậy? Sắc mặt có vẻ không tốt lắm?”

”Tên kia quá đáng ghê! Đồ gia trưởng không biết yêu đương, quả thật tức chết!” Trà Trà cố hạ giọng xuống, vừa nói vừa trợn trắng mắt.

An Lạc thờ dãi, quyết định vẫn khuyên giải không khuyên chia tay: “Dù tính cách có quá đáng lắm thì cô cũng phải học cách biết lý giải!”

”Còn lâu nhé! Ở với anh ta chẳng có chút xíu cảm xúc mãnh liệt nào cả!” Trà Trà nói xong liền đứng lên, chuẩn bị đưa tài liệu cho Từ Sa Sa, “Tối qua tôi chia tay với anh ta rồi, anh ta còn không trả lời tôi!”

Đợi Trà Trà đi, An Lạc trượt ghế đến phía Hứa Tam Diệp, cười gian: “Tam Nhi, cơ hội của cậu đến rồi đấy!”

Hứa Tam Diệp đang thoa kem dưỡng tay, nghe vậy hơi sững sốt, rồi lại rõ chuyện gì đã xảy ra, liếc mắt một cái: “Đâu có chuyện gì liên quan đến tôi?”

An Lạc bĩu môi không đáp.

Cho đến giờ cơm trưa, ba người xuống lầu ăn Shabu Shabu, Trà Trà hóa bị phần thành con thèm ăn, điên cuồng ăn không ngừng.

Hứa Tam Diệp lấy chai nước ép lựu Lotte trong cặp ra, vừa đưa cho An Lạc Trà Trà vừa nghe.

An Lạc đã sớm quen với hình tượng hiền thê lương mẫu của hld rồi, nhưng còn Trà Trà lần nào cũng cảm thán, “Hứa Tam Diệp, tôi cảm thấy balo kia của cậu đúng là vạn năng, bên trong cái gì cũng có!”

Hứa Tam Diệp lấy khăn ướt ra lau miệng: “Tự mình cầu thả còn coi người khác làm việc tốt là chuyện lạ.”

”Tôi nói thật! An Lạc cô không biết đâu, lần trước đi công tác với Hứa Tam Diệp, tôi nói cho cậu ta biết bà di của tôi đến rồi phải ra ngoài mua băng vệ sinh, ai dè cậu ta giữ tôi lại, lấy trong balo ra một bao Sophie nhét vào tay tôi!” Trà Trà hăng hái nói, An Lạc cười suýt nữa phun thức ăn ra.

”Lúc đó tôi cảm thấy, má ơi thật đúng là nhân tài! Một người đàn ông trưởng thành lại có thể mang theo băng vệ sinh bên mình!”

”Còn lâu nhé, cô không hề thấy cảm động ư? Đó là bởi vì tôi nhớ...” Nói đến đây cậu ta dừng lại, tiếp tục dùng khăn ướt lau miệng, “Quên đi, nói với cô cũng không thông!”

”Mang theo đồ sinh hoạt của nữ bên cạnh, cậu thì có thể nói thông với ai chứ?” Trà Trà phản bác.

An Lạc: Cuối cùng cũng tìm được người thần kinh lớn hơn so với mình!

Chợt cô nghĩ đến chuyện Trà Trà với chàng trai tự nhiên kia không có tình cảm mãnh liệt, còn cô ấy với Hứa Tam Diệp đây quả thật là mãnh liệt bắn tứ tung!

Tan làm về nhà, hôm nay An Lạc đi giày cao gót nên không muốn đi bộ nhiều, bèn bắt xe buýt ở ngay cửa công ty.

Buổi chiều năm sáu giờ, đúng lúc học sinh tan học, cả xe buýt phần lớn toàn là học sinh các cấp.

Học sinh cấp một ồn ào vô cùng, vừa ríu rít vừa ăn đồ cay.

Học sinh cấp hai tốp năm tốp ba, cùng ngồi lại tán gẫu về chuyện trong lớp.

Học sinh cấp ba có vẻ trầm mặc, đeo tai phone cúi đầu nghịch điện thoại.

Chỉ cần liếc mắt một cái là đã có thể chia ra rõ ràng.

An Lạc đứng ở giữa xe, bên cạnh là hai học sinh cấp ba, đáng vẻ xinh xắn, một người tóc xoăn, trang điểm nhàn nhạt người khác nhìn không ra, người còn lại đứng kiểu học sinh giỏi điển hình, trong tay cầm một cuốn sách toán “Năm Ba”.

Đối với An Lạc mà nói, trọng điểm không phải đó, mà là...

Học sinh giỏi năm ba: “... Tớ đang nghe nhạc của Oa Gia này, quá dễ thương luôn!”

Cô gái tóc xoăn: “Có phải bài ngày hôm qua mới post không? Vừa dịu dàng lại vừa dễ thương!”

”Thích Oa Gia vô cùng, nghe nói đẹp trai lắm!”

”Ha ha khen chồng tớ như thế làm gì!”

...

An Lạc: “...”

Đột nhiên rất muốn lấy thân phận chị cả ra giáo huấn lại hai người này một cái.

Mặc dù biết nhất định sẽ có tình huống đó, nhưng xảy ra ngay bên cạnh, còn là lúc chính tai nghe thấy, cảm giác trong lòng vẫn rất phức tạp...

Trong loa bắt đầu báo đã đến trạm tiếp theo, đột nhiên An Lạc hắng giọng một cái, thầm cười trộm trong lòng, từ từ đến gần hai cô gái đó, nhẹ nhàng

nói: “Oa Gia là bạn trai của chị đấy!”

Đúng lúc cửa xe mở ra, An Lạc nhảy xuống xe, xoay người lại thấy hai cô gái ấy dùng ánh mắt như nhìn người tâm thần nhìn cô.

Cô vẫy tay “bye bye”, quay người đi dưới hàng cây bên đường.

Đột nhiên tâm tình trở nên vui sướng, cô ngâm nga một bài hát, từ từ bước đi.

Trời chiều dất tạt trong kẽ cây, lung lay chiếu vào hai mắt, cô trông thấy một người đàn ông áo đen đứng đằng trước, bóng người cao lớn.

... Đang đợi người về.

”An Lạc, em có thể đi chậm hơn nữa được không?” Giọng nói mát kiên nhẫn.

Cô vừa nghe thấy tiếng của anh liền mỉm cười, nhanh chóng rảo bước.

Có lẽ là đưa cô đi ăn tối, An Lạc không hỏi, để mặc anh ôm vai cô.

Dù sao chỉ cần có anh ở bên, thì đi đến đâu cũng được.

- Kết Thúc -

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nhìn Xuống Đáy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.